

CO neSMÍTE V D T!

celý západní svět patří
jen několika rodinám
a nyní chtějí zbytek

Michael Morris

dezinformace

Michael Morris

**CO
neSMÍTE VĚDĚT !**

dezinformace

ANCH BOOKS

Michael Morris

Co nesmíte v d t!

z německého originálu *Was Sie nicht wissen sollen!* 2011

přeložila Zuzana Žáková 2012

www.anch-books.eu

1. vydání

redakce: Daniela Pilařová, Anton Modory

obálka: Atelier Toepfer / ANCH BOOKS

tisk: ARIMES Bratislava

ISBN 978-3-9814301-4-1

MATRIX KNIHY

ÚVOD	9
1. část - HOSPODÁŘSTVÍ A PENÍZE	15
Velká krize	16
Záchranné balíčky	24
Co to vlastně jsou peníze	37
Dějiny peněz	39
Papírové peníze	44
Zlatý standard	53
Depozitní peníze	56
Inflace	61
Hyperinflace	71
Zlato	77
Banky	87
Centrální banky	93
BIZ	98
IWF	102
Dějiny dolaru	109
Federal Reserve Act	113
Dolar jako hlavní světová měna	121
Bretton Woods	125
Rozpad brettonwoodského systému	133
Svobodné Německo	134
Tajemné stříbro	142
Manipulace s cenami stříbra	146
Manipulace s cenami zlata	153
Euro	160
Kdo nám vnutil Euro ?	167
Shrnutí	171

2. část - MUŽI V POZADÍ	174
Ilumináti	177
erná šlechta	178
Výbor 300	183
Kulatý st I	184
CFR	185
Skull & Bones	188
ímský klub	190
Skupina Bilderberg	193
Trilaterální komise	200
Rothschildové	202
D jiny Rothschild	204
Rothschildové dnes	217
Historie Rockefeller	231
Rockefeller a 11. zá í	240
Gang z Jekyll Islandu	244
3. část - NOVÝ SV TOVÝ ÁD	248
Sv tová m na	253
RFID ipy	262
Globální stát	267
Válka proti teroru	272
Dozor	280
Eugenika	285
Globální oteplování	292
Manipulace s po asím	298
Chemtrails - chemické stopy	301
Kontrola myšlení	308
Média	313

V da	318
Výjime ný stav	319
Pro ?	326
4. ást - ALTERNATIVY	331
David proti Goliášovi	334
Zóna bez geneticky modifikovaných organism	336
Ob anská neposlušnost	341
Vzpoura proti bankám	343
NESARA	346
Válka iluminát	351
Transition Towns	356
Komplementární m ny	359
Morfogenetické pole	361
Shrnutí	364
N kolik tip	372
Zdroje a bibliografie	375

dezinformace

Úvod

Cesta, vedoucí ke vzniku knihy, kterou držíte v rukou, nebyla běžná - nikdy jsem ji totiž neměl v plánu napsat. Dá se říct, že mi ji nadiktoval sám život: v průběhu let jsem byl svědkem, jak banky doslova zničily několik mně blízkých lidí. Viděl jsem, jak můj přítel přišel na burze o celý svůj majetek. Zažil jsem, jak se při zhroutil americké banky *Lehman Brothers* rozplynuly v nenávratnu skromné úspory jedné starší dámy. Viděl jsem hněv, smutek, slzy a bezmocnost.

Již léta pozoruji, jak stále více lidí v mém okolí (snaživí a slušní lidé) přichází o práci a z donucení se musí profesně „osamostatnit“ a to jim stačí sotva k přežití, protože nárok na podporu v nezaměstnanosti nemají.

Znám mladé, vzdělané a velmi motivované lidi, kteří léta tvrdě pracují, aniž by jim za to někdo zaplatil. Jsou to praktikanti, vykořisťovaní moderní otroci.

Během pravidelných pracovních pobytů v USA jsem si všiml, že v posledních letech rapidně narostl počet bezdomovců. Viděl jsem akademika v dobrém obleku, jak přespává v autě, protože přišel o dům. Vzpomněl jsem si, jak žebráci v Berlíně a Londýně stojí fronty u popelnic, aby sehnali k jídlu alespoň nějaké zbytky, a napadlo mne, že sbírání zálohovaných lahví se z nouze změnilo v povolání. Viděl jsem, jak se bída jako šedá clona znovu roztahuje nad celým západním světem, zatímco hrstka jedinců stále bohatne.

Současně s tím jsem slyšel z médií hlášení, která se mi snažila namluvit, že prý je vše v pořádku, že jsme v období rozmachu, kráčíme vstříc růžové budoucnosti, z které všichni profitujeme. Avšak svět kolem mne byl úplně jiný, než jak ho líčila média.

A tak jsem se ptal sám sebe: Proč? Jak to, že vidím co ostatní nevidí? Závísí to na mém vnímání a postřehu? Je za tím nějaký systém, a jestliže ano, tak jaký?

Ovládal mne stále silnější pocit, že žijeme ve světě klamů a že někde blízko cosi dřímá a chtěl jsem zjistit, co to je. Začal jsem pátrat.

Pokaždé, když jsem četl nebo slyšel něco, co mi nedávalo smysl (což se stávalo stále častěji), pátral jsem po tom. Zpočátku bylo všechno zmatené. V krátké době jsem měl na psacím stole chaos papírků s poznámkami. Prolistoval jsem hezkou řádku knih s oslími rohy a zažloutlými štitky. Celé dny a týdny jsem brouzдал po internetu a narážel na nejrůznější konšpirační teorie, které mne zpočátku obveselovaly, později ale začínaly šokovat. Tiskl jsem si texty, ukládal v počítači data a v krátké době jsem zcela ztratil přehled. Kdesi venku, ve virtuálním světě, jsou tisíce hledajících, jež si pokládají podobné otázky jako já. Většina odpovědí ale působí jako čiré fantazmagorie. Předkládají tvrzení, aniž by měli důkazy - ale alespoň se ptají.

Nejsem učený odborník na ekonomii, ale těch několik semestrů, co jsem ji studoval, stačí. Jednak abych věděl, že tento obor může být k smrti nudný, jednak abych ovšem i pochopil, že světová hospodářská krize, která oficiálně propukla v roce 2007, není v roce 2011 ještě ani zdaleka zažehnaná. Právě naopak! Teprve se naplno rozběhla.

Zjistil jsem, že mnohá tvrzení, jež novináři a ekonomové pouštěli do médií, byla prostě nepravdivá a nedávala nejmenší smysl.

Shodovala se však s neustále opakovanými nesmyslnými výroky mnohých politiků. Jako modlitbu drmolila média stále dokola tutéž větu: „Všechno v pořádku ! Všechno v pořádku ! Všechno je v pořádku !“ Ale nebylo !

Přihlížel jsem, jak se svět kolem mne stále více propadá do chaosu. Stala se z něj hromada střepů. Proč se mi jenom politici a tisk snažili namluvit, že vše bylo v pořádku, když i slepý viděl, že mnohé z toho, na co proud narazil, stáhnul pod hladinu ?

Má situace mi připomněla film Johna Carpentera: „*Jsou mezi námi !*“ V něm čírou náhodou najde jeden prostáček brýle, s jejichž pomocí vidí pod povrch věcí. Najednou všude čte jen nápisy typu „*Buď poslušný !*“, „*Konzumuj !*“, „*Spi dál !*“ nebo „*Dívej se na televizi !*“ a na bankovkách: „*Tohle je tvůj bůh !*“

Já jsem byl tím mužem v Carpenterově filmu ! Najednou jsem dostal příležitost a nahlédl jsem za oponu - co jsem viděl, mne ale nepotěšilo. Abych sám tomu lépe porozuměl, začal jsem vše sepisovat. Problém však spočíval v tom, že v Carpenterově filmu to byli mimozemšťané, kdo si lidstvo, aniž by si toho všimlo, držel odedávna jako otroky. Kontrolovali myšlenky a vysílali přes antény signál, který bránil lidem v tom, aby uviděli pravou tvář věcí. V tomto bodě bych chtěl být přece jen serióznější.

Četl jsem, bádala a setkával se s lidmi, odborníky na různé oblasti - hospodářství, bankovníctví, finance a média. Pomohli mi vnést světlo do temnot mého osamělého pátrání. Každý z nich věděl něco, co mne posunulo dál, ale všichni viděli jen svůj malý výřez z celku.

Věděli více, než si uvědomovali, ale zároveň byli postižení profesní slepotou.

Zjištění, že hospodářství, bankovníctví a politika se hrají s falešnými kartami, mi nic nového nepřineslo. Rozdíl byl pouze v rozsahu, v jakém se mi vše zjevilo a který jsem evidentně podcenil. Řečeno slovy Shakespearova Hamleta: „*Je něco shnilého ve státě dánském.*“ Vše smrdělo až do nebes, až se mi dělalo zle.

Zabýval jsem se do hloubky peněžnictvím a vytušil jsem, že klíč ke všemu leží právě tam. Výsledek těchto pátrání byl otřesný a zdrcující, neboť jsem zjistil, že peníze nejsou to, za co jsem je považoval. Spíše než platidlo byly spíše prostředkem k vytváření (ú)tlaku. Zjistil jsem, že banky si smějí peníze svobodně vymýšlet. To mne však na univerzitě nikdo nenaučil. „*Jak to banky dělají? Komu patří?*“ Teď jsem to chtěl vědět přesně!

Opět následovaly týdny sisyfovské práce, táhnul jsem to celé noci a četl, dokud se mi nedělaly mžítka před očima. Rozmotal jsem komplikovaný spletenec firem, nechal jsem se oklamat a poté jsem se znovu vrátil na stezku, vedoucí k porozumění a srozumitelnosti. Pak jsem zjistil: Nic není takové, jaké se zdá z vnějšku. Vypadalo to na to, že nic z toho, co jsem se naučil ve škole nebo na univerzitě je pravdivé. Jak to však bylo možné? Všichni mi vědomě lhali? A pokud ano, proč?

Znova a znova jsem se musel vracet na začátek a stále dokola si pokládat nejjednodušší otázky, až dokud jsem je doopravdy nepochopil a nedokázal na ně odpovědět: „Co to jsou peníze? Co to je banka? Jak funguje stát? Komu patří? Co vlastně dělá centrální banka?“ Jednalo se o jednoduché otázky, ale odpovědi na ně byly složité - a nezapadaly do sebe. Takzvaní od

borníci poskytovali vysvětlení, u kterých jsem buď usínal, nebo propadal záchvatům šílenství. Musely přece existovat jednodušší, lepší a logičtější odpovědi ! A já jsem je našel v okamžiku, kdy jsem si položil rozhodující otázku: „*Komu to přináší užitek ?*“

Najednou jsem zjistil, že ekonomika, bankovníctví a všechny procesy, jež nějak souvisí s penězi, byly v zásadě úplně jednoduché. Vysvětlení byla komplikovaná pouze proto, aby jim nikdo nerozuměl. Všechno do sebe začalo pomalu zapadat.

Je to mnohem jednodušší, než se zpočátku zdálo: celý západní svět patří několika málo rodinám ! Toť vše. Doopravdy - všechno spočívá v rukou několika málo jedinců. V západním světě téměř každý koncern, skoro všechny banky i celé státy, včetně médií, politiky, vědy a vzdělávacího systému, spočívají v rukou několika málo rodin. Těmto vyvoleným patří dokonce i počasí. Ano, četli jste dobře: Tyto rodiny ovlivňují i počasí !

Zní to bláznivě ? Já vím ! Věřte mi, že to vím. Ale přijde ještě něco horšího. Na následujících stránkách podrobně rozepíšu výsledky svých výzkumů a vám se nebude dostávat slov. Potom možná pocítíte hněv, strach nebo bezmocnost. Přinejmenším já jsem to tak prožíval. Každý z nás je však pánem svého života, a ten se může každou vteřinu zcela změnit - nakonec mne ovládlo přesvědčení, že musím něco udělat. Vždyť každý by se měl snažit, aby opustil tento svět lepší, než když na něj přišel.

Vysvětlím vám, jakou budoucnost nalinkoval tento malý osvícený kruh superbohatých lidí mně i vám. Jejich plán má jednoduché a neokázalé pojmenování: *nový světový řád* (=NWO New World Order). Vyrožím

vám šokující detaily ďábelských úmyslů, při jejichž čtení vám ztuhne krev v žilách. Ano, podtitulek už to prozradil: velká část lidstva má být kvůli tomuto záměru obětována; miliardy nic netušících lidí, kteří nikomu nic neudělali, musí zmizet ! Vysvětlím vám jak a proč. Řeknu vám jména těch, jež stojí v pozadí. Ukážu vám však také, co můžeme společně udělat, abychom tento šílený projekt překazili.

Jste připraveni pohlédnout do budoucnosti ? Jste skutečně připravení ? Pokud ano, následujte mne do budoucnosti, jakou nám naplánovali páni světa. Následujte mne do *nového světového řádu* ! Už dávno začal !

Pokud si nejste jistí a váháte, potom tuto knihu raději rychle odložte a prostě žijte dál, jak jste byli doposud zvyklí. Zapněte televizi a poslouvejte zprávy: „*Všechno je v pořádku ! Všechno je v pořádku ! Všechno je v pořádku !*“

Anebo si ještě jednou připomeňme Hamletova slova: „*Být, či nebýt, to je to, oč tu jde !*“

Část první

HOSPODÁŘSTVÍ A PENÍZE

*„Mluvit pravdu v čase
všeobecného klamu
je revoluční čin.“*

George Orwell

Ze čtyř dílů této knihy vás bezpochyby nejvíce potěší obě střední části. Půjdeme zde doopravdy k věci, slovo za slovem doslova „vymeteme chlívek“, pojmenujeme osoby v pozadí - vládce Země, rozpleteme síť firem a zveřejníme, jaké ničemnosti naplánovali pro naši budoucnost. Dozvíte se všechny detaily.

Abyste všemu lépe porozuměli, přece jen se však nejprve budete muset zabývat hospodářstvím, penězi, zlatem, inflací a vůbec nástroji moci a manipulace, jinak řečeno: bankami. Místy to možná půjde poněkud ztuha, ale nakonec budete odměněni - mnohem lépe pak pochopíte souvislosti.

Začneme událostmi posledních let, protože jsou do jisté míry stále ještě čerstvé. Kolik toho víte o probíhající hospodářské krizi? Co si myslíte, že ji spustilo a co způsobilo? Domníváte se, že už je zažehnána?

Velká krize

Las Vegas. Flamingo Road. Tma se rozprostírá nad pouštním městem, avšak miliardy světýlek proměňují noc v den. V kasinu uvnitř Caesarova paláce, jednom z nejluxusnějších ve městě, to sladce voní vášní a chticem. Vzadu u jednoho z pokerových stolů sedí muž, kterému právě přeje štěstí: černý oblek, bílé boty, nagelované vlasy sčesané dozadu. Před ním se kupí svazky dolarů a hromady žetonů. Má teď vítr v plachtách - chová se stále rozpustileji a také stále více riskuje; shlukují se kolem něho ženy s hlubokými dekolty, šampaňské teče proudem, adrenalin kalí rozumné uvažování. Vzduch by se dal krájet. Zase má dobrou kartu. Davem proběhne vlna šepotu.

Vše se daří až do chvíle, kdy má manažer kasina, který sedí v potemnělé místnosti v jednom z horních pater, dítě štěstěny prostě dost. Dává znamení krupiérovi a do hry se dostávají falešné karty - plán B. Nyní záleží jen na tom, jestli se jedná o profesionálního hráče, nebo ne. Pokud ne, obratem ruky vše zase prohraje. Pokud ano, ukončí hru, nechá si proplatit žetony a vytratí se.

V tom případě se ale spouští plán C - jsou vysláni rváči. Na parkovišti nebo v hotelovém pokoji mu seberou všechny peníze a přinesou je nazpět. Hra je jednoduchá: zisk nakonec vždycky putuje do banku, jinak by neexistovala kasina. Jakýkoliv jiný scénář představuje naprostou výjimku nebo idealistické představy.

Nejedná se totiž o hollywoodskou gangsterku, jež končí *happyendem*, nýbrž o realitu. V zásadě neexistuje rozdíl mezi hernami, soukromými bankami a centrálními bankami. Všechny přinášejí nepředstavitelné

bohatství svým vlastníkům, a ti pak *milostivě* dovolí ostatním, aby se na jejich zisku podíleli - ovšem jen do té míry, nakolik uznají sami za vhodné.

Las Vegas žije ze show, blikajících světel, dlouhých nohou a krátkých sukní, z adrenalinu, tvrdého pití, hudby, kulis, mýtů, falešných tvrzení a nadějí na rychlé zbohatnutí. To však není možné, přinejmenším ne na dlouho, protože nakonec vždycky vyhraje banka !

Americký trendový prognostik Gerald Celente v rozhovoru ze 17. listopadu 2010 řekl:

„Tohle je začátek konce eura. Euro bylo vytvořeno s velkými očekáváními, v době velké hospodářské euforie a za předpokladu, že růst nikdy neskončí - ale každý růst má nevyhnutelně svůj konec ! To, co se v Evropě děje, není jen prostý dominový efekt, tohle je světová hospodářská krize. Od roku 2007, kdy začala, se (kromě toho, že centrální banky vysypaly biliony dolarů jako pokus o záchranu systému, který se zhroutil sám do sebe) nic nezměnilo !“

Lze očekávat, že současná hospodářská krize, jež se dala do pohybu souběžně s bankovní krizí a prasknutím bubliny v oblasti obchodu s realitami v Anglii, Irsku, Španělsku a v USA, dalece překoná krizi ze třicátých let. V tomto bodě jsou mnozí vážení ekonomové zajedno.

Spouštěčem obrovských problémů, které nyní trápí všechny státy, bylo, že banky - především ve výše jmenovaných zemích - poskytovaly úvěry na nemovitosti, u nichž bylo jasné, že je dlužníci nikdy nebudou schopni splatit. Nemyslím tím, že si dlužníci (tedy stavitelé a nakupující) uvědomovali, že úvěry nesplatí, nýbrž že

každý soudný ekonom, a tím pádem také banka, musel nevyhnutelné splasknutí bubliny předvídat, a to z jednoho prostého důvodu: velké banky západního světa v devadesátých letech poskytovaly úvěry bez jistiny každému, kdo o to požádal. V Číně byla podobná situace. Úvěry se přímo vnucovaly, úroky neustále klesaly, půjčky byly pořád výhodnější a banky financovaly nemovitosti až do výše sta procent ! To znamená, že dlužník vůbec nemusel přispět vlastním kapitálem, a přesto si mohl od banky vypůjčit na koupi domu nebo bytu celou částku - což hovoří proti jakémukoliv obchodnímu duchu a uvažování; přinejmenším na první pohled. To mělo za následek, že stále více lidí, kteří si dříve ani netroufali snít o vlastním bydlení, zavěťřilo příležitost a bralo si realitní úvěry. Stoupající poptávka povzbuzovala obchod s realitami, ceny stoupaly. Domy se proměnily v objekty spekulace. Chuť nakupovat stále rostla. Spotřeba stoupala, jakoby neexistovalo "zítra !" Velmi snadno se dalo přijít k penězům a kdekdto chtěl své bohatství vystavovat ostatním na odiv.

Vše vypadalo zdánlivě dokonale: kdo si koupil dům, mohl se již po roce těšit z domnělých pěti nebo deseti procent růstu jeho hodnoty. Za deset let by tentýž objekt měl mít teoreticky dvojnásobnou, pokud ne ještě vyšší hodnotu ! A co teprve po dvaceti letech ? Fantazie a lačnost neznaly hranic.

Tento údajný nárůst hodnoty vypočítali tzv. nezávislí experti, které nepověřili ani prodávající, ani banky. Podle *fair value* (=reálné tržní hodnoty) se neustále vypracovávala nejnovější ocenění nemovitostí. Sotva překvapí, že většinou ve prospěch zadavatele, a podle toho "naskočila" i hodnota. Co následovalo ?

Lidé vycházeli z předpokladu, že při podobném

obchodu beztak nemůže nikdo nic ztratit. Zlehkomyslněli a začali si najednou brát i úvěry s očividně špatně nastavenými podmínkami. Prostě každý chtěl být u toho. Lidé byli doslova sváděni k tomu aby se zadlužovali. Auta, elektronika, zařízení, dokonce i dovolené - vše se dalo pořídit na dluh, stačilo vytáhnout kreditní kartu.

Konec *internetové horečky* (=anglicky: dot-com-bubble) na konci devadesátých let však jako silné varování dostatečně nezapůsobilo. I když přišly o veškeré své úspory miliony lidí na celém světě, poté co investovali do tzv. *nové ekonomiky* (=New Economy). Jednalo se o firmy zaměřené na počítače a internet, které však nevlastnily prakticky nic, žádné licence, továrny či stroje. Žily pouze z barvitě líčených idejí a profitovaly z rychle rostoucího trhu. Když se však trh nasýtil a mnohé představy se ukázaly bezcenné, burzovní kurzy firem *New Economy* se propadly a strhly s sebou i veškeré obchodování s akcemi.

Šok netrval dlouho. Všichni totiž vycházeli z předpokladu, že ceny nemovitostí porostou i nadále. A právě tohle byla ona zásadní chyba - omyl, se kterým velké banky počítaly!

Je totiž nemožné, aby hodnota určitého zboží nekonečně stoupala. Konstantní nárůst cen je možný jedině tehdy, kdyby na trh proudilo stále více peněz. Jinak by přece chyběly peníze k uhrazování stále vyšších sum, takže ceny by zase klesly.

Stále větší objemy peněz v oběhu, které ve skutečnosti vznikaly následkem ulehčeného a podporovaného poskytování úvěrů, však způsobily, že peníze ztrácely na hodnotě. Inlace rostla, až se nakonec srovnala s domnělým zvyšováním hodnoty. Životní náklady i

mzdy rostou, ovšem ne ve stejné míře. Euforii střídá strach, začíná se boj o přežití.

Poznámka:

Máte-li na tomto místě problém pokračovat ve čtení, prosím o strpení. Tematiku poskytování úvěrů a inflace brzy blíže probereme. Víím, že je frustrující, když člověk něčemu nerozumí, i to, že s uvedenými pojmy mnozí čtenáři mohou mít obtíže. Zním to z vlastní zkušenosti. Určité souvislosti pochopíte již po několika stránkách, to vám slibuji.

Když ekonomika stoupá strmě vzhůru a do oběhu jde více a více peněz, neproporčně stoupají ceny vůči platům, neodvratně se tehdy dostává do bodu, kdy se konzumenti, aby si udrželi životní úroveň na jakou jsou zvyklí, stále více zadlužují. Potom se začíná šetřit, chuť nakupovat mizí. V tomto bodě se motor ekonomiky začíná drhnout a vynechávat.

Nejistota se rozmáhá. Média a politika chlácholí a povzbuzují k dalšímu konzumu, znovu a stále dokola: „Poslouchej !, Konzumuj !, Konzumuj !, Konzumuj !...“

Lidé by rádi, ale už to nejde. Chybí peníze. Náhle se motor zastaví nadobro. Ujel svých tři sta tisíc kilometrů a je vyřízený. Hospodářství se zadrhává - šíří se strach, panika, čiré zděšení. Jak se to mohlo stát ?

Stále více dlužníků už nedokáže udržet pod kontrolou své půjčky, už si je nemůže dopřát. To je okamžik, kdy bublina splaskne. Tohoto bodu jsme dosáhli na podzim roku 2007. Již několik let předtím bylo jasné, že se blíží konec, ale velké banky přesto dále vesele poskytovaly úvěry a nutily menší instituce, aby činily totéž, protože by je jinak postihl masivní odliv klientů. Popsaný princip známe pod názvem *letadlo* nebo

pyramidový systém: první, kteří vstoupí do hry, slíznou smetanu. Čím později se kdo přidá, tím jistěji na svém vkladu totálně prodělá. Jedná se o odedávna známý a osvědčený princip, jenž stále znovu nachází své oběti. Pod titulkem „Alle Ballons kommen runter“ (=Všechny balóny klesnou) napsal Spiegel online již 14. března 2006:

„Nikdy v posledních třiceti letech ceny amerických nemovitostí tak masivně nestoupily, jako v období od roku 2003 - a nikdy nebyl tak často prorokován také krach“, psal ekonom Filli Semmler. „Šťastní jsou ti obyvatelé New Yorku, kteří se na začátku devadesátých let chopili příležitosti. Tehdy, krátce po první válce v Iráku, byl dvoupokojový byt na Manhattanu k máni za rovných patnáct tisíc dolarů. Dnes, o patnáct let později, je tržní cena někde kolem čtyř set tisíc dolarů. Během uplynulých třech let se ceny ještě jednou zdvojnásobily.“

Hovořit lze o tučném zisku - nebo také o mohutné inflaci. Zatímco ceny domů a bytů v Americe v letech 1975 až 2000 ročně stoupaly v průměru o 1,8 procenta, od roku 2000 vzrostly o podivuhodných 7 procent. V roce 2005 se pak v celostátním průměru vymrštily o dalších přibližně deset procent nahoru - ve velkoměstech dokonce i výše.

Všechno to umožnily lehkomyšlně poskytované úvěry od bank, které samozřejmě jednaly velmi promyšleně. S chladnou vypočítavostí a svým chováním provokovaly stoupající poptávku po nemovitostech. Tatáž lira probíhala v obdobném měřítku v Anglii a Irsku, stejně jako ve Španělsku a v umírněnější podobě také v celém západním světě i v Číně.

Když od roku 2002 nesplácených úvěrů neustále přibývalo, tedy stále více dlužníků nebylo schopno hradit své dluhy, rozjelo se čilé obchodování právě s těmito *závadnými úvěry*. Kvůli velké míře rizika se s vysokými náklady prodávaly jako kompletní balíky z jednoho státu do druhého.

Jednoduše vyjádřeno: banky prodávaly nekryté úvěrové pohledávky svých klientů jiným bankám, aniž by se zeptaly samotných dlužníků ! Obchodovaly s dluhy ! Umíte si to představit ? Ptáte se, jak to funguje ?

Když si například rodina v Kentucky vzala od *Bank of America* úvěr na dům, najednou dlužila tyto peníze, dejme tomu, u *Deutsche Bank*, nebo jiné bankovní instituce někde na Islandu či v Itálii. Jestliže rodina v Kentucky předtím měla svou kontaktní osobu ve filiálce své domovské banky, pak se už neměla na koho obrátit, protože, zůstaneme-li u příkladu, *Deutsche Bank* v Kentucky žádnou pobočku nemá !

Nechci vás trápit dalšími detaily. Pokládám jen za důležité, abyste pochopili, jak absurdní a nelidské je čachrování s lidskými životy a existencemi a jak nás to všechny navzájem odcizuje. Vede k tomu, že konzument ztrácí jakýkoli přímý vztah a spojitost s penězi. Při bližším průzkumu se zdá, že se vše odehrává přesně podle plánu.

Ještě bych chápal, že někdo se chce špatných úvěrů zbavit, prodat je a vylepšit si tak své bilance. Stěží pochopitelné však je, že se tak dlouhou dobu našlo tolik bláznů, kteří tyto bezcenné úvěry koupili.

Jestliže se nyní ptáte, jak je možné, že se takový obchod vůbec uskutečnil, odpověď zní prostě: protože banky si svá pravidla a zákony určují samy. Na tomto místě mému tvrzení musíte prostě věřit, vysvětlení se dočkáte později.

Žádná z bank tak přesně nevěděla, co vlastně koupila od jiné. Pokud například v Neckarsulmu (=město v Německu) koupila v jednom balíku tisíc úvěrů z Alabamy, dalo se skutečně jen stěží odhadnout, jestli dlužníci budou moci splácet i dále. Nevěděla ani to, jestli v dané chvíli vůbec splácejí, nebo dokonce to, jestli jsou domy obydlené a či ještě vůbec stojí! V USA se realitní úvěry totiž ve skutečnosti vztahují jen na budovu a ne na vlastníka. Proto si Američané, kteří se dostali do platební neschopnosti, prostě sbalili, lidově řečeno, jejich pár švestek, opustili své čtyři stěny a začali znova někde jinde - bez dluhů z minulosti. U nás nemá dluhy dům, nýbrž ten, kdo si bere úvěr.

Splasknutím bubliny přišli miliony lidí v USA v exekucích o své domy a následně skončili na ulici. Jen v roce 2008 jejich počet vzrostl o padesát tři procent. Miliony Američanů tak dnes znovu žijí jako kdysi ve třicátých letech - na ulici nebo obrovských stanových koloniích ztracených někde v poušti.

Nyní ceny nemovitostí razantně klesly! Hodnotu však neztratily jen soukromé domy, ale také, a to především, průmyslové objekty. Mezi lety 2000 a 2007 se jich postavilo a bylo financováno mnohem více, než bylo ve skutečnosti potřeba. Další velkou bublinou, která proto nevyhnutelně musela splasknout, byly právě průmyslové objekty. K danému tématu psalo online vydání novin *Handelsblatt* ze dne 16. dubna 2010:

„Krise v obchodu s průmyslovými nemovitostmi si žádá svou daň. S Whitehall Street International (=mezinárodní realitní investiční fond) Goldmanna Sachse dramaticky ztratil na hodnotě další fond. Z někdejší 1,8 miliardy dolarů podle posledních známých počtů ještě zbývá přesně 30 milionů dolarů.

Uvedené informace vyplývají z výroční zprávy za rok 2009, jež byla během minulého měsíce doručena majitelům podílů... Veškerý trh s hospodářskými nemovitostmi se zhroutil a leží v troskách.“

V případě fondů se, zjednodušeně řečeno, jedná o projekt, kdy více lidí vhodí peníze do jednoho hrnce a následně pak celou sumu do něčeho investují - například do nemovitostí. Každý vlastní (přiměřeně podle toho, co do hrnce hodil) ve fondu určitý podíl, něco jako akcii, kterou může kdykoliv prodat.

V případě realitního fondu *Whitehall Street International* každý, kdo vhodil peníze do hrnce, přišel v roce 2009 o více než devadesát osm procent svého vkladu, protože nemovitosti, jež podílníci společně draze koupili, náhle pozbyly hodnotu.

„Příčinou světových událostí není náhoda: Pouze to tak vypadá, ať už se jedná o národní, nebo komerční zájmy. Většina z nich je zinscenovaná a mají je na svědomí ti, v jejichž rukou končí provázek od měšce s penězi.“

Denis Healey, bývalý britský ministr obrany

Záchranné balíčky

Čím delší dobu potřebuje zákazník na vyrovnání dluhu, tím déle musí platit úroky. Úroky jsou peníze, které banky dostávají za to, že nic nedělají. To je bombastický kšeft. Ale co se děje v okamžiku, kdy už klienti nemohou splácet ani úroky ? To musí přece banky trápit, nebo ne ?

16. února 2003: Zcela v tichosti se v Berlíně na krizové poradě setkal německý spolkový kancléř Gerhard Schröder, ministr průmyslu Wolfgang Clement a ministr financí Hans Eichel se špičkami německých bank. Schůzky se zúčastnili Josef Ackermann (Deutsche Bank), Bernd Fahrholz (Dresdner Bank), Dieter Rampl (HypoVereinsbank), Jürgen Sengera (WestLB), Ulrich Brixner (DZ Bank) a Henning Schulte-Noelle (Allianz). Předmětem debaty bylo vytvoření naléhavého záchranného plánu pro velké německé banky. Měly být osvobozeny od úvěrové zátěže v hodnotě od 50 do 100 miliard eur, tzn. zbavit se „špatných“ půjček, které už klienti bank nemohli splácet.⁽¹⁾

„Výše uvedené zaznívá po jedné z mnoha obdobných záchranných transakcí, jež proběhly během uplynulých měsíců. Tajná schůzka se ovšem nekonala po 15. září 2008 - dnu insolvence americké Investmentbank Lehman Brothers, po datu, které v novém tisíciletí bankéři označují bodem zlomu. Berlínská schůzka se konala o celých 67 měsíců, tzn. o 22 čtvrtletních hlášení, či o šest ročních vyúčtování před krachem Lehman Brothers, a to 16. února 2003.“⁽¹⁾

Odhad nedostatečně krytých úvěrů se vyšplhal až na 300 miliard eur ! Banky systematicky, pomocí účetních triků, skrývaly nevhodné dokumenty a klamaly tak své akcionáře - a politici o všem velmi dobře věděli ! Nejpozději od roku 2003 věděla i spolková vláda, že banky vymámily pro sebe na pokrytí úvěrových ztrát stovky miliard a že suma narůstala. A rozdávaly i nadále půjčky na koupě nemovitostí a „rozhybávaly“ trh.

V pondělí 15. září 2008 se newyorská pobočka investiční banky *Lehman Brothers* doslova zalkla vlastními závadnými úvěry. V této chvíli politici spadli z oblaků zpátky na zem, ovšem dělali, jakoby o ničem nevěděli !

Koncem týdne vystoupila před novináře po „*dlouhých a obtížných vyjednáváních*“ s tragickým výrazem ve tváři, hluboce pohnutá a naprosto ohromená Angela Merkelová s Peerem Steinbrückem - dva herci, kteří přesvědčivě hráli role starostlivé spolkové kancléřky a vzteklého ministra financí. Oznamovali, že proto, aby zabránili dalším škodám a možnému „*plošnému požáru*“, připravili bankám záchranný balíček ve výši neslýchaných 500 miliard eur.

V okamžiku tohoto velkého výstupu již přinejmenším pět let věděli, k čemu dojde a že banky se zhroutí ! Znali čísla. Neudělali však nic pro to, aby ušetřili svůj lid obrovských ztrát a namísto toho lhali vlastnímu národu přímo před objektivou kamer.

Podobné záležitosti se neodehrávaly jen v Německu. V celém západním světě byly státy nuceny vydávat na záchranu bank miliardy dolarů - peníze, které ovšem neměly. Odkud je měly vzít ? Všechny země jsou ohromně zadlužené a příjmy z daní pracujícího obyvatelstva nestačí ani na zaplacení úroků !

Ale u koho vlastně mají státy dluhy ? Přirozeně ! Dluží bankám, komu jinému ?

Myslíte si, že to nedává smysl ? Ale ano, tak to je !

Peer Steinbrück 13. září 2010, tedy dva roky po výše popsaném kousku, jenž se bankám skutečně vydařil, v rozhovoru pro magazín *Spiegel* řekl:

„15. září 2008 zkrachovala Investment Lehman Brothers a obrovskému pojišťovacímu koncernu AIG hrozil podobný osud. Byl jsem přesvědčený, že kdyby AIG padl, finanční sektor by vzniklé napětí neustál. Ve skutečnosti stál svět na samém okraji propasti.“⁽²⁾

K výše uvedenému citátu bych ještě připojil poznámku, že AIG sice byl největším americkým pojišťovacím koncernem, avšak zdaleka ne největším na světě. Mezi tři největší se řadí francouzská skupina AXA, italská Generali a německá Allianz. AIG je v pořadí až štvrtá. Steinbrück dále řekl:

„Ve shodě s názory mých evropských kolegů jsme v telefonní diskusi zapřísahali amerického ministra financí Henryho Paulsona, aby v žádném případě neriskoval další případ Lehman.“⁽²⁾

Steinbrück pak velmi přesvědčivě vyprávěl, jak strašné to všechno bylo a jak bezvadně táhli s kancléřkou za jeden provaz. Neřekl však, za který konec...

„Z mnohých náznaků toho, co se dělo v Americe, jsem pochopil, že absolutně podcenili následky krachu Lehman Brothers. Pokládali za nemožné, že by insolvence banky uvolnila tak otřesnou sílu.“⁽²⁾

Citovaná výpověď je prostě k smíchu, poněvadž každému odborníkovi v oblasti ekonomie bylo známo, že zhroucení banky této velikosti by způsobilo krach finančního trhu. Lehman Brothers pohřbily tytéž „toxické“ úvěry, které si ve sklepech pokrytecky hromadili i ostatní. Jak by tedy mohl pád této banky beze stopy minout ostatní ?

Co mne nejvíce udivilo na prohlášení kancléřky z října 2008, bylo, že veřejně nikdo nespustil povyk, když uvedla, že úspory v Německu jsou pojištěné ! Absolutně nikdo se nedivil tomu, co tvrdila Angela Merkelová - že se může zaručit za všechny soukromé německé vklady v odhadované výši 570 miliard eur !

Nyní jsem opět získal pocit, že se nacházím ve filmu Johna Carpentera „*Jsou mezi námi*“. Podobně jako jeho hlavní postava, George Nada, jsem skrz brýle viděl a poznal, co se skrývá za prázdnými slovy Angely Merkelové. Ale nezdálo se, že by někdo v mém okolí viděl to, co já. V tento den jsem začal se svým pátráním, které vyústilo v napsání knihy, jež leží před vámi.

Opakuji ještě jednou, a zřetelněji, neboť většina lidí to dodnes správně nepochopila: Roční rozpočet Německé spolkové republiky v roce 2008 činil 283 miliard eur ! Tak vysoká byla částka, kterou mohl stát během celých dvanácti měsíců utratit. Výplata každého eura z 283 miliard byla přepečlivě naplánovaná. Jak tedy mohla paní Merkelová garantovat, že stát v případě zhroucení bank daruje střadatelům 570 miliard eur ? Kde by je vzal ?

Možná to již tušíte. Jedinou cestou je další zadlužení se u bank ! Pokud by tedy šly banky ke dnu, potom by si vláda u jiných bank (naším jménem a na naše náklady) vzala úvěr ve výši 570 miliard eur, abychom si sami sobě vyplatili své vlastní našetřené peníze ! Špatný obchod ? Pro nás ano, ale ne pro banky, neboť ty by přišly přes úroky k dalším penězům. Vyšlo by levněji, kdybychom se uspořených peněz vzdali !

Vím, že to zní bláznivě, ale přesně tohle se opakuje

již po staletí. S každou krizí a každým krachem finančního sektoru banky stále bohatly. To podněcuje celou řadu otázek, především však tu, odkud banky vlastně peníze berou! Prosim ještě o malé strpení! Všechno do sebe nakonec zapadne do jednoho celku!

Většina obyvatel, inteligentní a vzdělaní lidé, slovům Merkelové věřila, což dokazuje, jak hypnotickou moc má tisk a politika. Žádnému politikovi by se však nikdy nemělo věřit byť i jedno jediné slovo, vystupuje totiž vždy pod vlivem mocných lobbyistů! Tohle alespoň řekl jeden významný politik, a sice americký prezident Franklin D. Roosevelt těmito slovy:

„Vpolitice za nic nemůže náhoda. Pokud se něco děje, klidně se můžete vsadit, že právě tak to bylo naplánováno.“

Roosevelt přesně věděl, o čem hovoří. Peer Steinbrück také, o tom jsem přesvědčený. 13. září 2010 v rozhovoru pro magazín *Spiegel* se vrátil k výše popsanému vystoupení a s ním spojeným lžím:

„Panovala citelná nejistota a lidé začali vyzvedávat peníze z bank. Tím klesla likvidita úvěrových institucí, což zároveň z druhé strany podkopávalo důvěru v banky. Hrozilo, že se roztočí ďábelský kolotoč. S kancléřkou Merkelovou jsme se nakonec odhodlali k onomu ujištění, že stát zaručí všechny úspory. Fungovalo to. Neptejte se mne však, co by se stalo, kdyby to nefungovalo.“⁽³⁾

SPIEGEL pokračoval a chtěl vědět, co by se stalo, kdyby skutečně došlo na proplácení garancí. Steinbrück odpověděl:

„Samozřejmě by se zaplatily. Museli bychom požádat parlament o schválení odpovídajících prostředků. Kdybychom v takové situaci nedostáli svého slibu, propadla by se republika do chaosu.“

„Schválení odpovídajících prostředků“ jinými slovy znamená: vzít další úvěry od bank. SPIEGEL trval na zodpovězení dotazu:

„Ale bylo to několik stovek miliard eur !“⁽³⁾

Steinbruck odpověděl:

„Asi ano. Proto jsme také svůj příslib zaměřili na vklady. Přitom jsme v neděli nechali obezřetně otevřené, co se přesně rozumí pod pojmem úspory.“⁽³⁾

Jinými slovy řekl: Kdyby se strádající pokusili zachránit své peníze a došlo k bankovnímu runu (=překotnému nebo náhlému vybírání vkladů - pozn. překl.), stát a politici by našli cestu, jak se z odpovědnosti vykrotit.

Peer Steinbruck má ještě jinou zkušenost s podporou špatně hospodářících bank - takto hlídal od roku 1998 WestLB, zemskou banku spolkové země Porýní-Vestfálsko, nejprve jako člen dozorčí rady a od roku 2002 jako ministr financí: Pod jeho vlivem, v návaznosti na krach dalších ústavů, promrhala banka peníze a padla. Znovu a znovu však přicházela podpora a pokusy o záchranu.

Se splasknutím realitní bubliny v roce 2007 klesla cena nemovitostí, přibývalo nesplácených úvěrů, miliony lidí skončily na ulici nebo přišly o své úspory. Veškerá pozornost se však věnovala bankám, protože

vyhrožovaly, že jinak půjdou ke dnu. Přinejmenším se to říkalo.

V létě 2008 zachránila americká vláda před krachem tři velké banky (*Bear Stearns*, *Fannie Mae* a *Freddie Mac*) s pomocí finanční injekce ve výši mnoha miliard dolarů, zatímco jiné malé banky nechala zkrachovat. Proč rituálně obětovala malé, aby zachránila velké banky, zdůvodnila slovy: „*too big to fail*“, jinými slovy - příliš velké, než aby mohly zkrachovat. Argumentovalo se tím, že krach velkých, tzv. *systemově relevantních bank*, by mohl strhnout do propasti celé hospodářství.

Na podzim 2008 začala klopýtat čtvrtá velká americká peněžní instituce: *Lehman Brothers* - banka, větší než kterákoliv z doposud zachraňovaných. Probíhala jednání a zvažovala se rizika. Měl by ji zachránit stát? Pomohly by jiné banky? Na konec nepomohl nikdo. 15. září 2008 bankovní dům *Lehman Brothers* vyhlásil platební neschopnost a spustil tak celou lavinu: Soukromí klienti přišli o úspory v hodnotě více než 200 miliard dolarů. Nic netušící střadatelé, mezi nimi mnoho starších lidí, jež díky „odborné“ radě, kterou jim daly jejich domovské banky, nastrkali své úspory do banky *Lehman Brothers*, stáli tváří tvář nicotě. Jednalo se o formy investic, jimž nerozuměli oni ani nikdo, a kterým ani nikdo rozumět neměl. Krachovaly další banky v USA, Anglii, na Islandu a Řecku. Po celém světě demonstrovali lidé, kteří přišli o všechno a nechápali, co se stalo. Výsledkem byly pocity zmátenosti, hněv a zděšení.

Ale proč zůstala banka *Lehman Brothers* ve chvíli, kdy stála na hraně propasti, bez pomoci? Proč nikdo nehodil záchranné lano?

Nabízí se řada možných vysvětlení, ovšem podle výsledků mého pátrání dává jen jedno doopravdy smysl: Poněvadž vlastníkům této banky patří i všechny další americké banky, nejschůdnějším řešením pro ně bylo poslat nemocnou banku jednoduše do konkurzu, protože se tak mohli zbavit veškerých prodělků. Bance předtím podstrčili závadné úvěry jiných bank a potom ji shodili z útesu.

„Že americká banka Lehman Brothers je zvláštním případem, se projevilo také tím, že v USA mezi roky 2000 a 2008 čelila celkem třiceti šesti soudním žalobám. Některé procesy kvůli podvodům s bilanční zprávou přitom mířili proti řediteli společnosti Richardu Severinu Fuldovi. Když Lehman Brothers v roce 2008 zkrachovala, přišlo asi 50 000 německých penzistů a střadatelů při Citibank, Dresdner Bank a klienti spořitelen o úspory, které našetřili za celý svůj pracovní život. Lehmanův krach znamenal škody ve výši okolo 300 miliard dolarů, ovšem rozhodující měrou šlo o ztráty mimo USA - a protože USA se necítily vůči zahraničním klientům nijak zavázány, při pádu banky se neobjevily impulzy k její záchraně.“⁽¹⁰⁸⁾

Zkáza banky sice strhla do záhuby mnoho drobných střadatelů, ale požadovaný efekt se dostavil: Zmizela velká část a svět upadl do stavu strachu a zděšení a dostal svou lekci: nikdo nemůže beztrestně nechat padnout velkou banku !

Ze situace nyní těžily všechny ostatní banky. Pilně se balily záchranné balíčky, do bank se sypaly peníze - a nikdo neprotestoval ! Při mém pátrání mne navíc na-

padlo, že Richard Fuld, někdejší představený *Lehman Brothers*, očividně upadl v nemilost. Z mnohých stran se dočkal hodnocení arogantního povýšence a v tisku byl pomlouván stále dokola. Dostal řádnou lekci a dočkal se potupy před celým světem. Tak byl vytvořen obraz nepřítele a viníka za nepochopitelné chování banky: Richard Fuld byl zosobněním „zlého“ bankéře, byl poražen a systém se nově zformoval - byl serióznější a transparentnější. V podobném duchu se psalo v novinách přinejmenším několik týdnů. Zdálo se, že davy to uklidnilo. Vše, co se v roce 2008 stalo - od pádu *Lehman Brothers* až po gigantické záchranné balíčky, jež peníze daňových poplatníků spláchly soukromým bankám přímo do lačných chřtánů —, nebylo ničím jiným, než účinným důkazem jejich moci !

Každý špičkový politik toto gesto pochopil a hry se z obavy, aby rovněž neskončil jako kůl v plotě, také zúčastnil. A bankéři oslavovali sami sebe. Zvýšili si platy a nepokrytě se smáli těm, kteří nepochopili, o co jde. V listopadu 2007 udělila *American Jewish Committee* (americko-židovská organizace - pozn. překl.) a banka *Lehman Brothers* řediteli *Deutsche Bank* Josefu Ackermannovi v New Yorku cenu *Herberta H. Lehmana* za výjimečné zásluhy v oblasti lidskosti ! Na medaili s vyobrazením Herberta H. Lehmana je nápis: „Každý, kdo věří v bratrství a požehnání spravedlnosti, má před sebou cíl, k němuž je oprávněn.“⁽¹⁰³⁾

Nevyrazilo vám to dech ?

V létě 2008, v době, kdy se finanční krize blížila vrcholu, se druhá největší německá banka, klopýtající *Commerzbank*, chystala koupit třetí největší - *Dresdner Bank*. Nanejvýš zajímavé načasování: banky totiž věděly, že krach je tu zanedlouho. O dva měsíce později ležel bankovní svět skutečně v troskách. Odstoupila však v tomto okamžiku *Commerzbank* od koupě *Dresdner Bank*? Ne.

Německá spolková vláda podpořila *Commerzbank* dvaceti třemi miliardami eur. A ta z této částky koupila pak *Dresdner Bank* za pět a půl miliardy !

A teď to přijde: V polovině roku 2009 bylo bankám povoleno, aby založily tzv. *Bad Banks* (=špatné banky). Jednalo se v podstatě o obrovské skládky, na kterých se směly shromáždit takzvané *špatné úvěry*. Banky se zbavily svých prodělků a najednou měly čisté účty. Jako mávnutím kouzelného proutku! *Commerzbank* směla v *Bad Bank* zlikvidovat více než 15 miliard, *Dresdner Bank* téměř 40 miliard. Stát sice převzal na krátkou dobu jako protislužbu dvacet pět procent akcií, ty však později podíloví vlastníci vykoupili nazpět - podle všeho za „speciálních“ podmínek.

Nyní přichází opravdový špek: Ve vlastnictví *Dresdner Bank* se nacházela i rozsáhlá sbírka uměleckých děl, jež po koupě připadla *Commerzbank*. Jeden ze skvostů sbírky, *L'homme qui marche* (=Kráčející muž) od Alberta Giacomettiho, byl 3. února 2010 v aukční síni Sotheby's vydražen za 74,4 miliony euro - doposud nejvyšší cenu, za kterou bylo v aukci prodáno umělecké dílo. *Commerzbank* údajně rozdělila výnos mezi německá muzea a nadaci, jež patřila jejímu vlastnímu koncernu (=sdružení podniků z různých odvětví - pozn. překl.).⁽⁵⁾ Nenapadá mne nic, co k tomu dodat !

„Po sloučení obou bank, Commerzbank uměleckou sbírku nově uspořádala: Přibližně sto významných děl klasické moderny a současnosti dostala k časově neomezeným výpůjčkám k dispozici muzea ve Frankfurtu, Drážďanech a Berlíně. "Chtěli bychom, aby pokud možno co nejvíce lidí mělo příležitost vidět díla umělecké sbírky někdejší Dresdner Bank a zároveň chceme podpořit muzea při budování těžiště jejich sbírek," řekl Martin Blessing, předseda představenstva Commerzbank.“⁽⁴⁾

Hypo Real Estate zachraňovali daňoví poplatníci s pomocí více než 130 miliard eur !

V letech 2008 až 2010 zkrachovalo v USA více než 300 menších a středních bank, které následně pohltily velké banky. Vývoj situace měl negativní účinek především na poskytování úvěrů u těch bank, jež svou činnost zaměřovaly převážně na konkrétní region. Do konkurzu pak šlo mnoho malých podniků, z čehož opět profitovaly velké koncerny. Finanční a bankovní bankroty mají tedy zcela jasné vítěze: majitele velkých podniků a velkých bank. O koho se přesně jedná, prozradím později. Pěkně jedno po druhém...

Pouze jeden příklad předem: *JP Morgan Chase*, od roku 2007 jedna ze tří největších bank v USA, převzala (s účinnou podporou amerického státu) v březnu 2008 klopýtající *Investment Bear Stearns*. Vydařená akce bankéře natolik navnadila, že o několik měsíců později, v září 2008 připojili ještě největší americkou spořitelnu *Washington Mutual* - s pomocí velkorysé injekce ve výši 1,9 miliard amerických dolarů od *Federální společnosti pro pojištění vkladů FDIC*. Pouhé dva roky stačily k tomu, aby si *JP Morgan Chase* stála lépe než kdykoliv předtím. Deník *FAZ* online k tomu 15. ledna 2010 napsal:

„Americká velkobanka JP Morgan Chase upevňuje po zmírnění finanční krize své vedoucí postavení. Banka v posledním kvartálu minulého roku znásobila díky výnosům z oblasti investic čistý zisk, jenž se vyšplhal až k 3,3 miliardám dolarů a předčila tak očekávání analytiků.“

Commerzbank a JP Morgan Chase jsou zde pouze exemplární příklady, jež zastupují za celý systém. Podobně tomu bylo i s ostatními velkými bankami. Mým záměrem ovšem není, abych donášel na určité bankovní domy, jejich jednotlivé manažery a už vůbec ne na obyčejné spolupracovníky těchto institucí, kteří většinou o pletichách svých chleboďárců nemají nejmenší tušení. Předmětem zájmu je kritika zcela chorého systému, jehož dosah doposud jen málokdo pochopil.

Stručně shrnutí finanční krize:

Velkobanky poskytovaly úvěry chudákům, ačkoli věděly, že je nebudou moci nikdy splatit. Malé banky, aby se neocitly mimo hru, byly nuceny dělat totéž. Skrze poskytování úvěrů stouply ceny nemovitostí a vznikla bublina. Jakmile splaskla, přišli lidé o své úspory a domovy. Malé banky potom zanikly a pohltily je velké banky. Daňový poplatník, který již přišel o své úspory, musel převzít ještě navíc ztráty větších bank. Na jejich vyrovnání si musel stát - tedy my všichni společně - vzít od bank nové úvěry, jež nikdy nebudeme schopni splatit. Ale jednou provždy z nich budeme platit úroky !

Nevím, jestli jste jako děti měli doma křečka. Já jednoho měl. Žil v malé kleci s kolotočem uprostřed. Běhal v něm a běhal, stále dokola. A nikdy se nehnul z místa. Nezdálo se však, že by mu to nějak vadilo. Jednoho dne jsem ho potom našel ležet mrtvého v rohu klece. Přežral se. Často jsem na něho při psaní této knihy musel myslet.

Co to vlastně jsou peníze ?

Je známo, že za půjčování peněz se bankám vrací nazpět mnohem větší objem financí. Především však roste jejich moc. Tohle je, myslím, naprosto zřejmé. Cílem celé hry však přece nemohou být peníze - vždyť banky je mají. Měny přicházejí a odcházejí. Peníze cí nes určitou hodnotu mají, zítra mohou být bezcenné.)sou pouhým prostředkem ve prospěch jistého účelu... A tím je získání moci ! Aby bylo srozumitelné, jak peníze vedou k moci, musíme se nyní poněkud podrobněji zabývat problematikou peněz. Otázka tedy zní: co to vlastně jsou peníze ?

Peníze určují náš život, mají velký vliv na naše myšlení a jednání, zdraví, kvalitu života i vzdělání. Téměř na všechno dnes potřebujeme peníze. O to podivuhodnější je, jak málo toho o nich většina lidí ví. Ve škole se rovněž nic neučí. Ve skutečnosti by se hospodářství bez peněz bez problému obešlo - v případě, že bychom zase vedli obchod, jenž je závislý na výkonu, což znamená, že se zakládá na výměně (jak to bylo dlouho obvyklé a na mnohých místech znovu přichází do módy). V tomto bodě však banky protestují, protože by v bezpeněžním systému přišly o svou moc. Aby se tak nestalo, zplodili „experti“ nespočet květnatých proslovů, kterými své vlastní jednání zastírají. Nemáme jednoduše pochopit, jak celá hra funguje. Chtějí, abychom jim přenechali svoje peníze a nekladli další otázky. Neustále kolem nás zní: *Peníze vládnou světem !* Zeptejme se tedy: „*Kdo vládne penězům ?*“ Když se toho dopídíme, budeme také vědět, kdo vládne světu. Nezní to logicky ?

Ačkoliv mám za sebou pár semestrů ekonomie, při svém pátrání jsem se neustále potýkal s následujícím problémem: narážel jsem na výrazy a vyjádření, která byla tak absurdně zformulovaná, že se prostě nedala pochopit. Za všechny uvedu jeden malý příklad, jenž mne rovněž dostal do varu. Na internetové stránce www.finanzberatung-versicherungsvergleich.de jsem objevil následující vysvětlení termínu „dlužní úpis znějící na majitele“:

„Dlužní úpis znějící na majitele se vyskytuje v podobě pevně zúročitelných, nebo variabilně zúročitelných dlužních úpisů znějících na majitele. V případě pevně zúročitelných dlužních úpisů znějících na majitele se jedná o půjčky právnických osob, jež je využijí k financování svých investic. Tyto výpůjčky mají různou podobu, která se liší podle podmínek, splatnosti, měny nebo emitenty. Při pevně zúročitelných dlužních úpisech znějících na majitele kupuje investor výpůjčky ve výši sta procent. Obdrží kupon, jenž zahrnuje i zúčtení získané půjčky. Výpůjčky s kuponem s nulovým záznamem během doby splatnosti nejsou vázány žádnými úroky. Dojde-li před koncem splatnosti k jejich prodeji, obdrží prodejce méně než sto procent. Byly-li by prodány po době splatnosti, následuje platba ve výši sta procent. Variabilně zúročené dlužní úpisy znějící na majitele jsou podrobeny zúčtení doby splatnosti. Úroková sazba se orientuje podle pravidel finančních trhů jako LIBOR nebo EURIBOR..“

Pochopili jste to ? Potom vám gratuluju ! Já totiž ne. Vysvětlení bylo záměrně sepsáno tak, aby se mu nedalo porozumět. Podobné to je i s naším daňovým systémem. Prostě ho máme svěřit „expertům“. Vsadím se, že jen stěží najdete bankovního poradce, který vám v jedné větě jednoduše a srozumitelně vysvětlí, co je to dlužní úpis znějící na majitele. Ale nemějte strach, tohle samozřejmě nepotřebujete vědět a už vůbec není nutné, abyste se něčím podobným zabývali.

Dlužní úpis znějící na majitele je cenný papír, dluhopis, příslib peněz v budoucnosti. Podle mého názoru stačí vědět tohle.

Pokusím se, abych vám všechny komplikovaně vypadající procesy, jež se točí okolo peněz, vysvětlil prostě a jednoduše - a jak jim po všech mých průzkumech sám rozumím. Věřím, že je důležité, aby pokud možno co nejvíce lidé pochopilo, co jsou peníze, kde se berou a co se s nimi denně děje, neboť předpokladem každé změny a zlepšení je VĚDĚNÍ !

Ještě něco: Domnívám se, že kdo není schopen něco jednoduše a srozumitelně vysvětlit, buď to sám nepochopil, nebo chtěl něco zatajit. Souhlasíte se mnou ?

Dějiny peněz

Lidé si brzy všimli, že každý umí něco jiného. Výhodné řešení se přímo nabízelo: každý se zaměřil na své zvláštní nadání. Co pak získal, či vyrobil, vyměňoval s jinými, aby si obstaral všechno potřebné k živobytí.

Dělba práce se ukázala jako smysluplná. Ale například pro takového lovce bylo namáhavé, neustále s sebou vláčet kůže, v naději, že je vymění za něco, bez čeho se neobejde. Potřeboval tedy nějaký směnný prostředek, který by se dal snadno přepravovat, nedal se zfalšovat a jenž by všichni uznávali. Dlouhou dobu sloužily jako všeobecný směnný prostředek, tedy jako „peníze“, perly, velrybí zuby, šperky, kameny, obilí, kakaové boby, čaj, cukr, tabák, látky nebo kožešiny.

V několika kulturách používali *mušle kauri*. Prostřednictvím arabských obchodníků se rozšířila v mnoha zemích – ve staré Číně, od Indie až po západní Afriku, a ještě až do 19. století sloužila jako jednotná měna v mnoha koutech Země.

Slovo „peníze“ se v němčině odvozuje od indogermánského slova *Ghel* (=Gold=zlato). Ve staré spisovné němčině se později proměnilo ve výraz *Gelt*, což se odvozuje od *Vergeltung* (=odplata) a *Vergütung* (=náhrada, odměna). Označuje se tak směnný prostředek, který nám měl usnadnit život.

Jakmile se člověk naučil zpracovávat kovy, z mědi, bronzu a železa začal vyrábět nejprve kroužky, hroty šípů nebo malé figurky a také s nimi platil. Stříbro lidé dobývají přibližně od roku 5000 před naším letopočtem. V oné době bylo cennější než zlato. Souběžně sloužila jako mezinárodně uznávaný směnný prostředek, a tudíž jako „peníze“, sůl. Tato základní potravina však byla nepraktická pro dlouhodobé skladování. Nicméně se ve formě lisovaných prutů či v prášku objevovala až do 18. století především na různých ostrovech v Pacifiku, jižní Americe a v severní Africe.

Obr. 1 a 2: Do roku 1914 byl na této dolarové bankovce zlatý certifikát a záruka, že při předložení bude dotyčnému kdykoliv vyplaceno padesát dolarů ve zlatě. Na papírové německé dvacetimarkové bankovce z roku 1914 stálo:

„20 marek vyplatí hlavní pokladna Říšské banky v Berlíně tomu, kde předloží tuto bankovku, a to bez dalšího dokladu.“ Bankovky tedy nejsou, a nikdy nebyly, skutečnými penězi, ale pouhými dlužními úpisy.

I když solné pruty časem zčernaly, přesto (nebo právě proto) se těšily důvěře. Dokonce se jim nezřídka dávala přednost před bílou, čistou solí. Jednou z výhod bylo, že z nich bylo kdykoliv možné odломit drobné částičky pro úhradu menšího obnosu, což s mincemi šlo jen stěží.

V dnešní době nemá bohužel většina lidí smysl pro význam a hodnotu soli, vedle vody nejdůležitější potraviny. Poněvadž naše tělo téměř celé tvoří voda a sůl, jsou obě látky pro nás nanejvýš důležité. Přesto se většina lidí nechá obalamutit bezcennou průmyslově vyráběnou solí — potravinou, která nese pokrytecké označení *kuchyňská sůl*, ačkoliv se solí nemá vůbec nic společného.

Sůl obsahuje v zásadě všechny chemické prvky (dokonce i těkavé) přesně v poměru, jak se vyskytují v lidském těle. Průmysl však z ní pro své vlastní účely filtruje všechny prvky pryč, až nakonec ponechá jen pouhé dva: sodík a chlor (=NaCl). Pokud je do sebe člověk celý život neustále sype, kompletně si rozvrací chemické procesy a reakce v organismu. V dobré víře si pak nic netušící lidé spolu se solí vpravují do těla ještě fluor. Tento "zázrak" v boji proti zubnímu kazu je však jed s vyšší toxicitou než olovo. V chemických laboratořích se s ním manipuluje pouze za přísných bezpečnostních opatření. Stejná látka, jež se přidává do zubní pasty - fluorid sodný (NaF) - má například silné účinky jako insekticid nebo jed na krysy !

Lidé ve starověku sice neměli technické možnosti, jako máme k dispozici dnes, ale přinejmenším věděli, co je to sůl a co pro nás znamená ! Odpusťte mi tuto malou odbočku, ale myslím, že by vás uvedené skutečnosti mohly zajímat.

Vedle soli a mincí sloužily našim chytrým předkům jako platební prostředky i kousky stříbra nebo zlatý či stříbrný prášek. Ten však bylo nutné vážit a mohl se také snadno ztratit. Přesto byl jako směnný prostředek v Indii rozšířený až do začátku dvacátého století.

S ražbou prvních mincí podle dosud známých výzkumů začali okolo roku 680 před naším letopočtem Řekové. Mince se vyráběly z elektronu - přírodní slitiny zlata a stříbra. Pověstmi opředený lýdský monarcha Krésus (asi 560-540 před naším letopočtem) jako první nechal „razit“ mince z čistého zlata. Zakulacený tvar se dosáhl pomocí kladiva, teprve potom byla mince oražena - nebyly tedy všechny stoprocentně stejné. Vzor Řeků následovali Římané. Poněvadž panovníci poznali, že peníze znamenají moc, zakázali lidem, aby si razili své vlastní a sami sobě vyhradili exkluzivní právo.

Ražba mincí rozzmýchala lavinu nadšení, neboť tento nový platební prostředek přinesl řadu zjednodušení. Mušlím hrozilo, že se polámou, sůl navlhne, či může mít různou kvalitu. Mince však byly tvrdé, odolné a snadno se s nimi manipulovalo.

V celém starém světě se do oběhu dostaly mince ze zlata. Jeden z prvních panovníků, který na ně nechal vyrazit svou vlastní podobiznu, a tím se přirovnal k bohům, byl Alexandr Veliký. Díky němu se mince rozšířily do celého světa, až do Indie. Zobrazení na minci nabízelo panovníkovi příležitost, jak se prezentovat před vlastním lidem, a tak tuto starověkou formu reklamy vládcové čile využívali.

Od 13. století se rozšířily jakési první mezinárodní mince: guldeny. Slovo gulden znamená prostě „zlatá mince“ a jako taková byla také až do 16. století ve více zemích ražená - než se gulden stále častěji nabízel v menších jednotkách a nakonec ve stříbře.

Tolar Marie Terezie ražený od roku 1741 v Rakousku s vyobrazením císařovny se stal velmi populárním v arabských zemích. Poněvadž se mu navíc přičítaly magické síly, ztratila na významu mušle kauri. Tolar Marie-Terezie, než v roce 1943 definitivně vymizel, byl dlouhá desetiletí v oběhu v řadě zemí.

Zlaté a stříbrné mince se označovaly také jako kurentní mince (=mince s hodnotou). Poznenáhlu ale přišli vládcí na myšlenku, že by mohli zavádět mince s nižší hodnotou, než jakou by představovaly. Tehdy se jim říkalo (neplnohodnotné) drobné mince.

Drobným mincím se říkalo úvěrové peníze, protože

jejich prostřednictvím občané panovníkovi nebo státu poskytovali jakýsi úvěr, za který na jedné straně přicházela v plné výši protihodnota v podobě například zboží. To se vyměnilo za bezcenné mince, které však byly uznány jako adekvátní platidlo a opět dál směněny za zboží. Srovnajme tento systém se skutečným úvěrem: dlužník (=stát) nemusí svému věřiteli (=občanovi) platit úroky, dokonce nemusí úvěr splatit vůbec. Z tohoto pohledu lze drobné mince označit za obyčejný podvod, či zlostění. Jestliže dostanu za svou práci bezcenné mince, souhlasím s tím, že má práce nemá hodnotu.

Proto drobné mince sloužily dlouhou dobu pouze pro rozměňování, až dokud si na ně lidé nezvykli. Od roku 1914, od začátku první světové války, na celém světě téměř bez výjimky platíme drobnými mincemi, tedy bezcennými „penězi“.

Papírové peníze

S rozmachem obchodu a se stoupající hodnotou jednotlivých transakcí se zvětšoval i objem potřebných mincí. Kvůli namáhavému transportu těžkých měšců se však hledal nějaký jiný platební prostředek, který by byl lehký a s nímž by se snadno manipulovalo. Panovníci proto poskytli určitým osobám právo, aby v jejich jméně vydávali lístky, jež sloužily jako poukaz na určitý počet kurentních mincí (=mince s materiální hodnotou). Lístky se mohly kdykoliv vyměnit za mince. V tomto okamžiku se zrodily bankovky, dnes namnoze nesprávně označované jako *papírové peníze*. Ve skutečnosti však bankovka není peníz, protože nemá vlastní hodnotu. Je to pouze závazek či *příslib peněz*.

Takovou soustavu platidel můžeme označit i jako systém peněžních poukázek.

Okamžik zrodu bankovek byl zároveň okamžikem, kdy vznikly banky. Dnes jsme již na papírové peníze zvyklí, ale tyto oblíbené papírky se ještě do roku 1914 v USA jmenovaly *gold certificates*, tedy zlaté certifikáty. Na padesátidolarové stvrzence stál nápis: „50 Dollars in Gold Coin payable to the bearer on demand“. Tomu, kdo předložil tento příslib (v časově neomezené lhůtě), bylo na požádání vyplaceno 50 dolarů ve zlatě. (obr. 1).

Když začala první světová válka, najednou se na dolaru psalo: „*Redeemable In Lawful Money At The United States Treasury Or at the Bank of Issue*“, tedy - směnitelné za legální zlato...

Po druhé světové válce se lístky ze dne na den proměnily přímo v peníze, a to jednoduše tak, že se opět změnil nápis - bez jakéhokoliv vysvětlení: „*Legal tender for all debts, public and private.*“, což v překladu znamená: *Zákonné platidlo pro všechny závazky, státní i soukromé.* Z toho vyplývá, že dnes už neplatíme zlatem, ale dluhy !

Na německé dvaceti markové bankovce z roku 1914 se píše: „*20 mark zaplatí hlavní říšská banka v Berlíně tomu, kdo, aniž by se musel legitimovat, předloží tuto bankovku.*“ Vydavatel takového lístku dluží jeho majiteli určité množství mincí. Bankovka tedy nebyla, a ani není, peníz, nýbrž *dlužní úpis.*

Problém při zavádění těchto lístků byl, že panovníci a bankéři, kteří vládcům financovali války, státní rozpočty, zámky i různé výstřednosti, rychle pochopili, že všichni majitelé bankovek tyto cáry papíru v jednu chvíli za zlato nevymění, což je zlákal k vydávání stále

dalších a dalších dlužních úpisů, v hodnotě mnohem vyšší, než mělo zlato, které skutečně vlastnili. Přirozeně se tím kamuflovala skutečná hodnota měny. Nikdy se přesně nevědělo, kolik zlata bylo reálně k dispozici, a tím pádem jakou hodnotu tedy ve skutečnosti lístky měly.

Tato podvodná hra určitou dobu vycházela. Poměrně rychle však vedla ke ztrátě důvěry v příslušnou měnu, což vždy mělo i negativní následky na hospodářství. Pokaždé když lidé ztratí důvěru v měnu, dříve či později se naprosto nevyhnutelně zhroutí i hospodářství.

Čína byla údajně první zemí na světě, která zavedla papírové peníze - avšak proti vůli lidu. Okolo roku 1024 našeho letopočtu je poprvé z nouze použita k financování války, když se jí nedostávalo zlatých mincí. Poněvadž to krátkodobě fungovalo a lidé lístky uznávali jako zlato, pozdější čínští xxxcísařové nechali vytisknout ještě větší množství bankovek, aniž by je kryli stříbrem nebo zlatem. Tím ztratily peníze svou hodnotu a už je nikdo nechtěl. Sílila inflace (=znehodnocení peněz a pokles jejich kupní síly), a nejistota, propukly nepokoje. V roce 1402 byly papírové peníze v Číně opět zrušeny, protože obyvatelstvo je nepřijalo. Už tehdy měli Číňané k dispozici bezpeněžní měnovou soustavu, která fungovala nezávisle od centrální správy a úspěšně sloužila svému účelu již celých 11 000 let. Zmíněný úspěšný systém se jmenoval *Fei Lun* (=létající kolo) a umožňoval bezúročné půjčky. Na malé tabulky se po obvodu kola zapsaly křídou čísla. Odtud pochází i *slovní spojení* „být u někoho v křídě.“

Tento bezpeněžní způsob placení se využívá dodnes, pouze se již nezapisuje na tabulky, nýbrž do malých knížek. Ve stanovené dny se pak provádí vyrovnání, vyúčtování nebo odečtení. Když dlužník spořádaně nevyrovná, nový dluh si již nesmí zapsat. Je to otevřený, průhledný a účinný systém, kdy je každý zúčastněný nucen podrobit se pravidlům. Jestliže dlužník zemřel, jeho dluh se obvykle dědicům prominul, tak že se z knížičky příslušné listky vyňaly a spálily. Dodnes se někdy při pohřbech páli malé cedulky. Z části se jedná o napodobeniny peněz, aby se symbolicky ukázalo, že zesnulý odchází bez dluhů. Peníze se v zásadě používaly pouze k odvádění daní státu, protože vrchnost na tomto způsobu plateb trvala. Lid je však ve vzájemném styku odmítal.

Znakem *Fei Lun* je kolo s pěti paprskovitě rozmístěnými loukotěmi a s křídly, což volně přeloženo znamená asi tolik co „svobodný jako pták“, „uzavřený hospodářský koloběh“ nebo „fair pro všechny“. Pět ramen kola představuje pět čínských elementů.

Také v Evropě fungoval dlouhou dobu podobný systém s německým názvem **Kerbholz**, **Kerbstock**, **Zählholz** nebo **Zählstab** (=česky: rabuše či vrubovka - pozn. překl.). V naší zeměpisné šířce se běžně vyskytoval až do 12. století, v některých odlehlých oblastech alpského regionu dokonce až do 19. století. Vhodná hůl nebo prkénko protáhlého tvaru se označilo náležitými symboly. Následně se dřevo podélně rozstřípalo, takže dlužník i věřitel měli každý pro sebe polovinu vyrytého značkování. Když se pak obě části k sobě přiložili, zcela nezpochybnitelně se ukázalo, jestli k sobě patří, nebo jestli s druhou polovinou někdo dodatečně manipuloval. Ve výplatní den se pak obě části porovnály

a dlužník musel zaplatit. Pokud měl někdo na své polovině hole záznam, znamenalo to, že ještě své dluhy nevyrovnal.

Byly k tomu pádné důvody, proč se v dějinách za všech vládců, společnost pokoušela obejít soustavu peněžních poukázek a vytvořit si systém, v němž půjčované peníze a zapůjčitel, jako i dlužná částka a dlužník na straně druhé, měli tvář a jméno a nespravovala je anonymně banka. Jak se dozvíte ve 4. díle knihy, tento systém přichází v současné době ve velkém u nás na západě znovu do módy, ovšem pod jiným názvem.

V Evropě se papírové peníze objevily poměrně pozdě, podle všeho v roce 1483 ve Španělsku, tedy krátce poté co je Číňané opět zrušili. V roce 1661 obdržel bankéř Johan Palmstruch od švédského krále právo založit soukromou emisní banku (=banka s právem vydávat peníze), kterou nazval Stockholmská banka. Měla právo vydávat peníze pro Švédsko, kryté zlatem a stříbrem v Palmstruchových trezorech. Byl to milník v dějinách peněz, který bohužel měl být vzorem pro mnoho následovníků.

I když Švédové sklidili od ostatních panovníků výsměch za to, že bezcenné papírové útržky pokládali za peníze, dříve či později podlehlí pokušení a půjčili si peníze od soukromých osob, aby mohli dobývat nová území, nebo vést války. Za to postoupili bankéřům své drahocenné právo k vydávání peněz jako oběživa.

Nějakou dobu mělo švédské zlato formu nepraktických velkých měděných mincí. Lístky pak vnímali lidé jako ulehčení výměnného styku. Když však v průběhu krize žádali četní zákazníci protihodnotu svých lístků ve zlatě, zjistili, že bankovní rezervy drahých kovů nekryly množství bankovek v oběhu - Palmstruch vydal více lístku, než měl zlata a stříbra.

Za to byl v roce 1669 odsouzen k trestu smrti. Díky vlivným kontaktům mu byl trest zmírněn na vězení, z kterého byl propuštěn krátce předtím než zemřel.

Právo vydávat peníze nepatří do soukromých, nýbrž do rukou státu. Ačkoliv zcela nesmyslný pokus jedné soukromé emisní banky ztroskotal, další na sebe nenechal dlouho čekat. V roce 1688 zela anglická státní kasa následkem bouřlivého válčení a rozhazovačnosti prázdnotou a země se potácela v obtížích. V této situaci nabídl William Paterson, všemi mastmi mazaný skotský obchodník, králi, že zapůjčí vládě peníze od skupiny finančníků. Nejprve král odmítl. Paterson si však podplatil spojence mezi královými poradci a prepracovával svou nabídku tak dlouho, dokud král nesouhlasil. Nakonec byl schválen zákon, který oklikou převedl příjmy z různých daní, na příklad daň z alkoholu, do jednoho fondu, jenž měl posloužit k založení Bank of England (=Anglická banka). Stalo se tak 27. července 1694. Oficiálně byla založená *Bank of England*, jako soukromá emisní banka, ovšem s využitím veřejných peněz ! Základní kapitál ve výši 1,2 milionu liber - jednalo se o peníze daňových poplatníků - dala pak banka ve formě úvěru s osmiprocentním úrokem k dispozici státu. Jako protislužbu získala *Bank of England* právo provozovat bankovní obchody a do výše úvěru vydávat bankovky, které mohly být kdykoliv vyměněny za zlato.

Král daroval hrstce bankéřů tvrdě odpracované daně svých poddaných ! Bankéři pak založili banku, jež se chovala, jako by byla státní. Vydávala oficiální peníze, které si pak od ní občané i král museli půjčovat za úroky ! Tento postup, co do absurdity, sotva něco překoná ! Bankéřům se podařil geniální tah, jenž posléze

nalezl mnoho napodobitelů - získali licenci k tisku peněz.

Králova podobizna měla nadále pouze symbolickou funkci, neboť panovník na produkci peněz ztratil vliv. Banky měly v hrsti jak lid, tak i krále. Potřeboval-li peníze, snad na další válku nebo větší zámek, musel o ně vždy požádat banku. Bankéři pak v podstatě rozhodovali sami o tom, jestli se válka povede, případně proti komu. A tak to mělo být zavedeno později v celé Evropě a na celém světě.

„Peníze nezřídka přivedly celé masy lidí na scesti. Velké kultury se proměňovaly v zoufalé hráče, riskující celou svou existenci pro kus papíru...Lidé uvažovali, mírně řečeno, jako stádo. Ukazuje se, že ve stádu člověk o rozum přijde rychle. Smysly se pak naopak zotavují jen poznenáhlu, pomalu jeden člověk za druhým.“⁽⁵⁾

Charles Mackay

Ve velkém stylu se papírové peníze používaly ve Francii od roku 1718 do 1720, v době vlády ministra financí Johna Lawa. Law byl ostatně Skot. Pařížská burza doslova metala salta, panovalo všeobecné veselí a radost. Lidé, ještě ráno chudí, si koupili akcie a večer z nich byli boháči. Éra Johna Lawa se dodnes považuje za doposud nejextrémnější příklad hysterie, která vypukla v souvislosti s papírovými penězi. Od ní se příliš nelišily ani události z konce dvacátých a konce devadesátých let.

Případ Johna Lawa nabízí pozoruhodné detaily: syn skotského poskytovatele úvěrů byl talentovaný darebák, jenž se v Londýně proslavil jako hazardní hráč a tlučhuba. Po jednom duelu, který se skončil smrtí

protivníka mu hrozila poprava, uprchl však do Evropy. Tento světák a hazardní hráč si získal v Paříži důvěru vlivných lidí. Brzy však byl nucen znovu prchat. Žil v Benátkách i jiných evropských městech. Studoval vznikající bankovníctví. V roce 1700 se po sérii neúspěchů usadil znovu v Paříži. Díky hazardu nashromáždil majetek a jako chameleon se vetřel do královny přízně. Poté co Law přestoupil ke katolické víře, mu panovník přenechal finanční operace státu! Hazardnímu hráči!

Jak vidíte, od těch dob se mnoho nezměnilo. Počínaje Palmstruchem, nebo Williamem Patersonem, žádný stát neměl kontrolu nad svými financemi. I nadále ji měli v rukou bezohlední hazardní hráči!

Law byl první, kdo názorně ukázal, jak podobné jsou si kasina a soukromé emisní banky. Chtěl stimulovat ekonomiku masovou emisí nekrytých bankovek, což se mu dařilo dva roky. Poskytovaly se úvěry, ceny akcií a nemovitostí rostly. Nafoukly se a splaskly. Pařížská burza se zhroutila a mnozí přišli o veškeré jmění. Law uprchl do Anglie, stal se tajným agentem a potom galeristou. Zemřel roku 1729 na zápal plic. Voltaire, Lawův současník, napsal: „*Papírové peníze se navrátí dříve či později ke své vnitřní hodnotě - nule.*“

Výroky Johna Lawa o peněžním hospodářství a potírání *deflace* (=pokles cen a nárůst kupní síly peněz) prostřednictvím *inflace*, ovlivnila ve dvacátém století řadu významných ekonomů a představitelů emisních bank. Také jeho výmysl - krýt peníze kromě reálných hodnot jako je zlato a stříbro i hodnotami pozemků a očekávaných výnosů z nich, nacházel v posledních letech znovu a znovu další napodobitele. Švýcarský bankéř Ferdinand Lips

ve své knize „Die Gold-Verschwörung“ (=Zlaté spiknutí) cituje Daniela Defoea, Lawsova současníka a autora románu *Robinson Crusoe*, slovy: „Nechal peníze téct jako vodu v Seině !“ Potom Lips popisuje podobnost s dnešní situací:

„Následky a důsledky Lawových aktivit byly omezené pouze na Francii. Říká se, že se Francie z finančního, hospodářského a sociálního úpadku epizody Johna Lawa nevzpamatovala dodnes. Aktuální události na finančních trzích však budou mít celosvětový dopad a dotknou se nás všech. Studium historie, obzvláště dějin peněz, je zanedbávanou a podceňovanou oblastí.“⁽⁶⁾

V Rakousku byly poprvé v roce 1762 vydány takzvané *bankocedule Vídeňské státní banky*. Ve Francii se zase v době francouzské revoluce okolo roku 1791 objevily tzv. *assignáty*. Pouze 70 let po Lawově fiasku riskli Francouzi hru s nekrytými papírovými penězi nanovo. Tentokrát to skončilo tím, že pařížský lid tiskařské stroje zničil. Zdá se, jakoby nikdo nechtěl pochopit, co vlastně peníze jsou. Peníze musí splňovat tři znaky:

platidlo - musí být přijaty jako prostředek výměny měřítko hodnoty - jejich hodnota musí být jasně patrná;
prostředek k uchování hodnoty - musí si dlouhodobě udržet svou hodnotu.

Jakmile peníze přišly o svou imanentní hodnotu, čili nebyly ze zlata nebo stříbra, existovala jen jedna možnost, jak zaručit jejich hodnotu: musely být zlatem nebo stříbrem kryté.

Zlatý standard

Monetární (=peněžní) chaos vždycky vedl k revolucím. Skoro totéž co ve Francii se později stalo v Rusku a nespočetněkrát v Číně. Po každé politické katastrofě měny bylo peněžnictví na krátkou dobu zkroceno. Jakmile se však na poslední katastrofu pozapomnělo, vzrostla zpupnost panovníků nebo politiků a znovu odevzdali veškerou moc do rukou bankéřů a začali ničit hospodářství nanovo.

Na základě těchto zkušeností s nekrytými nebo nedostatečně krytými měnami došli někteří panovníci k závěru, že trvalá peněžní jistota - a tím i dlouhodobý mír - je možný jen tehdy, když jsou „papírové peníze“ vázány na skutečné hodnoty, když ke každé bankovce či minci existuje reálná, fyzická protihodnota.

Nejdříve byl zaveden stříbrný standard. Znamená to, že každá země mohla vydat jen tolik mincí a cedulek, kolik měla ve státních trezorech stříbra jako protihodnotu. *Stříbrný standard* postupně nahrazoval *zlatý standard*, jeho zavádění se však stát od státu lišilo. Ve zlatem standardu Německého císařství byla například jako měnová jednotka zlatá marka. 2 790 zlatých marek odpovídalo ceně jednoho kilogramu ryzího zlata.

Přibližně od roku 1800 měly zlatý standart prakticky všechny země, a to až do začátku první světové války v roce 1914. Z ekonomického hlediska se jednalo o nejstabilnější epochu v dějinách. Poněvadž byl objem zlata daný a jen tak z ničeho se další objevovat nemohlo, nevznikaly ani bubliny. Lidé byli nuceni hospodařit rozumně a bez velkých výkyvů. Pokud si některá země chtěla dovolit více, musela zvýšit výkon, aby si mohla od jiných koupit více zlata. K tomu řekl známý rakouský ekonom Friedrich August von Hayek:

„S výjimkou dob zlatého standardu využily prakticky všechny vlády v dějinách své exkluzivní právo k vydávání peněz k tomu, aby klamali a odírali lid.“⁽⁷⁾

Pokud si žila nějaká vláda nebo země nad poměry, peníze ze země odtekly. Buď musela prodat zlato, nebo ho vyměnit za své dluhy. Přiteklo nazpět teprve tehdy, vrátila-li se špatně hospodařící země ke zdravé finanční politice. Tato automatická kontrolka finančních výstřelků byla zásluhou právě zlatého standardu. K tomu se Ferdinand Lips ve své knize *Zlaté spiknutí* vyjádřil následovně:

„Okolo roku 1900 bylo do zlatého standardu zahrnuto asi 50 států (všechny průmyslové země). Je zajímavé, že moderní zlatý standard neobjevil žádný génius, ani ho nenaplánovali na žádné mezinárodní konferenci. Přišel sám od sebe, přirozeně na základě zkušeností a poučení z historie... V letech 1879 až 1913 kdy USA a většina dalších národů uznávala zlatý standard, kolísaly spotřebitelské ceny v Americe během třiceti čtyř let pouze v rozmezí sedmnácti procent a průměrná inflace se blížila nule.“⁽⁸⁾

Měny nebyly stoprocentně kryté ani pod stříbrným či zlatým standardem. Vždy však bylo pevně dané minimální krytí, obvykle ve výši jedné třetiny celku. Emisní banka směla zbylé (maximálně !) dvě třetiny poskytnout jako úvěry. Nikdy však víc, jinak by při nedostatečném krytí zlatem došlo ke krachu emisní banky a k znehodnocení (=devalvaci) měny dané země.

V rozhovoru s investičním analytikem a rozhlasovým moderátorem Jimem Puplavou v roce 2003 Ferdinand Lips řekl:

„Zkušenost nás vrací o pět nebo šest tisíc let nazpět. Není náhoda, že zlato a stříbro byly zmíněny v Bibli jako kovová měna. Označení přišlo samo od sebe, skrze zkušenost. Vládcové lidem nedali žádné ponaučení, v němž by jim vysvětlili, co jsou a nejsou peníze. Zlato se stalo penězi, protože je nejsnáze zpeněžitelným majetek, a ještě k tomu i vzácným.“⁽⁸⁾

Krytí zlatem fungovalo až do první světové války a přinášelo relativní stabilitu. Od roku 1914 však téměř bez výjimky a na celém světě platíme nekrytými, bezcennými drobnými mincemi a papírovými útržky - bankovkami! Od onoho okamžiku máme už jen bezcenný papír a téměř bezcenné kovová kolečka, mince, jimž říkáme peníze.

Pod zlatým standardem bylo možné poskytnout jen málo úvěrů, neboť množství peněz bylo omezeno vlastními zásobami zlata a banky dělaly mnohem méně obchodů. Bankéři proto o zlatý standard nestáli, naopak, snažili se ho zbavit.

V roce 1914 byl zrušen! Evropské země chtěly vést válku, potřebovaly mnoho peněz na výzbroj, a tak zlatý standard „přerušily“. Bankovky už nemusely být směnitelné za zlato, a z toho důvodu se jich mohlo tisknout neomezené množství. Přestože nebyly kryté, stát lidem nařídil, aby je uznávali a používali. Bankéři se tetelili blahem - všechny emisní banky západního světa v té době již přešly do soukromého vlastnictví několika mocných osob (detaily se dozvíte později). Všechny státy, když chtěli tisknout větší množství peněz, byly nuceny brát si u nich úvěry. Válka je vždy to nejlepší, co se bance může přihodit. Ferdinand Lips píše:

„Během dvě stě padesáti let, kdy Anglie měla zlatý standard (od roku 1664 do roku 1914) byly ceny stabilní, ba dokonce o deset procent nižší než před tím. Během napoleonských válek došlo sice k několika otřesům, svět však zůstal před opravdovou inflací nebo deflací ochráněn. Do roku 1914 byl francouzský frank celých sto let naprosto stabilní měnou. Vlády od zlatého standardu na začátku 1. světové války ustoupily, protože z vybraných daní nezískaly dostatek prostředků k financování války. Zlatý standard zrušily a už ho znovu nezavedly“⁽⁸⁾

Depozitní peníze

Zlatý standard se po válce obnovení nedočkal. Několik států se o to sice pokusilo, ale jisté mocné kruhy tomu dokázaly zabránit. Mimoto si lidé poznenáhlu zvykli, že platí bezcennými penězi. Dozrál čas pro další velký převrat: Proč vůbec ještě tisknout jakési papírky?

I to stálo peníze, které bankám utíkaly. Na pořad dne se dostal bezhotovostní platební styk.

Věděli jste, že devadesát tři procent peněz, jež jsou v roce 2011 na tomto světě v oběhu, ve skutečnosti neexistuje? Jedná se pouze o čísla na papíře, nebo přesněji řečeno na monitoru počítačů. Říká se tomu *bezhotovostní platební styk*. Platíme něčím, co reálně neexistuje.

No a? Možná vám to přijde dokonce praktičtější, když zastrčíte do štěrbinu plastovou kartu, namísto

placení v hotovosti. Nejpozději v okamžiku, kdy dosud zdaleka nekončící světová hospodářská krize vstoupí do dalšího kola, už vám to jedno zaručeně nebude. Banky vám totiž nebudou schopny vyplatit vaše peníze, protože je prostě nemají a nebudou mít. Proto byla německá spolková vláda v září 2008 nucena vydat falešné prohlášení, že prý jsou všechny vklady pojištěné. Stůj co stůj bylo nutné se vyvarovat toho, že střadatelé půjdou do banky a budou se domáhat svých peněz. Najednou by totiž pochopili, že tam žádné nejsou ! Pouze ti první u bankomatů by si pár bankovek (snad) vyzvedli. Ostatní by měli smůlu.

Peníze na výpisech z vašich účtu nikdy neexistovaly a nikdy ani existovat nebudou. Máte je pouze v hlavách a na kousku bezcenného papírku. Položte si nyní otázku, odkud těchto **devadesát tři procent** smyšlených peněz přišlo ? Kdo si je vymyslel - a proč ? A kde je těch sedm procent skutečných peněz ? Na to se teď podívejme pěkně z blízka !

Amsterdamská banka začala s vytvářením depozitních, pouze v účetních knihách existujících peněz, od roku 1609. Počínala si při tom ale velmi obezřetně. Dlouhá léta pečlivě dbala o jejich neustálé a dostatečné krytí skrze mince. Přesně jako poukazka (=bankovka) představovaly depozitní peníze sumu, která byla (jako finanční pohledávka ve formě mincí) dána do úschovy do banky. Po předložení bankovky si vlastník mohl mince kdykoliv vyzvednout. Jakmile bankovní úředník uviděl lístek, předal mince. Odtud pochází pojem *peníze na viděnou*.

Nebylo potřeba mít u sebe k vyrovnání dluhů množství bankovek v různých hodnotách. Účetnictví se svěřovalo bankám, které do účetních knih zapisovaly

jak pohledávky, tak závazky, a navzájem je vyrovnávaly. Dvě osoby už se kvůli výměně mincí či lístků vůbec nemusely potkat. Pověřily tím prostě banku a ta za ně vše vyřídila. Na jedné straně v knihách něco vyškrtla, na jiné připsala. Bylo to praktické, dokud se banka těšila důvěře. Za své služby si banka účtovala poplatky.

Šek vznikl o něco později jako kříženec bankovky a depozitních (=účetních) peněz. V USA je rozšířený dodnes. Vítězné tažení depozitních peněz začalo teprve s nástupem počítačů. Peníze, pojmenované po žirovém účtu, se začaly označovat jako žirové peníze, příp. též *depozitní peníze*. Banky zavedly ve velkém stylu úhrady různě velkých částek, trvalé příkazy a dluhopisy (=účtování na vrub). Tok peněz se stále odosobňoval a banky vydělávaly.

Depozitní peníze vznikají také při půjčkách. Banka si vytvoří peníze, jež ovšem nemá, a poskytne je na dluh. Většina lidí totiž o peníze v hotovosti nestojí. Banka je proto vůbec nemusí mít, stačí, když sumu X přepíše na úvěrovou smlouvu a zanese do počítače. Tuto sumu X potom může dlužník převést jinému důvěřivci (=věřiteli) na jeho účet a ten může pak následně virtuálně srovnat své vlastní pohledávky. Depozitní peníze takhle vícekrát mění vlastníka, aniž by existovaly skutečné peníze. Banka si jednoduše vymyslí určitou sumu. Tím, že ji někdo přijme jako úvěr(=půjčí si), jsou tyto teoretické peníze probuzeny k životu jen v účetní rovině. Tomuto procesu se říká tvorba úvěrových peněz. Popsaný proces tak vyzvedává bankéře na úroveň boha, jemuž jedinému bývala dříve vyhrazena schopnost, nebo zázrak (s)tvoření.

Podpisem na úvěrové smlouvě se nový dlužník zavazuje

pouze k tomu, že bance za to poskytne dostatečné záruky, většinou vlastní dům nebo dalšího ručitele. Zato banka neposkytuje žádnou protislužbu: její veškeré služby se omezují na tvoření peněz. Posuďte sami, jestli je to férový či oboustranně výhodný obchod.

Další logická otázka by zněla: „Dobrá, takže banka nemusí poskytnout žádné záruky?“

Ale samozřejmě že ano, dříve musela. Do roku 2007 se bankám ukládala povinnost, aby si osm procent všech úvěrů držela jako rezervu formou vlastního kapitálu. Dané ustanovení se jmenovalo Basilejská dohoda, označovaná také Basilej I (=doporučení pro bankovní právo a regulace vydané Basilejským výborem pro bankovní dohled BCBS), a text znamenal: Vezmete-li si půjčku ve výši sto eur, je banka povinna uložit si jako rezervu osm eur. Bance však vrátíte zpět kapitál plus úroky, dvě sta eur. V momentě kdy podepíšete smlouvu, si do svých účetních knih připisuje k dobru oněch dvě sta eur. Nyní může poskytnout dalších dvacet pět nových půjček, každou ve výši sto eur ($8 \times 25 = 200$).

V zásadě byla banka nucena pouze jednou jedinkrát, a to zcela na počátku, použít svůj vlastní kapitál. Zbylá část celého procesu se financovala sama - skrze další půjčky. Takto bylo možné ve velmi krátké době a bez hnutí prstem, vydělat z osmi eur miliardy. Ovšem pouze pokud si lidé půjčují u bank přes úvěry peníze. Zde je důvod, proč nás banky neustále povzbuzují kupovat na úvěr. To je princip tzv. *perpetuum mobile*, které se jednou rozběhne a pak už se pohybuje samo, dokud nespleskne bublina, jež vznikla následkem přemnožení úvěrů. Potom vše začíná zase pěkně znovu od začátku.

Od roku 2007 (!) však již banky nemusí uschovávat jako rezervu vůbec nic. V nové regulační úmluvě nazvané

Nová basilejská dohoda (Basilej II) jim bylo pouze doporučeno, aby si ukládaly nějaká procenta.

Záměrně jsem o všech výše uvedených procesech psal v poněkud zjednodušené podobě. V zásadě funguje celá hra právě takto. Je až děsivě jednoduchá. Jeden z bratří Rothschildů prý v roce 1863 řekl:

„Ti, kteří chápou systém, budou tak zainteresováni na vlastním zisku nebo závislí na prospěchu, který systém přináší, že z jejich řad nikdy opozice nevzejde. Velká masa lidí, neschopná to mentálně pochopit, bude však své břemeno nést bez reptání. Dokonce možná že ani nebude tušit, že celý systém je nepřátelský jejich vlastním zájmům.“

Snad má význam zmínit se i o tom, že účetní peníze - v protikladu k hotovosti - nejsou zákonným platidlem a nikdo není ze zákona povinen je přijímat. Jsou sice všeobecně uznávané, v případě nouze nebo krize však není nikdo povinen je akceptovat. Co to znamená, přenechám na tomto místě vaší fantazii.

Podle výroku exministra financí Peera Steinbrücka měla Deutsche Bank v roce 2008 pouze tři procenta vlastního kapitálu. Lze si snadno spočítat, co by se stalo, kdyby si najednou davu lidí chtěly vyzvednout své peníze v hotovosti. Jak se již často stalo, přichází to vždy poté, co zmizí důvěra lidí v banky.

Protože naše dnešní peníze - a to platí pro všechny moderní měny - nesvazuje žádná povinnost k proplacení reálnými hodnotami, nazývají se také *fiat* peníze (=peníze s nuceným oběhem, čili peníze vytvořené autoritativní mocí). Označení vychází z latinského „*stañ se !*“ či „*budiž !*“ („...*budiž peníze !*“). Úvěry však nevytvářejí jenom nové peníze, jež obohacují banky. Je tu ještě

něco jiného, co s sebou nese zničující následky, kterým se nevyhne nikdo: inflace.

Inflace

Když se uvnitř libovolného hospodářského systému dává do oběhu stále více peněz, tiskem nových bankovek nebo zvyšováním objemu depozitních peněz, aniž by se zároveň zvyšovala produkce, potom hodnota peněz neustále klesá. Čím je něčeho více, tím bezcennější to je. Tento proces, který nikdy nevzniká náhodou, nýbrž podle vůle bank a emisních institucí, se nazývá inflace. Jeho nevyhnutelným následkem je, že člověk dostává za své peníze stále méně !

Snad čtete tuto knihu proto, že máte strach o své peníze - oprávněný. Neboť od zavedení eura, podle konzervativních propočtů, rok od roku ztrácí asi deset procent své hodnoty. To znamená, že po deseti letech, tedy v roce 2012, budou mít, podle všeho, pouze třetinovou hodnotu, i když budou zúročené v bance !

Řekněme, že máte v roce 2001 na spořicímu účtu sto eur. Po deseti letech byste měli mít sto deset eur. Na papíře je to více, ve skutečnosti je to jinak. Za sto deset eur jste toho totiž v roce 2011 koupili mnohem méně než za sto eur v roce 2001. Obrazně řečeno: uložíte si do sklepa deset brambor. I kdyžby vám tam někdo ještě jednu přidal, přesto byste byli po roce chudší, protože brambory se scvrkly. Máte sice jedenáct brambor, ale ty váží dohromady mnohem méně než před rokem.

Nejde tedy o čísla, ale o kupní sílu, tedy o to, co za své peníze dostanete.

Pokud byste si dali tu námahu, vyhrabali staré účty a přepočítali je, potom byste zjistili, že před deseti lety jste za své peníze dostali třikrát tolik - pokud uvažujeme v eurech (a ne v australských dolarech). Během deseti let jste tedy, pokud jste své peníze neinvestovali do skutečných hodnot (=zlato, stříbro, nemovitosti, umělecká díla), ztratili dvě třetiny svého jmění. Tomu se v odborném názvosloví říká *inflace*. Ve skutečnosti to není nic jiného než loupež. Ale kdo je zloděj? Odpověď je jednoduchá: banky. Skrze poskytování nových úvěrů vytvářejí inflaci. Bankám je to jedno, jakou hodnotu mají peníze. Mohou si totiž vytvářet stále nové. Ale kdo nevlastní banku, má problém. Aby si udržel životní standard, musí vydělávat stále více.

Ale možná namítnete — „*tady něco nesedí!*“ Oficiální míra inflace se přece stále pohybuje mezi jedním a dvěma procenty!

Ano, tak se to oficiálně vyhláší! Ale není to pravda! Jako téměř vše, co má něco společného s hospodářstvím, penězi a zlatem.

Těchto deset procent ztráty, které jsem vypočítal pro jeden rok, se totiž přesně kryje s výpočtem čtených nezávislých ekonomů, jako jsou Prof. Dr. Hans J. Bocker nebo Prof. Jochen Senf, jenž dlouhá léta vyučoval na berlínské univerzitě ekonomii. Můj výpočet se kryje dokonce s propočtem německé centrální banky!

Možná odvětíte: „*Ano, ale přece existuje známý, spotřebitelský koš, který je měřidlem výpočtu inflace! Co je s ním?*“

Inu, jedná se o poněkud nepřesný nástroj, s jehož pomocí se měří tzv. **index spotřebitelských cen**.

Při určování míry inflace se pak vychází z měřítka všeobecného vývoje cen. V košíku jsou ovšem zahrnuty i výrobky jako počítače, mobilní telefony, videopřehrávače nebo cesty do exotických destinací, které jsou rok od roku výrazně levnější - zejména pokud jde o starší modely. Mimoto uvedené věci neslouží denní potřebě, nemají tedy ve spotřebitelském košíku co pohledávat. Tímto způsobem lze pak celkem pohodlně kamuflovat nepřetržitý růst nákladů na energie, pohonné látky, veřejnou dopravu, potraviny, pochutiny, kulturu, zábavu a mnohé další, a tím zastírat skutečnou míru inflace.

Co máte z neustálého zlevňování smartphonu, jestliže brambory a benzin stojí stále více? Nic. Ale to je statistickému úřadu jedno. V USA se ceny potravin a paliva při výpočtu oficiální inflace vůbec neberou v potaz. Bere se jenom to, co se právě hodí do krámu. Výpovědní síla takového spotřebitelského košíku - a tím i oficiální míry inflace - se pak rovná nule! Čísla statistického úřadu jsou pouhá fraška!

Vnímaná míra inflace, tedy subjektivní osobní pocity konzumenta, které však v médiích takzvaní experti odmítají jako *mylné*, odpovídá skutečnosti mnohem více. Stačí si připomenout pár údajů z posledních let:

V Německu, pouze mezi lety 2006 a 2007, stouply náklady na topení zemním plynem o 12,5%! (zdroj: Deutscher Mieterbund e. V. (=Německý svaz nájemníků))

V Rakousku stouply během čtyř let (2003 až 2007) ceny za topný olej o 74 %, koks o 56 %, zemní plyn o 38 % a uhlí o 48 %. (zdroj: regionální zpravodaj Niederosterreichische Nachrichten)

Od července 2007 do června 2008 vzrostly v Německu ceny za chleba a housky o 5,5 %, potraviny všeobecně o 6,2 %. (zdroj: Vereinigung Getreide-, Markt- und Ernährungsforschung GMF=Sdružení pro výskum obilovin, trhu a výživy)

Litr Naturalu 95 stál v prosinci 2000 v Německu průměrně 1,95 marky za litr (zdroj: Mineralolwirtschaftsverband MWV), tedy v přepočtu přesně 1 euro. To by při dvouprocentní inflaci mělo být v roce 2011 1,24 euro ! Litr naturalu však stál v roce 2010 v Německu v průměru 1,41 euro. (zdroj: časopis Auto-Motor-Sport)

Z roku 2009 na 2010 stouply ceny za čerstvé ovoce a zeleninu a čerstvé ryby v Německu o 11,8 %. (zdroj: Statistisches Bundesamt=Německý statistický úřad)

Uvedl jsem pouze několik příkladů, jež mají potvrdit oprávněný pocit většiny spotřebitelů, že vše se neustále a prudce zdražuje. Inflace postupuje mílovými kroky a my se blížíme nové hyperinflaci. Začíná být jasno, kam tato cesta vede !

Pro výpočet inflace se využívá ověřený vzorec: růst objemu peněz mínus hospodářský růst = inflace (=znehodnocení peněz). Srovnejme tedy dvě čísla:

Deutsche Bundesbank hovoří ve své měsíční zprávě z května 2007 o čtrnáctiprocentním nárůstu objemu peněz, k němuž došlo během prvního čtvrtletí roku 2007. Odečteme-li hospodářský růst 3,1 %, tak míra inflace vychází na 10,9% ! (Zdroj: Bundesbank) Spolkový statistický úřad Destatis ve Wiesbadenu vypočítal nárůst inflace mezi roky 2006 a 2007 ve výši 2,2 %.

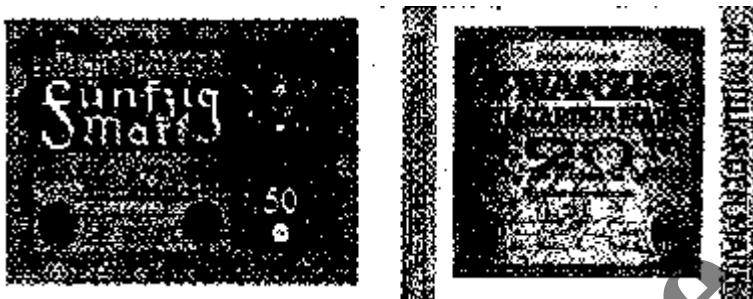
Obr. 3 a 4:

Německo ve dvacátých letech: Peníze byly bezcenné. Než za ně koupit topivo, spíše se vyplatilo je rovnou spálit.

Přenechám vašemu úsudku fakt, že Bundesbank, jako nejvyšší německá bankovní instituce, by snad měla přesně vědět, o čem mluví. Srovnáme-li čísla *Spolkového statistického úřadu* a *Bundesbanky*, je zřejmé, že si statistický úřad něco nalhá.

Hlavní otázkou ale zůstává: Jak může veřejná instituce tak švindlovat? A proč tyto „švindly“ téměř všechna média bez komentáře přejímají a šíří dále? Odpověď přijde později, ale snad si i na výše zmíněné souvislosti mezitím uděláte vlastní názor...

Co těm měřítkům zdražování - odhlédnuto od pravdivosti - ještě chybí, je výpočet ztráty materiální kvality mnoha druhů zboží. To, že určité produkty jsou v diskontu za rohem každým rokem levnější, ani zdaleka neznamená, že je výhodněji nakupujeme. Ne. Pouze zlevnily a prostě jsou horší. Mimo to si většina konzumentů nemůže dovolit ani tyto zdánlivě levné výrobky a bere si je na úvěr.

Obr. 5 a 6:
*Padesátimarková bankovka z roku 1920 a bankovka o hodnotě 20 miliard
marek z roku 1923 !*

Co se tedy jeví, že je výhodné a co akrobati čísel s ohledem na míru inflace vyhláší jako levnější, prostě ztratilo svou hodnotu. Nerozrosteli se vaše jmění každoročně alespoň o deset procent, budete stále chudší ! A komu rostou příjmy každý rok minimálně o deset procent ?

Množství šrotu, kterým se obklopujeme, neustále roste. Objem vyprodukovaného odpadu rovněž narůstá. Ztrácíme vztah ke kvalitě a hodnotě. Ze svého majetku chceme vytěžit něco navíc - vytvořit si dojem, že si můžeme dovolit více než dříve. Toto čistě konzumní uvažování ovšem roztočilo nekonečnou spirálu, protože poptávka po levných produktech vedla k laciné výrobě. Ta je možná jen v zemích s nízkými platy, tedy tam, kde jsou lidé vykořisťováni a drženi na práci jako otroci. To vedlo k tomu, že dnes téměř všechno, co nakupujeme z elektroniky, oblečení, hraček a mnohý další sortiment, pochází z Asie. Tím jsme přišli o pracovní místa, tradici, vědomosti a celá průmyslová odvětví. Zde jsou příčiny nezaměstnanosti a nízkých platů těch, co si dosud práci udrželi. Na konci této spirály jsou na jedné straně bezcenné výrobky a nešťastní konzumenti, na straně druhé klesající platy a neustále rostoucí ceny.

Jestliže však politika, média a politikům blízcí ekonomové, kteří neustále v těchto médiích vystupují, svorně uvádějí falešná čísla, znamená to, že všichni lžou ?

Dle mého názoru řada prostých vojáků v oblasti politiky, ekonomie a mediální sféry nic netuší a ani neví, o čem mluví. Jsou přímo zahlceni plněním úkolů v krátkých lhůtách, takže si v podstatě jen odkrouť své povinnosti a bezmyšlenkovitě reprodukují to, co jim předestřel někdo jiný. Avšak ti, kteří jim tato čísla průběžně přihrávají a vyžadují, aby tyto falešné údaje šířily mezi lidmi, vědí přesně, co dělají. Zcela vědomě a úmyslně lžou ! O tom podle mne není pochyb. Existují oblasti, kde se čísla dají vykládat dvojím způsobem. Tady jsou ale odchylky příliš velké - jsme záměrně obelháváni !

Proč by někdo něco takového dělal ?

Protože existují skupiny osob, které si nepřejí, abychom zjistili, co se s našimi penězi ve skutečnosti děje. Kdyby totiž široká masa obyvatelstva věděla, co se děje, hrozilo by velké nebezpečí, že by si vybíjela zlost na těch, kteří šlamastyku, o jejímž skutečném dosahu však většina občanů nemá žádnou představu. Způsobili. K tomu řekl výrobce automobilů Henry Ford (1863- 1947): *„Je jenom dobře, že lidé nerozumí měnovému systému, neboť kdyby ano, měli bychom tu revoluci už zítra ráno.“*

Šéf *Deutsche Bank*, Josef Ackermann, elegantní a většinou vítězoslavně se šklebící Švýcar, v dané souvislosti v květnu 2010 uvedl:

„Nepočítám vůbec s tím, že by v nadcházejících dvou až třech letech hrozila vysoká míra inflace. Euro je >fundamentálně silné< a Němci si nemusí dělat starost o své důchody, pojištění a výplaty.“⁽⁹⁾

Proč to Josef Ackermann říká ? Prostě proto, že systém šéfovi německé banky absolutně vyhovuje ! Jestliže v roce 2008, tedy na začátku takzvané bankovní krize vydělal „pouze“ 1,4 milionů eur, tak se suma jeho příjmů za rok 2009 vyšplhala na téměř 9,6 milionů eur ! To odpovídá nárůstu o 580 procent !⁽¹⁰⁾ Ackermann si stávající situaci přímo užívá !

„Přibližně 1,3 miliony jsou pevný plat, zbytek prémie. Větší část, jež tvoří hotovost a akcie se nevyplácí ihned, nýbrž závisí na dosažení určitých cílů v následujících letech.“⁽¹⁰⁾

Důvodem k opatrnosti by měla být nejen skutečnost, že míra inflace je falšovaná. Stojí za to zamyslet se již nad samotným faktem, že inflaci všeobecně vnímáme jako něco přirozeného ! V této souvislosti Angela Merkelová ve *Financial Times Deutschland* z 29. 11. 2007 velmi pěkně poznamenala:

„Inflace je jedna z nejzrádnějších forem vyvlastnění jmění drobných střadatelů.“

Budme tedy rádi, že vůbec máme inflaci ! K našemu tématu se hodí zmínit ještě jeden článek z deníku *Süddeutsche Zeitung*, považovaný za seriózní noviny,

z roku 2010 s nadpisem „Tučná léta teprve začínají“. Stručně a úderně jsme v něm zpraveni o tom, že na celém světě přibývá stále více nových milionářů, což prý je ukazatelem hospodářského rozmachu a konce krize !

*„Je stále více milionářů: po krizovém roce 2008 se v loňském roce počet milionářů na celém světě zase zvýšil. Také se rozrostlo jejich jmění a v součtu se pohybuje kolem 38 miliard dolarů. Ve zprávě **high net worth individuals** (HNWI) jsou lidé, kteří vlastní více než milion dolarů. V roce 2009 bylo více než deset milionů milionářů - nárůst tedy činil 17 procent.“⁽ⁿ⁾*

Uvedená fakta jsou nejlepším důkazem toho, že ekonomičtí novináři nedostatečně porozuměli věci. V nekonvenčním investorském magazínu „Anticyklický burzovní list“ z 1. 7. 2010 , reaguje Andreas Hoose slovy:

„Jestliže v zemích, jako je Austrálie, Japonsko, USA nebo Švýcarsko, rostou oproti předchozím dvěma či třem letům počty milionářů, jedná se samozřejmě o cokoliv jiného, jen ne o důkaz ukončení krize. Kdyby autor alespoň v základních rysech danému problému porozuměl, potom by také věděl, že popisovaný vývoj nese s sebou přesně opačné jevy: s rostoucím počtem superbohatých celosvětově roste také číslo těch, kteří žijí pod hranicí existenčního minima... A nyní připojme ještě jednou zcela nové hledisko: dané téma se už delší dobu neomezuje pouze na extrémně chudé země jako Etiopie nebo Bangladéš. Boj o potravu poznenáhlu začíná klepat i na dveře průmyslových zemí.“

V USA, v zemi *nekonečných možností* explodoval počet příjemců potravinových lístků v roce 2010 do rekordní výše. Podle amerického ministerstva hospodářství obdrželo v březnu 2010 více než 40 milionů Američanů státní podporu na nákup potravin. To byl oproti předchozímu měsíci nárůst o 483 000 (!) lidí. Pro srovnání: oproti předchozímu roku se počet zvýšil o sedm milionů (či o 21,11%)!⁽¹²⁾

Inflace není nic jiného než loupež ! Lidé se nechají snáze okrást, když si toho nevšimnou. Když vám někdo ukradne peněženku a vy si toho všimnete, začnete buď hlasitě křičet „Chyťte zloděje !“ a tak gaunera veřejně označíte, nebo se pokusíte svůj majetek získat nazpět sami. Je neuvěřitelné, jakou odvahu je schopen projevit člověk ve chvíli, kdy se cítí ohrožený na životě. Přesně tomu se však chtějí manipulátoři finančních trhů vyhnout, a tak plíživě, téměř nepozorovatelně, vytahují občanům peníze z kapes. A média mezitím drmolí stále dokola stejnou větu: „Všechno je v pořádku ! Všechno je v pořádku ! Všechno je v pořádku !“ Prostě máme všechno dělat úplně stejně jako doposud ! „Bud' poslušný“, „Konzumuj !“, „Spi dál !“, „Dívej se na televizi !“

„Znehodnocení peněz, tato velká loupež, nepostihne přes noc současně všechny obyvatele státu. Zcela naopak: někteří vydělávají, jiní prohrávají. Ztracení jsou příjemci - úředníci a důchodci. Tedy všichni ti, kterým státní krádež znehodnotila výplaty. Výherci jsou ti, jimž nové peníze zprvu přibývají - to znamená stát a ti, kteří nové peníze rozdělují, tedy banky.“⁽¹³⁾

Většina lidí musí stále chudnout ! Nelze jinak. Dokonce i při 2-3% ročním růstu výplat (což se ve skutečnosti týká jen mála profesních skupin) při desetiprocentní inflaci ztrácíte každým rokem 7-8% kupní síly ! Takové údaje se ale špatně prodávají, a tak je nutno čísla trochu zmanipulovat.

Protože množení peněz přes dluhy zaručeně funguje, říká se jim také úvěrové peníze. V splátkách se kromě půjčené sumy platí ještě i úroky, které objem dluhů navyšují. Zúročí-li se jedno euro pěti procenty za rok, tak za pětadvacet let z něho bude osm eur, po šedesáti letech již šestnáct eur. Protože i samotné úroky s každým rokem rovněž podléhají zúročení, říká se tomuto systému také systém složených úroků (=systém úroků z úroků). Protože se úročí i úroky, neroste celkový objem peněz rovnoměrně, nýbrž stále rychleji.

Jestliže stoupá objem peněz, měl by také stoupat společenský produkt, tedy výkonnost. To znamená, že by se mělo produkovat stále více - což přirozeně dlouhodobě není možné. Čím dlouhodobější jsou úvěry, tím více se celý proces zrychluje a dochází k hyperinflaci. Úvěrová zátěž roste a někdy likviduje i samotný produkt, což pak nutně vede ke zhroucení hospodářství.

Hyperinflace

Hyperinflace vzniká, když se inflace a růst množství peněz vymknou kontrole a nelze je zastavit. Aby se zaplatily úroky za stávající úvěry, berou se nové půjčky, a tím narůstá i množství peněz v oběhu. Při hyperinflaci můžeme vlastně jen přihlížet, jak peníze ztrácí hodnotu.

Je to jako tajfun, který obratem všechno serve, až nezbude zhoľa nic, a vyhne se jen bankám.

Množství peněz v eurozóně během posledních deseti let oficiálně stoupl o 130 %. V roce 2010 vzrostly s přibývajícím objemem peněz také obavy z celosvětové *hyperinflace*. Zadlužené státy se prostřednictvím *hyperinflace* rádi oddlužují, jak v minulosti, tak dnes. Momentálně trpí všechny země pod tíhou dluhů u soukromých bank. Jednoduše vyjádřeno to znamená: když se vytvoří tolik peněz, že nakonec nemají žádnou hodnotu, potom jsou i dluhy států u bank nulové. V některých případech se pak pokouší stát zbavit soukromé banky jejich vlivu. Žel se to stává pouze v diktaturách. Demokratické režimy jsou v tomto ohledu zřejmě příliš slabé.

Většina lidí vše lhostejně pozoruje, protože všeobecně převládá bludná víra, že extrémní inflace je prospěšná i pro soukromé osoby, neboť se tak samy od sebe údajně vyřeší i jejich dluhy, což však rozhodně neplatí! Poučením z historie je, že nakonec vždy vyhraje banka !

Ve dvacátých letech dvacátého století koloval vtíp, že *je lepší objednat si najednou hned dvě piva, neboť riziko, že to druhé zteplá, je menší než to, že za půl hodiny bude další pivo stát dvakrát tolik.*

Vtíp ukazuje, co se dělo v té době v Německu a Rakousku. V letech 1922 až 1923 činila míra inflace v Německu průměrně 30 000 procent za měsíc ! Pouze za čtyři dny se ceny zdvojnásobily ! V Rakousku to pro srovnání bylo skromných 1,733 procent. V srpnu 1922 byla inflace 14 000 krát vyšší než v roce 1914 ! Největší bankovka měla hodnotu 500 000 korun.

Po první světové válce panoval v Evropě chaos. Německo s Rakouskem si rozdělily vítězné mocnosti a oba státy byly nuceny platit obrovské sumy - takzvané *reparační platby*. Vláda nezaměstnanost, hlad a bída a všeho byl nedostatek. Zůstalo mnoho vdov a sirotků. Německo nebylo schopné uživit vlastní občany, ani zaplatit své dluhy. A tak si Výmarská republika (=etapa německých dějin mezi lety 1918 a 1933) vědomě zvolila cestu hyperinflace, aby tak vybědla z dluhů. Vytisklo se tolik peněz, kolik staré stroje zvládly. Směnný kurz se vyšplhal na několik set tisíc papírových marek za dolar. Když si lidé chtěli koupit chleba, museli jet do pekárny s plným trakařem bankovek. Thomas Mann o této době píše:

„Trhovkyni, která bez mrknutí oka chtěla za jedno vejce sto milionů, již nemohlo zhořet nic - byť by to bylo sebebláznivější - překvapit.“⁽¹⁴⁾

Zaměstnanci na začátku dvacátých let dostávali mzdu dvakrát denně. Po první výplatě utíkali všichni domů, aby ženy mohly rychle nakoupit, dříve než budou peníze bezcenné. Známý je obraz ženy, která zatápí v kachlových kamnech s pomocí celých svazků bankovek - bylo totiž levnější je spálit, než za ně koupit topivo.

Také americká centrální banka FED tiskla během a po první světové válce enormní množství papírových peněz a zaplavila jimi trhy. Banky se topily v penězích, a předávali je jako velmi levné půjčky svým klientům, jež je za účelem rychlého zbohatnutí investovali na burze. Protože nebyly vůbec kryty zlatem, tato měnová politika zanedlouho prolomila hráze. Kurzy akcií stoupaly, vypůjčovalo se stále více peněz, které se znovu nastrkaly do akcií, a kurzy dále stoupaly.

V Německu se domeček z karet zřítil v roce 1924. Říšskou marku zabila gigantická inflace a s ní spjaté dluhy. Mohlo se zase začít od nuly. Jako doplňková měna byla zavedená tzv. *rentová marka*, jež se při měnové reformě převáděla dle kurzu 1 000 000 000 000 marek za rentovou marku (tedy miliarda ku jedné!). Kurz k dolaru se tak propadl opět na úroveň z roku 1914.

Německo mělo opět mezinárodně fungující měnu a mohlo obchodovat. V krátké době se situace uklidnila. Období, které následovalo, se označuje jako tzv. *zlatá dvacátá léta*. Lidé byli válkou a jejími následky natolik poznamenaní, že se zprvu chtěli jen bavit. Peníze, politika a hospodářství jim byly lhostejné. Dokud chodili do kina, mohli si koupit oblečení a potraviny, do té doby trval mír a domnělá jistota - a lidé byli spokojeni.

V Rakousku v roce 1925 vystřídal korunu *šilink*. Podle směnného kurzu odpovídal jeden šilink sumě 10 000 korun.

V USA mezitím vývoj pokračoval vzhůru. Spekulovalo se na burzách, automobil nahradil vlaky, ženy získaly volební právo a byl zakázán alkohol. Následkem toho se rozrůstal černý trh a rostla kriminalita. Nebyla to jen doba zakázaných sklepních hospod a Al Caponeho, ale také rodiny Rockefellerů, která vládla nad nejdůležitější surovinou světa: ropou.

Koncem dvacátých let byl akciový trh tak nafouknutý, že se nedalo odvrátit, aby bublina splaskla. Jak již jistě tušíte, nesplaskla jen tak náhodou. Vše se dá plánovat. 24. říjen 1929 vstoupil do dějin pod označením „*černý čtvrtek*“

(=anglicky „black thursday“), jako, pokud jde o následky, největší burzovní krach. Miliony Američanů přišlo v tento den - jenž kvůli časovému posunu vstoupil do dějin jako „černýpátek“ - o veškeré své jmění. Zisky několik málo jedinců však byly přímo závratné !

Následky krachu v roce 1929 byly zhoubné. Následovala chudoba, hlad a neklid, které vyústily ve velké depresi třicátých let a nakonec ve fašismus. Hitler, Mussolini a Franco prý věděli kudy z bídy, ale namísto toho odvedli miliony lidí na smrt a do další války - války financované týmiž bankami, jež měly na svědomí i bublinu s burzovními akciemi.

Při hyperinflaci ztratili nejvíce nejméně majetní lidé. Extrémní pokles kupní síly postihl obzvláště spořitelé. Úroky z vkladů sice stoupaly, ale přirozeně ne natolik, aby se tím vyrovnaly mohutné ztráty kupní síly. Pro dlužníky to zpočátku vypadalo růžově, neboť dluhy se přes noc (jakoby) snížily. Stoupaly však úroky z půjček a proto přibývalo také dalších dluhů, a to odhlédneme-li zcela od skutečnosti, že při hyperinflaci platy nikdy nestoupají ve stejné míře, v jaké se znehodnocují peníze. Mimoto v takové době dochází k hromadnému propouštění, což má za následek, že většina dlužníků nedokáže splácet své půjčky a následně přichází o své záruky (=domy, byty, atd.) Jen málo dlužníků má fixní úrokovou sazbu. Také v úvěrech stavebního spoření je klauzule, podle které může být prolomena šestiprocentní hranice.

„Kromě zlatého standardu neexistuje jiná možnost, jak chránit úspory před vyvlastněním následkem inflace“, píše pozdější ředitel FEDu Alan Greenspan v roce 1966 v jedné pozoruhodné stati. Jinými slovy: Protože jsme se za první světové války vzdali zlatého standardu, v soudobém peněžním systému se bankrotu nelze vyhnout. Hyperinflace vede vždy k měnové reformě, tedy k náhradě staré nefunkční měny za novou. Stát se pak může znovu nadechnout, neboť přinejmenším část jeho dluhů zmizí a může se začít zase od začátku. Nový začátek uvolňuje nové síly a naplňuje optimismem, jako nám to již ukázal hospodářský zázrak po velké německé hyperinflaci v letech 1945 až 1948. Dějiny nás však také učí, že další kolaps finančního systému je otázkou pouhých let či desetiletí.

Protikladem k inflaci je deflace. Tento pojem označuje situaci, kdy citelně klesají spotřebitelské ceny, tedy zboží je levnější, a hodnota peněz stoupá. Inflace a deflace jsou nicméně spojené nádoby a vzájemně se podmiňují. Nebo jinak řečeno: *inflace* a *deflace* jsou protiklady na vahách stability.

Při měnové reformě v roce 1948 byla v západním Německu přepočítána *říšská marka* za *novou německou marku* v poměru 100:6,5. Všechny typy soukromých dluhů ale byly přehodnoceny v poměru 10:1. Jinak řečeno: jestliže jste původně měli na účtu 1000 říšských marek, potom se jejich hodnota změnila na 100 německých marek. Žádná deflace a žádná měnová reforma se nekoná ve prospěch lidu !

Zlato

Zlato a peníze od sebe nelze oddělit, přestože takové snahy jsou v dnešní době značné. Sama podobnost těchto slov v němčině (Gold=zlato; Geld=peníze, pozn. překl.) navádí k zamyšlení. Význam zlata jsem konečně pochopil až ve chvíli, kdy jsem vstřebal fungování mechanismů inflace a tvorby peněz. Od té doby mně zlato jistým způsobem fascinuje. Když banky vehementně odmítají obnovení zlatého standardu a všemožně se tomu snaží zamezit, můžeme již tušit, jak velkou moc má asi zlato. Proto se na něho zaměříme detailněji.

„Zlato jsou peníze, a nic jiného!“

J. P. Morgan

Zlato je ušlechtilý kov s vysokou hustotou, odolný vůči vzduchu, vlhkosti, horku i většině rozpouštědel. Tím že je vzácné, má hodnotu, je krásné, barevné a energeticky výjimečné, bylo zlato odjakživa oblíbené jako šperk, ale v dobách inflace nebo války také jako jistota.

Zlato se prakticky nikdy neopotřebuje, dá se vždy znovu roztavit a donekonečna recyklovat. Větší část zlata s kterým se dnes fyzicky obchoduje, byla vytěžena již dávno. Jedná se o měkký kov, jenž bývá většinou zahušťován jiným kovem (=vytvoří se slitina), aby se zvýšila jeho tvrdost, což je potřeba zejména u šperků a oběhových mincí (=peníze) jako protikladu ke sběratelským. Mince, peníze se totiž neustále opotřebovávají a deformují a zanedlouho by změnily vzhled k nepoznání, či mohly ztratit na váze a tím také na hodnotě. Když je zlato červené, je zahuštěné mědí, bílé zlato stříbrem, platinou nebo paladiem.

Protože zlato v zemské kůře se vyskytuje v poměru ke stříbru zhruba 1:15, měly by se ceny obou těchto drahých kovů pohybovat v tomto poměru. Skrze masivní manipulace na trzích se surovinami je však tento vztah dnes zcela narušený. Podle hodnocení expertů bylo doposud vytěženo přibližně 165 000 tun zlata, což odpovídá kostce o hraně dvaceti metrů či 8 000 krychlovým metrům čistého zlata. Přibližně polovina uvedeného množství jsou šperky. Ročně přibývá asi 2300 tun nově vytěženého zlata. *United States Geological Survey* (=USGS - nezávislá vládní vědeckovýzkumná agentura, mimo jiné se podílí na pořizování map Země a zabývá se studiem biologie, geografie, geologie a hydrologie - pozn. překl.) odhaduje hospodářsky vytěžitelné rezervy zlata na celém světě na 47 000 tun. Když budeme těžit s dnešní rychlostí, můžeme tedy těžit zlato ještě dalších dvacet let. Připočítáme-li k tomu 53 000 tun, které by za současných cen a techniky bylo nevhodné těžit, dojdeme celkově k objemu 265 000 tun. Více zlata na planetě není.

Nikdy tedy nemůže ztratit svou hodnotu. Tohle je největší rozdíl mezi papírovými penězi a zlatem: zlatý kov nepodléhá inflaci.

První, kdo vytěžil a zpracoval velké množství zlata, byli Egypťané. Mezi lety 4000 a 2000 př. n. l., (dle odhadu bankéře Ferdinanda Lipse), vytěžili přibližně 750 tun zlata. Jeho větší část buď přešla do vlastnictví faraónů, nebo se ním zdobily jejich hrobky.

Kolem roku 2500 př. n. l. dostávali egyptští a mezopotamští úředníci své výplaty přímo ve zlatě. Ve střední Evropě jsou zlaté předměty doložené od druhého tisíciletí př. n. l.: například zlatý klobouk z Schifferstadtu či disk z Nebry. *Starý zákon* zmiňuje zlatou zemi *Ophir*

a zlaté tele, které si vyrobili izraelité jako modlu, zatímco se od nich Mojžíš vzdálil a přijal od Boha deset přikázání. Již Bible zmiňuje zlato a stříbro. Nejen ve středověku snili alchymisté o tom, že naleznou recept na jeho výrobu.

Ačkoliv se Evropě nikdy neodkryla velká ložiska zlata, byla právě zde poptávka největší. Až do počátku 20. století se těžilo ve francouzských, švýcarských a rakouských Alpách. Ale to nestačilo.

Po Kolumbově návratu z objevných cest a po nálezích zlata ve střední a jižní Americe, lákal nově objevený kontinent evropské a obzvláště španělské dobyvatele. Ve velmi krátké době vyhubili hned několik amerických kultur, jen aby se dostali k jejich zlatu. To pak dopravovali na svých galeonách (=velké třístěžňové válečné plachetnice) do Evropy. Španělsko se tak dočasně stalo nejbohatším evropským státem. V roce 1671 doplul jistý Moses Mocatta z Amsterdamu do Londýna a obchodoval se zlatem a diamanty. Poptávka byla obrovská. V následujících letech se Londýn proměnil ve světové centrum obchodu se zlatem. V roce 1684 zahájila svou obchodní činnost banka *Mocatta & Goldsmid*, a to celých deset let před založením *Bank of England*.

Až do roku 1717 bylo jak stříbro, tak zlato používáno ke krytí bankovek. Platil takzvaný *bimetalový standard*, jenž určoval směnný vztah mezi oběma kovy.

Když anglický mincmistr sir Isaac Newton chybně stanovil za stříbro příliš nízkou cenu, stále více investorů se rozhodovalo pro zlato. S tímto odůvodněním navrhnul Newton zlatý standard, který nakonec platil celkem 200 let. Následkem toho v Anglii stříbro z platebního styku postupně zmizelo a neustále zlevňovalo.

V roce 1809 začala banka *N. M. Rothschild & Sons* obchodovat se zlatými pruty a mincemi. Rothschildové představují dynastii bankéřů, kteří jsou dodnes těsně spjatí právě se zlatem. Během napoleonských válek, aby mohli financovat postup britských vojsk ve Francii, nechali Rothschildové zlaté mince pašovat přes Lamanšský průliv. Nathan Mayer Rothschild nahospodařil za války celé jmění a stal se jedním z nejvlivnějších britských finančníků.

Francii, oslabené následky experimentování s papírovými penězi, vrátil klid a hospodářské zotavení teprve Napoleon tím, že znovu zavedl zlatý standard.

19. století bylo dobou velkých změn. Paroplavba a železnice najednou umožnily cestovat na dlouhé vzdálenosti. Bohatá naleziště zlata v Americe, Austrálii a Africe lákala dobrodruhy z Evropy, kteří doufali v rychlé zbohatnutí rýžováním nebo kutáním zlata.

V lednu 1848 narazil Johann August Sutter (Švýcar přistěhovaný do USA) na své farmě při výkopových pracích na kousky zlata, takzvané nuggety. Zpráva se rozšířila jako blesk a vypukla *zlatá horečka*. Davy lidí se hrnuli odevšad. Města rostla jako houby po dešti. Mezi lednem 1848 a prosincem 1849 se San Francisco rozrostlo z jednoho tisíce obyvatel na 25 000.

Během dvaceti let (1850-1870) stoupl počet bílých obyvatel Kalifornie z přibližně 92 000 na asi 560 000. Indiáni a černoši se nepočítali. S přibýváním bílého obyvatelstva byli souběžně decimováni a vyháněni ze svých tradičních území. Indiáni, stačilo v dané oblasti objevit cokoliv cenného.

V roce 1859 vydaly naleziště v San Franciscu poslední zbytky zlata. Poté někdo narazil na cenný kov ve východních výběžcích Sierra Nevady. Do skály se ručně vytesala jedna štola, a postavilo se několik domů.

V roce 1878 bylo v Bodie, jak se nově vzniklá vesnice jmenovala, objeveno velké naleziště zlata. Během jediného roku se obyvatelstvo rozrostlo z původních dvaceti na přibližně deset tisíc, což z Bodie v oné době udělalo jedno největších měst Kalifornie. A taky i jedno z nejzlopestnějších, neboť boj o vytoužený kov odjakživa přitahoval lůzu a přinášel rozbroje a násilí. Vraždy byly na denním pořádku a v pětadesáti saloonech to vřelo. Během pětadvaceti let se vytěžilo zlato v hodnotě více než 15 milionů amerických dolarů.

Po roce 1900 množství vytěženého zlata kleslo a s ním i zisk. Americká vláda se připravovala na vstup do první světové války a zakázala využívání zdrojů na „bezenné účely“. Železniční koleje, jež spojovaly Bodie se San Franciscem, byly zabaveny a vyrubány z trati. To znamenalo konec města a konec zlaté horečky. Nejprve se zlatu odstříhla cesta, potom byl od zlata odstřižen obyčejný člověk a nakonec se zrušilo i krytí zlatem.

Dnes představuje Bodie nanejvýš pozoruhodné muzeum. Mnoho domů zůstalo zachováno. V jednom saloonu stojí na pultě stále ještě lahve od piva, u domů rezivějí automobily. Deset tisíc desperátů se ze dne na den odstěhovalo a téměř vše nechalo na místě. Dnes stojí město - symbol boje proti zlatu - bez povšimnutí uprostřed kalifornské pouště.

Následky a hrůzy první světové války jsou všeobecně známé. V letech 1914 až 1918 si vyžádala v Evropě, na blízkém východě, v Africe a východní Asii více než 17 milionů lidských životů. Kdyby se zlatý standard nezrušil, k této válce by nikdy nedošlo. Hyperinflace a následující druhá světová válka zaměstnávala lidi snažící se o holé přežití natolik, že o zlatu nikdo nijak zvlášť nepřemýšlel, dokonce ani ekonomové. O zlatě se ml

čelo. Některé centrální banky sice ještě zlato hromadily ale i tomu chtěli mocní finanční mogulové dlouhodobě zamezit a jednou pro vždy ho uzamknout do svých trezorů, aby už jim v budoucnu nekomplikovalo život.

Stávalo se často ve válečných časech, že hlavy států je chtěli financovat zlatem vlastních občanů a „vyzvali“ je, aby ho dobrovolně odevzdali. Tato výzva se objevila i v první světové válce. Hodní dárci dostávali pak železné prsteny s nápisem: „*Dal jsem zlato za železo.*“ Zajímavá výměna - člověk odevzdal nejprve zlato, potom položil svůj život.

Přestože celá akce byla „dobrovolná“, lidé byli pod značným tlakem. Sociální kontrola fungovala jednoduše: Kdo nosil železný prsten, byl patriot, kdo zlato, vyzněl jako zrádce. Zlato proudilo do bankovních trezorů a bankéři poskytovaly státům štedré úvěry jako protislužbu.

Všichni občané však veškeré své zlato neodevzdali a poptávka po něm přetrvávala i nadále. Proto se banky snažily alespoň kontrolovat trh. V roce 1919 soukromí banky *NM Rothschild & Sons*, *Mocatta & Goldschmid*, *Samuel Montanu & Co.*, *Pixley & Abell* stejně jako *Sharp & Wilkins* v Londýně, probudily k životu **London Bullion Market** - největší trh s fyzickým zlatem, tedy skutečnými zlatými pruty na světě. Cena zlata je od té doby určována při tzv. **gold fixingu**. Každý pracovní den se zástupci pěti jmenovaných bank setkali v domě Rothschildů, aby stanovili cenu zlata pro konkrétní den, která pak byla závazná pro celý svět. Totéž platilo i pro stříbro, zde se jednalo o takzvaný **silber fixing**.

Jak to bylo možné? Proč celý svět respektoval cenu, již zadávalo těchto pět mužů? Zcela jednoduše: Německo, Rakousko a Turecko prohráli válku a jejich zlato shráblí vítězové. Většina světového zlata se nyní

nacházela v USA, Anglii a ve Francii. A tyto tři země přiřkli pánům Rothschildovi a jeho přátelům právo na určování ceny zlata a stříbra. Popsaný jev se v ekonomii označuje jako kartel.

„Kartel je vícevýznamový pojem, který zpravidla označuje spojení konkurentů, ale následně ho také halí opar organizovaného zločinu nebo zlomyslnosti. Hlavní oblastí jeho výskytu je hospodářství.“⁽¹⁵⁾

V podstatě všechny velké národy plánovaly návrat ke zlatému standardu. Kvůli enormním zbrojním nákladům však byl inflační tlak na jejich měny natolik silný, že vytiskly mnohem víc nových peněz, než kolik měly k dispozici zlata k jejich krytí.

Tak alespoň zní oficiální verze. Je samozřejmě naprosto nesmyslná, protože stačilo pouze přizpůsobit směnný kurz množství zlata, které bylo k dispozici. Argumenty bank však prošly. Cíl vlivných bankéřů - oddělení zlata od peněz - byl zase o krok blíže, ale někteří neposlušníci však stále na zlato věřili.

„V londýnském hotelu Savoy stále ještě stojí večeře pro tři osoby jeden zlatý sovereign (=stará britská zlatá mince o hodnotě 20 schillinků), tedy právě tolik jako v roce 1913. Ve starém Římě stála tóga s páskem a párem sandálů jednu unci zlata. Jedná se téměř o tutéž cenu, již dnes o dva tisíce let později zaplatíme za jeden na míru šitý oblek, pásek a pár bot. Neexistují ani centrální banky, ani jiné lidské instituce, které by ani přibližně zaručovaly takovou stabilitu cen. Pod zlatým standardem vše funguje automaticky.“⁽¹⁶⁾

V roce 1922 se na konferenci v Janově vůdčí národy světa dohodly, že jako kompromis zavedou poloviční zlatý standard: *zlatý devizový standard*. Znamenalo to, že Anglie a USA přistoupí na krytí svých měn zlatem, kterého měly skutečně dostatek. Proto byly libra a americký dolar považovány za jediné solidní měny. Všechny ostatní měny byly v mezinárodním obchodě bezcenné, což tyto země nutilo, aby všechny své mezinárodní transakce a vůbec byznys prováděly v librách nebo dolarech.

Anglie a USA byly tak mocné, že ostatní museli hořkou pilulku prostě spolknout, neměli do toho co mluvit. Systém ale nebyl dokonalý. Inflace, spekulace na burzách a realitní bubliny se celosvětově postaraly o nestabilitu. V roce 1942 proběhla v Německu měnová reforma. Následovalo Rakousko. V roce 1925 splaskla realitní bublina na Floridě. V roce 1926 se zakolísala Anglie a vzdala se po otřesech na trzích svého zlatého standardu, neboť údajně neměla dostatek zlata ke krytí razantně se propadající libry. Jak již bylo řečeno: Je to nesmysl, poněvadž stačilo změnit jen kurz, podobně jako se přepočítalo na jakoukoliv jinou měnu.

V roce 1929 došlo ke krachu burzy na Wall Street, o němž francouzský politik a finanční expert Jacques Rueff v přednášce ze 17. března 1933 řekl:

„Je dobře známo a opakovaně se prokázalo, že zlatý devizový standard byl rozhodujícím způsobem odpovědný za hospodářskou krizi třicátých let.“

Doposud jsme opomíjeli jednu zemi, která vlastnila velké množství zlata, protože se neustále decentně držela v pozadí: Švýcarsko. Nikdy nemělo zájem jakkoliv na sebe na mezinárodním poli upozorňovat a marnit

čas řešením cizích problémů. Rozhodlo se pro neutralitu.

Po roce 1926 zůstal tedy už jen jeden velký národ s krytou, a tím pádem stabilní, měnou: USA. Od této chvíle neomezeně určovaly pohyby světového hospodářství ovlivňováním kurzu - strmě nahoru nebo zase dolů. Krach v roce 1929 neotřásl jen trhem, nýbrž také vládami západního světa, protože neměly kontrolu nad zlatem. Neomezená moc spočívala v rukou bank.

V roce 1933 činila míra nezaměstnanosti v USA více než 25 %. Hospodářství bylo na dně. Místo poznání, že příčinou je tisk bezcenných papírových peněz a odklon od mezinárodního zlatého standardu, odpovědnost padla právě na zlato. Místo toho aby se někdo přesvědčil, že v oběhu bylo příliš mnoho zlata, se tvrdilo, že je ho naopak příliš málo. Prezident Franklin D. Roosevelt pak zlato jednoduše zakázal.

5. dubna 1933 se v novém zákoně o soukromém vlastnictví psalo, že držení většího množství drahého kovu v hodnotě vyšší než 100 amerických dolarů, je ilegální. Občané byli nuceni ho odprodat americké centrální bance (FED) za zákonem stanovenou, a přirozeně co nejnižší, cenu - 20,67 amerických dolarů za trojskou unci. Tak shrábla FED desetitisíce uncí levného zlata. Franklin D. Roosevelt se nechal slyšet:

„Na základě mě propůjčené plné moci, dle odstavce 5 (b) zákona z 6. října 1917, pozměněného odstavce 2 zákona z 9. března 1933 (...), kdy prohlásil kongres, že jde o stav opravdové nouze, nyní jako prezident vyhlašuji, že nouzový stav v zemi stále ještě trvá. Dokud budou občané Spojených států privátně hromadit zlato a stříbro, je to vážným ohrožením míru, spravedlnosti a blahobytu Spojených států.“

Chceme-li chránit zájmy našeho lidu, musí být ihned přijata náležitá opatření.“

Že by se na nouzovém stavu z první světové války do té doby nic nezměnilo? Byly USA stále ještě ve válce? Prohledávaly se domy, nalezené zlato v hodnotě nad 100 dolarů zabavovalo a jeho majitelé končili na několik let za mřížemi. Tento zákaz trval do roku 1978.

Protože lidé již nemohli nakupovat skutečné zlato, kupovali alespoň akcie - tzn. dosud nevytěžené zlato, nebo údajně kdesi bezpečně uložené. Někteří spekulanti přišli k obrovským ziskům. Jeden z důvodů, proč tyto akcie získávaly na hodnotě, spočíval v tom, že Roosevelt cenu zlata (poté co všechno soukromé zlato vybral) zvedl z 20,67 amerických dolarů na 35 za unci - jak výhodné pro FED, která ho získala velmi levně!

Náklady na dobývání zlata díky deflaci klesaly. Zisky těžebních společností závratně stoupaly. Zatímco se akciový trh všeobecně propadal do hlubin, zdolávaly akcie se zlatem jeden vrchol za druhým.

Až dosud na dolarových bankovkách stálo, že mohou být kdykoliv vyměněny za pravé peníze (=zlato). Od roku 1934 už ne. Od tohoto okamžiku se cáry papíru považovaly za peníze a lid to musel akceptovat.

Lord Josiah Charles Stamp, ředitel *Bank of England* a ve své době jeden z nejbohatších mužů světa, napsal v roce 1937 něco pozoruhodného:

„Moderní bankovníctví vyrábí peníze z ničeho. Tento postup je možná ten nejpodivnější vynález v dějinách lidstva. Bankéřům patří Země. Připravil-li by je o ni někdo, ale zároveň jim ponechal moc vytvářet peníze, obratem ruky by jich měli zase dost

na to, aby si ji koupili nazpátek. Zanikne-li však toto právo, potom zmizí všechny velké majetky, i moje. A ony by také měly zmizet, pak by byl totiž svět šťastnější a lepší. (...) Pokud však chceme být otroky bank a ještě si chceme hradit sami i náklady na své otroctví, potom banky nechejme, ať si vyrábějí své peníze dál.“⁽¹⁷⁾

Banky

V zásadě by měly banky sloužit k tomu, aby opatrovaly a spravovaly peníze svých klientů a poskytovaly úvěry na investice, což má velký význam především pro hospodářství. Mimoto mohou obchodovat s cennými papíry a koordinovat toky peněz svých klientů, tedy poskytovat účetní služby. Ve skutečnosti ale mají dnes banky, díky svému právu na tvorbu peněz, tolik moci, že rozhodují o všem důležitém na tomto světě. Jsou to banky, lépe řečeno několik mužů v pozadí, které určují, kdo dostane půjčku a kdo ne. To platí v malém i ve velkém, pro maloobchodníky, stejně jako pro státy.

„Proces výroby peněz v bankách je tak prostý, až nad ním zůstává rozum stát.“

John Kenneth Galbraith, ekonom

V textu jsem doposud používal značně obecný pojem banky. Přesněji řečeno je vhodnějším termínem úvěrová instituce. Tohle je správný nadřazený pojem, prosté označení *banka* je však běžnější. Úvěrové instituce se v podstatě dělí na:

centrální banky

soukromé banky spořitelny
a zemské banky družstevní
banky speciální banky

Speciální banky jsou instituce se speciální obchodní náplní o klientelou. Například *investiční banka* se specializuje na obchodování s cennými papíry, správu majetku a uvedení akciových společností na burzu. Kromě toho sem patří i *stavební spořitelny*, *hypoteční banky* a *instituce tzv. přímého bankovníctví* (=banky nabízející tzv. přímé, jinak řečeno elektronické bankovní služby; „přímo“ zde znamená „bez návštěvy banky“ a s využitím technických prostředků - pozn. překl.).

Družstevní banky vznikaly od poloviny 19. století jako protiváha mocných soukromých bank. Zde není jednotlivec jen zákazníkem, ale zároveň také členem podniku. Původně se označovaly i jako svépomocné skupiny. Nejznámější jsou Volksbank a Raiffeisenbank, které hrají významnou roli především na venkově. V Rakousku vyřizují mimo jiné pro své členy i nákup a prodej zemědělských produktů.

Spořitelny dělají přesně totéž co soukromé banky - pouze s tím rozdílem, že patří spolkové zemi nebo státu. Nemají se zaměřovat na zisk, ale na podporu podnikání v dané zemi. Jejich cílem by tedy mělo být dosažení ekonomické nezávislosti určitého regionu bez soukromých bank.

Soukromé banky jsou ty úvěrové instituce, o kterých většinou mluvím, když používám slovo banka. Většina z nich jsou *univerzální*, někdy nazývané i *obchodní banky*.

Provádějí všechny druhy bankovních operací a oslovují všechny typy klientů. Největší zisky však soukromým bankám přináší poskytování úvěrů. Dávají k dispozici peníze a za to inkasují úroky. Zajímavé je, že až do 14. století bylo přijímání úroků všeobecně zakázáno. V islámském světě tento zákaz platí dodnes.

Starý zákon například zapovídal Židům vzít úrok od bližního ve víře a národě:

- *Exodus 22:24: Jestliže půjčíš stříbro někomu z mého lidu, zchudlému, který je s tebou, nebudeš se k němu chovat jako lichvář, neuložíš mu úrok.*

- *Leviticus 25, 36-37: Nebudeš od něho brát lichvářský úrok, ale budeš se bát svého Boha. Tvůj bratr bude žít s tebou. Své stříbro mu nepůjčuj lichvářsky, na poskytované potravě nechtěj vydělávat.*

- *Deuteronomium 23, 20-21: Svému bratru nebudeš půjčovat na úrok, ani za stříbro ani za pokrm ani za cokoli, co se půjčuje na úrok. Cizinci můžeš půjčovat na úrok, ale svému bratru na úrok půjčovat nesmíš, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, požehnal ve všem, k čemu přiložíš svou ruku na zemi, kterou jdeš osadit.⁽¹⁵⁾*

Na druhém Lateránském koncilu v roce 1139 vydal papež Inocenc III. výslovný zákaz úroků. Totéž nařízení potvrdil Vídeňský koncil v roce 1311. Křesťané měli zakázáno vyžadovat úroky za půjčené peníze. Přípustné bylo pouze zúročení půjček sjednaných za účelem rozmnožení firemního kapitálu nebo při sjednávání obzvláště riskantních obchodů. Běžné půjčky však úročeny být nesměly!⁽¹⁵⁾

Výjimka se vztahovala jen na Lombardy (poznačení italských bankéřů v německy mluvících zemích) a některé vlivné italské kruhy. Další výjimka se týkala Židů. Protože zákaz ze Starého zákona se vztahoval pouze na bratry ve víře, poskytovali a vybírali úroky z půjček nežidům. Židé nesměli v pozdně středověké Evropě provozovat řemesla, a tak jim v podstatě nezbyla žádná jiná možnost obživy. Zde má svůj pramen nechuť a averze vůči lichvářům, jimž byl člověk ve finanční tísní vydán na milost či nemilost. Kvůli jejich blízkosti s císařským a královským dvorem se jim také říkalo *dvorní Židé* (jednalo se o oficiální titul *Hojjude*, tedy dvorní Žid, který uděloval sám panovník — pozn. překl.)⁽¹⁵⁾

Rozličné skupiny se na základě vidiny zisků z bankovních obchodů pokoušely neustále zákaz úroků obcházet a podvracet. Papežové sice až do 18. století protestovali a trvali na svém, nakonec však katolická církev přece jen v roce 1830 zákaz úroků oficiálně zrušila.

První velké banky vznikly ve 14. století ve Florencii. Obzvláště je nutné vyzdvihnout *Banco Medici*, jež více než sto let představovala evropské mocenské centrum. Mediciové měli zásadní vliv na volbu hlavy katolické církve, a tři papežové pocházeli dokonce přímo z jejich řad. Caterina de' Medici to dotáhla až na francouzskou královnu. Na konci 15. století však banka zkrachovala a Mediceové se přesunuli do politiky. Dodnes jsou spřízněni podstatě se všemi královskými a knížecími domy.

Než bankovníctví konečně rozkvetlo ve všech regionech Evropy a četné rodiny bankéřů získaly vliv a bohatství, vznikly v Itálii ještě další velké bankovní domy.

Islám dodnes úroky zakazuje. V Koránu, jehož autorita je podle islámského náboženského práva *šaría* nedotknutelná, se v súře 3, verš 130 píše: „Vy, kteří věříte !

Neživte se lichvou rozmnožující vícenásobně zisk z toho co jste půjčili.. ⁽¹⁸⁾

„Bankovní loupež je něco pro diletanty. Skuteční profici založí banku.“

Bertolt Brecht

Kdo si v Německu mohl založit banku, určoval Spolkový ústav pro dohled nad finančními službami (=Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht, skratka BaFin)). Hlavním úkolem BaFinu založeného v roce 2002 byl dohled nad bankami, pojišťovnamy a obchodem s cennými papíry v Německu. Měl zajišťovat - přinejmenším teoreticky - funkčnost, nedotknutelnost a stabilitu německého finančního systému. Předcházející kapitoly ukázaly, že *BaFin* na své úkoly absolutně nestačil.

Již během několika málo let své existence se tato instituce doslova prohýbala pod tíhou korupčních skandálů a čelila bezpočtu výtek, které upozorňovaly na její neschopnost. Spolkový kontrolní úřad v Koblenzi (=PÄB, do roku 2012 jich bylo devět v různých městech; podporují činnost německého Nejvyššího kontrolního úřadu BRH), například již v březnu 2004 zjistil, že *BaFin* má nedostatečný kontrolní systém. Za rok 2006 pak Nejvyšší kontrolní úřad (=BRH) odhalil zpronevěru více než 4 milionů eur, kterou měla na svědomí hlava představenstva - následovala obžaloba, soud a trest. V odůvodnění rozsudku byl částečně pokárán i *chybějící kontrolní systém* BaFinu. V září 2006 se dočkalo zveřejnění více odborných posudků, jež konstatovaly, že úkoly antikorupční prevence, které zadala spolková vláda, nebyly splněny. ⁽¹⁰⁴⁾

„...zemské úřady BaFinu a regulační úřady zemských rad prakticky vůbec nepodrobily v regionálních poradenských společnostech v oblasti financí (jako je AWD, MAGUS, PHOENIX...) kontrole strukturu podnikání se znehodnocenými a ztrátovými cennými papíry. Když finanční investor PHOENIX prohazoval úspory penzisty Paula Laueho ve výši 100 000 euro, právní zástupce poškozeného nemohl ani nahlédnout do úředních kontrolních protokolů, a to navzdory zákonu o svobodném přístupu k informacím⁽¹⁰⁵⁾

Jak v únoru 2009 informoval magazín německé televize ARD *Kontrasty*, Horst Seehofer společně s bavorskou FDP (=Svobodná demokratická strana) usiloval o změnu v zákoně o svobodném přístupu k informacím, čím by se BaFin zbavil odpovědnosti za své pletichaření. Magazín ukázal, že politika si evidentně přála neprůhlednost za každou cenu. Odborný ekonom Wolfgang Gerke ve své zprávě míní, že z dlouho utajovaných dokumentů vyplývá, že v uplynulých letech se zásadních chyb dopustily nejen banky, ale i bankovní dozor.

„Zanedbávání zájmů německých vkladatelů bylo v případě BaFinu prakticky na denním pořádku. Když na konci roku 2008 padla islandská banka Kaupthing, poškozeno bylo také 30 000 německých klientů. Ale zcela zbytečně, protože v Rakousku, Norsku, Finsku a Švédsku dostal každý klient této banky své peníze nazpět. V Německu ale BaFin konta banky Kaupthing uzavřel, a tak její klienti své peníze zpět nedostali.“⁰⁰⁵⁾

Ten kdo nepracuje v bankovním sektoru, si pravdě

podobně jen stěží dokáže představit, jak neomezenou moc mají velké banky. Nic a nikdo se jim nemůže beztretně postavit do cesty. Vedle *BaFinu* existuje v Německu ještě jedna instituce, která má kontrolovat banky, a tím pádem být úzce napojená na bankovní dozor: *Bundesbank* (=Centrální spolková banka).

Centrální banky

Centrální banky (=emisní banky) mají na starosti peněžní a měnovou politiku. Přesněji řečeno politiku, která se zabývá platebními prostředky určitého státu nebo hospodářského prostoru (například EU). V Německu je to *Bundesbank* (=Spolková banka), v Rakousku a Švýcarsku *Nationalbank* (=Národní banka) a v Evropské unii *Evropská centrální banka* (EZB).

Název *emisní banka* souvisí s právem vydávání bankovek dané země. Tiskne bankovky a razí mince. Dále tyto platební prostředky rozděljuje a zajišťuje, aby jich bylo v oběhu dostatek, ale zase ne příliš. Emisní banka odpovídá za peněžní stabilitu své země. Teoreticky to znamená, že by měla být vládcem peněz.

Mimo to co jsme uvedli, spravují centrální banky také státní poklad: zlato a měnové rezervy (=cizí měny, jež stát získal obchodováním s jinými zeměmi, přičemž jednoznačně převažují americké dolary). Kromě toho spravují centrální banky vlastní kapitál, který si k nim povinně ukládají do úschovy soukromé banky.

Centrální banky by se měly snažit udržet stabilitu měny a nepopouštět příliš uzdu inflaci ani deflaci. Dle uvedených skutečností by se dalo předpokládat, že instituce,

jež má působit jako protiváha vlivu soukromých bank, v žádném případě nesmí spočívat v soukromých rukou. Jak již však bylo zmíněno, podobné případy jsou velmi vzácné.

Když ale mohou soukromé banky tvořit peníze (a tím určovat míru inflace), co pak vůbec ještě ovlivňují centrální banky? Aby mohly řídit aktivity soukromých bank, na to mají k dispozici hned dva velmi účinné prostředky:

Dle úvěrové politiky stanovují sazby, takzvanou *vedoucí úrokovou míru* pro půjčky. Tím zároveň předepisují nejen to, jak drahé úvěry budou, ale také to, kolik dostane spořitel(ka) za své naspořené peníze. Jestliže jsou úroky vysoké, znamená to, že banky i jejich klientela si budou méně půjčovat. Tehdy jsou úvěry drahé a stojí mnohem víc než při nízkém zúročení. Současně se ovšem vyplatí spoření, což vede k tomu, že se zvyšuje objem vkladů, čili o to méně je peněz v oběhu. Pokud jsou úroky nízké, počet i objem úvěrů roste. Vytvářejí se tak nové peníze, což stimuluje inflaci.

Emisní banky mohou také vydávat (=emitovat) cenné papíry, takzvané *státní dluhopisy*. Pokud nějaké prodají, dostanou za ně peníze, které pak chybějí v oběhu, což napomáhá k utlumení inflace. Odkoupí-li posléze vlastní dluhopisy nazpět, do oběhu se znovu dostane více peněz.

V případě, že ekonomika právě stagnuje, tímto způsobem se znovu ožíví.

Nejpozději v tomto bodě musí být všem naprosto jasné, že emisní banky prostě nesmí být v soukromých rukou. Teoreticky by měly fungovat jako rozhodčí ve

velké hře s penězi.

Banca d'Italia je však soukromá z devadesáti, *belgická Národní banka* z padesáti procent. Naproti tomu *rakouská Národní banka* jako akciová společnost donedávna také ještě ze třiceti procent spočívala v soukromých rukou. Podařilo se však prosadit její kompletní zestátnění a oficiálně je to dnes státní banka. Rakouský stát by měl vlastnit od května 2010 sto procent akcií. Přesto sedí v generální radě i zástupci soukromých bank a privátního hospodářství, kteří se zřejmě nebudou rozhodovat v rozporu se svými zájmy. Nezávislou a státní banku vidím osobně trochu jinak...

Evropské národní centrální banky (Německá Spolková banka, Rakouská Národní banka,...) dříve zodpovídaly za měnu své země (=německou marku, šilink). Od chvíle, kdy tyto měny zanikly, se z obou staly podílníci *Evropské centrální banky* (=EZB). Ta formálně stojí nad nimi a předepisuje všem centrálním bankám v eurozóně, co mají dělat.

Ještě napínavější je ale situace v německé *Bundesbank*. Ta je sice oficiálně rovněž ze sta procent státní, v jejím představenstvu jsou však zástupci soukromých bank, jako pan Andreas Dombret, zodpovědný za finanční stabilitu, trhy a statistiku. Vedle německého má pan Dombret ještě americké občanství. Svou kariéru odstartoval v roce 1987 u *Deutsche Bank*. Potom pracoval deset let v Londýně a Frankfurtu u JP Morgan Chase. Zde měl jako jeden z členů vedení na starosti německé finanční instituce. Následně působil čtyři roky jako mluvčí obchodního vedení a partner u Rothschildů v Německu. V letech 2005 až 2009 zastával funkci místopředsedy pro Evropu při *Bank of America*

a byl předsedou představenstva pro Německo, Rakousko a Švýcarsko. Je členem bezpočtu správních výborů, spolků, bankovních a hospodářských svazů. Kromě toho je čestným profesorem na *European Business School* v Oestrích-Winkelu, kde přednáší o finančních trzích a aktuální finanční krizi. Je to člověk těsně spjatý s největšími soukromými bankami světa. Myslíte si, že podobní lidé se hodí na to, aby hájili v německé Bundesbank národní zájmy ?

Kromě toho prodléval v německé Bundesbank až do září 2010 pan Thilo Sarrazin. Poté, co jeho výroky o integraci cizinců v Německu zvedly v médiích vlnu nevole, byl nucen „dobrovolně“ odstoupit. Sarrazin neměl v Bundesbank přidělenou žádnou speciální oblast činnosti - měl pěknou kancelář, tučnou mzdu, ale nic na práci. Byl placen ze státních peněz za to, že psal svou knihu. Proč ?

Po pouhých šestnácti měsících z představenstva Bundesbank odešel. Od té chvíle dostává měsíční rentu ve výši deset tisíc eur. Kromě toho si svou knihou „*Deutschland schafft sich ab*“ (=Německo páchá sebevraždu, vydavatelstvo ACADEMIA) vydělal odhadem milion eur (1,3 prodaných výtisků do února 2011). Kdyby nebyl něco přes rok zaměstnancem Bundesbank, nýbrž prostým důchodcem, vypadala by jeho penze mnohem skromněji a jeho výroky by nikdy nevyvolaly takový skandál. V každém případě se svou knihou, kterou zaplatili daňoví poplatníci, postaral o týdny trvající neklid. Přitáhl k sobě pozornost tisku, díky čemuž politika a banky v těchto neklidných dobách měly alespoň trochu času aby se nadechly.

Německou Bundesbank nezneužívá k vytvoření

mocenského vlivu jen finanční elita, slouží navíc jako výměnek pro dosluhující politiky. Přitom by měla plnit důležité a závažné úkoly, jako na příklad činit se v boji s doslova cválající inflací v eurozóně. On-line vydání listu *Die Welt* ze 14. září 2010 v sentimentálně propagandistické zprávě však píše:

„Thilo Sarrazin se nesmí vzdát svých nároků na penzi, neboť nejde o peníze, ale o princip. Téměř po celý život sloužil Thilo Sarrazin své zemi - a sice s onou staromódní věrností, odevzdaností, ale zároveň hrdostí, jež příslušela povolání „ve státní službě“. Ať už je názor na něho jakýkoliv, nic to nemění na věci, že se v hospodářství nesnažil vydělat velké peníze, nýbrž jako přesvědčený sociální demokrat se snažil podpírat matičku vlast, a to by zasluhovalo odměnu.“

Centrální banky se dnes, údajně, zaměřují na tři hlavní cíle: *stabilitu cen, ekonomickou rovnováhu a finanční stabilitu*. Když ještě jednou v duchu přehlédneme krizi na finančních trzích posledních let a případ Řecka, potom se zdá sporné, jestli těmto úkolům centrální banky dostaly. Spíše se zdá, jakoby sledovaly zcela jiné zájmy. Ve skutečnosti totiž centrální banky proti sobě bojují. Proč také ne? Od té doby co existuje *Evropská centrální banka* (=EZB), stejně nemají nic jiného na práci.

Když se v květnu 2010 ocitlo Řecko ve finanční nouzi, odkoupila *EZB* za více než 25 miliard řeckých dluhů - ačkoliv pár dnů před tím nutila své členy poskytnout Řecku přímo 30 miliard. Díky masivním nákupům řeckých papírových cárů stoupla znovu jejich cena. To pomohlo nejen řeckému státu,

ale především tomu, kdo vlastnil většinu řeckých státních půjček: bankéři Spiro J. Latsisovi, nejbohatšímu Řekovi a šéfovi jednoho z největších finančních a bankovních impérií, v němž mají svůj podíl také *Deutsche Bank* a jiné mezinárodní velkobanky. Latsis několik let před tím odkoupil od řeckého státu většinu dluhů. „*Jeho banka vlastnila vůbec největší část řeckých půjček*“, řekl jeden frankfurtský bankéř listu BILD.⁽¹⁰⁶⁾

Touto akcí odlehčila EZB soukromým bankám a současně podpořila inflaci v Evropě, což opět zaplatí občané prostřednictvím vyšších cen. Pamatujme si: nakonec vždy vyhrává banka !

V zásadě, žádná emisní banka západního světa není dnes nezávislá a schopná spořádaně plnit své úkoly Švýcarský bankéř Ferdinand Lips v jednom rozhovoru uvedl:

„...k čemu vůbec potřebujeme centrální banky? Jen stěží se dá pochopit, jak mohlo dojít k takovému rozkladu měny? Jsem pevně přesvědčený, že centrální banky jsou zbytečné a naši ekonomice tropí pouze škodu.“⁽⁸⁾

BIZ

Banku pro mezinárodní platby (=BIZ) lze v podstatě považovat za centrální banku centrálních bank. V kruzích mezinárodní finanční elity je jeden z nejnenápadnějších, ale zároveň nejúčinnějších, nástrojů moci.

Úkolem BIZ je (dle jejího vlastního vyjádření) „podpora centrálních bank a finančních úřadů v jejich snaze

o měnovou a finanční stabilitu, podpora mezinárodní spolupráce na tomto poli a bankovní služby pro centrální banky.“⁽¹⁰⁷⁾

Jinými slovy: BIZ je další instituce, kterou kromě jejich vlastních akcionářů, v zásadě nikdo nepotřebuje. V jejichž řadách jsou centrální banky, banky a soukromé banky, BIZ tedy reguluje činnost centrálních bank, které zase z titulu své funkce, mají kontrolovat soukromé banky. Nehledě na obrovský administrativní aparát, jenž stojí obrovské peníze, vlastníci této další instituce vládnou nesmírnou mocí nad hospodářskou politikou jednotlivých členských států, a ještě si za to nechávají od občanů platit. Její vliv dosahuje až k zlatým a měnovým rezervám jednotlivých členů. Členem je ostatně každá země, která má zájem provozovat mezinárodní obchod - chtě nechtě.

BIZ (se sídlem v Basileji) založila Belgická, Německá, Francouzská, Britská a Italská centrální banka společně se dvěma skupinami soukromých bank z Japonska a USA. Původně se měla starat o to, aby Německo přesně plnilo reparační platby. Německo již v roce 1931 následkem hospodářské krize tyto platby přerušilo a z toho důvodu měla vlastně svou činnost ukončit. Nikdo se však jen tak nevzdá jednou získané pozice, obzvláště dohlíží-li tak na ostatní a může je ovládat.

V BIZ byly zastoupeny především přední americké finanční instituce, jejichž zájmy se úzce týkaly obchodování s Německem - na příklad Morgan (JP Morgan Chase & Co., Morgan Stanley), Rockefellerova Chase National Bank, Diplom-Read Truple a bankovní dům J. Henry Schroder v New Yorku. Na německé straně seděli

ve správním výboru *BIZ* Kurt von Schröder, jeden z nejdůležitějších Hitlerových investorů, Hjalmar Schacht (zastupitel Říšské banky a průmyslu v německém Porúří) a Hermann Schmitz za IG Farben (=konglomerátní německá chemická průmyslová společnost, v době svého vrcholu čtvrtá největší společnost na světě - pozn. překl.).

BIZ byla známá tím, že velmi sympatizovala s nacismem. V roce 1938 po anšlusu Rakouska převzala do správy rakouské zlato. V roce 1939, po okupaci zbytku Československa, pomohla také s převodem části českého zlata ve prospěch Národně socialistické strany. Lord Montagu Norman, jeden z představených *BIZ* a současně ředitel Bank of England, převodu nedokázal zabránit. Od dubna 1939 stál v čele *BIZ* americký advokát Thomas McKittrick, hájící zájmy Rockefellerů. Během válečného období mezi léty 1939 a 1945 vyřizoval za Německou říši všechny nezbytné devizové obchody.

Od roku 1943 se pokoušeli proti *BIZ* zakročit (a případně ji i zrušit) americký ministr financí Morgenthau i norská exilová vláda. Jejich snahy však byly marné. Britský finanční expert Keynes mimo jiné proti Morgenthauovi argumentoval tím, že po válce bude *BIZ* potřebná při „obnově“.

Po druhé světové válce se vrátila ke své původní práci. Její předpisy prošly natolik výraznou přeměnou, že o členství projeví zájem všechny evropské centrální banky, a to i ze socialistických zemí (s výjimkou Sovětského svazu a východního Německa). V letech 1962 až 1971 se zaměřovala na koordinaci reakcí na měnové krize. Úzce spolupracovala také se skupinou G10, ve které byly zastoupeny centrální banky deseti nejdůležitějších členů Mezinárodního měnového fondu (IMF)

a Švýcarska, jež tenkrát ještě členem IWF nebylo. Od roku 1971, s koncem systému pevných směnných kurzů, se do zorného pole dostala nová témata, na příklad evropské měnové trhy, bankovní a dohled nad pojišťovnami.

BIZ, přestože z větší části patří soukromým bankéřům, odpovídá za sestavování pravidel kontroly v bankách (*Basilej II a Basilej III*). Tudíž všechna ujištění politiků, že se bankám nastaví tvrdší podmínky, vyznívají jako pouhý vtíp! Banky si svá pravidla určují samy, a to skrze BIZ.

Protože mezinárodní obchody probíhají jen v dolarech, BIZ při vyúčtování neuznává žádnou jinou měnu. K tomu, aby dostala nálepkou posluhovače a nástroje bankéřů, jimž patří FED (a americký dolar), není potřeba vytvářet žádné složité konšpirační teorie. Tím, že rozhoduje o mezinárodních finančních tocích, určuje také nepřímo hodnotu jednotlivých měn.

Následuje citát ze zprávy on-line vydání *n-tv* ze dne 13. září 2010:

„Úleva na burzách: Den poté, co basilejský výbor pro bankovní dozor schválil nová pravidla (Basilej III), výrazně stoupla cena akcií evropských bank. Obchodníci se těší, že z trhů tím konečně zmizla nejistota. Se vstřícným postojem se setkaly obzvláště dohodnuté přechodné lhůty. Banky mají nyní údajně více času než se čekalo, na to, aby splnily kapitálové požadavky. Jeden z obchodníků dodal: „Zde se instituce prosadily samy.““

IWF

Mezinárodní měnový fond (=IWF) je známý také jako světový měnový fond a je součástí Spojených národů. Sídlí v USA ve Washingtonu, D. C., a je napojený na Skupinu Světové banky, která sídlí tamtéž a jejíž úkoly jsou rovněž nanejvýš zajímavé. Jedním z vytyčených cílů IWF je: „pomocť zredukovat do roku 2015 mezi světovou populací podíl chudých lidí na polovinu.“ Volně přeloženo by to mohlo i znamenat: Do roku 2015 musí zmizet polovina obyvatel světa !

K úkolům *IWF*, který díky světové hospodářské krizi získal od roku 2007 mnohem větší moc, oficiálně patří: podpora mezinárodní spolupráce v oblasti měnové politiky, rozšíření světového obchodu, stabilizace směnných kurzů, poskytování úvěrů, dohled nad peněžní politikou a technická výpomoc.

IWF byl založen 22. července 1944 na konferenci v Bretton Woods. V dalším textu se k této události ještě několikrát vrátíme, měla totiž závažný dopad na světové hospodářství. Je základem pro zdárné nastolení Nového světového řádu.

IWF, v zásadě založený jako akciová společnost, měl v roce 2010 přesně 187 členských států, jejichž hlasovací právo se odvíjelo od jejich kapitálového podílu. Německá spolková republika přistoupila k *IWF* v roce 1952. Členskými státy s největším hlasovacím podílem byly do té doby USA s 15,85 %, Japonsko s 6,84 %, Německo s 5,88 %, Francie s 4,86 %, Velká Británie s 4,86 % a Čína s 4,42 %. Usnesení musela schválit pětaosmdesátiprocentní většina. USA se svými téměř šestnácti procenty (což provedly v roce 1944 velmi šikovně !) a státy Evropské unie s celkově třiceti procenty tvoří tak

při hlasování menšinu, která může *de facto* blokovat jakékoliv usnesení a rozhodnutí. To znamená, že rozvojové a nově industrializované země musely vždy dělat to, co chtěly bohaté státy. Kromě toho USA mají - jako jediný člen - právo veta !

V říjnu 2010 se státy G-20 (=dvacet čelných průmyslových a nově industrializovaných zemí) na zasedání v Jižní Koreji usnesly, že zvýhodní při hlasování *nově industrializované země*. Německo pak „dobrovolně“ postoupilo svou moc a vliv Číně a Japonsku. USA samozřejmě ne. Od roku 2011 je proto za USA a Japonskem na třetím místě Čína, a to před Německem, Velkou Británií, Francií, Itálií, Ruskem, Indií a Brazílií. V čtyřadvacetihlavém představenstvu *IWF* se Evropa vzdala dvou křesel. Byl to ústupek Evropy Číně a Indii, aby podpořili plány *IWF* na novou světovou měnu. Má být zavedená v dohledné době, aby upevnila Nový světový pořádek.

IWF poskytuje za určitých podmínek termínované úvěry státům, které se potýkají s hospodářskými problémy. Mezi podmínkami pro poskytnutí úvěrů na příklad najdeme: krácení státních výdajů, například snížením důchodů, propouštění úředníků nebo liberalizace bankovníctví. **Jedním z předpokladů pro získání úvěru od *IWF* je, že dotyčná země nesmí svou měnu kryt zlatem !** Zcela zásadní podmínka - také k ní se ještě později vrátíme !

Podmínky uložené státům formou takzvaného *Strukturního adaptačního programu* (=SAP) mohou také zahrnovat privatizaci veřejných institucí, jako jsou spořitelny, elektrárny a vodárny. *IWF* následně určuje, která firma si potom tyto „statky“ zaslouží. V dokumentárním filmu Erwina Wagenhofera, jenž určitě do poručuji zhlédnout,

„*Let's make money*“ (=Továrna na prachy) John Perkins vypráví o své někdejší práci pro JWF jako „*economic hit man*“ (=volně přeloženo: lovec státních ekonomik). Jeho úkol spočíval v tom, že pro Světovou banku nebo některou z jejích dceřiných organizací, vyhledával země, zajímavé pro mocné západní koncerny.

Danému státu potom zprostředkoval úvěr na investice v infrastruktuře, nejspíše na stavbu silnic, což oficiálně znamenalo zlepšení hospodářské situace v dané oblasti a vytvoření nových pracovních míst.

Peníze potom ale nikdy neproudily přímo do dotyčné země, nýbrž na konta podniků, které zodpovídaly za budování infrastruktury v dotyčné zemi ! Byly to západní podniky, jež zakázky získaly od JWF nebo od světové banky.

Dané zemi nebo jejím většinou chudým obyvatelům zůstaly pouze dluhy za půjčky, které nikdy nebudou schopní splatit. John Perkins pokračuje:

„A tak, aby se pod tíží těchto dluhů nezdusily, jsou nuceny dát za velmi výhodných podmínek k dispozici své cenné zdroje. Tím, že utváříme zákony, vytvořili jsme vlastně obrovské impérium. Máme pod kontrolou JWF i světovou banku, z větší části také Organizaci spojených národů. Poněvadž sami píšeme zákony, není činnost lovce ekonomik nezákonná. Uvrhnout státy do dluhů a potom je ještě vykuchat, to není nezákonné. Mělo by to být zakázáno, ale není !“

Že by snad JWF nakonec nebyl tak dobrý, jak se nám to snaží vsugerovat jeho vznešené cíle ? Ve skutečnosti má nad financemi a hospodářstvím členských států

větší moc než jejich vlastní centrální banky, politikové a obyvatelé. Dokonce deník FAZ v on-line vydání z 15. září 2010 pod titulkem „Když přichází IWF“ píše:

„V historii fondu byly mnohé země po celá léta zákazníky IWF. Klouzaly často z jednoho programu do druhého. To nevypovídá o úspěšném plnění úkolů ekonomů Mezinárodního měnového fondu.“

Známý případ „úspěšné“ pomoci Mezinárodního měnového fondu je Argentina. V roce 2001, když zrealizovala požadavky IWF, další předem domluvené úvěry již nedostala. Byla neschopná plateb a totálně zkrachovala. *Schweizerische Wochenzeitung* ze dne 10. ledna 2002:

„Argentina hospodařila v posledních letech přesně dle pravidel Mezinárodního měnového fondu. O své dluhy pečovala s vidinou možnosti dalších půjček. Měnovému fondu se to zdálo v pořádku. A odpovědné kruhy ve Washingtonu, Buenos Aires a Madridu si spokojeně mnuly ruce, když sledovaly, jak perónisté (=stoupenci politické ideologie J. D. Peróna a jeho ženy Evy v Argentině - pozn. překl.) prodávají jeden státní podnik za druhým a prohospodařují i nerostné bohatství země. Argentina by podle mezinárodních směrnic a liberalizaci hospodářství mohla posloužit jako ukázkový příklad. Také když Menemova vláda očividně nepoužila příjmy z prodeje státních podniků a nerostných zdrojů ke snížení státního dluhu, držel Mezinárodní měnový fond nadále svou linii. Stát dostával i nadále půjčky, smyčka (dluhů) se utahovala a vydojilo se, co se dalo.“

V prosinci 2001 vyšly v mnoha městech desetitisíce Argentinců do ulic a bušili přitom lžicemi o hrnce, aby tak protestovali proti vládě, jež vedla zemi k bankrotu. Kdo mohl, měl své zlato již dávno v zahraničí. Země se propadla do chaosu. Vláda se neortodoxními metodami pokoušela udržet v zemi alespoň nějaké zlato. Bylo zavedeno tak zvané *corralito* (=česky chlívek): každý občan mohl ze svého konta měsíčně vyzvednout jen tisíc *pesos* (=přibližně tisíc amerických dolarů). Zbytek byl zmražený. Část vkladů v dolarech byla navíc převedená zpět na domácí měnu. 18. prosince 2001 vyhlásil prezident Fernando de la Rúa výjimečný stav. Protesty vyústily v krvavé pouliční srážky s policií. O čtyři dny (a po řadě obětí na životech) později byl prezident svržen.

„*Pád Ferdinana de la Rúa*“, psal americký ekonom a hlava Z-Magazínu Mark Weisbrot v listu Washington Post dne 25. prosince 2001, „nemohl nikoho překvapit. *Implose* (=opak explose;vnitřní integrita poručena vyšším tlakem okolního prostředí) v *Argentině nese jednoznačně otisky prstů Mezinárodního měnového fondu.*“

Mnohé z toho, co se odehrálo před státním bankrotem v Argentině, se bohužel velmi podobá krizi v Řecku po roce 2010. Hlavními důvody špatného stavu státního rozpočtu bylo krácení daní a korupce. Podobnosti existují i v měnovém systému. Argentina navázala svou měnu v roce 1992 na americký dolar, a tím rovněž pustila z rukou otěže vlastní měnové politiky. Jako v případě Argentiny, pocházely přibližně tři čtvrtiny věřitelů ze zahraničí. A v obou zemích navrhoval IWF opatření, jež měla vést ke konsolidaci (=ustálení) měny.

Princip je jednoduchý a účinný: Národ se natlačí do obrovských dluhů, až nakonec nemá nikdo peníze. Potom se stát přinutí ke krácení výdajů na sociální účely a

platy a současně musí zvýšit daně. Pro obyvatelstvo to znamená: minimální příjmy ale vyšší výdaje - jistojistě skvělý obchod! Když stát zkrachuje, supi si poraženou krávu naporcují a národu zůstanou jen bezcenné zbytky. FAZ k tomu 15. září 2010 píše:

„Pro Řeky, kteří v měnové unii čelí podobným tlakům, jsou Argentinci se svou kombinací přebujelého státního dluhu a pevného směnného kurzu, podle mínění mnohých ekonomů, přímo osudovým předobrazem. Podobně jako Argentina, mělo i Řecko již léta obtíže s přizpůsobením rozpočtové politiky požadavkům zvoleného směnného kurzu, argumentuje Desmond Lachman z Amerického institutu pro podnikání a výzkum politiky. Měnový fond v Argentině pouze zdržoval nevyhnutelné - a sice zrušení návaznosti pesa na americký dolar, dokud se nenavršíla nepřekonatelná hora dluhů. Lachman doporučil Řecku, aby se poučilo od Argentinců a opustilo měnovou unii. Nezbytné období recese před novým začátkem by se tak mohlo zkrátit na minimum.“

Tím vyslovil Desmond Lachman to, co jsem v případě Řecka považoval za jediný správný krok: vystoupení z eurozóny, znovuzavedení vlastní měny a s tím spojené oddlužení. Na veřejnosti a v médiích se však o této možnosti nesmělo diskutovat, neboť to mohlo ohrozit další existenci Evropské unie. Místo toho byli řečtí politikové očividně donuceni prodat vlastní národ a zemi Mezinárodnímu měnovému fondu.

Má osobní rada: Nikdy nevěřte výkladům politiků nebo médií a hlavně si nikdy nezapomeňte položit otázku: „Komu to prospěje?“

13. října 2010 v jednom rozhovoru pro list *Standard* Franz Hermann (profesor ekonomie ve Vídni) řekl:

„Evropské země nezachraňovaly stůj co stůj Řecko, nýbrž své vlastní, a v první řadě německé banky, které tam poskytly zcela absurdní úvěry. Souvislosti jsou také absurdní, zamyslíme-li se na následujícími skutečnostmi: Stát se zadluží u bank, aby mohl uhradit úroky z dluhů, které u nich má, nebo aby zachránil banky, u nichž má sám dluhy. Pak už naprosto nikdo nechápe, kdo u koho má vlastně dluhy a co dluhy vůbec jsou.“

Bývalý spolkový prezident Horst Köhler ve svých projevech vícekrát kritizoval mezinárodní bankovní systém a nemocné finanční trhy. 22. května 2010 v rozhlasovém rozhovoru pro Deutschlandradio uvedl, že Bundeswehr (=ozbrojené síly Spolkové republiky Německo) chrání v Afganistanu hospodářské zájmy Německa. Poté musel odstoupit, protože podle šedých eminencí zašel očividně příliš daleko. V každém případě však vyvážl živý...

Köhler věděl, ostatně jako sotva kdo jiný, o čem hovořil. Byl totiž poručík v záloze a ekonom a jako státní tajemník pro finance za kancléře Helmu ta Kohla (s přezdívkou „Kohlův šerpa“) mnoho let jednal s Američany a Rusy o všech finančních záležitostech Spolkové republiky a v letech 2000-2004 byl i ředitelem Mezinárodního měnového fondu!

Dodnes je členem jednoho důležitého nástroje moci vládnoucích rodinných klanů, a sice Trilaterální komise. Když muž jako Köhler, který se sám aktivně podílel na vytvoření celosvětového finančního trhu, na

kterém si i skvěle vydělal, má toho dost, pak musí být situace velice zlá.

Dějiny dolaru

V roce 1763 se britská armáda na úkor Francouzů zmocnila velké části Severní Ameriky. Mocná soukromá *Bank of England* nutila nové kolonie, které předtím používaly své vlastní, od poplatků osvobozené peníze, aby akceptovaly anglickou měnu. Američané se rozhněvali, protože byli se svými penězi velmi spokojeni. Bílé obyvatelstvo tvořili osadníci, jež uprchli z Evropy proto, aby zde, v zemi nekonečných možností, začali znovu od začátku. Většina z nich byli Francouzi, Němci a Angličané, kteří již měli dost Evropy a jejích vládců. Nyní ale byli nuceni k tomu, aby platili Anglii daně ve zlatě a stříbře.

Odkud brát a nekrást? Inu, museli si půjčit za úroky od bankéřů. Po dvanácti letech došla Američanům trpělivost. Angličani nejenže zemi vykořisťovali, nýbrž také novým osadníkům zakazovali vlastní průmyslovou výrobu a nutili je, aby vše nakupovali za drahé anglické peníze od Británie.

Aby se vysvobodili z úrokové pasti a spárů bank, vypukla v roce 1775 válka za nezávislost. O rok později, 4. července 1776, byla oficiálně vyhlášena nezávislost, banky ji ovšem neuznaly. Tímto se třináct kolonií odloučilo od svých mateřských zemí a založilo vlastní společenství států: Spojené státy americké.

Benjamin Franklin, zakladatel USA a rozhořčený bojovník proti otroctví, se chtěl vrátit k vlastní státní

měně a vytvořit peníze osvobozené od úroků a poplatků - rozumné rozhodnutí, které se však anglickým bankéřům pochopitelně nelíbilo. Pokusili se americké peníze zakázat, nakonec neúspěšně. Americké hospodářství rozkvétalo. Angličané pak na řadě lodí, jež kotvily přímo u východního pobřeží, nechali tisknout obrovské množství falešných peněz a šířili je mezi lidmi. Každý osadník, který odešel na západ, dostal darem balík těchto padělků. Tak Angličané novou měnu nezátíženou úroky vědomě znehodnotili a způsobili inflaci. Šlo o to, zesměšnit Franklina a dokázat mu, že vydávání peněz náleží do rukou bank. Následovalo dalších sedm let války a mnoho mrtvých, než Angličané Pařížským mírem z roku 1783, alespoň oficiálně, smluvně uznali nezávislost.

Následovaly rozhořčené zákušnické boje mezi mocnými bankéři z Anglie a USA na jedné straně a americkou politikou na straně druhé. Emisní banky vznikaly a zase zanikaly. Sever chtěl donutit jih k tomu, aby se vzdal otroctví. Ale Jižané na to nedbali a raději vystoupili z unie. Poté se v letech 1861-1865 rozhořela občanská válka (nazývaná také válka Severu proti Jihu). Na válku ovšem potřeboval prezident Abraham Lincoln peníze. Požádal o úvěr soukromé banky. Ty požadovaly úroky mezi čtyřiceti a šestatřiceti procenty. Lincoln byl bez sebe, a tak, aby mohl válku financovat, doporučil kongresu schválení zákona, který povoluje legální tisk nekrytých peněz. Vytisklo se 400 milionů dolarů. Krátce po válce byl Lincoln zavražděn a zákon zrušen.

V roce 1881 se stal dvacátým prezidentem USA James A. Garfield. Sledoval politiku tvrdé měny - kryté ve stoprocentní výši zlatem nebo stříbrem.

Pár týdnů po zveřejnění své peněžní agendy byl (po pouhých šesti měsících v úřadě) zavražděn. Také William McKinley, pětadvacátý americký prezident, vehementně vyžadoval zlatý standard. Zavražděn byl 6. září 1901. Je nutné vědět, že kupní síla dolaru v roce 1900 byla téměř na cent shodná s kupní silou z roku 1800 - o celých sto let dříve ! Dokud měl stát v rukou zlato a kryl ním peníze, neexistovala téměř žádná inflace.

Na začátku dvacátého století zavětrili velcí bankéři svou šanci a rozpráhli se k obrovskému úderu. Věděli, že politici i obyvatelstvo se na ně díky zkušenostem s emisními bankami dívalo velmi skepticky. Potřebovali něco, čím by změnili jejich názory. Lidi bylo nutné vyhnout do stavu strachu a paniky. Tímto způsobem je mohly přesvědčit nejsnáze.

Na počátku dvacátého století byl J. P. Morgan nejmočnějším americkým bankéřem a jedním z nejbohatších mužů světa. V roce 1907 rozšířil fámu, podle níž prý velká konkurenční new yorská banka *Knickerbocker Trust Company* je neschopná plateb a zkrachuje. Následky byly zhoubné. Zpráva se rozšířila rychlostí blesku. Desetitisíce vystrašených občanů stáli před bankami a chtěli si vyzvednout úspory.

Údlosti oněch dnů líčí různé dokumenty značně odlišně. V každém případě se J. P. Morgan navenek snažil kolapsu zabránit. Ale chtěl to doopravdy a jak ? Možná již něco tušíte. Svolal nejdůležitější bankéře, kteří společně poskytli státu obrovský úvěr. Ale již bylo příliš pozdě. Banky se octli během několika hodin v úzkých a musely zrušit dosavadní úvěry. Lidé přicházeli o

své domy, malé banky zkrachovaly, mnozí lidé přišli o úspory. A stát měl u bank ještě vyšší dluhy. Je to stále tatáž hra, která zřejmě nikdy nezevšední.

Důležitou roli v spiknutí proti americkému lidu hrál německý bankéř Paul Warburg, jenž se přistěhoval v roce 1902 se svým bratrem Felixem. Třetí bratr Max zůstal ve Frankfurtu, aby vedl otcovu banku M. M. Warburg & Co, která o něco později financovala revoluci v Rusku. Paul Warburg se oženil s Ninou Loeb, dcerou Salomona Loeba, jenž byl hlavou nejmocnější mezinárodní americké banky Kuhn, Loeb & Company. Felix Warburg si vzal za ženu Fredu Schiffa, dceru Jakoba Schiffa, druhého nejdůležitějšího muže v Kuhn, Loeb & Co..

Nechci vás nudit podobnými detaily, ale je důležité, abyste pochopili, že tito lidé stáli a stále stojí nad věcí, nad událostmi. Často mezi sebou uzavírali sňatky, jistý druh staletého křížení. Je to společnost s vlastními pravidly a zákony, která si z ostatních lidí nic nedělá.

Protože se všeobecně tušilo, že paniku v roce 1907 vyprovokoval J. P. Morgan zcela vědomě, jmenoval americký kongres vyšetřovací výbor, jež měl vést senátor Nelson Aldrich.

Právě on! Byl společníkem J. P. Morgana a považován za prodlouženou ruku amerického bankovního kartelu (=sdružení podniků). Jeho dcera Abby se později provdala za Johna D. Rockefellera mladšího, syna tehdy nejmocnějšího muže USA. Předtím ještě Aldrich ale odevzdal svou zprávu o krachu v roce 1907, která sice neodhalila pozadí tehdejších událostí, zato však nabádala k založení nové centrální banky, aby se podobná příležitost už nikdy nemohla opakovat !

Federal Reserve Act

Pod tlakem Nelsona Aldricha, miláčka americké bankovní elity, a prezidenta Woodrowa Wilsona byl v roce 1913 utajeně a v noci vydán *Federal Reserve Act*, zákon o federálních rezervách, jenž vložil vládu nad americkým dolarem do rukou nejvlivnějších soukromých bankéřů. Kromě toho měl dalekosáhlé důsledky nejen pro americké občany, ale i pro celý svět! Následně byla založena nová soukromá americká centrální banka *Federal Reserve Bank* (=FED).

Sotva která historická událost měla za následek více rozepří a přispěla ke zmatku kolem pravidel o fungování peněz, jako zřízení FEDu. Při svém pátrání jsem narazil na stovky, ba tisíce dokumentů, pojednávajících o tomto tématu a zdá se, že i zkušení právníci nedokáží jasně vysvětlit, co přesně v onom zákoně stojí. Jisté je, že musel být jednohlasně schválen jednotlivě každým z padesáti členských států USA. Zdá se být téměř jistým, že se to dodnes nestalo! FED tvoří správní rada, dvanáct regionálních bank (=Federal Reserve Banks) a mnoho dalších členských bank a jiných institucí. Jeho vedení sice jmenuje prezident Spojených států, ale členské banky jsou však zároveň vlastníky FEDu. Federální rezervní systém je tedy zčásti státní, zčásti soukromý. Je to tedy všechno možné, jen ne „centrální banka“!

Protože nemá smysl, aby prezident USA jmenoval do vedení někoho, s kým by vlastníci banky nesouhlasili, nezbyvá mu nic jiného, než jmenovat kandidáty, které mu navrhnou vlivní bankéři sami. Toho času je to Ben Shalom Bernanke, jenž v roce 2006 podědil funkci po Alanu Greenspanovi.

„Nepříjemný chlad panoval onu noc na nádraží v New Jersey. První sněhové vločky tancovaly ve světle pouličních lamp. Listopadový vítr se opíral do střech nádražních budov a přístřešků a žalostně kvílel v jejich krovech. Blížila se dvaadvacátá hodina, nádraží bylo téměř prázdné... až na několik cestujících, kteří spěchali na poslední vlak směřující na jih. Vzhled a vybavení vlaku odpovídalo roku 1910; přinejmenším lůžkové vozy s lehátky po dvou nad sebou... Uprostřed vlaku byl zařazen jídelní vůz. Sloužil jako nenápadný předěl mezi jednotlivými třídami. Dle dobového standardu působilo vše neutěšeně a neradostně.“⁽¹⁶⁾

Tak začíná Edward Griffin ve své knize *Die Kreatúr von Jekyll Island* (=Stvůra z ostrova Jekyll Island) s líčením událostí, které předcházely vzniku FEDu. Na podobně květnatý popis pletich, označovaných často i jako spiknutí, hned tak nenarazíte. Většina zpráv je buď naprosto suchopárná a nicneříkající, nebo jsou plné zlosti a vzteku. Odkud ale pramení vztek na tuto instituci ?

„Ve chvatu a zmatku nastupování a snaze uniknout ledovému větru si jen nemnozí cestující všimli dění na konci nástupiště. U vchodu, jenž býval v tuto pozdní hodinu jen zřídka využíván, se odehrával pozoruhodný výjev. K nárazníkům posledního vagonu byl připojen dlouhý vagon, jenž přiměl několik málo pozorovatelů k tomu, aby se zastavili a upřeně ho pozorovali. Lesk černé barvy ještě zvyšovaly pečlivě vyleštěná mosazná zábradlí a madla. Průvodčí v bílých oblecích byli zcela zaměstnání svými běžnými úkoly. A k tomu se přidala nezaměnitelná vůně drahých doutníků.“

Ostatní vagony měly vpředu i vzadu kvůli orientaci v oblacích dýmu a prachu velká čísla. Podobná nádhera však žádné číslo nepotřebovala. Z obou stran nesla ve středu malou desku s jediným slovem: ALDRICH.“⁽²¹⁾

Senátor Nelson Aldrich si do svého vlastního železničního vagonu pozval úzkou elitu ze smetánky amerického bankovníctví. Když se zavřely dveře veřejné části vlaku a všichni čekali na odjezd, příhradlo se potají, nepozorovaně a vždy po jednom, přes nástupiště šest mužů. Všichni nastoupili do luxusního vozu k Aldrichovi. Společně odjížděli kvůli spiknutí na jih - přesný cíl: ostrov Jekyll Island. Kromě Aldricha tam byli:

Abraham Piatt Andrew, ministerský předseda, který spravoval americké zlato;

Frank A. Vanderlip, prezident National City Bank of New York a v té době také delegát Williama Rockefellera a Investmentbank Kuhn-Loeb;

Henry P. Davison, spoludávatel J. P.

Morgan & Company;

Charles D. Norton, prezident J. P. Morgans First National Bank of New York;

Benjamin Strong, předseda J. P. Morgans Bankers Trust Company;

Paul M. Warburg, společník banky Kuhn-Loeb a v oné době také delegát evropských bank Rothschildů a německé Warburg-Bank.

Nemohl jsem zjistit, jestli onoho dne skutečně sněžilo, nebo zda je tato část Griffinova vyprávění výplodem fantazie. Co však lze považovat za jisté, je se

znam pasažerů v Aldrichově vagonu, stejně jako jejich cíl. Nevím, jestli si dokážete představit, co to znamená: výše zmínění zástupci klanů Rothschildů, Rockefellerů, Morgana a Warburgů společně reprezentovali zhruba třetinu tehdejšího celosvětového bohatství !

„Elita finančního světa se vydala na osm set mil dlouhou cestu do Atlanty, potom do Savannah a nakonec do malého města Brunswick ve státu Georgia. Brunswick se jevil spíše jako nevýznamný cíl cesty - bylo to rybářské městečko na pobřeží Atlantiku s malým, ale rušným přístavem, překladištěm bavlny a užitkového dřeva. Žilo zde jen několik tisíc obyvatel. V oné době již byly Sea Islands, jež chránily pobřeží od jižní Caroliny až po Floridu, mezi skutečně bohatou vrstvou společnosti oblíbenou oblastí pro budování zimních sídel. Jeden z těchto ostrovů nedaleko městečka Brunswick teprve před nedávnem získal s několika svými obchodními partnery J. P. Morgan. Aby utekli před krutou zimou na severu, přijížděli sem na podzim a v zimě za lovem kachen a vysoké zvěře. Ostrov se jmenoval Jekyll Island.“⁽²²⁾

Těchto sedm mužů strávilo společně devět dní a vedlo dlouhé debaty v Jekyll-Island-Clubu, místním klubu ve stylu anglických gentlemanů, který nechal Morgan vybudovat na svém venkovském sídle. V diskuzích se nejednalo o ničem jiném, než o novém uspořádání mezinárodního finančnictví. Šlo o to, jak vyšachovat konkurenci a otěže peněžnictví předat výhradně do rukou velkých bank. V letech 1900 až 1910 se počet bank ve Spojených státech více než zdvojnásobil. Především na jihu a západě země fungovalo přes dvacet tisíc malých bank, jež byly panstvem v New York City trnem v oku.

Musely zmizet. Ale jak toho dosáhnout ?

Inu, odpověď byla prostá: vytvořením mocné emisní banky, která by byla zcela v soukromém vlastnictví bankéřů. Tak by ovládali finanční trhy a rozhodovali o úvěrové politice, inflaci, boomech i krachu na burzách - a také o zrušení zlatého standardu ! Evropa jim již patřila. Amerika byla rozvíjejícím se trhem a patřila jí budoucnost. A protože jejich cílem byla vláda nad celým světem, chtěli teď Ameriku.

„Budeme mít světovou vládu, ať chceme, nebo ne. Jediná otázka zní: dosáhneme jí dobovatelskými výpady, nebo na základě dohody ?“

Paul Warburg

Přestože na webu FEDu tuto historii nenaleznete, nabízí se dostatek odkazů k tomu, že se docela přesně odvíjela takto. Byl to Paul Warburg, kdo nedržel jazyk za zuby. V roce 1916 poskytl rozhovor B. C. Forbesovi, mladému reportérovi z Leslie's-Weekly-Reporter a zakladateli pozdějšího magazínu *Forbes*. V interview sice neuvedl jména zúčastněných, setkání ale potvrdil.

V roce 1930 sepsal Paul Warburg obsáhlé pojednání „*The federal reserve systém, its Origin and Growth - Relections and Recollections*“ (=FED, vznik a vývoj - úvahy a paměti), jež čítá celkem 1 750 stran:

„Vše, co se na konferenci dělo, bylo přísně důvěrné. Dokonce se nesměla zveřejnit ani skutečnost, že se setkání vůbec uskutečnilo. Ačkoliv mezitím uplynulo celých osmnáct let, necítím se dost svobodně psát o průběhu této nanejvýš zajímavé konference, jejíž účastníky zavázal senátor Aldrich mlčenlivostí.“⁽²³⁾

Všichni výše zmínění muži si očividně nebyli blízkými přáteli. Pochopili však, že vybudovat a upevnit svou moc mohou jen společně.

„Paul Moritz Warburg byl předním členem Investmentbank M. M. Warburg & Co. v Hamburgu a Amsterodamu. Teprve devět let po setkání na Jekyll Island odjel do Spojených států. Brzy po svém příchodu - vybaven prostředky skupiny Rothschildů - byli on i jeho bratr Felix schopni proniknout do New Yorker Investmentbank Kuhn, Loeb & Co., zatímco současně zůstali podílňiky banky Warburg v Hamburku. Během dvaceti let se stal Paul jedním z nejbohatších mužů Ameriky a měl nespornou moc nad železnicí v celé zemi.“⁽²⁴⁾

Železnice byla v USA na konci 19. a na počátku 20. století nejdůležitějším dopravním prostředkem. Železniční společnosti dosáhly v některých letech mimořádné zisky. Jakmile se po první světové válce prosadil automobil, vliv železničních magnátů rychle slábl. Novým centrem moci se staly naftařské společnosti Rockefellerů.

„Třetí z bratrů, Max Warburg, byl finančním poradcem německého císaře a stal se ředitelem Říšské banky. Samozřejmě že to byla centrální banka a představovala jeden z modelů, jež se pak uplatnily při konstrukci Federálního rezervního systému (=FED). Jen pro doplnění, Říšská banka o několik let později zapříčinila v Německu hyperinflaci, která nezničila jen střední vrstvy, ale rovnou celé hospodářství.“⁽²⁵⁾

Mocní bankéři sepsali na Jekyll Islandu během oněch devíti dní zákon, který jim měl předat do rukou veškerou moc nad Spojenými státy americkými. Pojmenovali ho „Federal Reserve Act“. Aldrich se ho poté pokusil prosadit v kongresu. Mezi poslanci však očividně nechyběli rozumní lidé, a tak bylo obtížné získat pro hlasování většinu. Američané byli po zkušenostech s Bank of England a četných vlastních pokusech o získání měnové stability nanejvýš opatrní. Thomas Jefferson, americký prezident a autor Deklarace o nezávislosti již v 18. století varoval:

„Pokud by americký lid někdy dovolil soukromým bankám aby kontrolovaly vydávání peněz, nejprve prostřednictvím inflace a následně deflace, budou banky a podniky ve vašem okolí okrádat lidi o veškerý majetek, až jednoho dne budou vaše děti vyrůstat jako bezdomovci na kontinentu, který vaši otcové dobyli.“⁽²⁶⁾

Paul Warburg se stal neoficiálním mluvčím spolku a společně s Aldrichem neústupně propagoval centrální banku evropského stříhu. O tři roky později složil prezidentskou přísahu Woodrow Wilson. Banky financovaly jeho volební kampaň a jako protislužbu měl I»odepsat Federal Reserve Act. Krátce před tím ještě Woodrow Wilson v listu *The New Freedom* napsal:

„Od chvíle, kdy jsem se stal politikem, svěřovali mi lidé své názory především v soukromí. Několik mužů z řad nejvýznamnějších osobností USA v oblasti obchodu a průmyslu má z někoho, či z něčeho strach. Vědí, že se kdesi skrývá síla, která je tak dobře zorganizovaná, tak tajemná, ostražitá, vnitřně

provázaná, ucelená a s tak hlubokým dosahem, že je vhodnější hovořit o ní pouze šeptem.“

23. prosince 1913, když téměř všichni poslanci odcestovali na vánoční prázdniny a nikdo nemohl protestovat, schválil Woodrow Wilson, osmadvacátý prezident Spojených států, zákon, jenž z jeho národa učinil otroky bankovní elity.

Navíc bylo lidem v předvánoční době vnuceno ještě něco jiného, co doposud neznali: daň z příjmů ! Tato daň je totiž v rozporu s ústavou Spojených států amerických a je tedy nezákonná, což někteří zástupci amerického berního úřadu IRS zcela otevřeně přiznávají. Četní právníci proti dani z příjmu protestovali až u nejvyššího soudu. Většina dostala dokonce zapravdu - a od té doby jsou od daně osvobození.

Několik let poté, co podepsal Federal Reserve Act, hluboce zdrcený a zlomený Woodrow Wilson řekl:

„Jsem velmi nešťastný člověk. Nevědomky jsem zruinoval vlastní zemi. Nad velkým průmyslovým národem vládnou poskytovatelé úvěrů, kteří jsou navzájem propojeni. Proto vzrůst našeho národa a veškerá naše činnost spočívá v rukou několika mála jedinců. Jsme jednou z nejhůře vládnoucích, nejkontrolovanějších a nejovládanějších vlád civilizovaného světa. Nejsme vláda svobodného názoru nebo rozhodnutí většiny, nýbrž vláda mínění a nátlaku malé skupinky panujících mužů.“⁽²⁷⁾

Dolar jako hlavní světová měna

V roce 1913 dostali velkobankéři dolar plně do své moci a stali se tak nejmocnějšími lidmi světa. Pokud se všeobecně předpokládá, že nejmocnějším mužem na Zemi je prezident Spojených států amerických, je to ve skutečnosti pouhý vtip. Opravdovou moc má ten, kdo má peníze. Nikde tato moudrost neplatí více než právě v USA. Prezidentská volební kampaň je neskutečně drahá a musí být hrazena se soukromých zdrojů. Existují doklady, které potvrzují, že bankéři již po generace financují kandidáty obou stran, aby měli pak prezidenta, jenž jim bude zavázán a rozhodovat v souladu s jejich vůlí.

Na konferenci v Janově v roce 1922 učinili mocní bankéři ze „svého dolaru“ a libry hlavní světové měny, a to zřízením zlatého devizového standardu. Zároveň se jim podařilo oddělit měny ostatních národů od zlata. Nyní byl „jejich dolar“ jedinou krytou měnou, měnou, jež měla skutečnou hodnotu. A tak si mohli dělat, co chtěli. Banky poskytovaly obrovská množství levných úvěrů, na burzách se bez zábran spekulovalo. V letech 1914 - 1919 zdvojnásobil FED objem peněz v oběhu, což přirozeně mělo za následek inflaci. V roce 1919 zase množství peněz razantně snížila a a banky začaly masově vypovídat existující úvěrové smlouvy. Lidé pak vzali banky útokem (=Bank Runs= runy na banky), aby zachránili své úspory. Bankroty, kolaps hospodářství, rasové nepokoje, anarchie a krach burzy v roce 1920 na sebe pak nenechaly dlouho čekat. Kongresman Charles Lindbergh v roce 1921 řekl:

„Díky zákonu Federal Reserve Act bylo možné uměle vyvolat paniku. Nynější zmatky jsou první, které byly vyvolány uměle, a sice pouhým výpočtem prosté matematické rovnice.“⁽²⁸⁾

Krach v roce 1920 byl pro bankéře, kteří mezitím získali nepředstavitelné jmění a neomezenou moc, pouhým předzahrátím. V letech 1921 až 1929 opět zvýšili objem peněz, donekonečna poskytovali půjčky a přidali k tomu ještě jednu novinku - půjčku, již pojmenovali Margin Loan (=lombardní úvěr). Tento typ úvěru se stal v bláznivých dvacátých letech opravdovým hitem.

Margin Loan sloužil k nákupu cenných papírů, přičemž stačilo přispět pouze deseti procenty vlastního kapitálu. Jako záruka sloužily akcie. Za sto dolarů se daly koupit akcie v hodnotě tisíc dolarů. To byla bomba! Všichni najednou spekulovali na burze a chtěli zbohatnout přes noc. Kurzy explodovaly. Lidé slavili a radovali se. Z minulého krachu se vůbec nepoučili. *Margin Loan* skrýval však jeden rozhodující háček: datum splatnosti se mohl určit kdykoliv (= *Margin Call*) a musel být vyplacen během čtyřiačtyřiceti hodin. V tom případě, když chtěl dlužník zaplatit dluh, musel prodat své akcie.

V roce 1929 FED náhle snížila objem peněz a banky následně vypověděly miliony půjček. Burza a finanční sektor se opět zhroutil. Splasknutí akciové bubliny v *černý čtvrtek* (=Black Thursday) padlo za oběť 5 400 malých bank, které vzápětí pohltilo pět největších bank v zemi. Nepřipomíná vám to něco?

Nejpozději nyní musí být jasné, že hospodářství funguje na základě zcela prostých mechanismů a že se opakuje stále dokola tatáž hra. Zvětší se objem peněz v oběhu - vzniká bublina. Pak se množství peněz zredukuje - bublina splaskne.

Prohrávají prostí lidé a malé banky. Velké banky shrábnou všechno, o co ostatní přijdou a upevní své mocenské struktury. Tohle se bude opakovat donekonečna, až do chvíle, kdy se na našem finančním systému nezmění něco zásadního - dokud se soukromým bankám neodejme moc nad penězi !

Sen o blahobytu, který si vybájili statisíce vkladatelů, se po roce 1929 zhroutil jako domeček z karet. První mrakodrapy v New Yorku a Chicagu se tyčili do nebes jako prázdné památníky - žádná firma si totiž nemohla dovolit platit drahý nájem. Začalo se hromadně propouštět, nekonečné řady prázdných nákladních aut marně čekaly na nějaký náklad, a tak dále... Nejhůře to však postihlo zemědělce. Jejich výrobky si už nikdo nemohl dovolit. Aby zabránili dalšímu poklesu cen, vylévali mléko do řek, zabíjeli dobytek a zapalovali svá pole. Americký politik Louis McFadden, bojovník proti monopolu bank, k tomu v roce 1936 řekl:

„Ke krachu v roce 1929 nedošlo jen tak samo od sebe. Bylo to pečlivě naplánované... mezinárodní bankéři vytvořily strašné okolnosti, a tím se stali našimi vládci.“

Protože řekl pravdu, byl zanedlouho během jedné večere otráven, a to ještě předtím, než stačil v kongresu prosadit zákon proti oligarchům:

„Máme ve své zemi jednu z nejbezcharakternějších organizací, jakou kdy svět viděl. Mám tím na mysli představenstvo bank FEDu... jež nejsou státními institucemi. Jsou to soukromé monopoly, které

okrádají americký lid ku vlastnímu a prospěchu a zisku jejich zahraničních zákazníků. ⁽²⁹⁾

5. dubna 1933 prohlásil nově schválený zákon soukromé vlastnictví zlata v hodnotě vyšší než sto amerických dolarů za ilegální. Občané byli nuceni ho odprodat FEDu za zákonem stanovenou (a přirozeně co nejnižší) cenu 20,67 amerických dolarů za unci. Tak shrábnul soukromý FED desetitisíce uncí levného vyvlastněného zlata.

V USA a Evropě následovala hořká léta: nezaměstnanost, chudoba a hlad. Lidé na obou stranách oceánu si stále ještě mysleli, že za vzniklou situaci nesou sami vinu a že ekonomika jako taková je krutá a nevypočitatelná.

V roce 1939 vypukla druhá světová válka, jež stála všechny zúčastněné národy obrovské sumy peněz. Válečný materiál byl drahý, a čím déle se válka táhla, tím více vysychaly příjmy z daní, neboť hospodářství bylo na dně a sotva kdo měl prostředky na konzum. Hromady válečných peněz se daly pořídit jen nezřízeným tiskem bankovek a obrovským zadlužením u bank.

Navíc některé národy tiskly a vypouštěly na trh také falešné peníze v cizích měnách, jen aby poškodili měnu protivníka. Nakonec už nikdo nevěděl, kdo měl původně kolik peněz a jakou hodnotu měly jednotlivé měny vůči sobě navzájem. Kvůli pořádku v poválečné době se muselo najít nějaké řešení.

Bretton Woods

Dohoda z Bretton Woods byla vedle založení soukromého FEDu největším podvodem a lží v hospodářských dějinách světa. Smlouvou a pomocí jednoduchého triku zotročil americký bankovní kartel kolem Rothsilda, Rockefellera a Warburga celé lidstvo.

Protože spojenci (=USA, Anglie, Francie a Rusko) se již v roce 1944 považovali za vítěze, přizvali zástupce dalších čtyřiceti států za účelem vytvoření plánů o novém uspořádání světa. V době od 1. do 23. července 1944 se setkali v Bretton Woods, čtvrti poklidného maloměsta Carroll v americkém státě New Hampshire.

O nadvládu v novém poválečném světě sváděla skrytý mocenský boj Anglie s USA. Přesněji řečeno, anglické a americké banky, poněvadž centrální banky obou zemí byly přece v soukromém vlastnictví.

Je těžké odhadnout, jak úzce evropské banky kolem Rothsilda a Warburga a americké kolem Rockefellera a Morgana navzájem spolupracovaly. Založily sice v roce 1910 kartel a vlastnily společně FED, nicméně to na mne při studiu dobových materiálů působí tak, jako by se každý snažil toho druhého spíše vyhodit ze sedla, jen aby se stal sám jedinou a nepřekonatelnou jedničkou. Ale možná tento pohled také klame a všechna vyjednávání vztahující se k novému uspořádání měnových systémů byla pouhou exhibicí pro naivní masy. Nevylučuji ani jednu z obou zmíněných variant, stejně jako je možné, že ve skutečnosti bylo něco pravdy na obou verzích.

Dolar byl až doposud hlavní světovou měnou, jakýmsi vztažným bodem, vůči kterému se vymezovaly ostatní měny.

Znamená to, že směnný kurz každé měny se vůči dolaru neustále měnil, vždy podle toho, jak úspěšné bylo hospodářství a tým i měna země. To však Američanům nebylo vhod, protože když se některý stát hodně snažil, hodně vyráběl a vyvážel své produkty, potom rostla šance, že by měna dané země mohla předstihnout i dolar. Kdyby této měně důvěřovaly pak další státy, mohl by dolar přijít o prvenství. A tak bylo nutné na systému volně pohyblivých směnných kurzů něco změnit.

Jak známo, bankéři již krytí měn zlatem zrušili. Nyní Angličané, zastoupení ekonomem *Johnem Maynardem Keynesem*, navrhli fiktivní světovou měnu (=BANCOR) a všem regionálním měnám stanovili převáděcí kurz. Každý si mohl ve své zemi ponechat vlastní měnu, ale na mezinárodní úrovni musely státy obchodovat s BANCORem.

Keynes tahal při vyjednáváních se zástupcem americké vlády Herry Dextrem Whitem za kratší konec lana. White, litevsko-židovský přistěhovalec, předtím než byl odhalen jako ruský špion, to dotáhl až na zástupce ministra financí. Zemřel ještě před zahájením soudního procesu.

Poznámka:

Na tomto místě nemohu nezmínit, že mne při mém pátrání uvedlo do rozpaků zjištění, kolik hazardních a falešných hráčů, podvodníků a pochybných postav rozhodovalo v Evropě a USA po celá staletí o finančnictví a politice. Je s podivem, že lidé všech národů se zřejmě rádi nechávali unášet a oslepovat povrchními dojmy z pozlátka. V průběhu dějin byl nesčetněkrát zcela nekriticky svěřen náš osud do rukou podivných existencí. Když pomyslím na přítomnost, zdá se mi, jakoby naše touha po vlastním obelhávání a manipulaci dokonce sí-

Harry Dexter White v každém případě se svým plánem proti Keynesovi uspěl. Americký dolar, majetek několika milionů amerických rodin, se stal novou hlavní světovou měnou. Měl zmizet systém pohyblivých směnných kurzů a místo něho nastoupit systém pevných směnných kurzů. To znamenalo, že již nezáleželo na tom, do jaké míry hospodářství určité země v budoucnu povyroste a jak moc se budou její obyvatelé snažit - hodnotu jejich měny by to v mezinárodním měřítku nijak nepoznamenalo. Směnný kurz, jenž byl pevně stanoven 22. července 1944, měl platit navždy. BANCOR se stal, alespoň prozatím, minulostí. Znovu se k němu vrátíme ve třetí části této knihy.

Stále však zbývalo několik vzpurných národů, které se nechtěly vzdát zlata a s ním spojeného jistého řádu. Rády by se vrátily ke zlatému standardu, jehož se během první světové války vzdaly. K tomu Keynes napsal:

„Věděl jsem, že hlavní centrální banky by se nikdy svobodně nevzdaly tehdejší podoby formy zlatého standardu. A ani jsem netoužil přivolat žádnou katastrofu, která by je svou silou nedobrovolně přinutila k tomu, aby svůj postoj změnily. Jediná naděje tedy spočívala v pomalém vývoji formou regulované světové měny, pro kterou existující zlatý standard posloužil jako výchozí bod.“⁽³⁰⁾

Účastníci konference byli ujišťováni, že dolar kryjí vydatné zlaté rezervy Spojených států. Svět tomu uvěřil, vždyť FED se ve zlatě přímo topil. USA shráblly po první světové válce nejen zlato poraženého Německa, Rakouska a Japonska, ale v roce 1933 vyvlastnily i vlast-

ní obyvatelstvo, které muselo zlato odevzdat FEDu.

Hodnotu každé měny určoval nyní pevně daný směnný kurz k dolaru. Každý stát, pokud chtěl obchodovat, musel kupovat dolary. Stejně tak dostal dolary, jestliže cokoliv prodával. Od této chvíle se v dolarech platily všechny důležité suroviny, lhostejno, kde se obchod uskutečnil. Všechny ceny za jakékoliv zboží v mezinárodním obchodu musely být udávány v dolarech. Prodal-li například Írán Německu barel surové ropy, transakce se uskutečnila v dolarech. Z dolaru se stalo nové zlato. Proto se dodnes cena diamantů, zlata, stříbra nebo ropy udává právě v dolarech. Tímto se stal dolar v podstatě světovou měnou.

Je těžké říct, zda si politikové nebo jejich zástupci, kteří tyto smlouvy vyjednali, vdanou chvíli byli vědomí toho, že dolary nevydávají Spojené státy, nýbrž soukromí bankéři. To však nehraje téměř žádnou roli. V zásadě není důležité zda-li jednali nekompetentně anebo byli koupeni. Faktem zůstává, že to mělo dopad na celé lidstvo! Možné je i to, že účastníci konference smlouvu v dané podobě nikdy nepodepsali. Autor knihy „Welt Macht Geld“ (=Svět, moc, peníze) Georg Zoche, v kapitole „Nebyla to chamtivost, ale dolar.“ píše:

„...Jak k tomu došlo, že americký dolar sehrál natolik speciální roli? Kdo si klade tuto otázku, dostane většinou stejnou odpověď, a sice, že se země západního světa na konferenci v Bretton Woods shodly na dolaru jako hlavní světové měně. Chyba! Státy se na dolaru jako hlavní světové měně v Bretton Woods nejenže neshodli, o tom se tam totiž vůbec ani nejednalo! Událo se něco zcela jiného: Během konference - v noci ze 13. na 14. července 1944 - USA tajně přepsaly dokumenty.

Když účastníci konference pocházející ze čtyřiačtyřiceti zemí konečně smlouvu podepsali, netušili, že USA v dokumentu slovo „zlato“ doplnily opcí „nebo americký dolar“. Tímto způsobem, který později Velká Británie označila jako podvod, se americký dolar stal hlavní světovou měnou a USA velmocí. Následky tohoto podvodu byly více než tragické: bez něho by se nespustila dnešní finanční krize, neboť k enormní nerovnováze mezi USA a světem došlo právě řadě následkem zvláštního postavení amerického dolaru.“

Ve skutečnosti se jedná o zřetelný odkaz na to, že americká delegace prostě zmanipulovala smlouvy. V dané době ještě nekončila druhá světová válka a tlak na všechny zúčastněné musel být obrovský. Přesto: Proč později nebyly smlouvy zrušeny? Měli strach ze zesměšnění?

USA slíbily všem zemím, že dolary z jejich obchodních transakcí kdykoliv vymění za zlato. Jako směnný kurz bylo určeno 35 dolarů za trojskou unci, což se od té chvíle rovnalo ceně zlata na světovém trhu: jedna unce zlata (=31,1 gramů) měla podle toho vždy hodnotu pětatřiceti dolarů. Tímto krokem bankéři konečně nenáviděné zlato přemohli!

Spolková republika Německo k systému pevného směnného kurzu přistoupila v roce 1949, protože neměla jinou možnost. Když hospodářský výkon dané země neodpovídal směnnému kurzu jeho měny vůči dolaru (například hospodařil s lepšími výsledky, než předpokládal), musel kvůli udržení rovnováhy nakoupit ještě další dolary. Pro země, jež zvyšovaly produktivitu (jako na příklad Německo), z toho plynuly četné nevýhody.

Zajímavá je v této souvislosti také skutečnost, že neexistovala žádná omezení pro množství peněz v amerických dolarech. FED prostě tiskla libovolné množství těchto barevných cedulek. Všichni členové zřejmě vycházeli z toho, že USA by do oběhu daly jen tolik peněz, kolik jich doopravdy ve zlatě mají. Americkou centrální banku však nespojovala žádná povinnost aby prokázala své bezedné rezervy ve zlatě. Svět naprosté a bezmezné důvěry !

Kvůli kontrole a prosazení dohody v praxi vznikly v Bretton Woods i následující organizace: *Světová banka* a *Mezinárodní měnový fond (=IMF)*, které se měly do budoucna starat o dodržování pravidel hry amerických bankéřů.

IMF a *Skupina Světové banky* - organizace s mnoha dceřinými společnostmi a desetitisíci spolupracovníky - spadaly pod doposud bezvýznamnou organizaci *Spojené národy*, jež rovněž fungovala pod dominantním vlivem Američanů. Nejprve měly koordinovat obnovu světa po válce, později se starat o to, aby FED neztrácel vliv.

Obnova po druhé světové válce stála mnoho peněz a banky vydělávaly ve velkém. Nové organizace Spojených národů určovaly, která země směla vydat kolik peněz ve státní měně, a kontrolovaly tím růst jednotlivých zemí. Když ekonomové a politici pochopili, na co v Bretton Woods přistoupili, bylo již pozdě. FED měla pevně ve svých rukou nejen cizí měny, nýbrž značně škodila i samotným Spojeným státům americkým. Každý vytištěný a v oběhu se nacházející dolar byl dluhem USA vůči bankéřům, a úroky plus úroky z úroků neúměrně zatěžovaly obyvatelstvo, které následně muselo za to platit stále vyššími daněmi.

Pochopili jste ? Není to snad největší novodobý kriminální čin ?

Prezident John F. Kennedy hledal z této pasti východisko. 4. června 1963 pozornosti téměř unikl jeden *prezidentský výnos* (=Executive Order 11110), který měl za cíl vydávání bankovek krytých stříbrnými rezervami ministerstva financí Spojených států amerických. Chtěl vydávat vlastní „pravý“ americký dolar, jenž by si vystačil i bez FEDu ! Tím by bylo vše rázem jiné. Změnilo by to celý svět ! Kennedy pochopil, co politikové na celém světě ignorovali: že sedli na lep několika soukromým bankéřům.

Do oběhu se dostaly čtyři miliardy těchto nezatížených bankovek nazývaných Kennedyho dolary. 22. listopadu 1963 byl John Fitzgerald Kennedy zavražděn.

Údajný vrah Lee Harvey Oswald čin vehementně popíral a dva dny po Kennedyho vraždě se zastřelil, ještě předtím než dorazil jeho advokát. Z výslechů nebyly zaprotokolovány žádné výpovědi.

Obr. 7;

Na Kennedyho dolaru z roku 1963 se píše: „United States Note“ (Bankovka Spojených států) a ne (jako před tím a poté) „Federal Reserve Note“ (Bankovka FEDu)

Nové *Kennedyho* bankovky další prezident Lyndon B. Johnson ihned stáhl, a to s odůvodněním: „*Stříbro je mezitím natolik cenné, než aby se mohlo využívat jako peníze!*“ Od té doby se žádný z prezidentů neodvážil postupovat proti „neviditelné vládě“ bankéřů, kteří své soukromé dolary vydávali i nadále. Peníze, jež dodnes používá celý svět.

Válka ve Vietnamu a vysoké náklady na její financování nutily americký stát, aby si bral u FEDu stále vyšší půjčky. Státní dluh rostl, rovněž tak inflace, ceny se zdvojnásobily. Následkem toho ztratil dolar v zahraničí polovinu své hodnoty. Mnohé země, jež byly nuceny obchodovat v dolarech se ocitly v nesnázích. Aby snížily své dluhy u bank, musely USA prodávat zlato. Mimoto „partneři“ příležitostně vyměňovali své přebytečné dolary za zlato, což také urychlilo znehodnocení měny.

Spojencům Spojených států pomalu docházelo, že Američané jsou díky obrovským válečným výdajům a gigantickému dluhu neschopní plateb. Když pak francouzský prezident Charles de Gaulle, jenž nebyl příznivcem FEDu, chtěl najednou veškeré francouzské dolarové rezervy proměnit na zlato, zjistil, že nepostačovalo. Ostatní státy se pokusily o totéž, ale jak se říká, kde nic není, ani smrt nebere...

V roce 1971 činila hodnota zlatých rezerv FEDu údajně 9,7 miliardy amerických dolarů. Další země nashromáždily zlaté rezervy ve výši 60 miliard amerických dolarů. To znamená, že pouhých šestnáct procent dolarů, různě po celém světě, bylo kryto zlatem evidentní porušení závazku o krytí dolaru zlatem z Bretton Woods.

15. srpna 1971 prezident Richard Nixon prostě povinnost výměny amerických dolarů za zlato zrušil. Řada členských států poté prodala své dolarové rezervy na devizovém trhu. Protože o ně ale měl jen málokdo zájem, kurz dolaru se propadl a enormně ztratil na hodnotě. Americký dolar se dočkal nejhoršího úpadku v dosavadní historii.

Na tomto místě zkrátím zcela vědomě posloupnost dalších událostí: následovaly léta tuhých bojů mezi USA a zbytkem světa, protože všem bylo jasné, že dohoda z Bretton Woods byla pouhým divadélkem a že USA dostatek zlata neměly. Byl založen zlatý fond (=Gold Pool), který měl manipulovat ceny zlata a poptávku po něm ještě více, než jak to již odedávna činil *goldfixing* (=stanovení ceny zlata; viz níže v kapitole Manipulace s cenami zlata - pozn. překl.) u Rothschildů.

Rozpad bretonwoodského systému

V roce 1973 byla dohoda z Bretton Woods oficiálně zrušena, čímž se uvolnily směnné kurzy jednotlivých měn. Kromě států východního bloku a Číny se na jejím odvolání podílely téměř všechny země světa.

Pokud však někdo doufal, že konec smlouvy z Bretton Woods znamená také konec FEDu a dolaru, hluboce se mylil. Všichni se chovali i nadále, jakoby se nic nestalo. Dolar zůstal hlavní světovou měnou a Mezinárodní měnový fond a Světová banka i nadále kontrolovali, jestli všichni poslušně spolupracují. Kennedyho veřejná poprava byla zřejmě pro všechny dostatečnou výstrahou.

Například s ropou či zlatem se na mezinárodních trzích smí dodnes obchodovat pouze v dolarech - ačkoliv každý ví, že jsou bezcenné. Byl to podvod nepředstavitelných rozměrů. To, že zůstal nepotrestán, pouze dokládá sílu vlivu bankéřů.

Jednoduchou lži, několika triky a s nezbytným tiskařským vybavením „přemluvili“ svět, aby přijal za svou měnu nedostatečně kryté peníze. Bankéř Ferdinand Lips k tomu v roce 2003 napsal:

„Je téměř nepochopitelné, co se vlastně stalo. Dnes odpovídá hodnota dolaru přibližně pouhým pěti procentům hodnoty z roku 1913. Nač tedy potřebovaly Federální rezervní systém, nebo ještě lépe, k čemu vůbec potřebujeme centrální banky? Stejně lze pochopit, proč se táto měna tak propadla.“⁽⁸⁾

Svobodné Německo

Po celá staletí politikové opakovali - většinou na základě nevědomosti a slabosti - stále dokola jednu a tutéž zhoubnou chybu: Finance svých zemí svěřili do rukou soukromých osob, jejichž nejnítějším zájmem nebyl prospěch lidu, nýbrž nárůst vlastního vlivu a bohatství.

Že se totéž děje neustále a opakovaně až dodnes, však neznamená, že to tak musí být nebo zůstat i nadále. Tvoření peněz náleží státu a má probíhat za pozorné kontroly lidu. K tomu je ale nutná platná ústava, jež zaručuje přímou demokracii (jako ve Švýcarsku). Nic z toho se dnešního Německa netýká. Článek 146 Základního zákona k tématu „doba platnosti“ říká:

„Tento základní zákon (=Grundgesetz), který po dokončení sjednocení a osvobození Německa platí pro veškerý německý národ, pozbývá platnost dne, kdy nabude účinnosti ústava (=Verfassung), sepsána a odsouhlasena německým národem na základě svobodného rozhodnutí.“ (do češtiny se obvykle obě označení „Verfassung“ i „Grundgesetz“ překládají shodně jako „ústava“ - pozn. překl.)

Výše citovaná jednoduchá věta zcela jasně dokládá, že základní zákon není ústavou, že se na něm očividně německý lid neusnesl a že ho tedy ani nepřijal dobrovolně, čili na základě svobodné vůle. Základní zákon byl totiž sepsán a iniciován po válce spojenci jako přechodní forma k mírové dohodě. Protože však v Německu - na rozdíl od Rakouska - nikdy k mírové dohodě s vítěznými mocnostmi nedošlo a Německo je dodnes *de facto* obsazeno, neexistuje ani Německá ústava.

Spojenecká vojska se sice z větší části po znovusjednocení Německa po roce 1990 ze země stáhla, ne však všechny jednotky. Armáda a letecké síly Spojených států má na území Německa (převážně ve spolkových zemích Bavorsko, Hesensko a Porýní-Falc) stále ještě kolem sedmdesát tisíc mužů. *Britské ozbrojené síly* (British Forces Germany) drží dodnes Německo v obsazení o síle přibližně dvaceti tisíc příslušníků armády, a to hlavně v Severním Porýní-Vestfálsku a Dolním Sasku.

Bez nezávislosti a bez ústavy nemůže v Německu v zásadě fungovat ani Ústavní soud, (=Verfassungsgericht) ani *Ochrana ústavy státu* (=Verfassungsschutz), přestože neustále zaznívají výroky, jež tvrdí pravý opak. Německý advokát Dominik Torr píše:

„Přísně právnicky vzato, by Spolková republika Německo nesměla mít vůbec žádné ústavní orgány, protože ‚základní zákoní není, podle doslovného znění článku 146, ústavou, nýbrž pouhým provizoriem, které má později nahradit ústava. Na jejím znění se má svobodně shodnout německý národ. Nákladní zákon je tak zcela nesporně pouze prozatímním bezpečnostním nástrojem vítězných mocností druhé světové války. Vynikající politik a demokrat Carlo Schmidt označil ve svém projevu v parlamentu, dne 8. září 1948, Spolkovou republiku Německo za ‚fragment státu a ‚základní zákoní výslovně nazval provizoriem, a ne ústavou. Neboť takzvaní ‚otcové německé ústavy“ k ní směli připsat sotva něco víc než tečku nebo čárku.“⁽³¹⁾

Nejsem právník a uvádím zde jen to, co jsem odhalil při svých průzkumech. Podle nich Německo (právně vzato) spadá stále ještě do poručnictví spojenců a ve všech ohledech se jim má podřídit. Z právního hlediska mají spojenci, podle názoru expertů, možnost kdykoliv v Německu posílit své ozbrojené síly a kdykoliv také dosadit vlastní vládu. Jak se zdá, každá německá vláda o tom ví a nepodniká nic, co by bylo v rozporu se zájmy USA, Anglie a Francie. Kdo jiný než Německo (jako přední průmyslová země Evropy) by se mohl stavět na odpor anglickým a americkým bankérům?

„Právo k rozmístění vojsk a možnost absolutní svobody pohybu si spojenecké ozbrojené síly v souvislosti se znovusjednocením Německa tajně prodloužily... Spojenečtí vojáci stojí Německo ročně přibližně 6,9 miliard amerických dolarů, z nichž 1,2 miliardy dolarů jsou hrazeny jako převzatý náklad,

a 5,7 miliardy dolarů byly v roce 2000 zaplacený jako „foreign development assistance“ (=zahraniční rozvojová pomoc). Zatímco Japonsko hradí pouze 78% nákladů za americké vojáky rozmístěné ve své zemi, článek 120 „základního zákona“ stanovuje, že Německo nese tyto náklady v plné výši. Podle vyjádření saského ministerstva vnitra slouží obrovské letiště v Lipsku, které bylo postaveno za 350 milionů eur nejen německému poštovnímu a přepravnímu sdružení podniků DHL, nýbrž především potřebám NATO jako mezinárodní dopravní uzel.⁽¹⁰⁸⁾

Mnohé jednoznačně odkazuje na to, že Německo od konce první světové války vykuchávají a utlačují britské a americké finanční špičky. Je s podivem, že navzdory nepředstavitelně vysokým reparačním platbám (=náhrady a odčinění škod placených po 2. světové válce, viz výše; pozn. překl.) a rozsáhlému drancování německých pokladů a cenností nadále zůstalo nejsilnější evropskou ekonomikou.

Na konto Evropské unie převedlo Německo v roce 2010 rekordní sumu 26 miliard eur, což bylo o celých 13,3 miliard více, než dostalo nazpět. Od založení Evropské unie je Německo hlavním zdrojem hotovosti v pokladně a v letech 1990-2002 zaplatilo celkem o 278,9 miliard eur více, než získalo nazpět.

Spolkový kancléř Kohl zavázal Německo v *Edinburghské dohodě* k tomu, že převezme vždy minimálně 40% všech unijních nákladů a subvencí. Kancléřka Merkelová v roce 2005 přiřkla k této sumě ještě další 2 miliardy eur.⁽¹⁰⁸⁾

Výše uvedené informace v zásadě shodně poukazují na fakt, že ostatní velké západní národy jsou ekonomicky

spíše neschopné a pouze se spoléhají na to, že Německo jejich nedostatky vždy vyrovná. Vnucuje se mi neustále jedna otázka, jak dlouho budou Němci ještě tuto zátěž moci a chtít snášet !

„Také vychvalované čelné postavení Německa jako „světového mistra vývozu“ - převis exportu z roku 2007 činil 195 miliard eur - si zaslouží detailnější průzkum. Různé odkazy a fakty naznačují, že se vlastně jedná o skryté reparační platby, vyplácení podpory, jakési platby výpalného či o světové mistrovství při poskytování milodarů. Na příklad ceny německých vozidel jsou v USA o polovinu nižší než v samotném Německu, a to i přes lodní dopravu v kontejnerech. Golf, který v Německu stojí dvacet tisíc eur, je v USA k dostání za pouhých deset tisíc eur. V Německu se ročně vyrobí 5,5 milionů automobilů, což je třetina evropské a pětina světové produkce. Když se v roce 2008 vyvezly do USA automobily v hodnotě 73 miliard eur, Spojené státy tím pádem dostaly jako dárek, díky padesátiprocentnímu rabatu, okolo 73 miliard eur.“⁽¹⁰⁸⁾

Hlavním aktérem čachrování německých firem do ciziny je, jak se zdá dle četných, Deutsche Bank. Opakovaně jedná jako prodloužená ruka amerických finančních špiček. Ačkoliv se jedná o univerzální banku - to znamená, že si nenechá ujít žádný obchod —, se těžisko jejich obchodních zájmů evidentně orientuje na *Mergers & Acquisition* (=M&A), tedy na poradenství firmám, které přejímají (=skupují) jiné podniky. Přitom se často zdá, že z dojednaných fúzí profituje *Deutsche Bank* více než samotné firmy. Tak se *Deutsche Bank* postarala také o převzetí *Hoesch AG* společností *Krupp*,

jež byla sama později pohlcena firmou *Thyssen*. Banka měla v obou případech na obou stranách rozhodující zastoupení v dozorčích radách. Novějším příkladem je převzetí společnosti *Schering AG* společností *Bayer AG*, za kterým rovněž stála *Deutsche Bank*.⁽¹⁰⁹⁾

„Deutsche Bank je zvláštním druhem jakési německé centrální banky, i když nesmí tisknout eura. Slouží většině německých bank jako přestupní stanice pro vyřízení peněžních operací směřujících do, nebo ze zahraničí. Je poradcem německé vlády a jiných bank a poskytuje jim, pokud je potřebují, úvěry. V poslední době se však neprojevuje jako banka Němců, nýbrž spíše jako zástupce zájmů anglických a amerických bank v Německu, jež mají za cíl vyvedení peněz a majetku z Německa. Mocenské centrum Deutsche Bank je také v Londýně u Group Executive Committee. Tam se přímo a otevřeně hovoří o ‚de-germanizaci‘ (od-němečtění) Deutsche Bank. Deutsche Bank serozhodujícím způsobem podílela i na prodeji společnosti Mannesmann Vodafonu. Teprve v roce 2003 se však naplno vrhla dobíjet německý trh. Za tímto účelem vznikla ‚Initiative Finanzstandort Deutschland‘ (=IFD), jejímž mluvčím se stal Josef Ackermann. Členy iniciativy byly výhradně americké investiční banky - přesněji řečeno němečtí zástupci bank Lehman Brothers, Goldman Sachs, Morgan Stanley, JP Morgan, Citibank a Merrill Lynch.“⁽¹⁰⁸⁾

„Initiative Finanzstandort Deutschland“ je lobbyistickou organizací německého finančního hospodářství. Nemá žádnou konkrétní formu, vedení ani předsedu - přinejmenším ne oficiálně. „Jako tlumočnick svého oboru

je IFD přínosem v politické diskuzi s nositeli rozhodnutí na různých úrovních“, oznamuje IFD na svém webu. Její cíl byl a je, jak se zdá, zřejmý, a sice uvolňovat pravidla a stanovení platná pro banky. Podporovala mezinárodní obchod se závadnými úvěry a byla založena v roce 2003 po tajné poradě nejvyšších zástupců německých bank se špičkovými politiky. Její úkolem bylo vytvoření *Bad Banks* (=“špatné banky“), jakýchsi odkladišť toxických úvěrů, které bankovníctví samo vyrobilo. *Deutsche Bank* vybízela ostatní banky ke koupi závadných úvěrů a poskytovala jim na ně půjčky.

„IKB (=Deutsche Industrienbank) tak hromadně koupila Asset Backed Securities (=cenné papíry zajištěné jměním firmy), čili balíky sběrového papíru (=pozn. autora). Popostrčil se tak asi největší program proměny pohledávek na cenné papíry v Evropě, jehož následkem Německo převzalo velkou část bezcenných amerických nemovitostí za zhruba 2 biliony eur. BaFin testoval IKB v roce 2005 a vše našel v nejlepším pořádku. Rovněž ratingové agentury (=agentury hodnotící důvěryhodnost dlužníka či cenného papíru) mu dávaly zelenou. Dozorčí rada neviděla žádná rizika. Americký guru v oblasti investic Jim Cramer se v té době nechal v jednom televizním vystoupení slyšet, že prý němečtí bankéři jsou úplně hlupáci, jimž se dá prodat cokoliv. Když se fondy s nemovitostmi v roce 2007 zhroutily, zablokovala Deutsche bank instituci IKB úvěry a ta následně zkrachovala. Německý stát potom zachraňoval IKB částkou 10 miliard eur, aby ji poté prodal za 150 milionů eur americkému investičnímu fondu Lone Star. Deutsche Bank má své pobočky, kromě Německa a USA, také

v daňových rájích jako je Lucembursko, Jersey (=ostrov v Lamanšském průlivu, závislé území Británie - pozn. překl.), Švýcarsko, Dubaj a Irsko. Přímou v Německu už Deutsche Bank neplatí vůbec žádné daně. V roce 2000 obdržela od německého finančního úřadu přibližně 8 miliard eur.⁽¹⁰⁸⁾

Deutsche Bank prošla finanční krizí nápadně dobře. Zatímco miliony lidí přišly o veškeré úspory a musely snášet krácení mezd, Deutsche Bank z těchto událostí těžila a navzdory krizi si připsala velké zisky. Zisk 5 miliard eur v roce 2009 předčil veškerá očekávání. Šéf představenstva Ackermann hodnotil úspěch jako „jasnou vývojovou tendenci směrem k zotavení ekonomiky“ a svým investičním bankéřům zvýšil odměny.⁽¹⁰⁹⁾

Poté, co Deutsche Bank v roce 2006 koupila Norisbank, získala mezi léty 2008 a 2010 po částech ještě Postbank, ve které již dříve měla většinu. V roce 2009 převzala za miliardu eur největší skupinu nezávislých bank v Evropě: Sal. Oppenheim. Deutsche Bank vlastní mimoto podíly v četných dalších bankách a pojišťovnách po celém světě a zdá se, že si kvůli volbě prostředků, díky nimž buduje svůj vliv, nedělá příliš těžkou hlavu.

Deutsche Bank musí podle údajů americké justice zaplatit Spojeným státům jako trest za napomáhání ke krácení daní okolo 550 milionů dolarů. Jako protislužbu se vzdaly americké úřady trestního stíhání a přerušily vyšetřování... Deutsche Bank uzavřela s americkým ministerstvem spravedlnosti dohodu o trestním nepostihování (=Non-Prosecution Agreement). Tím byla

učiněna tlustá čára za dlouhá léta trvajícím vyšetřováním a pátráním vedeným proti této bance. ⁽¹¹¹⁾

Deutsche Bank bývá přičítána také manipulace na burze. V listopadu 2010 musela její dceřiná banka *Deutsche Securities Korea* zaplatit za porušení burzovního řádu ve prospěch provozovateli burzy *Korea Exchange* pokutu v rekordní výši jedné miliardy jihokorejských wonů - v přepočtu asi 640 000 eur. Jedná se o vůbec nejvyšší pokutu, jaká kdy byla na burze uložena. ⁽¹¹²⁾

Tajemné stříbro

Vraťme se nyní ještě ke stříbru. Svět spotřebuje více stříbra, než se ho vytěží. Stříbro je natolik podhodnoceno, že po dalším krachu systému papírových peněz se jeho cena může vyšplhat až na pětisetnásobek.

Stříbro se těží přibližně od roku 5000 př. n. l. Odjakživa bylo mimořádně oblíbené při výrobě šperků, okultních předmětů a mincí. Dlouhou dobu si ho lidé cenili výše než zlato. Asyřané, Gótové, Řekové, Římané i Germáni ho přímo milovali, stejně jako Egypťané, kteří ho přiřkli Měsíci, zatímco zlato zůstalo symbolem Slunce.

První stříbrné doly jsou doloženy v blízkosti Athén. Ve středověku bylo stříbro nalezeno i na různých místech v Německu. Nejvydatnější doly se ale dlouho nacházely ve Schwazu v Tyrolsku. Tamní horníci pokryli ve středověku osmdesát procent tehdejší poptávky. Později byla objevena a otevřena ložiska stříbra i v jiných světadílech. Španělé ho do starého světa dováželi

ve velkém z nově objevené Ameriky. Dnes pochází většina stříbra z Peru, Mexika a Číny. Největší provozovatele stříbrných dolů jsou však v Kanadě.

Těžba se v průběhu staletí zefektivňovala, a to především na konci 19. století. Objem výroby se velmi zvýšil zejména v oblasti Comstock Lode na západě USA. Protože však stříbrné mince ztrácely svůj význam a stříbrný pomalu ustupoval zlatému standardu, cena ušlechtilého kovu dramaticky poklesla.

Zlato bylo stále oblíbenější a dražší. Na stříbro jako investici se již nebral ohled a po tunách zapadalo prachem. Celá staletí dodržovaly mnohé státy pevně určený směnný kurz v poměru přibližně 15 unci stříbra za unci zlata. Předpokládalo se totiž, že se oba kovy vyskytují v zemské kůře zhruba v tomto poměru. V roce 1920 se však za unci zlata již muselo jako protihodnotu zaplatit sto unci stříbra. Ale pak došlo ke zvratu!

Při elektrifikaci milionů domácností, výrobě automobilů a fotografií bylo najednou potřeba právě stříbro. Bylo a je nejlepším elektrickým i tepelným vodičem. Je to materiál, jenž nejlépe odráží světlo, funguje jako vynikající mazadlo a je všestranně použitelné i jako katalyzátor. Kromě průmyslu se stříbro používá ve velkém i v medicínsko-technické oblasti. Tak se z něho zase stala jedna z nejdůležitějších surovin. Zlato nenašlo kvůli vysoké ceně nikdy větší průmyslové uplatnění, jen proto, že stříbro bylo na konci 19. století tak levné, se mohl z něho stát nenahraditelný a nepostradatelný průmyslový kov. Bylo tak nepostradatelné, že se brzy zpracovaly nejen jeho veškeré skladové zásoby, nýbrž i jo ho těžba začala znovu přinášet zisk. Ve 20. století

se každá vytěžená unce rychle dočkala zpracování.

Ve čtyřicátých letech se na zemském povrchu nacházelo přibližně deset miliard uncí stříbra, z čehož polovina byla v držení americké vlády. Pro srovnání existovala přibližně i miliarda uncí zlata. Po sedmdesáti letech vysoké spotřeby stříbra se karta obrátila. Nyní se na povrchu nachází mnohem více zlata. Zatímco se stříbro zpracovává v celé řadě výrobků (a následně se pak většinou vyhodí), ke ztrátám zlata téměř nedochází - stále dokola se přetavuje a obrábí.

Hrubým odhadem je celosvětově nyní k dispozici pětkrát více zlata než stříbra. Zásoby stříbra klesly z 10 miliard uncí v roce 1940 pod dnešní jednu miliardu. Zásoby zlata, včetně šperků, stouply z jedné miliardy v roce 1940 na dnešních pět miliard uncí - údaje vychází z všeobecně uznávaných zdrojů *World Gold Councils* (=Světová rada pro zlato). Americká vláda, největší vlastník stříbra s 5 miliardami uncí v roce 1940, nyní již nevlastní žádné stříbro.

Podíl stříbra v mincích poznenáhlu celosvětově klesal, protože cena kovu konstantně stoukala a brzy přesáhla nominální hodnotu platidla. Rakouská pětišilinková mince (z doby před rokem 1974) měla v roce 2010 kvůli svému čtyřiašedesátiprocentnímu podílu stříbra hodnotu přibližně 2,30 eur, což bylo v přepočtu 32 šilinků, tedy 6,4 násobek nominální hodnoty. Od roku 1974 se pětišilinkové mince vyráběly již jen z niklu (přesněji řečeno ze slitiny niklu). Cena ušlechtilého kovu v posledních desetiletích nezadržitelně stoukala, avšak tak pomalu, že si toho veřejnost ani nevšimla.

Stříbro plní dvě role: je základním průmyslovým kovem a je i historicky ukotvenou a jako investice žádanou hodnotou. Žádný jiný materiál se mu v tomto ohledu neblíží. Jinak řečeno: stříbro je cennější a vzácnější než zlato. Vlastně by dnes mělo být pětikrát dražší než jeho žlutý bratr. Stojí však pouhou pětatřicetinu !

Jak je to možné ? Inu, s cenami stříbra a zlata očividně již po desetiletí manipulují titíž bankéři, kteří provozují také *silverfixing* a *goldfixing* (=stanovení cen stříbra a zlata, viz dále v kapitole Manipulace s cenami zlata - pozn. překl.). Uměle jsou drženy nízko, a to z jednoho jediného důvodu: kvůli zamaskování toho, že americký dolar, jenž patří soukromým bankéřům, nemá žádnou cenu. Výrazný vzestup cen stříbra a zlata by totiž odhalil bezcennost dolaru.

„Dnešní globální systém nekrytých papírových peněz se nezakládá na ničem jiném než na důvěře a naději, že dluhy budou jednoho dne splaceny. Jediné, co by mohlo touto důvěrou, a také samotnými základy moderního finančního systému, vážně otrástit, je (zejména prudký) vzestup cen zlata v amerických dolarech.“⁽³²⁾

Proč ? Zlato a stříbro mají v zásadě stále tutéž hodnotu a tím pádem i nezměněnou kupní sílu. Stoupne-li jejich cena, znamená to, že hodnota dolaru (v němž se od Bretton Woods musí s oběma kovy obchodovat) stále klesá, a následně se za unci musí zaplatit stále více. Jak to teda bankéři dělají ? Jak drží ceny stříbra při zemi ?

Manipulace s cenami stříbra

Jak lze udržet nízkou cenu velmi žádaného zboží? Odborník na stříbro Theodore Butler to ve své přednášce na konferenci ve Phoenixu v roce 2009 vysvětlil následovně:

„Jak je možné, aby poptávka po něčem byla větší než aktuální produkce (=ponuka) a neodrazila se přitom na ceně... ? Uvažoval jsem dlouho a usilovně nad „stříbrnou hádankou“, která sestává z nabídky, poptávky a cenotvorby. Tento myšlenkový proces a mé zkušenosti burzovního makléře s nerostnými surovinami mne vedly k závěru, že trh se stříbrem je bezhraničně manipulován fiktivními „blanko prodeji“ u COMEXu (=celosvětově největší komoditní burza v New Yorku). Základní poučka říká: když je spotřeba vyšší než produkce, musí cena stoupat. Hledal jsem příčinu toho, proč je stříbro výjimkou. Něco, co by vysvětlovalo natolik odlišné chování trhu v porovnání s ostatními surovinami. Teprve, když jsem se podíval na Open Interest (=systém, který určuje množství otevřených obchodů v daném trhu v určitý čas - pozn. překl.) COMEXu, tak mi svitlo. Když jsem sečetl všechny pohledávky stříbra, jakoby se jednalo o reálně existující kov, zde jsem objevil podstatný rozdíl oproti jiným trhům se surovinami.“

Butler tím říká, že Open Interest, tedy počet otevřených pohledávek, je u termínovaných obchodů (=v podstatě kupní/prodejné smlouvy realizované k datumu v budoucnosti) extrémně vysoký. Jednoduše řečeno: v moderním obchodování fyzické stříbro nikdy nemění vlastníka a proto se s ním obchoduje

ve větším objemu než existuje reálně. Podobně jako dříve při zápisu křídou na tabulku, se i zde pilně obchoduje a připisují položky na účty na obou stranách. Ve skutečnosti však nikdo nechce mít stříbro doopravdy v rukou, a proto ke dni splatnosti nikdy nedojde. Je to těžký a neskladný kov, muselo by se kdovíkam transportovat a kromě toho i bezpečně uložit. To vše by stálo spoustu dalších peněz.

Proto se při termínovaných obchodech hráči na burze spokojují s dokladem, na němž stojí: koupili jste sedm prutů stříbra a kdykoliv si je můžete vyzvednout u XY. Pokud cena stříbra stoupne, prodá dotyčný tento doklad se ziskem zase někomu dalšímu.

Obdobné virtuální termínované obchody jsou, podobně jako papírové peníze, čistě věcí důvěry. Žádný z kupců totiž běžně nekontroluje, jestli má prodávající stříbro skutečně někde uložené. I kdyby tak i učinil, stejně by nevěděl, jestli prodávající nevystavil více dlužních úpisů než má prutů !

O to však vůbec nejde. V centru zájmu je pouze obchod, o zisk, jenž se pak dá opět virtuálně připsat k dobru na některý účet. Tím jsme se opět dostali k počátkům bankovníctví a dobám, kdy si občané ukládali v bankách své zlato a stříbro a dostávali za ně vlastnické listy. Těchto listů však úschovny brzy vydávaly rafinovaně více v naději, že jejich klienti si své cennosti nikdy nevyzvednou najednou. Na trhu se zlatem a stříbrem se tedy téměř čtyři sta let nic nezměnilo. Butler pokračuje:

„To znamenalo, že trhy pro deriváty stříbra byly větší a rozsáhlejší než trh, kde se obchoduje se skutečným kovem, který je základem těchto derivátů.

To je zcela absurdní. Ocas (=trh cenných papírů) vrtěl psem (=fyzickým trhem). Během pětadvaceti let manipulace se na tom nic nezměnilo.⁽³³⁾

Deriváty jsou termínované obchody, tedy pohledávky na papíře. Zde se sází na klesající nebo stoupající kurzy - v našem případě na určitou cenu stříbra. Teprve když stříbro dosáhne dohodnuté ceny, je zboží splatné.

Tohle je ono tajemství, nesmírně prosté a geniální zároveň: při elektronickém obchodování, jež nahradilo někdejší skutečné, se přes přepážky nepřesouvají opravdové pruty, nýbrž především virtuální, které nejsou reálně k dispozici. Tomu se říká blanko transakce. Takhle není nápadné, že se na papírech přesouvá přibližně stokrát více prutů, než je jich vůbec k dispozici.

Bankéři, kteří se podílejí také na *silverfixingu*, manipulují ceny velmi jednoduše: prodávají si a kupují mezi sebou každý den pruty, jež nemusí mít nikdo k dispozici. Přitom vzniká dojem, jakoby bylo reálně k dispozici dostatek stříbra. Tímto se udržují nízké ceny, neboť dokud nabídka převyšuje poptávku, ceny nestoupají.

Od roku 2004 u COMEXu dodatečně k blanko prodejm stříbra obchodují také s **Silver ETFs** (Exchange Traded Funds =fondy s kterými se obchoduje na burzách), které se těšily velké oblibě. Webová stránka silberinfo.com ze dne 10. října 2010 informovala o „Runu na Silber ETFs“:

„Celosvětové zásoby Silver ETFs stouply v týdnu před 6. říjnem 2010 celkem o 1,35 %, čili o 6,13 milionů uncí; celkově je tedy ve všech fondech Silver ETFs uloženo 453 957 432 uncí stříbra.^(33a)

Skutečně? Kdo kontroluje, zda bylo toto stříbro doopravdy někde uloženo? Mimo to se celosvětově obchodovalo se stříbrnými deriváty v hodnotě kolem 170 miliard dolarů.

Co by se stalo, kdyby všichni, kteří mají na papíře nárok na stříbro - v akciích, termínovaných obchodech, derivátech a fondech - si najednou chtěli své pruty stříbra vyzvednout? Zjistili by nevyhnutelně, že byli podvedeni a že dané pruty vůbec neexistují! Trh by se v minutě zhroutil a cena stříbra by stoupla sto, možná i pětisetnásobně. Kdy se to může přihodit? Ve chvíli, kdy se hroučí finanční trh a všichni začnou opět vyhledávat opravdové zboží!

Cena stříbra stoupla od listopadu 2000 do března 2011 z přibližně tří amerických dolarů na 36. Pouze v roce 2011 se zvýšila z osmnácti na dvacet osm dolarů a stříbro se stalo nejlepší investicí roku s růstem sedmdesát procent! Přitom se tehdy teprve zahříval motor! Na papíře se obchodovalo s asi stokrát větším objemem, než skutečně existoval. Obchodovat se zbožím, které nemám, je, pokud vím, zakázáno. Dokud však po tom nikdo nepátrá, je to lukrativní obchod. Lidé se sice v poslední době na podobné praktiky stále více dotazovali, ale manipulátoři se bránili zuby nehty. Na internetovém portálu *Godmode-Tradet* informoval Jochen Stanzl 27. října 2010 o „senzaci na trhu se stříbrem“:

„Bart Chilton, úředník při americkém dozoru termínovaných burz CFTC, si stěžoval na cenové manipulace na trhu se stříbrem a vyzval úřady, aby konečně uzavřely již dva roky trvající vyšetřování a jednaly. Při vylisování... Chilton uvedl, že se účastníci

burzy, opakovaně, a, podvodně pokoušeli trh se stříbrem, lstivě a úskočně kontrolovat... Během uplynulých šestatřiceti let své existence iniciovala CFTC více než tucet vyšetřování kvůli manipulaci s cenami, pouze jediná však skončila rozsudkem. Všechny ostatní vyšuměly do prázdna.“

Kdo nevlastní žádné závazky ve stříbře, to nemusí dále zajímat. Důležité je však pochopit, že ročně se stříbra vytěží v přepočtu 620 milionů jednouncových mincí, a to při celosvětové populaci bezmála osm miliard lidí. Kromě toho Čína od roku 2009 v státní televizi CCTV dělá pro obyvatelstvo velkou reklamu ohledně vlastnictví stříbra. Dlouhá léta většinu svého stříbra vyvážela. Od roku 2009 ale čínská vláda rezervovala velké množství domácí produkce pro vlastní obyvatelstvo. Nabízí mu stříbrné pruty po pěti stech gramech, jednom, dvou či pěti kilogramech. Zřejmě vychází z toho, že by mohlo dojít ke krachu na mezinárodních finančních trzích. Každopádně je čínská vláda, o níž si každý může myslet, co chce, přinejmenším tak milá, že varuje své obyvatelstvo a vyzývá ho, aby se pojistilo.

Jasně řečeno to znamená: Kdo by se rád pojistil na těžké dny, docela dobře by mu posloužilo i stříbro. Žádné akcie, fondy, nebo jakékoliv poukázky ! Pouze to, co můžete držet v hrsti.

Výjimku tvoří akcie dolů na stříbro, neboť v případě nouze budou podíly v těchto dolech velmi oblíbené. Když nebude již po ruce žádné stříbro, všichni budou nažhavení na to, co se bude ještě dát vytěžit. A když stoupne cena stříbra, poroste i hodnota akcií dolů na stříbro.

Kdo se zajímá o stříbro jako investici, měl by si k tomu něco přečíst a nechat si osobně poradit od zkušených obchodníků se stříbrem, zlatem nebo mincemi. Investovat lze do mincí a prutů různých výrobců. Původ je v zásadě lhostejný, kvalita je totiž vždy stejná. Jedna unce stříbra je prostě jedna unce stříbra - nezávisle na tom, co je na ní vyobrazeno. Nejoblíbenější investiční mince v Evropě jsou kanadský *Maple Leaf*, *Wiener Philharmoniker* a americký *Silver Eagle*. Všechny tři jsou jednouncové mince (=31,1 gramů) z čistého stříbra (ryzost 99,9 %).

Sběratelské, speciální nebo pamětní mince jsou často krásné, avšak většinou ne příliš výhodné, protože jejich sběratelská hodnota je téměř vždy vyšší než hodnota kovu, jsou tedy příliš drahé. Pruty se vyskytují ve váhových kategoriích jeden nebo třicet čtyři kilogramů. Zvláštností jsou jednokilogramové mince. Jsou zajímavé pouze tím, že když si je někdo koupí v Německu, může využít toho, že na stříbrné mince připadá pouze sedmiprocentní daň z přidané hodnoty, na pruty však již devatenáctiprocentní. Proto je zde kilogramová mince levnější než stejně vážící prut. V ostatních zemích to neplatí, ražené mince jsou tam vždy dražší než pruty.

Nutné je uvážit i skutečnost, že v historii docházelo opakovaně k zákazům vlastnictví zlata a vyvlastňování. Vyvlastnění může postihnout pouze lidi, jimž lze vlastnictví zlata nebo stříbra prokázat. To lze státu ulehčit, když se zlato objednává a nakupuje oficiální cestou, to znamená v bance, přes internet či kreditní kartu. Soukromě nebo u obchodníka s mincemi můžete však nakupovat anonymně, což může mít v jisté době své výhody. Totéž platí i pro stříbro.

Stříbro má vlastně ještě další důležitý význam, o kterém mnozí nic nevědí: v nejmenších dávkách je to nejčistší lék. *Koloidní stříbro*, zvané také stříbrná voda nebo *silver sol*, se až do začátku dvacátého století navýsost úspěšně používalo při potírání infekcí. Může si ho snadno připravit kdokoliv a nelze ho patentovat. Farmaceutický průmysl ho proto přímo nenávidí a váš lékárník vás bude od něho určitě odrazovat. Hodí se jak k vnitřnímu, tak vnějšímu použití, dokonce se ním údajně léčí AIDS. Americká správa potravin a léčiv FDA (=Food & Drug Administration) považuje koloidní stříbro za přírodní léčivý prostředek. V dřívějších dobách si mnozí Američané vkládali večer před spaním do sklenice s vodou stříbrný dolar a ráno tuto vodu pili jako prevenci proti nemocem.

„Jakýkoliv druh houby, viru, bakterie, streptokoků, stafylokoků a dalších patologických organismů zabije do tří až čtyř minut. Není doposud známá bakterie, jež by koloidní stříbro nezničilo během nanejvýš šesti minut, a to při koncentraci pouhých pěti miligramů na litr (=ppm). Ani při vyšších koncentracích se neobjevují žádné vedlejší účinky.“⁽³⁴⁾

Za pouhých asi 50 eur je k dostání přístroj, kterým si koloidní stříbro může zcela jednoduše vyrobit každý sám.

Manipulace s cenami zlata

„Asi nejlépe si kupní sílu udrží lidé pomocí zlata. Jeho cena sice klesá, ovšem jednotlivec z dané situace vyjde stále relativně dobře, a to díky tomu, že hodnota ostatních hmotných statků se propadá ještě výrazněji. Z uvedeného důvodu bychom na zlato neměli nahlížet jako na surovinu, nýbrž jako na měnu, u níž nelze výrazně navýšit množství - v protikladu k penězům papírovým.“

Marc Faber

Manipulace s cenami zlata i stříbra funguje v zásadě stejně. Od dvacátých let minulého století bylo nutné udržovat nízké ceny zlata, aby se podpořil dolar a zamaskovala jeho bezcennost, což soukromé banky úspěšně zvládly.

Do roku 2004 probíhal takzvaný gold fixing (=stanovení ceny zlata - pozn. překl.) v budově Rotschildovy banky v Londýně. Zde se zjevně pravidelně udržovaly nízké ceny zlata prostřednictvím fiktivních prodejů na přidruženém Bullion Marketu. *London Bullion Markét* je nejdůležitějším mimoburzovním trhem na světě obchodujícím se zlatem a stříbrem. Tento druh obchodování však značně zkomplikovala okolnost, že ceny zlata a stříbra lze již několik let sledovat v reálném čase na internetu. Tak se ukázalo, že ceny obou kovů sice každé ráno při otevření asijských trhů výrazně stoupaly, zatímco o něco později, při otevření londýnského fixingu, znovu značně poklesly. Když otevřela odpoledne newyorská burza, ceny klesaly dál a umožnily tím při odpoledním londýnském fixingu ještě nižší ceny. Ráno se vše opakovalo: cena na asijských burzách stoupala a trhy v Anglii a USA ji opět stlačily. Nakonec

se ustálila nízká cena. Tento proces však byl tak nápadný, že Rotschildové oficiálně od gold fixingu po osmdesáti pěti letech úspěšné manipulace cen zlata odstoupili a přenechali pole spřáteleným bankám, které stanovují cenu dvakrát denně po telefonu. Jejich možnosti manipulace jsou však, jak již bylo řečeno, poněkud omezené.

Ceny fixingu slouží především k určování pevné ceny zlata pro určitý den. Od chvíle, kdy jeho cena není již závislá na londýnském fixingu, konstantně stoupá, což oslabuje americký dolar, a následně i hospodářství USA. Proto byly centrální banky v posledních letech stále častěji donuceny zasahovat ve prospěch bankéřů. Od začátku třetího tisíciletí, vždy, když stoupnou ceny zlatý, předávají západní centrální banky na trhu tony zlatý, aby utišily trhy a podpořily americký dolar. Ve jménu lidu tak většinou utrpěly obrovské ztráty. Bankéř Ferdinand Lips píše:

„Podle toho, co jsem vyzkoušel v Africe, a to zejména v zemích, kde se zlato těží, bych řekl, že manipulace s cenou zlata je zločinem namířeným jak proti podnikání v oblasti produkce zlata, tak proti jeho akcionářům. Jsou pod enormním tlakem, protože horní hranice ceny zlata je již omezená několik let. Zmanipulovaná! Připadá mi to mimořádně hloupé, neboť všechny tyto země by mohly žít v blahobytu. Dokonce i v USA a Kanadě přináší prosperující průmysl zpracovávající zlato pouze výhody, už jen díky multiplikačnímu efektu, že z něho prosperují i další průmyslová odvětví. Platy a příjmy z daní stoupají, a tak je naprosto nesmyslné toto průmyslové odvětví jakkoliv narušovat - což se manipulátorům málem podařilo.“⁽¹⁶⁾

Na příklad rakouská Nationalbank prodala během deseti let kolem sto padesáti tun zlata. Na počátku roku 1999 měla ve vlastnictví bez mála 430 tun zlata, na konci roku 2008 to bylo pouhých 280 tun. V té době se cena zlata ztrojnásobila a dalo se předpokládat, že bude i nadále výrazně stoupat. Těmito prodeji vznikla rakouskému lidu podle hrubého odhadu škoda ve výši 1,5 miliardy euro.

Rakušané však nějaké zlato (alespoň teoreticky) ještě mají. Německo totiž tolik štěstí nemá. Jeho zlato leží z větší části v New Yorku, na následující adrese: 33 Liberty Street, Manhattan, a sice ve sklepeních FEDu. Další je uloženo v Londýně, ve sklepech Bank of England a něco i u Banque de France v Paříži. Zcela nepatrná část je pryč ve Frankfurtu. Kde konkrétně, to však nikdo neví. O přesných číslech také neexistují žádné závazné informace. Jisté je, že Německo je jedinou zemí na světě, která své zlato nepřechovává na svém území.

Němci za to vděčí Karlu Blessingovi, šéfovi Bundesbank z let 1958 až 1969. Ten totiž v roce 1967 přislíbil FEDu, že dokud budou američtí vojáci na německém území, Německo nepromění přebytečné dolary na zlato - jak je známo, vojáci jsou tam dodnes. Anglie a USA vyžadovaly od Německa za rozmístění svých vojsk poplatky, proti čemuž však Němci protestovali. Američané pak začali vyhrožovat stažením svých vojsk ze Západního Berlína, což by znamenalo, že Berlín by navždy připadl Rusům a Spolková republika Německo by zároveň ztratila šanci na znovusjednocení země.

Namísto poplatku přislíbil Blessig (jeho jméno v angličtině znamená rozmarně „požehnání!“)

Američanům a Angličanům, že odkoupí od jejich centrálních bank zlato, které však nadále ponechá v jejich úschově. Němečtí strážci měny měli sice výhrady, ale protože FED - nebo oficiální americká vláda - měla v rukou lepší karty, se musela německá Bundesbank pokořit a pan Blessing tak učinil svému jménu skutečně čest.

V roce 1971 již USA neměly žádné vlastní zlato - odevzdali právě poslední zbytek Francouzům - a tak byly obě přemožené válečné mocnosti (=Japonsko a Německo) nuceny poskytnout Spojeným státům půjčku ve zlatě s výpovědní lhůtou třicet let, a to ve výši 120 miliard amerických dolarů ve zlatě (cena z roku 1971). Takže musely USA půjčit své zlato na třicet let, jež už bez toho bylo uskladněno u FEDu. Tato půjčka vypršela na konci roku 2001, kdy mělo dojít k vyplacení Japonska a Německa ve zlatě. V oné době by obě půjčky měly přibližně osminásobnou výši, tedy hodnotu téměř jednoho bilionu dolarů.

Zlaté rezervy ležely údajně ve sklepech FEDu, které sahaly až pod pouhých sto metrů vzdálené World Trade Center (=Světové obchodní centrum). „Nešťastnou náhodou“ se však World Trade Center několik týdnů před vypršením splatnosti zřítilo a zlato zmizelo v nenávratnu. Údajně se při úklidových pracích našlo několik prutů. Bylo pojištěné? Pokud ano, na jak vysokou částku? Byla tato suma vyplacena? Pokud ano, komu? Proč se tyto otázky neobjevily na veřejnosti?

Inu, za první, málokdo o tom ví, a za druhé, Bundesbank mlčí a žádné informace neposkytuje. Pokud by to bylo oficiální, že jak zlato Spojených států, tak zlato Japonska a Spolkové republiky Německo je tatam, znamenalo

by to jediné: státní bankrot ! Hodnocení všech třech zemí by se u ratingových agentur okamžitě drasticky snížily a veřejně by se muselo připustit, že Německo a Japonsko se stali oběťmi vydírání a podvodu. Také by se musela zodpovědět otázka, kam zlato zmizelo ! Komu by se ale chtělo odpovídat na takové dotazy ?

Ačkoliv zlato centrálních bank náleží příslušnému národu, nebo lépe řečeno: mělo by mu patřit, jeho cena zásoby zůstávají pro veřejnost, ba i politiky, velkým tajemstvím. Poslanci německého parlamentu nedostávají k tomuto tématu od Bundesbank žádné informace.

„Banky, jisté centrální banky a některé vlády nemají zlato rádi. Zpočátku jsem ve spiknutí nevěřil a myslel jsem si, že většině zúčastněných chybí potřebná inteligence. Finanční instituty chtějí vydělávat peníze a zlato, jež se dnešním měnovým systémem neslučuje, jim prostě stojí v cestě. V určitém smyslu je zlato barometrem, který nám sděluje, zda v našem světě není něco v pořádku. Proto by se zastánci papírových měn rádi zlata zbavili. Svůj díl odpracovala také média a přesvědčila lidi, že zlato je vyřízená věc.“⁽¹⁶⁾

Protože po roce 2007 už nebylo možné dostatečně manipulovat ceny zlata a stříbra ani s pomocí západních centrálních bank a cena zlata nepřetržitě stoupala (na podzim 2010 to bylo více než 1 400 dolarů za unci), byli strážci dolaru nuceni sáhnout k osvědčeným prostředkům.

Od roku 2008 byla v USA na obchodování se zlatem v hodnotě nižší než 1 500 amerických dolarů, zavedena

daň z přidané hodnoty. Měla znevýhodnit nákup malých množství a postihla široké masy. Kromě toho vyšel v roce 2010 v USA zákon, jenž od 1. ledna 2012 zakazuje anonymní obchod s mincemi. Při transakcích v hodnotách nad šest set dolarů, se musí povinně vyplnit několika stránkový formulář, tak zvaný „Internal Revenue Service 1099 Form“. V roce 2012 už pravděpodobně za šest set dolarů neseženete ani zlatou čokoládovou minci.

Proč chce americký stát opět přesně vědět, kdo má kolik zlata? Možná, protože se brzy zhroutí domeček z karet, který postavily velkobanky, a přijde výplatní den? Od té doby, co byly JP Morgan Chase a HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation) obžalovány za domnělou manipulaci s cenami stříbra, se obchody jen tak točily. JP Morgan Chase je největší americká na termínové burze obchodující banka, která drží v rukou přibližně devadesát procent závazků ve zlatě a stříbře v zemi (=blanko prodeje). Je nemožné aby vše pohledávky vyplatila. Co tedy zbývá? Snad opětovné vyvlastnění lidu a zákonem stanovená cena ušlechtilého kovu? Jak by se této hry účastnily i jiné národy? Zde mne napadají slova irského filozofa a politika Georga Bernarda Shawa (1856-1950):

„Kdybyste se museli rozhodovat, jestli dát důvěru vládě, nebo zlatu, potom, pánové, vám naléhavě radím, abyste se rozhodli pro zlato.“

Poptávka po zlatě stoupla v Číně ve druhém čtvrtletí roku 2010 o celých dvacet šest procent. Dohromady bylo v Říši středu zapotřebí v rozmezí duben-červen více než 111 tun zlata. Číňané se ve spotřebě zlata zařadili hned za Indii, jež je největším odbytištěm toho

to drahého kovu. Čínský trh se zlatem ostatně roste nejrychleji na světě. Starosti kolem otázky celosvětové prosperity a růstu poptávku ještě podporují. Navíc vzrůstající se střední vrstva v Číně oblibuje zlaté šperky jako symbolu společenského postavení. Protože je soukromé vlastnictví zlata a stříbra v Číně povoleno teprve od roku 2003, je tu obrovský rozvojový potenciál. Zatímco USA couvá pomalu směrem k zákazu zlata, v Číně se dostává stále více do módy. Říše středu má asi čtyři až pětkrát tolik obyvatel a proto lze očekávat, že dříve či později ceny stříbra i zlata přímo explodují. Ferdinand Lips:

„Když skončil zlatý standard, vznikla takzvaná ‚teorie většího blázna‘, jak ji říkám já. Lidé dnes kupují hlavně akcie s tím, že je později za vyšší cenu prodají ještě většímu bláznovi. Tak lze přibližně charakterizovat dnešní kulturu akcií. Podobná situace je podle mého názoru zcela pochybná. To je také důvod, proč jsem vždy zastával názor, že pouze pod zlatým standardem, s opravdovým zlatem a nulovou inflací, se dá zaručit bezchybné fungování finančních trhů.“⁽¹⁶⁾

První díl této knihy jsme začali současnou krizí celosvětového finančnictví, záchrannými balíčky pro banky a inflací v eurozóně. Nakonec jsme podnikli cestu do minulosti. Nyní jsme se dostali opět do současnosti a zakončíme tento díl dějinami eura - protože euro je podle všeho také již historií.

Euro

Zatímco americký dolar doposud od svého zavedení v roce 1913, tedy dobrých devadesát šest let, ztratil přibližně 95 procent své kupní síly, euru se povedl mistrovský kousek: během pouhých devíti let (2002-2010) ztratil kolem pětadesáti procent své hodnoty. To z něj v mých očích činí nejhorší západní měnu v poválečných dějinách.

V roce 2002 nahradilo euro ve třinácti zemích místní měny. Nové společné platidlo, které mělo Evropu silněji semknout a podpořit „její integraci“. 1. ledna 2002 bylo zavedeno k původním měnám jako účetní peníze, o tři roky později od 1. ledna 2002 jako hotovost. Od roku 2011 je oficiálním platidlem v sedmnácti státech Evropské unie (=Belgie, Německo, Estonsko, Finsko, Francie, Řecko, Irsko, Itálie, Lucembursko, Malta, Nizozemí, Rakousko, Portugalsko, Slovensko, Slovinsko, Španělsko, Kypr), a sedmi státech mimo unii (Andora, Kosovo, Monako, Černá Hora, San Marino, Vatikán), jež všechny dohromady tvoří tak zvanou eurozónu.

Politikové a nově založená *Evropská centrální banka* (=EZB) naslibovali Evropanům jen výhody: na dovolených si prý ušetříme poplatky za směnárnu, srovnání cen mezi jednotlivými zeměmi bude transparentnější, kolísání dřívějších měn nahradí stabilita, která se pozitivně odrazí v průmyslu, a že euro vůbec bude stabilnější než dosavadní národní měny. Zdánlivě samé přednosti !

Především v Německu a Rakousku však byli mnozí znepokojeni, vždyť německá marka a šilink byly solidní

a velmi tvrdé měny, které zajišťovaly po desetiletí oběma zemím stabilitu a blahobyt. Obyvatelstvo intuitivně vycítilo, že se jim vnucuje něco, co nedává smysl.

Nejen prostí občané, nýbrž na pochybách byli také četní odborníci. Několik německých právníků a ochránců ústavy žalovalo Maastrichtskou (1992) i Lisabonskou smlouvu (2007). Účastnické státy totiž musely postoupit značnou část své nezávislosti ve prospěch EU. Žalobci Karl Albrecht Schachtschneider, Joachim Starbatty, Wilhelm Hankel a Wilhelm Nolling dostali od soudu potvrzeno, že některá ujednání v evropských zákonech byly neslučitelné s národními zákoníky některých zemí, což však v zásadě nemělo žádné následky. Co nebylo vhod, se nějak přizpůsobilo nebo zakamuflovalo.

Politikové a lidé ovlivňující veřejné mínění se pokusili ve velkoryse založených reklamních kampaních veškeré pochybnosti rozptýlit a slibovali měnu, jež měla být v dlouhodobém výhledu přinejmenším tak spolehlivá jako marka a šilink - a mohla bojovat proti dolaru !

Ve skutečnosti v roce 2002 v celé eurozóně poklesla spotřeba, přechodem na euro totiž vše podražilo. To si však nikdo nepřál. Odpověď byla stejná jako vždy: banky a centrální banky uvolnily úrokovou politiku. Snížily se úroky a na všechny strany se lehkomyšlně rozdávaly úvěry, jen aby se oživila spotřeba. Krátkodobě to vedlo k prudkému růstu zaostalejších evropských zemí. Všechny země, obce a soukromé domácnosti se během několika let zoufale zadlužily. Následně se základní úroková sazba opět zvedla a ekonomika se jaksí zadrhla.

V roce 2007 splaskla mezinárodní realitní bublina. Na všech stranách hrozil krach a náhle chyběly peníze na splátky půjček. Poté výše úroků zase radikálně klesla a dělalo se vše proto, aby se zabránilo rozpadu eurozóny.

Úspěch eura byl od počátku více než sporný a nejistý. Evropa se totiž skládá z různě ekonomicky silných regionů. Dokud měla každá země vlastní měnu, zrcadlily tyto rozdíly mezi jednotlivými měnami směnné kurzy. Kdo byl slabý, byl potrestán tím, že jeho měna měla mezinárodně nižší hodnotu a menší kupní sílu. Silné země jako Německo a Rakousko naproti tomu měly silné měny. Produkty jiných zemí byly proto pro ně výhodnější. Jinými slovy: výkon se vyplatil. Kdo byl pilný, dočkal se odměny.

S eurem ale připadla všem těmto zemím jedna společná měna, jež se ale nehodila všem. Jednotný stříh měnové politiky totiž nepadne každému, a tak je tentýž kabát někomu příliš dlouhý, jinému zase příliš těsný.

Cílem společné měny bylo vytvoření jednotné úrovně ve společném měnovém prostoru. Všem se mělo dařit „stejně dobře“ a všichni měli mít podobné životní podmínky. To je možné ovšem pouze tehdy, když se každý přizpůsobí a podává stejné výkony. Takový průběh by potřeboval několik generací, pokud by byl vůbec možný, neboť by se musely překonat regionální odlišnosti, mentalita, dějiny i kultura.

Příklad: Německo vyváží do zahraničí mnoho zboží vysoké kvality. Bez existence hranic, směnných kurzů a cla, jsou pak německé produkty, na příklad v Řec

ku, stejně drahé jako domácí řecké výrobky. Když jsou německé výrobky lepší a nestojí více, sáhnou Řekové častěji po německém zboží. Řecké hospodářství tím pak trpí a ztrácí konkurenceschopnost. Čím déle to tak půjde, tím více bude Německo vyrábět a vydělávat. Současně bude Řecko stále chudší. Nakonec bude pak muset Německo všechny nahospodařené peníze poslat zpátky do Řecka, aby Řekové mohli žít na stejné úrovni jako Němci. V dlouhodobém výhledu se ze slabých stanou příjemci milodarů a z těch silných otroci slabých. Záměr s podobným scénářem je bezvýchledný.

Před zavedením eura se dalo podobné pasti vyvarovat. Na příklad německé produkty byly v Řecku dražší než domácí, protože v ceně byly i celní a směnné poplatky za cizí měnu. V době eura se mohou silné země (Německo, Francie, Nizozemí, Finsko, Rakousko a Lucembursko) snažit, jak chtějí. Lhostejno jak jsou pilní, přebytky vždy odtečou ke slabým, aby je mohli vléct s sebou.

„Řecký záchranný balíček od Evropanů a Mezinárodního měnového fondu (IMF) má podle údajů ministra hospodářství Rainera Brüderleho (FDP) po dobu tří let objem 135 miliard euro. Roční zatížení pro Německo se má aktuálně pohybovat někde okolo 8,4 miliard eur. Na Evropu připadne ročně 30 miliard eur, na IMF 15 miliard eur. Rizika by ale mohla být daleko větší: ‚Nemohu vyloučit, že to nebude vyšší obnos‘, řekl během cesty po Brazílii v Sao Paulu.“⁽¹⁶⁾

Řecko bylo prvním článkem dlouhého řetězu převodu peněz ze silných unijních zemí k slabším. Další převody na jiné slabší státy unie budou neodvratně ná

sledovat. V daném systému tomu ani jinak být nemůže. V roce 2010 muselo několik zemí EU společně s IWF podpořit Řecko, které se ocitlo v platební neschopnosti. Tato přímá pomoc odporovala Maastrichtské smlouvě, jež podobné platby zakazuje. V článku 125 evropské úmluvy (=Smlouva o Evropské unii - Maastrichtská smlouva) se totiž píše:

"Členský stát neodpovídá za závazky ústředních vlád, regionálních nebo místních orgánů nebo jiných veřejných orgánů, veřejnoprávních subjektů nebo veřejných podniků jiného členského státu a podobné závazky ani nebere pod ochranu."

Státy unie přesto Řecko podpořily a podle názoru odborníků porušily smlouvu o Evropské unii. Rozhodující je, abyste pochopili, že „krize“ v eurozóně nemůže mít krátké trvání. Oslabení ekonomiky po roce 2007 není náhoda. Považuji za důležité uvědomit si, že takové události mají již po staletí stejný vzorec a vždy jsou za nimi tytéž síly.

V oficiálních smlouvách k euru přirozeně stálo, že popsaná situace nikdy nesmí nastat. Evropská unie si již v roce 1992 v Maastrichtské smlouvě zapracovala takzvaná konvergenční kritéria, označovaná rovněž pakt stability.

Pakt stability mimo jiné nařizoval, že:

- míra inflace nesmí přesáhnout tři cenově nejstabilnější členské země více než 0,5 % - roční netto zadluženost nesmí činit více než 3 % hrubého domácího produktu - dluhy jednotlivých zemí nesmí činit více než 60 % hrubého domácího produktu

Ani Řecko, ani Itálie nesplnily tyto požadavky již při podpisu smlouvy v roce 1999 ! Od počátku se fixovalo a vedly se spory o způsob výkladu těchto velmi prostých a jednoznačných pravidel. Slabé země, takzvané PIIGS (=Portugalsko, Irsko, Itálie, Řecko a Španělsko), byly kvstupu navnaděny půjčkami, které samozřejmě nikdy nemohou splatit.

Hrubý domácí produkt (HDP) je součtem všeho, co se v určité zemi vytvoří za jeden rok. Jedná se o hodnotu všeho zboží a služeb dohromady V roce 2009 překročily pravidlo o šedesátiprocentním zadlužení následující země:

Řecko 115,1 %
Itálie 115,8 %
Belgie 96,7 %
Francie 77,6 %
Portugalsko 76,8 %
Německo 73,2 %
Malta 69,1 %
Rakousko 66,5 %
Nizozemí 60,9 %

Čistá zadluženost znamená, že určitý stát má více výdajů než příjmů. V eurozóně směji výdaje státu překročit příjmy o maximálně 3 %. V roce 2009 překročily pravidlo o růstu zadlužení následující země:

Irsko 14,3 %
Řecko 13,6 %
Španělsko 11,2 %
Portugalsko 9,4 %

Skutečnost, že všechny státy utratí více, než činí jeho příjmy, je sama o sobě zvrácená a v dlouhodobém

výhledu nevede k ničemu jinému než ke zkáze národa. Historie nás poučila, že to končí vždy chudobou, hladem a nouzí, a v konečném důsledku válkou.

V roce 2011 vešlo ve známost, že německá Bundesbank poskytovala zbytku eurozóny utajené úvěry ve výši přes 330 miliard euro, jen aby ji uchránila před krachem ! Peníze, jež Němci podle všeho nikdy neuvidí... Finanční a ekonomický poradce Guido Hehn píše:

„Toto brizantní číslo se skrývá pod položkou ‚Pohledávky uvnitř euro-systému (netto)‘ v měsíčních hlášeních Bundesbanky. Podle nich totiž dluhy, které Evropská centrální banka (EZB) a národní centrální banky v europrostoru nakupily vůči Bundesbank, stouply ke konci roku 2010 do výše 338 miliard eur. Samotné pohledávky u národních centrálních bank v zemích platících eurem činily 326 miliard eur.

V roce 2006, tedy před vypuknutím finanční krize a následně evropské dluhové krize, dosahovaly dluhy v úhrnu pouze osmnáct miliard eur.“⁽⁴³⁾

Média neustále srovnávají euro s dolarem, z čehož vychází euro lépe, neboť mezi slepými je i jednooký králem. Ve srovnání se stabilními měnami si euro (především od roku 2007) naopak vede přímo katastrofálně. Nejstabilnější měny mají mimochodem právě země, které vlastní mnoho zlata:

Proti jihoafrickému randu ztratilo euro v roce 2010 17 %. Za 100 eur byste 1. ledna dostali ještě 1 060 randů, na konci roku již jen 880.

K australskému dolaru ztratilo euro v roce 2010 dokonce 19 %. Na začátku roku byste dostali 160 dolarů, na konci již jen 130.

Vůči švýcarskému franku ztratilo euro 14 %, vůči čínskému juanu 12 %, vůči ruskému rublu 11% a proti americkému dolaru nakonec 11 % !

Seznam by mohl pokračovat donekonečna, protože žádná měna si v uplynulých třech letech nevedla hůře. Kam to vše směřuje, si představujte sami. Na jedné z akcí banky Privatbank Metzler v lednu 2009 Angela Merkel řekla:

„Šíří se fáma, že státy nemohou zkrachovat. Nemí to pravda.“⁽³⁷⁾

Kdo nám vnutil euro ?

O vývoji inflace v eurozóně jsme již hovořili, proto bych se nyní chtěl věnovat otázce, jak vůbec mohlo vstoupit v platnost euro.

Již v roce 1957 založila Belgie, Francie, Itálie, Lucembursko, Nizozemí a Německo Evropské hospodářské společenství (EHS), a to za účelem posílení spolupráce mezi evropskými zeměmi. Cílem bylo dlouhodobé odbourání cel, později dokonce hranic. Evropa chtěla ukončit historii plnou válek a žít společně v míru.

Z EHS se stalo Evropské společenství (ES), z něhož nakonec vznikla Evropská unie. Do roku 1998 se plánovaná společná evropská měna nazývala ECU (=European currency unit; =Evropská zúčtovací jednotka), později ale padlo rozhodnutí o názvu EURO.

Vědomě zjednodušuji průběh kvůli přehlednosti. Bernd Senf, od roku 1973 do března 2009 profesor na

uky o národním hospodářství na vysoké škole ekonomické v Berlíně, k danému tématu v jedné přednášce řekl:

„Zavedení eura bylo proti veškerému ekonomickému rozumu. Je to výplod čirého nadšení a zároveň past, jež hrozí Evropě bankrotem! Nejprve periferní země (=Portugalsko, Irsko, Itálii, Řecko a Španělsko), potom čisté přispěvatele do rozpočtu.“

V roce 1989 se rozpadl Sovětský svaz. K jeho pádu přispěla i dlouholetá snaha polského hnutí Solidarity pod vedením Lecha Walesy stejně jako katastrofální hospodářská situace v Rusku. Když v říjnu 1989 padla Berlínská zeď, vláda Spolkové republiky Německo pod vedením Helmuta Kohla vyjednávala o znovusjednocení východního a západního Německa. Ale protože Spolková republika byla de facto ještě obsazena Američany a Brity a východ zase Rusy, do vyjednávání o procesu znovusjednocení se zapojili všichni. Především Anglie a Francie udaly jako podmínku jejich souhlasu společnou evropskou měnu.

Avšak Helmut Kohl i jeho důvěrný poradce Alfred Herrhausen (=člen představenstva a mluvčí Deutscher Bank) byli vehementně proti. Pokud vůbec, společná evropská měna měla být podle Kohla otázkou daleké budoucnosti. Všem zúčastněným to bylo jasné: znovusjednocení bylo drahým počinem a pro tento účel vyžadovali solidní západní marku. Ale Margaret Thatcher a Francois Mitterand souhlasili se spojením obou německých států pouze pod podmínkou, že se vzdají marky! Zpětně se zdá naprosto nezpochybnitelné, že se snažili oslabit Německo.

Ale Kohl a Herrhausen stáli zásadně proti - muselo přece existovat řešení i bez společné evropské měny! Ano, do chvíle, než se Alfred Herrhausen 30. listopadu 1989, pár týdnů po pádu berlínské zdi, stal obětí bombového atentátu.

„Je 30. listopadu 1989, krátce po půl deváté ráno. Alfred Herrhausen, jediný mluvčí představenstva Deutsche Bank, je na cestě do práce. Jeho řidič Jakob Nix ho veze z místa bydliště v Bad Homburgu v luxusní čtyrti Wingertsberg do Frankfurtu. Obrněný služební mercedes následují dva další vozy s ochrankou. Pro šéfa banky platí nejvyšší stupeň ochrany. Sotva kilometr od domova Alfred Herrhausen zemřel. Nálož aktivovaná paprskem světelné závoje roztrhala vůz na kusy. Řidič Nix přežil s těžkými poraněními, Alfred Herrhausen byl na místě mrtev.“⁽³⁸⁾

Kohla atentát hluboce zasáhl. O týden později, na počátku prosince, podepsal ve Štrasburku na summitu EU smlouvu, jež donutila Německo, aby se vzdalo marky. Kohl později označil tento den jako nejčernější momenty svého života. Kalus Wirtgen v magazínu Spiegel ze dne 2. března 1998 se ptal:

„Co se cestou do Maastrichtu doopravdy stalo? Muselo čerstvě znovusjednocené Německo obětovat symbol své síly, německou marku, a zaměnit ji za společnou měnu jen proto, aby bylo snesitelnější pro své sousedy?... Politikové a historikové si dodnes lámou nad těmito otázkami hlavu. Kompetentní svědek, spolkový prezident Hans Tietmeyer, tehdy ještě viceprezident Centrální banky, nezná ani dnes přesnou odpověď. O rozhodnutí Helmuta Kohla se

tehdy dozvěděl až dodatečně - po telefonu. Dlouholetý náměstek ministra financí v Bonnu si ostatně ještě dnes dokáže ,dobře představit', že Paříž a další sousedé se dokázali smířit s náhlým znovusjednocením největšího národa v srdci Evropy pouze za mimořádných okolností. Mimořádný tlak na Německo vyústil ke zřeknutí se marky a její nahrazení eurem."

Oficiální místa se dlouho pokoušela atentát na Herrhausena připsat na vrub krajně levicové teroristické RAF. Způsob provedení však neodpovídá žádnému z akcí, které kdy RAF provedla. Mimo to se vždy vehementně ohrazovala proti tomu, že by měla s atentátem cokoliv společného. Vyšetřování nebylo dodnes uzavřeno. Kdo skutečně nese zodpovědnost, se možná nikdy nedozvíme. Ale s trochou fantazie to snad lze vytušit...

Angličané sice byli při zavádění eura jednou z hybných sil, sami ale nebyli tak hloupí (či slabí), aby se vzdali anglické libry. Zavedení eura a začátek zkázy Evropy umožnila smrt Alfreda Herrhausena, manažera s rozumem a svědomím. Nepostavil se jen proti euru, nýbrž usiloval také o prominutí dluhů zemím třetího světa.

Pro zachování podniků na východě a intenzivní spolupráci se spolkovými zeměmi na východě Německa se, podobně jako Herrhausen, vyslovil také Detlev Rohwedder, prezident Treuhandanstalt, úřadu spravujícího majetek v SRN (=obdoba českého Fondu národního majetku - pozn. překl.). Také on byl zavražděn - pachatelem byla údajně rovněž RAF. Východoněmecké podniky pak byly z velké části prodány hluboko pod cenou zahraničním západním firmám.

„Dne 1. dubna 1991, na velikonoční pondělí, přibližně půl hodiny před půlnocí byl Rohwedder zastřelen u okna v prvním patře svého düsseldorského domu ve čtvrti Niederkassel (Kaiser-Friedrich-Ring 71). Zabila ho první rána ze tří, druhá zranila jeho ženu Hergardu, třetí zasáhla policičku s knihami. Střely byly vypáleny z třiašedesátimetrové vzdálenosti, z pušky typu FN FAL ráže 7,62 x 51 mm. Na místě činu se našly tři nábojnice, plastová židle, kapesník a přiznání se k činu RAF komanda Ulricha Wessela. Pachatel, či pachatelé, nebyli dodnes dopadeni.“⁽¹¹⁴⁾

Shrnutí:

Zdá se být naprosto jasné, že nás s eurem někdo vědomě oklamal. Ale s jakým cílem? Pasti s úvěry a dluhy účinkovaly přece docela dobře i v případě jednotlivých měn.

Existují jasné odkazy k tomu, že bankovní kartel usiluje o zavedení jediné měny pro celý svět. Od roku 2008 o ní často hovoří řada politiků, Mezinárodní měnový fond IWF a EZB. Pokud je tohle oním plánem, potom se zavedením eura pokročili o velký krok kupředu. Co to znamená a jak by tato světová měna mohla vypadat, vysvětlím ve třetím dílu této knihy.

Závěrem bych chtěl k euru ještě říct, že všechny země eurozóny čekají velmi těžké časy. V lednu 2011 zde stoupla inflace, ve srovnání s předchozím měsícem, již o 1,9 % - při stejném vývoji by to za celý rok 2011 bylo více než 22 % ! (115)

Když zvážíme, že oficiální inflace se doposud po

hybovala přibližně do dvou procent ročně, ovšem reálná sahala k hranici deseti procent, z těchto údajů odvozená reálná inflace za rok 2011 by činila více než 100 % ! To by znamenalo, že se v roce 2011 ceny v eurozóně zvednou na dvojnásobek. V Řecku již v druhé polovině roku 2010 spotřebitelské ceny přímo explodovaly. Litr naturalu tam stál již v lednu průměrně 1,80 euro ! Tím se Řecko blíží velmi rychle k hyperinflaci, jež potom - pokud Řecko, Irsko, Španělsko a Portugalsko nevystoupí z eurozóny - automaticky postihne všechny členy eurozóny. Co to znamená, možná již tušíte.

Věřte mi prosím, když říkám, že bych si to nikdy nepřál ! Nevím ale, jak by se tomu dalo zabránit. Tiskem dalších peněz a poskytováním stále dalších a dalších půjček určitě ne. Před hrozícím krachem společné měny se nabízí pouze jedna jediná úniková cesta: prominutí státních dluhů. Avšak na tomto poli nebudou bankéři jistojistě chtít spolupracovat, protože sami učinili vše pro to, abychom se dostali tam, kde jsme.

Děsí mne, jak jsme doposud všichni podceňovali vážnost situace, ve které se nyní nacházíme. Co v lednu 2011 začalo v arabském světě, je bezpochyby pouhým začátkem něčeho nevypočitatelného - přinejmenším z mého pohledu.

Chtěl bych první díl knihy zakončit úryvkem z interview, jež poskytl 10. ledna 2011 newyorský trendový prognostik Gerald Celente:

„V roce 2011 hra skončí - co by je mohlo ještě napadnout ? Je konec ! Již není žádná možnost ani důvod to protahovat... Ve Španělsku je míra nezaměstnanosti mezi osmnácti až šestadvacetiletými

lidmi kolem 50%, evropský průměr činí okolo 35%. Univerzitní diplomy jsou k ničemu... Kromě toho se krátí sociální dávky, národ je vyvlastněn... Lidé se pomalu probouzejí, začínají chápat, co se děje... Mládež se dává dohromady... Musíme zdolat hory dluhů, vrchol ovšem zůstává v nedohlednu... V Evropě budeme svědky stále častějších studentských bouří a nepokojů... V USA se neděje nic jiného, jen vše probíhá poněkud pomaleji... Ale semknou se na celém světě, protože mladí lidé jsou dnes po celém světě propojení po síti, a postaví se na odpor...“

dezinformace

Část druhá

MUŽI V POZADÍ

Nyní, když jsme již podrobně probrali manipulaci s měnami i cenami zlata a stříbra, nabízí se důležitá otázka: Kdo přesně jsou oni manipulátoři a jaký je jejich další cíl? Pochopili jsme, že v zásadě jsou za vším banky. Ale kdo je za nimi?

Již několik staletí všechny západní státy, vlády, ekonomiky a jejich měny ovládá několik málo evropských rodin. Přibližně před sto lety převzaly tytéž rodiny kontrolu také nad USA. Tyto superbohaté klany se bez pochyb snaží ovládnout Zemi a ve jménu *nového světového řádu* plánují zřízení světovlády a zavedení jednotné světové měny. Státy přitom chtějí připravit o nezávislost a jejich měny zrušit. Novou světovou vládu má sestavit elita, která věří tomu, že jako jediná je k tomu oprávněná a způsobilá, a geneticky nadřazená. Pokud uspěje její taktika, získá totalitní moc nad celosvětovou populací. Malá privilegovaná horní vrstva by ovládala zástupy otroků. Sotva koho překvapí zjištění, že onu tajemnou horní vrstvu tvoří nejdůležitější zástupci vysoké evropské šlechty spolu s evropskou a americkou finanční elitou.

Tato skupina šedých eminencí již ve 20. století dosáhla na své cestě za velkým cílem „světové vlády“ neuvěřitelných úspěchů. Prostřednictvím četných, zčásti oficiálních organizací, usměrňovali osud světa a určovali rámcové podmínky života nás všech. Rozhodovali o válce a míru, o životě a smrti, o tom, kdo se stane prezidentem nebo spolkovým kancléřem. Vysloužili si označení „*stínová vláda*“ nebo „*ilumináti*“.

Převážná většina lidí nemá ani tušení, že tato vláda vůbec existuje. Jiní, kteří o ní slyšeli, ji považují za mýtus, „*spikleneckou teorii*“ a nedokážou (nebo ani nechťejí) si představit, že naši politikové jsou pouze bezmocnými loutkami, jež na provázcích vodí ti, kteří mají peníze.

***„Dejte mi kontrolu nad měnou jednoho národa
- potom mi bude zcela lhostejné, kdo píše zákony.“***

Mayer Amschel Rothschild (1744-1812)

I když mnoho poslušných občanů stále chce věřit tomu, že americký prezident je nejmocnějším mužem na Zemi nebo že u volební urny svobodně rozhodují o vládě své země, na druhé straně se naštěstí probouzí na této planetě stále více lidí a chápe, že nastal nejvyšší čas pro zásadní změnu. Víra, že volby v západním světě probíhají mnohem svobodněji než v zemích tak zvaného *třetího světa*, je pouhým zbožným přáním. Stínová vláda však vlastní nejen nejdůležitější banky a pojišťovny, největší investiční firmy a burzy, nýbrž také všechny významné tiskové agentury a mediální koncerny. Jejich prostřednictvím pak určuje, co se bude psát v novinách, co odvysílá televize a rozhlas, které filmy se natočí a poběží v kinech. Rozhoduje o tom, kteří politikové

se dostanou na výsluní a kteří naopak padnou za oběť skandálu. A očividně má vliv i na to, že nepohodlné jedince stihne předčasná smrt.

Mohu to dokázat? Inu, viděli jsme, co se přihodilo prezidentům a politikům, kteří chtěli usměrňovat moc bankéřských klanů. Není to dostatečný důvod? A neřekli sami politikové, jako na příklad Woodrow Wilson, že toto spiknutí skutečně existuje (viz výše)? Ano, vypověděli. Pouze neuvedli jména.

Prostřednictvím manipulace s finančními trhy, burzami a cenami zlata a stříbra pracuje nepřetržitě na přechodu k nové světové měně. Prvním krokem byl *dolar*, druhým *euro*, třetím má být *amero* a čtvrtým (a posledním) *bancor* - bezhotovostní měna, kde jsou veškeré naše finanční prostředky, svoboda a práva uloženy na jeden jediný čip. Tento RFID-čip (=Radio Frequency Identification=identifikace pomocí rádiové frekvence) již reálně existuje, a jak uvidíte v třetím díle této knihy, už byl implantován tisícům lidí.

Pokud sledujeme (zčásti velmi nejasné a propletené) stopy manipulátorů, potom nevyhnutelně dospějeme k několika málo rodinám, které jsou rozdílně prominentní nebo veřejné a stojí v pozadí celého procesu.

Dříve než se budu těmto rodinám věnovat podrobněji, rád bych vysvětlil několik termínů a popsal několik organizací, jež pracují ve službách tajné světové vlády.

Ilumináti

Pojem *ilumináti* velmi silně ovlivnily knihy a filmy Dana Browna, jenž měl ale ve skutečnosti s obsahem popisovaných událostí jen velmi málo společného. Skuteční *ilumináti* byli řád, tajný pánský spolek, který v roce 1776 na univerzitě v Ingolstadtu založil filozof a církevní advokát Adam Weishaupt. Měl být protipólem vůči dominanci tamních jezuitů a intelektuální alternativou k zednářským a rosekruciánským lóžím. Symbolem spolku se stala sova bohyně Minervy, římské bohyně moudrosti. Název *ilumináti* pochází z latiny a znamená „osvícení“. Weishauptův spolek brzy splynul s jinými zednářskými lóžemi, jež v tehdejší době procházely krizí a hledaly novou inspiraci.

Jeho členy se staly vysoce postavení politikové i šlechtici a moc spolku (až příliš velká) rychle rostla. Proto v roce 1785 přišel jeho zákaz, a své aktivity podle všeho stáhl do ilegality, ve které prý funguje dodnes. Společně s institucemi a dalšími tajnými spolky a lóžemi, o nichž se dočtete dál, se řád *iluminátů*, jak se zdá, podílí na světovém dění.

Lze pokládat za prokázané, že žádná velká kariéra, ať už politická, žurnalistická, či v hospodářství, se nedá vybudovat bez toho, že by dotyčný byl vysoce postaveným členem některé zednářské lóže.

Někdejší ideály svobodných zednářů, „*svoboda, rovnost, bratrství*“, tento vysoce morální nárok a skutečně křesťanské počínání, v průběhu posledních sto padesáti let ustoupily do pozadí. Z lóží svobodných zednářů se staly spíše odrazové můstky kariéry. To poškodilo jejich vážnost. (Viz i: Jan van Helsing „*Geheimgesellschaften 3 - Krieg der Freimauer*“)

“Tajná společenství 3 - Válka svobodných zednářů. Zapsal zde interview s vysoce postaveným svobodným zednářem, kterého jsem mezitím osobně poznal i já.)

Dnes termín *ilumináti* používáme pro všechny vysoce postavené svobodné zednáře i pro mocné osoby v pozadí, jež jsou "*osvícené*" nebo "*zasvěcené*". „*Osvícené*“ v tom smyslu, že vědí o zákonitostech kosmu a tajemství lidstva. Mají role ochránců staré moudrosti, kterou v průběhu posledních staletí církve falšovaly a rozměňovaly. Cíl církvi je totiž totožný s plánem tajné světové vlády: chtějí získat moc nad nic netušícím lidstvem, jemuž upírají pravdu o celé řadě věcí. Slovo „*osvícený*“ je přitom zavádějící, protože světlo ve spirituálních kruzích symbolizuje pozitivní, čistou lásku. Ve spojení s *ilumináty* má světlo spíše negativní příchut, neboť jsou přiřazováni k temnotě a zlým stránkám moci. Mnohá tajná společenství vzdávají hold spíše satanovi než bohu. Na tyto otázky zde však není čas ani prostor. Navíc mají jen velmi málo společného s tématem této knihy. Chci pouze říct, že pojem *ilumináti* se v dalším textu na většinu svobodných zednářů nevztahuje.

Černá šlechta

Vysoká evropská šlechta, která se navenek prezentuje jako kultivovaná, civilizovaná, vzdělaná, vědomá si tradicí a odpovědnosti, patří z větší části k takzvané *Černé šlechtě* (=Aristocrazia Nera či Black Nobility). Název *Černá šlechta* není náhodný. Většina z těchto "vznešených" rodin se ke své moci a bohatství dopra

covala díky neuvěřitelné brutalitě a chybějícímu svědomí, skrze války, vraždy, mučení a vydírání. Mimo to se v souvislosti s nimi odjakživa hovoří o úzkém napojení na satanismus a černou magii. Jak tvrdí Jan Coleman ve svých knihách, řada z těchto šlechtických rodů byla v posledních staletích činná v obchodu s drogami, se zbraněmi, lidmi, ve válkách nebo se zapletla do jiných lukrativních, často ilegálních obchodů. Mnohé z nich jsou těsně spjaty s bankami nebo dříve měli svoje a všichni vlastnili velké statky. Díky příjmům z pronájmů zemědělských ploch pracujícímu lidu si mohli dovolit vyzbrojovat a udržovat vlastní vojska. Armáda jim na oplátku pomáhala hájit moc a privilegia, a to především vůči lidu.

A tak se bohatství rodu *Windsorů* do značné míry zakládá na obchodu s opiem a otroky. *Grimaldiové* naproti tomu byli piráti, kteří poté, co v roce 1297 jistý Francois Grimaldi dobyl hrad vysoko nad mořem, po staletí drancovali lodě, jež proplouvaly kolem.⁽³⁹⁾

Původ *Černé šlechty* je v 11. století v italské *Aristocrazia Nera*, kdy si několik rodin rozdělilo města Janov a Benátky a podle vlastního uvážení je kontrolovalo a řídilo. Tyto mocenské struktury jsou tedy staré již téměř tisíc let - a zdá se, že jsou nesmrtelné. Později vzniklá italská mafie pracuje podle přesně téže předlohy a s pomocí stejných prostředků jako její šlechtické vzory. Jejich pověst však již dávno není bez poskvrny. K jedné z nejdůležitějších událostí došlo mezi léty 1122 a 1126. Tehdy se byzantský panovník Jan II. Komnenus, jenž veřejně zastupoval a hájil vysoké morální hodnoty, pokusil benátské oligarchy odkázat do patřičných mezí a odmítl s Italy obnovit stávající smlouvy o obchodních trasách. Jan odmítal těm, kteří nestydatě vykořisťovali

vlastní lid, nadále dopřávat jejich privilegia a monopol. Došlo k válce, v níž benátská flotila, poté co ovládla Egeidu a Korfú, zvítězila i nad Janovými loděmi. Jan byl nakonec donucen uznat privilegia Italů, což se stalo milníkem v dalším šíření vlivu italské **Černé šlechty**.

Zmíněné rodiny jsou úzce napojeny na katolickou církev, Vatikán a především na jezuity. Ti zase tahali za nitky během křížových výprav a „černým rodinám“, díky rozsáhlým stykům v srdci Evropy, zajistili neutrální prostor pro praní jejich **černých peněz**, aby si navenek udrželi dojem ušlechtilé šlechty: Švýcarsko !

V zásadě jsou všechny evropské šlechtické domy navzájem spřízněné a nějakým způsobem navázané na staré italské rody. Na příklad německý rod Thurn-Taxisů (=Thurn und Taxis) vznikl z rodu „**delia Torre e Tassis**“ (také „**delia Torre e Tass**“). Italská vysoká šlechta (Braganzové, Grosvenorové, Collonnasové, Pallaviciniové a Savojoové) podle všeho v 19. století ztratila značnou část svého vlivu na své německé a rakouské příbuzné. Protože však zástupci jednotlivých rodů mezi sebou stále uzavírají sňatky za účelem zachování nebo získání mocenských nároků, tak jak to dělali již celá staletí, člověk zvenčí to může jen stěží odhadnout.

Příležitostně směli někteří exponovaní zástupci jmenovaných rodů uzavřít sňatek i s někým „lidu“ - za prvé, aby do úzkého kruhu urozených přibyla nová krev, za druhé, aby zachovali zdání blízkosti a otevřenosti vstříc běžným občanům a bulvárními historkami o princeznách rozptýlili a zvedli náladu davů. Mnohé rodiny **Černé šlechty** tahají za nitky v **Marshallově fondu** (=Marshall Fund - oficiální euro-americký přátelský projekt) a v „**Club of Rome**“ (vysvětlení viz níže). Mimo to patří k největším uživatelům výhod Evropské unie.

Tak princ Albert Thurn-Taxis (ročník 1983) v roce 2008 obdržel něco přes 575 000 eur z fondu zemědělských dotací z EU pro své polnosti. A to přesto, že se podle magazínu *Forbes* počítá mezi nejmladší miliardáře na světě a jeho soukromý majetek činí 2,3 miliardy amerických dolarů. Rod Thurn-Taxisů vládne největším lesním bohatstvím v Evropě a nad více než 36 000 hektary půdy.⁽¹⁵⁾

Kníže Liechtenstein dostal pro své 3 000 hektarů orné půdy, 3 500 hektarů lesa a 42 hektarů vinic (v Rakousku) v roce 2007 více než 912 000 eur. V roce 2006 to bylo dle zprávy v médiích dokonce 1,77 milionů eur !

Pokud víme, že průměrný rakouský zemědělec - jenž skutečně musí ze své půdy vyžít - dostane za rok sotva více než 10 000 euro, potom jsou evropské zemědělské dotace ve výši přes 780 000 eur, které bere ročně anglická královna Elizabeth II, čirou provokací. Její syn, princ Charles, na své soukromé polnosti dalších 350.000 eur. Majetek Windsorů nelze opravdu seriózně odhadnout, protože nikdo nedokáže říct, co všechno jim doopravdy patří. Oficiální odhady hovoří o jmění v hodnotě dvou miliard eur, ale to se mi zdá spíše k smíchu. Královna je největší majitelkou pozemků na světě. Je hlavou Velké Británie, stejně jako dalších 31 zemí a teritorií.

Královna Elizabeth II. je sestřenicí švédského krále Karla XVI. Gustava. Přímo spřízněná je ale i se všemi dalšími evropskými královskými rodinami - se španělskou královnou Sophií, dánskou královnou Margrethe II., norským králem Haraldem V. a mnoha dalšími. Windsorové by zaplnili svou vlastní - veskrz napínavou - knihu. Pro nás je ještě zajímavé, že tato rodina je původem německá a pochází z Hannoveru. Do roku 1917 se „anglický“ královský rod jmenoval von Sachsen-Coburg-Gota a mluvil německy.

Protože však Anglie v první světové válce stála proti Německu, nebylo „moderní být Němcem“, a tak bez okolků změnila jméno. Pojmenovali se podle malého městečka Windsor v hrabství Berkshire, kde je i rezidence královské rodiny.

A ještě něco, protože ve třetím díle knihy na tohle ještě narazíme: princ Philip, manžel anglické královny, je stoupenec *eugeniky* (nauka o dědičném zdraví). V roce 1988 řekl německé tiskové agentuře: „*Až se znovu narodím, potom bych se chtěl vrátit jako smrtící virus, abych nějak přispěl k vyřešení přelidnění.*“

Na tomto místě chci upozornit na to, že samozřejmě ne všechny rody patří k „*černé šlechtě*“ a mnozí příslušníci šlechty jsou veskrze čestnými lidmi s poctivými úmysly. Ale větší část jedinců s modrou krví je již po staletí organizovaná v tajemných spolcích a organizacích, které sledují jediný zájem: získání a upevnění vlastní moci. Zde je seznam některých rodů, jež náleží k „*černé šlechtě*“:

- Finck
- Thurn-Taxis (Německo/Bavorsko)
- Thyssen-Bornemisza
- Guelph (Windsorové) (Anglie)
- Wettin (Belgie)
- Bernadotte (Švédsko)
- Liechtenstein (Lichtenštejnsko)
- Oldenburg (Dánsko)
- Hohenzoller (Německo)
- Bourbon (Francie)
- Oranien (Nizozemí)
- Grimaldi (Monako)
- Wittelsbach (Německo)
- Braganza (Portugalsko)

Nassau (Lucembursko)
Habsburg (Rakousko)
Savoy (Itálie)
Karadjordjevis (Jugoslávie)
Wüttemberg (Německo)
Zogu (Albánie) ⁽³⁹⁾

Někdy se černá a bílá šlechta rozlišuje i podle toho, od koho získala šlechtický titul: černá šlechta svůj urozený stav získala od papeže, někteří papeži pocházeli z jejich rodů anebo odvozují svůj původ od některého z nich. Bílou šlechtu naproti tomu jmenovali knížata a králové.

Výbor 300

Toto sdružení vysoké šlechty s finanční šlechtou založila v roce 1729 *BEIMC* (=British East India Merchant Company), aby mohla kontrolovat mezinárodní bankovníctví a obchod - především obchod s opiem! *BEIMC* patřila černé šlechtě a vedla ji britská koruna.

Výbor 300 je tajná společnost, ve které tahají za nitky a ovlivňují politiku i hospodářství celého západního světa nejdůležitější zástupci vysoké i finanční šlechty a nejvlivnější a nejloajálnější političtí zástupci západních národů. Dr. John Coleman zveřejnil ve své knize „*The Conspirators Hierarchy: The Committee of 300*“ (=Hierarchie konspirátorů: Výbor 300 - pozn. překl.) vedle 290 organizací a 125 bank také 341 jmen bývalých nebo nynějších členů sdružení. Chtěl bych je zde zmínit jen několik: dům Rothschildů, David Rockefeller, rod Hohenzollerů, rod habsbursko-lotrinský, královna Elizabeth II., rod Thurn-Taxisů, královna Beatrix z Nassau-Oranien (CFR - Rada pro mezinárodní vztahy, skupina Bilderberg), rod Fincků, monacký princ Albert, George Bush a Henry Kissinger. ⁽³⁹⁾

Kulatý stůl

Podnět ke vzniku této politické organizace dal v roce 1891 v Anglii Cecil Rhodes. Mezi zakládajícími členy byli mimo jiné také lord Esher, lord Alfred Milner, lord Rothschild a lord Arthur Balfour. Hlavním cílem skupiny bylo podřízení celého světa britské vládě a prosazení angličtiny jako světové řeči. Rhodes možná skutečně usiloval o světovou vládu, která by usilovala o prospěch veškerého lidstva, do skupiny však posléze pronikli také agenti bank. Přítomností Rothschildů je *Kulatý stůl* napojen na sionisty (=myšlenkový směr, hlavním cílem bylo vybudování a udržení židovského státu a přesídlení Židů do Svaté země - pozn. překl.), a v USA na rodiny Schiffů, Warburgů, Guggenheimů, Rockefellerů a Carnegiů. Ze skupiny, jejíž vedení později převzal lord Milner, vyrostl také Royal Institute of International Affairs (=RIIA - Královský institut pro mezinárodní vztahy) a CFR (=Council on Foreign Relations=Rada pro mezinárodní vztahy - viz níže).

„Na konci první světové války bylo jasné, že strukturu systému je potřeba rozšířit... Lionel Curtis... k již existujícím skupinám Kulatého stolu založil v Anglii a všech zámořských regionech nastrčená organizace... Jedna z nich, známá pod názvem Royal Institute of International Affairs, v sobě na každém území jako svou klíčovou součást již dříve zřízené skupiny Kulatého stolu... V New Yorku byla známá Council on Foreign Relations (Rada pro mezinárodní vztahy), od které zase vedly nitky k J. P. Morgan & Co., a jedné velmi malé skupině Kulatého stolu.

Americké organizátory ovládalo seskupení „expertů“ ve službách Morgana... Publikace The Round Table (Kulatý stůl) vznikala po mnoho let (až do roku 1961) v zadní místnosti na pozemku Chatham House v Ormond Yard. Přes centrálu v Chatham House procházely rovněž veškeré telefonní hovory.“⁽⁴⁰⁾

Výše uvedený citát pochází ze čtrnácti set stránkové knihy *„Tragedy & Hope: A History of the World in our Time“* (=Tragédie a naděje: historie světa v naší době) profesora Carrola Quigleyho, poradce Billa Clintona na Georgetownské univerzitě. Quigley v *Council on Foreign Relations* zastával funkci dvorního historika.

Centrála v Chatham House na náměstí James' Square v Londýně, jež až do té doby sloužila jako sídlo ministerského předsedy, v roce 1923 připadla organizaci *Council on Foreign Relations*. „*Společnost Kulatého stolu*“ funguje i v dnešní době, jako místo komunikace pro mladé muže (od 18 do 45 let). Jejím oficiálním záměrem je podpora hospodářského dialogu, také v Německu a Rakousku.

CFR

Council on Foreign Relations (=CFR, česky: *Rada pro mezinárodní vztahy*) založila v roce 1921 skupina *Kulatého stolu*. Rada byla označována také jako „*establishment*“ (=instituce autority a moci), „*neviditelná vláda*“ nebo „*Rockefellerovo ministerstvo pro zahraniční záležitosti*“.

Tato polotajná organizace je dnes jednou z nevlivnějších společností v USA a jejími členy jsou výlučně občané Spojených států amerických. Griffin o CFR píše:

„Není přehnané mluvit o této skupině jako skryté vládě Spojených států. Členové CFR se nikdy neštíteli hovořit o oslabení Ameriky jako o nezbytném kroku na cestě k většímu majetku, lépe řečeno ke světové vládě. Jedním ze zakladatelů CFR byl také John Foster Dulles, kterého později jiný člen CFR, Dwight Eisenhower, jmenoval ministrem.“⁽⁴¹⁾

CFR dnes kontroluje národy západního světa, ať už přímo propojením s obdobnými organizacemi, nebo s využitím institucí jako je na příklad **Světová banka**, v nichž řídí představenstvo. Od založení CFR nalezneme mezi jejími členy všechny americké prezidenty, a to již před svým zvolením do funkce. Jedinou výjimkou byl Ronald Reagan. Členem CFR však byl jeho místopředseda Georgie Bush. Bush byl v roce 1977 dokonce ředitelem CFR. Jedná se o soukromou organizaci, z větší části financovanou Rockefellerovou nadací. CFR udává pokyny americké vládě, nebo oficiálněji vyjádřeno: předkládá jí návrhy.

Po americké vládě představuje CFR nejmocnější instituci. Ve druhé světové válce nastavila výhybky vývoje směrem k celosvětové globalizaci a neoliberalismu, tedy k ústupu státu z oblasti ekonomiky. Tím byly v podstatě zrušeny státní hranice a svět padl do rukou velkých amerických koncernů.

Jako německá pobočka CFR vystupuje **Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik**

(=DGAP; Německá společnost pro zahraniční politiku), jež vznikla 29. března 1955 jako nadstranícké sdružení. Britská „filiálka“ se nazývá *RIIA* (=The Royal Institute of International Affairs) nebo jednoduše „Chatham House“.

Tato organizace se běžně označuje jako *think-tank* (=výzkumná instituce, společnost nebo skupina, zejména v oblasti politiky a ekonomiky - pozn. překl.), jakási *továrna na myšlení*, která kolem sebe seskupuje ekonomy, politiky, diplomaty a lidé z hospodářství a poskytuje vládám a politikům „doporučení“. Prostřednictvím těchto „ekonomických“ studií a zdánlivě nezávislých expertíz k rozličným tématům ovlivňuje CFR politické směřování země a veřejné mínění. Tímto způsobem se pak vytváří domnělé „obecné povědomí“ o povaze určitých problémů.

Německá společnost pro zahraniční politiku (=DGAP nebo německá CFR) je poradkyní *zahraničního výboru* (=dílčí orgán německého spolkového sněmu - Bundestagu), jenž je přímým poradcem Bundestagu v oblasti zahraniční politiky. To znamená: poslanci tohoto výboru (po jednání s GDAP) rozhodují o aktivitách zahraniční politiky a a zbytek poslanců to následně odkývne. Na internetové stránce Bundestagu se píše:

„Zahraniční výbor... asistuje... vládě především během příprav k závažným rozhodnutím v oblasti zahraniční a bezpečnostní politiky. Pracuje zásadně za zavřenými dveřmi, protože projednávaná témata jsou vysoce choulostivá. Jeho členové určují, zda je třeba, aby spolková vláda vyslala německé vojáky na zahraniční mise. Dosud se valné shromáždění neodchýlilo od doporučení zahraničního výboru ani v jediném případě“⁽¹¹⁶⁾

Zdá se tedy, že CFR přímo udává směr německé zahraniční a obranné politiky. Autorka Friederike Beck zachytila v článku ze 7. dubna 2009, jak se Karl Theodor Guttenberg (po náležitém „proškolení“ v Německu a v USA) stal nejprve členem DGAP. V mladistvém věku jednácti let ho pak povolali do **zahraničního výboru**, odkud následně prudce vystartoval nejprve k postu spolkového ministra hospodářství a následně obrany.

Mezi organizace, jež jsou CFR velmi blízké (nebo podřízené) a patrně existují jen proto, aby mladé akademiky (především ekonomy, právníky a novináře) dostali „do kurzu“, patří mimo jiné **Atlantik-Brücke**, **American Academy** a **American Council on Germany (ACG)**. Poskytují stipendia a posílají mladé Němce do USA, kde jsou seznámeni s americkým způsobem uvažování a vychování, jak se zdá, v řádné stoupence americké politiky. Nejdůležitější z těchto programů se nazývá **American-German Young Leaders Conference**. Řada německých politiků (jako na příklad Karl Theodor Guttenberg) a vůdčích osobností ekonomie, politiky a médií byla „jemně vybroušena“ právě v tomto programu.⁽¹⁷⁾

Skull & Bones

Rád Skull & Bones (=Lebka a kosti) představuje nejvnitřnější jádro CFR. Tento výhonek CFR a zároveň pověstmi opředený studentský spolek získává své členy mezi elitou na Yalově univerzitě (USA). Zasvěcuje je krvavým přijímacím rituálem, jenž je přísahou věrnosti a kompromitujícím materiálem navždy zavazuje k bezvýhradné poslušnosti vůči řádu a vyžaduje bezmyšlenkovitou oddanost.

Organizaci založil v roce 1832 v New Havenu ve státě Connecticut William Huntington Russell. Potřebné peníze tehdy získal od své sestřenice - pocházely z pašování opia. A tak se znovu uzavírá kruh vedoucí k Černé šlechtě a Windsorům...

Skull & Bones je známý pod různými názvy: *The Order of Death* (=Řád smrti), *The Order* (=Řád), *The Eulogian Club* (=Euloginánský klub) nebo také *Lodge 322* (=Lóže 322). Ze Skull & Bones vyšly četné vůdčí osobnosti v oblasti politiky a hospodářství, mezi nimi i několik prezidentů USA. Spolek byl jednou z hybných sil a spoluorganizátorů konference v Bretton Woods v roce 1944 v New Hampshire. Tímto i spoluodpovědným za založení *Mezinárodního měnového fondu* a *Světové banky*. Nepřekvapí tedy ani to, že většina vůdčích špiček zmiňovaných iluminátských organizací pocházela z Yalské univerzity.

Od roku 1991 mohou do řádu vstupovat také ženy. Odpovídajícím způsobem se proto změnilo i označení členů tohoto vysoce exkluzivního kroužku na Boneswomen (=Kostlivkyně) či Laides of Eulogia (=Dámy eulogie). Eulogia byla podle pověsti bohyně řečnického umění jež s Démostenovou smrtí v roce 322 před našim letopočtem vystoupila na nebesa, odkud v roce 1832, údajně kvůli založení *Eulogiánského klubu*, znovu sestoupila. Protože členové řádu jsou extrémně mlčenliví, je k dispozici více pověstí než faktů. Jisté však je, že členové jsou k poslušnosti a loajalitě vůči skupině nuceni prostřednictvím obřadů černé magie a zvláštních sexuálních rituálů. Oficiální brožura spolku *Skull & Bones* ze 17. června 1933 s titulkem „*Continuation of the History of Our Order for the Century Celebration*“ svědčí o tom, že spolek se svými konzervativními zásadami přímo pyšní:

„Přiznávám se tímto, že Bones (=Kosti) nemají žádnou historii. Jak by nějaká mohla existovat? Nezpochybnitelnou podstatou naší tradice je přesvědčení, že změna neexistuje. Hlubocí myslitelé barbarského dvacátého století se problémy času a prostoru nechávají rádi mást, ale bohyňě ví, že existuje jen jeden čas - čas Skull & Bones - a pouze jedno místo - jejich chrám. Nic jiného neexistuje.“⁽⁴²⁾

Římský klub

Římský klub (=CoR - *Club of Rome*) nemá nic společného ani s Římem nebo Vatikánem, ani s katolickou církví. Tvoří ho nejstarší rodiny *Černé šlechty* a třináct nejvyšších rodin z řad Iluminátů v Americe. Pro správní sbory široce rozvětvených organizací tajné světové vlády pomáhá vychovávat „režimu věrné“ vědce a talentovaný dorost. Organizace měla původně své sídlo v Hamburku, v roce 2008 ho však přeložila do Winterthuru (Švýcarsko). *Club of Rome* financuje vlastní celodenní školy i univerzity a poskytuje také stipendia.

V Německu jsou to následující školy:

Leonardo da Vinci Campus (Nauen), Wilhelm Gymnasium (Hamburk), Schule am Katzenberg (Adendorf), Christopherusschule (Droyflig), Carl von Ossietzky Gymnasium (Hamburk), Schule Carl-Cohn-Strasse (Hamburk), Gesamtschule Max Bauer (Hamburk), Lernwerft (Kiel), Hans Georg Karg Grundschule (Braunschweig), Dr. Wilhelm Meyer Gymnasium (Braunschweig), Josef von Eichendorff

Schule (Kassel), Käthe Kollwitz Gymnasium (Halberstadt), Leibnizschule (Offenbach), Helene Lange Schule (Wiesbaden), Grund- und Hauptschule mit Werkrealschule (Neuenstein), Thomas Strittmatter Gymnasium (St. Georgen), Georg Christoph Lichtenberg Oberstufengymnasium (Bruchköbel). ⁽⁴³⁾

S výše uvedenými školami nemám žádnou osobní zkušenost. Vycházím ale z předpokladu, že většina rodičů, která do nich své potomky posílá, vůbec netuší, co vlastně **Club of Rome** je a jaké jsou jeho skutečné cíle.

Oficiálně se uvádí: „*Naším cílem je společná péče a odpovědnost za budoucnost lidstva!*“ Kromě toho si **Club of Rome** vytýčil za úkol: „*Vytvoření globální společnosti a vlády ve 21. století.*“ Pokud se výše uvedená hesla pokusím vyložit s využitím svých nynějších zkušeností, potom **Club of Rome** prostřednictvím svých vlastních škol podporuje vznik světové vlády a soustavně získává nové stoupence své ideologie z řad dorostu pozvednuté střední třídy. Je tu tedy na to, aby pečlivě vybíral a formoval příští elitu Nového světového řádu. Za tímto účelem zaměstnává nejlepší vědce a pedagogy. Vše je zaobaleno jako přátelská podpora dorostu. Co má v USA na starosti **CFR**, to **Club of Rome** provádí na celém světě...

Studie, kterou v roce 1972 **CoR** zveřejnil pod titulkem „*The Limits to Growth*“ (=Meze růstu) a jež se zabývala otázkami budoucnosti hospodářství a našeho světa, přišla na trh ve třiceti milionech výtisků ve třiceti řečech. Klíčový výrok zní: „*Tak to nemůže jít dál! Na této planetě je nás příliš mnoho - to se musí změnit!*“

V roce 2004 vyšla aktualizovaná verze výše zmíněné studie, která pro rok 2030 předpovídá kolaps našeho

světa. Požaduje urychlené snížení počtu obyvatel Země a nekompromisní omezení produkce škodlivých látek.

V první okamžik to snad zní rozumně, svůj význam však zásadně změní ve chvíli, kdy si přečtete kapitolu „*Eugenika*“ ve třetím díle této knihy.

CoR založil v roce 1968 Ital Aurello Peccei, tehdejší manažer firmy Fiat a Olivetti. Fiat byla odjakživa iluminátska firma a v jejím představenstvu byli vždycky členové Výboru 300, v čele s rodinou Agnelli. Peccei odešel do Anglie, kde získal vzdělání na Tavistock Institutu – matce všech ústavů pro vymývání mozků. Potom vedl poradenskou firmu a radil rozvojovým zemím (k jejich škodě). Své síly nasadil i ve službách *World Wide Fund for Nature* (=WWF - *Celosvětový fond pro přírodu*), iluminátskou organizaci, kterou (rovněž jako spolek Bilderberg) založil holandský princ Bernard. Dále Peccei vedl předsednictvo hospodářského výboru *Mezinárodního atlantického institutu (Internationale Atlantik Institut)* a vyučoval politické špičky NATO o „*Novém světovém řádu a nutnosti globálního plánování!*“⁽¹³¹⁾

Tavistock Institut of Human Relations (=Tavistock institut mezilidských vztahů) v tu dobu vedl generálmajor John Rawlings Rees, šéf oddělení pro psychologické vedení války v britské armádě. Velký vliv v tomto institutu měli také bratři Aldous a John Huxleyové. Aldous Huxley se proslavil svým románem „*Brave New World*“, zásadním dílem stoupenců nového světového řádu, ve kterém lidstvo dosáhne dokonalosti prostřednictvím výběru a genetické manipulace a jeho počet je zredukován na žádoucí počet. K *Tavistock Institutu* se ještě později vrátíme. Eduard Pestel, jeden ze spoluzakladatelů *Club of Rome*, prý řekl: „*Svět má rakovinu a tou rakovinou je člověk.*“⁽¹²⁸⁾

Jedním z cílů **CoR** (podle výpovědi jednoho člena, který si nepřeje být jmenován) má být mimo jiné zničení zemědělské a hospodářské síly Spojených států amerických.⁽⁹⁸⁾

I když **Černá šlechta** spolupracuje s **Výborem 300**, skupinou **Bilderberg** a americkými ilumináty, v jiných organizacích dochází přece jen k neustálým třenicím a rozmíškám mezi USA a Evropou a zápasům o pozice uvnitř mocenské struktury Nového světového řádu. Vše se podobá koaličním vyjednáváním při sestavování nové vlády: Spolupráce jen pokud je nevyhnutelná a když umožňuje podílet se na moci. Zároveň ale každý činí všechno proto, aby ostatní příliš mocní nebyli.

Skupina Bilderberg

Tato organizace se v posledních letech dostala do zorného pole veřejnosti a tisku natolik, že nakonec byla v roce 2010 oficiálně rozpuštěna, či se přinejmenším neschází tak jako v minulosti. Oficiálně to znamená: „**Konference Bilderberg jsou neformální soukromá setkání nejvlivnějších osobností z oblasti hospodářství, vojenství, politiky, médií, vysokých škol a šlechty.**“⁽¹⁵⁾

Několik statečných a neohrožených žurnalistů jako Daniel Estulin nebo Jim Tucker po léta tato polotajná setkání špiček finanční elity, politiky, hospodářství a tisku svým pátráním značně narušovali. Pokaždé poté, jakmile na pletichy temných mocností dopadlo příliš mnoho světla, začali se mu vyhýbat a shromažďovali se někde jinde.

Daniel Estulin na tiskové konferenci v Bruselu 1. června 2010 uvedl:

„Organizace Bilderberg je dynamická, takže se postupem času mění. Dle potřeby si vytváří nové součásti, zatímco ty chřadnoucí vstřebává a pohlcuje. Členové přicházejí a odcházejí, systém však zůstává beze změny. Jedná se o sebezáchovný systém, doslova pavoucí síť, sestávající z navzájem propletených finančních, politických a průmyslových zájmů.“⁽⁴⁴⁾

Jak vše začalo:

V roce 1954 svolal nizozemský princ Bernhard do hotelu de Bilderberg v Oosterbeeku tajnou konferenci, na kterou pozval více než sto nejvlivnějších osobností z politiky a hospodářství, aby projednali otázku nového uspořádání světa. Usnesli se, že se do budoucna budou každoročně scházet, a to pokaždé v jiné zemi. Vždy bylo pozváno nejvnitřnější jádro a k němu alternativně různé vlivné osoby, převážně muži. Mluvili o problémech světa a jak s nimi v nadcházejícím roce naložit.

V případě skupiny **Bilderberg** (mezinárodně známá i jako **Bilderberg-Club**) se v podstatě jedná o neformální organizaci. Pokud je známo, neexistuje ani zakládající smlouva, ani status členství. **Bilderberské konference** trvají vždy tři dny, jsou označovány za neformální rozhovory a konají se v luxusních hotelech poblíž mezinárodních letišť. Nápadné je, že každý významný prezident byl pozván buď rok před svým úspěšným zvolením do funkce, nebo hned po něm. Vzniká tak dojem, že se zde prezidenti „vyrábějí“, nebo se po složení přísahy „do kurzu“ následně dostanou.

„Skupina Bilderberg není tajná společnost... Je to setkání lidí, kteří reprezentují určitou ideologii. Za

stupují... názor jakési NADNÁRODNÍ FIRMY PRO CELÝ SVĚT SRUČENÍM OMEZENÝM. Záměrem každého jednotlivého setkání skupiny Bilderberg je tvorba něčeho, co sami označují jako ÚČELOVOU ARISTOKRACII mezi elitami Evropy a Severní Ameriky - tím účelem je co nejlepší řízení planety. Jinými slovy: vytvoření celosvětové sítě gigantických kartelů, mocnějších než kterýkoliv stát na Zemi, která má kontrolovat životně nezbytné tovary lidstva. Ze jejich úhlu pohledu zjevně pouze ku prospěchu a v zájmu nás všech. Nás nazývají UNWASHED MASS (=špinavá, nečistá banda).“⁽⁴⁴⁾

Vedení konferencí Bilderberg přísluší úřadujícímu předsedovi. Nizozemský princ Bernhard tento post zastával v letech 1954 až 1975. Ačkoliv v očích veřejnosti kvůli různým skandálům (obchod se zbraněmi s USA, členství v SS) působil jako sporná osobnost, jeho přátelé ve skupině Bilderberg mu projevovali velký respekt.

Dalšími předsedy byli Alec Douglas-Home, německý spolkový prezident Walter Scheel, lord Roli of Ipsden a baron Peter Carington. Současným prezidentem této vybrané společnosti je Etienne Davignon, vůdčí člen Evropské komise, belgický politik a obchodník. Davignon je klíčová osobnost: Seděl ve správní radě *Société Générale de Belgique* (odpovědné za hospodářské vykořisťování Belgického Konga), předsedal u *kulatého stolu* evropských průmyslníků (=European Round Table), je místopředsdou hotelového řetězce Accor a belgického zásobovatele energiemi *Tractebel*, nástupnického podniku po *Société Générale de Belgique*. Mimo to je Davignon viceprezidentem lucemburského producenta oceli *Arbed* a největší belgické banky *Fortis*. Zasedal v představenstvu

společnosti **Sabena** (někdejší belgické aerolinky - pozn. překl.). Nyní je členem dozorčí rady firmy *Anglo American Mining*, jedné z největších světových těžařských společností, a dozorčí rady *Fiatu*.

Mezi nejpilnější návštěvníky konferencí se jednoznačně počítají: holandská královna Beatrix, Giovanni Agnelli (Fiat), Henry Kissinger a David Rockefeller (Chase Manhattan Bank), kteří se každý zúčastnili asi dvaceti setkání a navíc rozhodují o tom, kdo další dostane pozvánku. Poslední konference hostily města Versailles (2003), Stresa (2004), Rottech-Egern (2005), Ottawa (2006), Istanbul (2007), Chantilly (stát Virginia, USA) (2008), Atény (2009) a Sitges (Španělsko) (2010).

Pozoruhodné na setkáních je mimo jiné i to, že ač jsou soukromé, pozvání politikové si náklady (které rozhodně nejsou zanedbatelné) nechávají platit svými parlamenty. Hostitelská země pak dává k dispozici rozsáhlý policejní a bezpečnostní aparát, a to včetně vrtulníků a speciálních jednotek - to vše na účet daňových poplatníků. Není to sice legální postup, ale dělá se to tak. Personál příslušného hotelu již týdny před akcí prochází detailním přezkoušením a příležitostně je vyměňován. Demonstranty před místem zasedání hlídají kamery, účastníci protestů jsou často pronásledováni, kontrolováni a zastrašováni tajnými službami. Přesto tato každoroční setkání nejbohatších a nejmocnějších lidí světa, kteří tam projednávají politiku a hospodářství, unikají pozornosti oficiálního tisku. Není divu - vždyť hostům konference a jejich nejbližším spojencům patří většina (nejen) tištěných médií a ta mají zakázáno o Bilderbergu informovat. Kdo se toho nedrží, musí nést následky.

V roce 1976 byl C. Gordon Tether, autor sloupků ve Financial Times po rozmlúve s šéfredaktorem propuštěn. Neustále se totiž pokoušel o bilderbergských setkáních informovat. O rok později vydal knihu „The Banned Articles of C. Gordon Tether“, (=Zakázané články C. Gordon T.) v níž sdružil 46 sloupků, které jeho noviny neotiskly. Mezi nimi jeden článek s titulkem „The Prince and the Bilderbergers“ (=Princ a bilderbergové) pojednával o holandském princ Bernardovi. Tether se v něm ptá: **„Když je toho tak málo, co se má tajit, proč se potom vynakládá tolik úsilí, aby se to utajilo?“** Když americký aktivista a filmař Alex Jones v roce 2006 letěl do Ottawy, aby pak informoval o tamní Bilderbergské konferenci, zadržovaly ho úředníci kanadského imigračního úřadu přímo na letišti celých 16 hodin.⁽¹²⁰⁾

Novinář Campbell Thomas: Kvůli tomu, že dělal rozhovory s lidmi v okolí hotelu v místě konference ve skotském Turnberry, uvízl v roce 1998 na osm hodin v policejní vazbě.⁽¹¹⁹⁾

Daniel Estulin mluvil zase o desetihodinovém výslechu ze strany německých tajných služeb přímo na Mnichovském letišti v roce 2005 na cestě do Rottech-Egernu.

„Myšlenky a politika pocházející z Bilderbergských setkání, jsou každý rok základem pro tvorbu zpráv všech nejdůležitějších deníků a zpravodajských agentur celého světa. Jde o to, aby měly názory, jež sdílí většina účastníků setkání, dostatečně přitažlivou formu, aby pronikly do obecné politiky a vyvinuly na vůdce tohoto světa takový tlak, že se pak pod jeho vlivem podrobí ‚potřebám pánů univerza‘ Bilderbergským náleží přízeň tisku a ten smlouvenou propagandu dále rozšiřuje.“⁽⁴⁵⁾

Přesto v posledních letech stále více nezávislých novinářů píše o těchto setkáních v malých nezávislých listech nebo na internetu a informuje o nich milionové publikum.

Široké publikum a demonstrace při setkání ve Španělsku v roce 2010 vzbudily, jak bylo úvodem zmíněno, mezi účastníky konference značné znepokojení, což vedlo k tomu, že se, podle všeho, jejich setkání již nebudou do budoucna konat touto formou. Soukromé bankéře to od jejich cílů neodvrátí a ani jim nezabrání v tom, aby se setkávali někde jinde. Zkomplikuje jim to však život a je to ukázkou toho, že i nejmocnější z mocných se dá ovlivnit a že jsou zranitelní.

Detailed informace o skupině Bilderberg a jejich pletichách naleznete v knize Daniela Estulina „*Die Wahre Gesichte der Bilderberger*“ (=Skutečná historie Bilderbergů), kterou vydalo nakladatelství Kopp. Díky Estulinovi, ale také Jimu Tuckerovi nebo Janu van Helsingovi víme mnohé o této organizaci, která je pojátkem mezi dalšími skupinami iluminátů a veřejností, protože ke konferencím je vždy pozváno také několik šéfredaktorů významných novinových titulů. Na setkání Bilderbergů v roce 1992 v Baden-Badenu David Rockefeller řekl:

„Jsme vděční listům Washington Post, New York Times, Time Magazine a dalším velkým publikacím, jejichž předsedové byli přítomni našim setkáním a svůj slib diskrétnosti drželi téměř čtyřicet let. Bylo by nemožné, abychom rozvíjeli náš světový plán, kdybychom v těchto letech stáli ve světlech ramp na očích veřejnosti. Ale svět již pokročil a je připraven k pochodu ve směru, který mu bude udávat světová vláda. Nadnárodní vláda intelektuální elity a světových

bankéřů má zajisté přednost seburčením jakéhokoliv národa, jež bylo praktikováno v uplynulých staletích. ⁽⁴⁶⁾

Mezi německými zástupci, kteří se v posledních letech častěji účastnili konferencí, jsou mimo jiné: Josef Ackermann (Deutsche Bank), Hubert Burda (mediální holding Hubert Burda Media Holding), Mathias Döpfner (multimediální koncerny Springer, Tima Warner, dpa - Německá tisková agentura), Wolfgang Ischinger (Ministerstvo zahraničních věcí, člen dozorní rady v koncernu Allianz), Josef Joffe (deník „Die Zeit“), Eckart von Kladen (zahraničně politický mluvčí CDU/CSU - Křesťansko Demokratická unie/Křesťansko sociální unie), Klaus Kleinfeld (Siemens), Hilmar Kopper (Deutsche Bank, automobilka DaimlerChrysler), Matthias Nass (deník „Die Zeit“), Friedbert Pfüger (CDU), Otto Schily (SPD - Sociálnědemokratická strana Německa, Zelení, společnost zabývající se bezpečnostními technologiemi SAFE ID Solutions AG), Jürgen E. Schrempp (DaimlerChrysler, Allianz, Vodafone), Ekkehard Schulz (průmyslový konglomerát Thyssen AG), Joschka Fischer (strana Zelených, poradenská firma Joschka Fischer Consulting, CFR), Roland Koch (CDU), Matthias Wissmann (CDU), Klaus Zumwinkel (poraadenská firma McKinsey, zásilkový obchod Quelle, Deutsche Telekom, Allianz, aerolinky Lufthansa, americká investiční banka Morgan Stanley), Peter Löscher (Siemens).

Významní němečtí účastníci z poslední doby byli Helmut Kohl, Alfred Herrhausen, Otto Wolff Freiherr Taets von Amerongen (prezident německé Asociace průmyslových a obchodních komor), Otto Graf Lambsdorff

(FDP - Svobodní demokraté, soukromá banka Trinaus, pojišťovna Victoria-Rückversicherung AG, předseda představenstva Trilaterální komise), Volker Rühle (CDU, investiční společnost Cerberus), Walter Scheel (FDP) a Helmut Schmidt (SPD, „Die Zeit“).

Rakouští zástupci posledních let: Martin Bartenstein (ÖVP - Rakouská lidová strana), Oscar Bronner (listy Trend, Profil, Der Standard), Alfred Gusenbauer (SPÖ - Sociálnědemokratická strana Rakouska), Bernard Randa (banky Austria, Magna, Římský klub), Rudolf Schölten (rakouská Kontrollbank), Karel Schwarzenberg (velkostatkář, český politik, nakladatel) a Franz Vranitzky (SPÖ).

Švýcarští zástupci: Daniel Lucius Vasella (PepsiCo Inc., mezinárodní farmaceutická společnost Novartis, DaimlerChrysler, banka Credit Suisse, Siemens), Michael Ringier (mediální korporace Ringier AG) a Christoph W. Blocher (společnost Patvag Technik AG, Národní rada, společnost EMS-Chemie, společnost, která působí v oblasti biochemického a farmaceutického průmyslu Lonza Group).

Trilaterální komise

Trilaterální komise (=Trilateral Commission, zkratka: TC) vznikla v sedmdesátých letech dvacátého století ze členů skupiny Bilderberg. Společně se Zbigniewem Brzezinskim, který se později stal bezpečnostním poradcem prezidenta Cartera, ji založil David Rockefeller (Chase Manhattan Bank). Zatímco Bilderbergové jsou pojátkem mezi evropskou a americkou elitou, Trilaterální komise zahrnuje i Asii a dálný východ.

Nej důležitější členové jsou bossové koncernů, bankéři či špičkoví politici, na příklad ze společností Sony, Mitsumi, Mitsubishi, Fuji Bank a Mitsubishi Bank.

U diskusního a poradního stolu samozřejmě nikdy nechybí ani šéfové anebo šéfredaktoři nejdůležitějších mediálních koncernů, jako je Time Warner, CNN nebo Washington Post. Slavnými členy Trilaterální komise TC byli Jimmy Carter, Georgie Bush starší, Bill Clinton, Cyrus Vance, Walter Mondale, Warren Christopher a v Evropě David Owen, Edward Heath, Roy Jenkins a Chris Patten.

Trilaterální komise vznikla v roce 1973 a není nic jiného než světová vláda ve stavu vyčkávání. Na jejích zasedáních se projednávají aktuální globální problémy a dělají odpovídající rozhodnutí (jako na příklad v roce 1991 rozpad Jugoslávie). Obstarala jsem si všech 51 protokolů ze zasedání Trilaterální komise a využila je pro svou knihu 'Trilateralna Komisija'. Skupina Bilderberg je jiný spolek, z větší části však má tytéž členy. Její založení bylo podníceno Vatikánem.⁽⁴⁷⁾

Tolik bělehradská odbornice na mezinárodní právo Smilja Avramov v rozhovoru s Jürgenem Elsässerem 21. května 2009. Když se Elsässer ptal, co předchází důležitým rozhodnutím *Mezinárodního měnového fondu, Světové banky* nebo členů špiček *G8*, odpověděla:

„Tam se rozhoduje jen na oko ,pro forma', vše musí být předtím dojednáno. A na to je Trilaterální komise.⁽⁴⁸⁾

Rothschildové

„Peníze jsou bůh dnešní doby, Rothschild je jeho prorokem...“

Heinrich Heine v březnu 1841

Nyní jsme dospěli tam, kde se sbíhají nitky mého pátrání a průzkumu v oblastech vztahujících se k **iluminátům, Novému světovému řádu a manipulaci trhů se zlatem a penězi:** u Rothschildů. Zpočátku jsem mýtus, jenž obklopuje tuto rodinu, považoval za přehnaný. Mnohé, co se lze o nich dočíst, se mi zdá absurdní a pochybné - a je tomu tak stále. Proto jsem se snažil, držet výlučně faktů a vyhýbal se spekulacím. Přesto všechno však nevycházím z úžasu.

Výsledek je jednoznačný: Rothschildové jsou nejmočnější, nejbohatší a nejvlivnější rodinou západního světa. Nicméně se o nich neobjevuje téměř nic v tisku a na veřejnosti. Záměrně jsou v pozadí a odtud i jednájí.

V biografii o Rothschildech autor Derek Wilson píše:

„Tajemnost byla a stále je, charakteristickým znakem politických aktivit Rothschildů. Jen zřídka se k důležitým tématům vyjadřovali veřejně. Nikdy neusilovali o vládní posty. Přestože jich bylo v posledních letech několik v parlamentu, drželi se vždy v pozadí, v Londýně, Paříži nebo Berlíně. A přece ovlivnili všechny důležité jednání: tím, že peníze buď přislíbili nebo je zadrželi, a čilým stykem s důležitými osobami s pravomocí rozhodování.“⁽⁴⁹⁾

691 nejbohatších osob světa vlastní podle magazí

nu *Forbes* dohromady jmění v hodnotě zhruba **2 200 miliard** amerických dolarů. Neviditelné **jmění Rothschildů** se odhaduje na asi **100 tisíc miliard**. Rovněž neviditelné **jmění Rockefellerů** na asi **11 tisíc miliard**.⁽¹³⁸⁾ Naproti tomu se Bill Gates a Warren Buffett s asi **padesáti miliardami** nebo Karl Albrecht s **25,5 miliardami** řadí pouze mezi „**ostatní**“. Nicméně *Forbesův seznam* deseti nejbohatších lidí světa roku 2011 vypadá následovně:

1. Carlos Slim Helu (Mexiko)
2. Bill Gates (USA)
3. Warren Buffett (USA)
4. Bernard Arnaut (Francie)
5. Lawrence Ellison (USA)
6. Lakshmi Mittal (Indie)
7. Amancio Ortega (Španělsko)
8. Eike Batista (Brazílie)
9. Mukesh Ambani (Indie)
10. Christy Walton (USA)

Jak je tedy možné, že Rothschildové nefigurují v tomto a ani v žádném jiném seznamu superbohatých lidí? Inu, protože nechtějí! Čím méně jsou v zorném úhlu veřejnosti, mohou nakládat a vládnout jak se jim zlíbí. Když některá z významných událostí vzbudí hněv lidu, je to někdo jiný, jenž musí položit hlavu za Rothschildy a jejich spojence.

Jak to dělají? Inu, patří jim nejen magazín *Forbes*, ale i anglická zpravodajská agentura *Reuters*, která zásobuje zprávami ostatní evropské agentury.⁽¹³⁹⁾ Patří jim většina mediálních koncernů na světě, a to buď přímo, nebo nepřímo skrze podíly. Jinými slovy: kdo je oficiálně nejbohatším člověkem na Zemi, určují Rothschildové.

A los nyní zdánlivě padl na Carlose Slim Helúa. Z titulních stran magazinů září jako „**nejbohatší muž světa**“ a (podobně jako v předchozích letech Bill Gates) jako protislužbu smí **hrát** v klubu **opravdových** superboháčů.

Dějiny Rothschildů

Mayer Amschel Rothschild, zakladatel ohromné dynastie, se narodil 23. února 1744 ve Frankfurtu nad Mohanem a zemřel 19. září 1812 tamtéž. G. Edward Griffin k tomu ve své knize „The Creature from Jekyll Island“ (=Stvůra z ostrova Jekyll Island) píše:

„Tuto dynastii založil v polovině 18. století ve Frankfurtu Mayer Amschel Bauer, syn zlatníka. Mayer začínal jako zaměstnanec banky Oppenheim v Hannoveru, kde se stal později společníkem. Po smrti svého otce se vrátil do Frankfurtu a vedl rodinný obchod. Nad vstupními dveřmi se blýskal rudý štít a orlem... Změnil si své jméno z Bauer na Rothschild (=Rot Schild=rudý štít) a vložil jako symbol jeho pěti synů do spárů orla, pět zlatých šípů. Štěstí se na rodinu Rothschildů začalo usmívat ve chvíli, když Mayer začal obchodovat s penězi.“⁽⁵⁰⁾

V druhé polovině 18. století Mayeru Amschelovi věnoval svou důvěru princ William IX. von Hesse-Kassel, jenž byl zase spřízněný s anglickým, dánským a švédským dvorem. Poté co měl Rothschild úspěch jako finanční poradce a finančník essenského knížete, vystoupal rychle až k postu poradce a soukromého bankéře evropských králů i rakouského císařského dvora.

„...Dům Rothschildů přetrumfнул všechny ostatní. Za vše vděčil svému vynikajícímu smyslu pro obchod a svým pěti neobyčejným synům, kteří se stali finančními odborníky. Když dorostli a ovládli magii proměňování dluhů v peníze, opustili těsné zdi Frankfurtu a začali působit ve finančních centrech Evropy a mnohých místech civilizovaného světa.“⁽⁵¹⁾

V roce 1817 rakouský císař František I. posmrtně povýšil Rothschilda do šlechtického stavu, jako uznání jeho práce. Jeho synové, kteří měli pouze titul „**svobodný pán**“ (což odpovídá titulu baron), pokračovali v otcově celoživotním díle a rozšiřovali rodinné impérium:

„V první polovině 19. století se bratři starali o důležité finanční transakce pro vlády Anglie, Francie, Pruska, Rakouska, Belgie, Španělska, Neapole, Portugalska, Brazílie, různých německých států a mnoha dalších malých zemí.“⁽⁵²⁾

Neapol je dnes spojován spíše s mafií, ale v tehdejší době byla centrem Itálie. V Casertě poblíž Neapole je letní sídlo neapolského krále, barokní palác (=Palazzo Reale), jeden z největších zámků na světě.

Odsud financovala a řídila firma **CM de Rothschild & Figli Bank**, jak Neapol a Sicílii, tak i Vatikán a vévodství Parmské a Toskánské. Griffin píše:

„Stali se osobními bankéři mnoha korunovaných evropských hlav. Spomocí důvěrníků investovali do trhů Spojených států, Indie, Kuby a Austrálie. Financovali Cecilia Rhodese a umožnili mu získat monopol nad diamantovými poli jižní Afriky. Dosud mají své podíly ve společnosti De Beers.“⁽⁵³⁾

Aby bohatství rodiny Rothschildů nevzbuzovalo na veřejnosti pozornost, Mayer Amschel ve své závěti zakázal všem členům rodiny vést mezi sebou jakékoliv soudní procesy kvůli majetku. Velmi rozvážný a moudrý krok od „*selfmade-miliardáře*“, kterého lze označit za „Billa Gatese osmnáctého století“.

Aby zůstal majetek v rodině, Amschel navíc nařídil uzavírat sňatky mezi bratranci a sestřenicemi prvního a druhého stupně, aby majetek a know-how jeho rozmnožování zůstaly v rodině. Díky tomu, že velmi rychle vlastnili banky po celém světě a měli nejlepší styky s monarchy, rostl vliv Rothschildů na politiku a peněžnictví rychleji, než to kdokoliv mohl tušit nebo pochopit. Každý panovník, jenž chtěl vést válku, byl okamžitě odkázaný Rothschildy, jejich peníze i souhlas. A permanentní války v Evropě nabízely neuvěřitelné zisky. Stačilo jen propašovat právě nezbytně zboží přes vojenské šiky.

Protože Rothschildové často financovali obě strany stejného konfliktu a byli známí svým velkým politickým vlivem a mocí - jak to potvrdil i Heinrich Heine v úvodu kapitoly. K tomu, aby poslové nebo celé náklady volně procházely kontrolami jakýmkoliv směrem, stačil většinou pouhý pohled na rudý erb na kožené brašně, kočáru nebo lodní vlajce. Tato imunita jim umožnila obchodovat na rozkvétajících černých trzích s bavlnou, přízí, tabákem, kávou, cukrem a indigem (=sytě modré přírodní barvivo). Pohybovali se neomezeně přes všechny hranice po celé Evropě.

„Tato přízeň byla jednou z nepřímých zvláštních výhod, které přinášely mnohem vyšší zisky než úroky z vládních výpůjček.

Všeobecně platí, že prodělek jednoho člověka je ziskem u jiného. I Rothschildům nejvíce nakloněni životopisci připouštějí, že více než dvě století skvěle vydělávali na válkách a hospodářských úpadcích, i když jiní utrpěli obrovské ztráty.⁽⁵⁴⁾

Od poloviny 19. století to tedy byli Rothschildové, kdo rozhodoval o válce a míru, a v konečném důsledku i o vítězích. Kdo stál v cestě jejich moci, nemilosrdně dostal pocítit důsledky. Napoleon Bonaparte, jenž Francii topící se v porevolučním chaosu, přinesl právo a pořádek, chtěl svou zemi osvobodit i od dluhů a povstal proti mezinárodním bankéřům, kteří měli své sídlo v **City of London**. (=City of London - londýnský finanční okrsek, jenž je označován jako „**nejbohatší čtvereční míle na světě**“). Je samostatným, nezávislým státem - podobně jako Vatikán nebo D.C. ve Washingtonu.) Napoleon si myslel: „**Peníze nemají svou vlast. Finančníci nejsou žádní patrioti, chybí jim zdvořilost a snaží se jedině o zisk.**“⁽⁵⁵⁾

Neměl zájem vést další válku, ani si dělat další dluhy. Toužil po finanční stabilitě a nechtěl si nechat od bankéřů mluvit do toho, jak má řídit svou zemi. Založil nezávislou francouzskou banku a postavil se do jejího čela. Rothschildové však věděli, že Napoleon bez půjčky žádnou válku nepřežije. A tak, aby ho dostali na kolena, musela sem nějaká válka. Bonaparte byl ale chytrý a prodal rozsáhlé pozemky, které Francie stejně nepotřebovala: za tři miliony liber získali od něho Američané obrovský močál nazývaný Louisiana.

Nyní měla Francie dost peněz a bankéři si museli

"utřít hubu". Nic ovšem nedali zadarmo - bojkotovali každé mírové jednání s Francií a nakonec Napoleonovi nabídli, aby společně s Anglií zaútočili na Ameriku. Jako odměnu mu slíbili titul **„krále Ameriky“**. Napoleon však odmítl. Prohlédl naskrz i všechny další triky a pokusy bankéřů. Stručný průzkum této části historie má svůj význam. Umožní pochopit to, co Griffin nazývá **„Rothschildův vzorec“**.

„Napoleon musel být zničen, ať to stojí, co to stojí. Bank of England proto natlačila vládě obrovské haldy papírových peněz, aby mohla financovat mohutnou armádu. Armády Ruska, Pruska a Rakouska byly permanentně financovány proudy zlata. Hospodářství začalo kvůli válečným dluhům znovu klopýtat. Účet však znovu zaplatil bez reptání obyčejný lid, který neměl ani nejmenší tušení.“⁽⁵⁶⁾

Rothschildové a jejich spojenci vyšli z války jako vítězové. Napoleon byl zaháněn a pokořen. Na trůn se dostal Ludvík XVIII. a dělal, co mu bankéři nakázali. O rok později se však Napoleon vrátil a postaral se o nekrvavý převrat.

Tentokrát mu však nezbylo nic jiného, než se dohodnout s bankéři a vzít si půjčku ve výši pěti milionů britských liber. Tyto peníze potřeboval, aby se ubránil ve válce proti Anglii. Titíž bankéři financovali i anglickou stranu. Angličané nakonec válku bitvou u Waterloo vyhráli a zbavili se Napoleona jednou pro vždy. Rothschildové jim totiž dali k dispozici ohromný balík peněz a jejich vojevůdci lordu Wellingtonovi nad to podřídili také své soukromé kurýry a zvědy. Znovu tak získali kontrolu nad Francií. Díky nově utvořenému monopolu a výhodám, jež jim obě strany musely poskytnout oplátkou za poskytnutí úvěrů, jim splácení státních dluhů přineslo ohromné zisky.

A to nebylo vše. Ještě dříve než se svět dozvěděl, jak bitva dopadla - v oné době neexistovala televize, ani rádio - dostal Nathan Rothschild zprávu o vítězství Anglie brzy ráno 20. června 1815 v Londýně od svého agenta Rothwortha. Ten vyrazil přímo z bitevního pole, nejprve na koni a potom lodí. Rothschild ihned spěchal na burzu, kde zaujal stejné místo jako obvykle. Protože se o jeho zangažovanosti v této válce všeobecně vědělo, stejně jako o jeho zvědech i agentech, všichni očekávali, že se dozví od něho, jestli válka skončila a kdo vyhrál. Ale Rothschild mlčel. S hluboce sklíčeným výrazem prodal anglické státní dluhopisy a předstíral tak, že Anglie válku prohrála. Fáma se šířila rychlostí blesku: **„Rothschild prodává... Wellington prohrál u Waterloo!“** Většina akcionářů ze strachu, že by mohli o všechno přijít, propadla panice a prodávala své státní dluhopisy, protože kdyby Anglie skutečně prohrála, ztratily by hodnotu. Po několika hodinách spadla jejich hodnota o 95 %. Asi tucet Rothschildových agentů pak skoupil veškeré státní dluhopisy doslova za hubičku. O pár hodin později se vše oficiálně potvrdilo: Anglie vyhrála - a s ní i Rothschildové.

Příjem Jamese Rothschilda, který pro svou rodinu dobyl Ameriku, činil v roce 1850 čtyřicet milionů dolarů, jež v oné době byly nepředstavitelným jměním. Třicet kilometrů od bran Paříže si nechal vystavět sídlo. **Když ho uviděl král Vilém I., údajně zbledl závistí a řekl:** „To by si králové dovolit nemohli. To může patřit pouze Rothschildovi.“⁽⁵⁷⁾

Jestliže doposud těžiště jejich zájmů spočívalo v peněžnictví a poskytování úvěrů, nyní se očividně zhlédli

v železničních společnostech, jež v oné době slibovaly velké obchody. Mimo to získali značné podíly v různých dolech, důlních závodech a později i v ropných koncernech. Již v polovině 19. století byli považováni za nejbohatší rodinu světa. Nechtěli se ale spokojit jen s bohatstvím a mocí. Chtěli víc - toužili po vlastním státu, který i dostali: Izrael.

Albert Salomon Anselm, svobodný pán z Rothschildu, byl v roce 1910 s odhadovaným jměním ve výši jedné miliardy korun považován za nejbohatšího Evropana. Vídeňská bankéřská rodina Rothschildů ve výčtu svého majetku uváděla mimo jiné tři paláce ve Vídni, zámky v Langau, Enzesfeldu, Schillersdorfu, Beneschau, Reichenau, dále zámek Rothschild ve Waidhofenu an der Ybbs a pozemky přímo gigantické rozlohy. Podle přání v dědečkově závěti se v roce 1876 oženil se svou sestřenicí **Bettinou Caroline de Rothschild** (1858-1892), dcerou **Alphonse Jamese de Rothschild**.⁽⁵⁸⁾

V 19. století vlastnil klan vedle nesčetných zámků, paláců, obchodních domů a pozemků v Evropě i v Novém světě také nejcennější umělecké sbírky své doby. Kromě toho největší a nejvýznamnější producenty vína, jako **Château Mouton-Rothschild** v Bordeaux.

Rothschildové měli své banky ve všech významných zemích a již tehdy byli považováni za majitele největšího zlatého pokladu na světě. V podzemních trezorech svých bank, především v Londýně, skladovali údajně tisíce tun zlata. Proto, že *goldfixing* (=určování ceny zlata pro celý svět) v letech 1919 až 2004 probíhal u *N M Rothschild & Sons* v Londýně, měli Rothschildové samozřejmě informace o vývoji cen, a tak mohli nakupo

vat či prodávat vždy ve *správnou* chvíli. Jakýkoliv vývoj kurzu jim přinášel zisk.

Přestože v obou světových válkách přišli o nějaké zámky a pozemky, v posledních dvou staletích se s bohatstvím Rothschildů nemohl nikdo měřit. I když sami tvrdili opak, v 20. století zaručeně nezchudli. Právě naopak! Založením FEDu v roce 1913, vznikem státu Izrael, financováním obou světových válek a díky neoliberalismu a globalizaci své nepředstavitelné jmění a sotva popsitelnou moc ještě rozšířili. Spletenec jejich firem a podílů je tak komplikovaný a vzájemně propojený, že je udivující, že sami mají o tom vůbec přehled. (Více k tomu v dalším textu.)

Rothschildové jsou bankéři, mecenáši umění, vinaři a - filantropové, jak se titulují s mimořádnou oblibou sami. Novináři, kteří spletenec firem následovníků Amschel Meyera částečně rozmotali a došli k závěru, že Rothschildové jsou podle všeho nejbohatší rodinou světa, se snaží tvrdit, že vliv klanu však nemůže být tak velký, jak mnozí tvrdí. Znovu a znovu se objevuje slovo: „konšpirační teorie“.

Proč? Ze strachu! Obavy z následků, když se někdo naveze do nejbohatší rodiny světa! I strach z toho, že by si dotyčný musel přiznat, že je jim vydán na milost a nemilost. Pokud totiž chceme věřit tomu, že vše, co zde odhaluji, je skutečností, potom to znamená, že všechno, co jsme se učili ve škole, a vše, co nám chtějí prodat média a politikové, musíme hodit přes palubu a vytvořit si zcela nový obraz světa.

V mnohých vzbuzuje taková představa strach, jemuž hluboce rozumím. Považuji však za důležité, abych o tom informoval. Jsme v době zásadních převratů a budoucnost lze snáze utvářet tehdy, pokud známe

fakta o minulosti a přítomnosti.

V roce 1882 začal Edmond James de Rothschild (1845-1932) skupovat pozemky v Palestině. Podpořil založení osad **Zichron Jaakow** a **Rischon leTzion** a stal se tak jedním z nejaktivnějších mecenášů a finančních opor sionismu. V roce 1889 předal Edmond de Rothschild 25 000 hektarů palestinské zemědělské půdy včetně na nich stojících osad **Židovskému kolonizačnímu sdružení** (=Jewish Colonization Association). V osmdesátých letech podporoval při usídlování v Palestině řadu ruských emigrantů. V listu **Jerusalem Post** z 26. listopadu 2010 pod titulkem „**Rothschildův Izrael**“, se však dočteme, že u osadníků zjevně nebyl bezpodmínečně oblíbený:

„Ne všichni, kterým baron pomohl, ho i bezmezně milují. Někteří měli dojem, že se do každodenního života nových osad příliš vměšuje na dálku a že jejím obyvatelům vnucuje své vlastní názory, metody a rozhodnutí. Ve skutečnosti však zastupovali barona v osadách spíše jeho agenti, kteří si chtěli "ocelovou pěstí" podrobit první pionýry a často jim tak zbytečně komplikovali život.“⁽⁵⁹⁾

V roce 1924 založil Edmond James de Rothschild i **Palestinské židovské kolonizační sdružení**, jež získalo v Palestině více než 500 čtverečních kilometrů země, což je plocha dvakrát tak velká jako Frankfurt nad Mohanem. Edmond podnikl mezi léty 1887 a 1925 do Palestiny celkem pět cest aby sledoval vývoj svých „sionistických kolonií. Odhaduje se, že za tyto projekty vydal více než 50 milionů dolarů.

Označení „sionismus“ se poprvé objevilo v roce 1893 u Nathana Birnbauma. Za zakladatele *sionistické ideologie* je však považován Maďar Theodor Herzl. Východiskem je jeho kniha *Zidovský stát*, která vyšla v roce 1896. V ní prohlásil, že nejlepším prostředkem jak porazit antisemitismus, je založení židovského státu. Z jeho pohledu bylo pro to nejlepší místo v Palestině.

Edmonda Jamese de Rothschilda představa vlastního státu zřejmě rovněž lákala - mohl ho utvářet podle svých představ. Možná že, vlastní-li někdo stát, to přináší i daňové výhody? V každém případě si tak mohl postavit pomník, a proto podporoval sionisty. Dnes je podle Edmonda de Rothschilda a dalších rodinných příslušníků pojmenován v Tel Avivu *Rothschildův bulvár*, stejně jako četné izraelské budovy, zařízení, nadace, školy, nemocnice, galerie a muzea v celé zemi.

První světová válka by se bez přičinění velkobank nemohla uskutečnit, protože právě ony na ni poskytovaly úvěry. J. P. Morgan financoval Anglii a Francii, Rothschildové zřejmě Německo a Rakousko. Protože ale Morgana pojilo s Rothschildy, nejpozději od společného založení FEDu v roce 1913, těsné pouto, dá se říct, že financovali společně obě strany.

Když byla v roce 1916 první světová válka takřka u konce, protože Německo ji mělo již v podstatě vyhranou, nabídli sionisté tajně Angličanům, že zatáhnou do hry USA a zamíchají tak nově kartami. Jako protislužbu požadovali Palestinu, kde si chtěli zřídit vlastní stát.

Angličané zřejmě souhlasili. *Balfourská deklarace* z roku 1917 potvrzuje nejen tuto tajnou dohodu, nýbrž také to, že Rothschildové z této dohody profitovali a měli za to dostat „svůj stát“ Izrael. Dohoda mezi an

glickou vládou a Lionelem Waltrem Rothschildem byla formulovaná poněkud nabubřele, aby se nedala každému a okamžitě **dekódovat**. Její obsah je však jednoznačný:

„Vážený lorde Rothschilde,

jsm velmi potěšen, že Vám mohu jménem vlády Jeho Veličenstva odevzdat následující projev sympatií s Vašimi židovsko-sionistickými snahami, které byly předloženy kabinetu a jím schváleny: „Vláda Jeho Veličenstva pohlíží příznivě na zřízení národního domova pro židovský lid v Palestině a učiní co bude v jejích silách, aby dosažení tohoto cíle usnadnila, přičemž se samozřejmě rozumí, bez toho, aby se zpochybnila občanská a náboženská práva stávajících nežidovských společenství v Palestině, nebo práva a politický statut Židů v jakékoliv jiné zemi.“

Byl bych Vám vděčný, kdybyste toto prohlášení dal na vědomí Světové sionistické organizaci.

Váš oddaný Arthur Balfour“

J. P. Morgan měl v USA pod kontrolou již přibližně od roku 1910 nejdůležitější tisková media. Prezident Wilson chtěl být zvolen ještě jednou, což by se mu bez podpory mocných bankéřů nepodařilo. Vtáhnout USA do války proto nebylo pro bankovní kartel obtížné.

Díky účasti amerických ozbrojených sil potom spojenci Francie, Ruska a Anglie relativně rychle první světovou válku i vyhráli. Nad Palestinou, která doposud náležela k Turecku, získala protektorát Anglie. Zvedla se velká židovská přistěhovalecká vlna a rozběhla se výstavba mnoha osad a měst. V roce 1948 - poté, co spojenci díky americké pomoci vyhráli také druhou světo

vou válku - byl konečně oficiálně založen stát Izrael.

Edmondův nejstarší syn James Armand de Rothschild se svou manželkou Dorothy pak pokračovali v otcově životním díle. Věnovali 16 milionů izraelských liber na novostavbu izraelského parlamentu (=Knesset) a na vlastní náklady nechali vystavět i izraelský nejvyšší soudní dvůr.

Edmond James Rothschild a jeho žena Adelheid byli nejprve pohřbeni na pařížském hřbitově *Père Lachaise*. V roce 1954 však po státním pohřbu našli místo svého posledního odpočinku poblíž města *Binamina* v Izraeli na vrchu *Ramat haNadiv* (=vrch Dobrodince).

Větve rodiny Rothschildů jsou navzájem propletené. V 19. století žili hlavně ve Francii, Rakousku, Německu, Anglii, Itálii, Španělsku a Austrálii. Rodinná sídla si budovali ve všech koutech Země, a to také v Asii a Severní a Jižní Americe.

Pokrevní sňatky mezi rodinnými příslušníky jsou v rodině Rothschildů dodnes obvyklé. Jsou nejjistějším způsobem, jak zaručit oddanost k rodině, držet peníze v rámci klanu a zajistit, aby rodinná tajemství zůstala neprozrazena. A tak se *Evelina de Rothschild* (poté co její matka *Charlotte von Rothschild* uzavřela sňatek se svým bratrancem *baronem Lionelem de Rothschild*) přibližně v roce 1865 provdala za svého bratrance *Ferdinanda Jamese von Rothschild*. Svobodný pán *Wilhelm Karl von Rothschild* se oženil se svou sestřenicí *Mathilde von Rothschild*. Jeho bratranec svobodný pán *Mayer Karl von Rothschild* si zase vzal za ženu svou sestřenicí *Louise Mayer von Rothschild*. Seznam by mohl pokračovat do nekonečna.

Foreign Office,

November 2nd, 1917.

Dear Lord Rothschild,

I have much pleasure in conveying to you, on behalf of His Majesty's Government, the following declaration of sympathy with Jewish Zionist aspirations which has been submitted to, and approved by, the Cabinet

"His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people, and will use their best endeavours to facilitate the achievement of this object, it being clearly understood that nothing shall be done which may prejudice the civil and religious rights of existing non-jewish communities in Palestine, or the rights and political status enjoyed by Jews in any other country"

I should be grateful if you would bring this declaration to the Knowledge of the Zionist Federation.

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Arthur Balfour', is written over a large, diagonal watermark that says 'dezinformace'.

Obr. 8:

Gratulace k založení sionistického státu Izrael, kterou ve jménu britské vlády zaslal Arthur Balfour lordu Rothschildovi.

Rothschildové dnes

Proč se vůbec tak dlouho a podrobně zabýváme jedním jediným rodinným klanem? Z jednoho prostého důvodu: v západním světě je sotva nějaký velký koncern, který by úplně, nebo přinejmenším částečně nepatřil Rothschildům!

Nechcete tomu věřit? Inu, na dalších stranách vám mohu poskytnout pouze stručný přehled toho, co jsem zjistil. Jak se zdá, nikdo si totiž nevšiml (přinejmenším to uniklo „serióznímu tisku“), že rodinní příslušníci skrze nejrůznější investiční firmy v posledních desetiletích skoupili polovinu světa. Protože neovládám hebrejštinu, jsem nucen vynechat izraelské firmy. Výsledky mých pátrání v Evropě a USA, by však jako důkaz měly postačit.

Po vyvlastňování v „*třetí říši*“ se Rothschildové dlouho oficiálně drželi od Německa a Rakouska dál. V roce 2009 však v těchto zemích opět otevřeli své banky, a provozují je i ve všech větších městech Evropy, USA, Jižní Ameriky, Austrálie a v Izraeli.

Tyto finanční ústavy se nezaměřují na průměrnou soukromou klientelu, nejsou nijak nápadné a na pěších zónách neprovozují žádné pobočky. Banky Rothschildů pečují výlučně o bohaté klienty, velké podniky, banky či mezinárodní organizace. Maloobchod přenechávají jiným. Na webové stránce jejich německé banky se dočtete:

„Rothschild je vůdčí nezávislá investiční banka po celém světě poskytujeme klientům poradenství v oblasti strategie, fúzí a přebírání firemních podílů (=Mergers & Acquisitions), při obstarání vlastního i cizího kapitálu a restructuračních procesech.

Kombinace objektivit naší banky jako nezávislého domu, poradenského přístupu, jenž využívá globální síť a zaměřuje se na trvalé partnerské vztahy s klienty, je pro zákazníka přidanou hodnotou, skrze stabilitu, integritu a kreativitu. Rothschild od svého založení před více než 200 lety stále spočívá v rodinném vlastnictví. S našimi přibližně 950 bankovními poradci ve více než pětatřiceti zemích celého světa je Rothschild vyhledávaným poradcem vlád, finančních institucí, podniků i soukromých osob.⁽⁶⁰⁾

Bankovní impérium Rothschildů tvoří tucty bankovních skupin, investičních fondů a firem:

Groupe LCF Rothschild Banque Privée
Edmond de Rothschild N M
Rothschild & Sons N M Rothschild China
Holding Rothschild BankAG
Banca Privata Edmond de Rothschild Lugano
La Compagnie Benjamin de Rothschild S.A.
Rothschild Continuation Limited
Rothschild North America
Rothschild Bank International
Rothschild Australia
Rothschild Asset Management Holdings

V řadě případů se však z názvů firem nedá usoudit o účasti rodiny v dané instituci. Následující banky, podle mých výzkumů, jsou v úplném vlastnictví klanu Rothschildů:

Cie Banque
Concordia BV

RIT Capital Partners PLC
Paris-Orléans SA
Five Arrows Asian Enterprise Trust
Five Continents Financial Limited

Podle výzkumů, které provedl portál *The Intel Hub*, do majetku této rodiny filantropů (přinejmenším z části, když ne celé) vedle četných bank patří i realitní a pojišťovací společnosti a investiční firmy - na příklad o **Royal & Sun** či **The Blackstone Group**.⁽¹³²⁾

Zvláštní pozornost si zaslouží The Blackstone Group - soukromá investiční banka a správce majetku.

V roce 1985 tuto společnost, s pomocí Rothschildových peněz, založili Peter G. Peterson a Steven A. Schwarzman. Peterson je také v New Yorku v představenstvu *FEDu* a v představenstvu *Council on Foreign Relations* (CFR). Schwarzman je, překvapivě, též členem CFR. Jeho studijním přítelem je George W. Bush. Oba byli ve stejnou dobu na Yaleské univerzitě a členy spolku *Skull & Bones*.

Firma Henryho Kissingera, *Kissinger McLarty Associates*, s Blackstone úzce spolupracuje (dle webové stránky Blackstone). Obě společnosti se zapletly do obchodu s realitami v souvislosti s *World Trade Center*, jež **Larrymu Silversteinovi** vyneslo výplatu značně vysoké pojistné částky (k tomu později v kapitole o rodině Rockefellerů). **Randall Rothschild** je jednou z hlav skupiny **Blackstone** a také šéfem oddělení nemovitostí v *Blackstone Real Estate Debt Strategie* (=strategie v oblasti realitních dluhů). **Lord Jakob Rothschild** zasedá ve správní radě.

Blackstone drží v rukou obrovské balíky akcií mimo jiné následujících firem:

Deutsche Telekom, Gerresheimer Glas (sklářská

firma - výroba obalů pro farmaceutický, kosmetický a potravinářský průmysl), *TRW* (jeden z 10 největších subdodavatelů pro automobilový průmysl), *Nalco Chemical Company* (chemický průmysl), *Freescall* (polovodiče), *Merlin Entertainment* (provozovatel turistických atrakcí - Legoland, Muzeum Madame Tussaud, rekreační parky, Sea Life Center, Earth Explorer), *Universal Orlando Resort* (zábavní park zaměřený na filmovou tematiku), *Cineworld* (kinematografie), *Houghton Mifflin* (nakladatelství), *Spirit Group* (gastronomie), *Klockner Pentaplast* (folie), *hotely Hilton, The Weather Channel Landmark Communications* a mnohé další.

Proč zmiňuji výše uvedené firmy? Protože významný podíl v kterékoliv z těchto společností znamená zároveň právo spolurozhodování ve velkých koncernech. A Rothschildové díky nejružnějším konstruktům vlastní několik procent v téměř každé velké západní firmě či koncernu. On-line vydání listu Handelsblatt 24. dubna 2006 v podtitulkem „Blackstone jedním z hlavních akcionářů Telekomu“ informuje:

„Státní banka Forderbank KfW otevřela dveře americkému investorovi k nákupu cenných papírů bonnského telekomunikačního gigantu. Prodala mu balík se 4,5 procenty akcií. Tím že se KfW i Blackstone zavázaly podržet akcie do určité lhůty, otevřela burza prudkým vzestupem kurzu akcií Telekomu... Očekává se, že Blackstone získá i mandát v dozorčí radě...“

Každý větší podíl v nějaké firmě (bezmála pět procent z balíku akcií velké firmy je již významným podílem) znamená také vliv na strategii a orientaci firmy, a

tedy moc. Moc, kterou může na trhu a burzách využít k vlastnímu prospěchu. Tímto způsobem Rothschildové ovlivňují ekonomiku, fuze (=slučování firem), podmínky poskytování úvěrů a v neposlední řadě i burzovní kurzy. Ale Rothschildové nevlastní jen akcie investičních firem (jako je Blackstone), jež zase fungují jako společníci ve všech větších západních firmách. Rodinní příslušníci kromě toho vlastní v řadě těchto jednotlivých firem i své osobní podíly. Nakonec lze zvnějšku jen stěží vytušit, komu kolik čeho patří a kdo v konečném důsledku určuje strategii celého koncernu.

Online-vydání časopisu *Focus* z 25. září 2008 pod titulkem „*Rothschild objevuje německé firmy*“ píše:

„Investiční banka Rothschild startuje dle zpráv v tisku s 600 miliony eur vlastní investiční balík na nákup akci a má v plánu investovat také v Německu. Rothschild chce více investovat do německých firem, a to z jednoho prostého důvodu: Jsme přesvědčeni, že v Německu lze nalézt celou řadu velmi zajímavých investičních příležitostí,“ řekla hlava rodiny baron David de Rothschild listu *Süddeutsche Zeitung*. Jeho banka údajně nemá zájem firmy kompletně koupit, nýbrž chce pouze na nich získat menšinové podíly. *Rothschild je největší investiční banka na světě v rodinném vlastnictví a doposud prochází krizí mnohem lépe než její velcí konkurenti jako Lehman Brothers nebo Merrill Lynch.*“(6.)

Není se čemu divit, že tímto způsobem lze projít krizí snáze a lépe než ostatní. Dalo se tušit, že podílníkovi téměř všech západních podniků a bank a poradci vlád nemohla taková krize nijak zvlášť uškodit, ba na

opak. Kdo vážně věří tomu, že burza je zrcadlem nabídky a poptávky je - slušně řečeno - „naivní“.

Rothschild je podílníkem také v **BlockRock Inc.** (=investiční společnost), která drží zase významné podíly ve firmách Adidas, Allianz (=pojišťovna), BASF (=největší chemická společnost na světě), Bayer (=farmaceutický a chemicko-technologický průmysl), Bilfinger Berger (=stavební společnost), Daimler (=automobilka), Deutsche Bank, Deutsche Borse (=jedna z největších burzovních společností světa), EO.N. (=dodavatel elektřiny a zemního plynu), HeidelbergerCement (provozovatel cementáren), Infineon (=výroba polovodičových součástek a čipů pro různé oblasti využití), K+S Aktiengesellschaft (=agrochemický průmysl), Linde (=výroba a prodej technických, lékařských a speciálních plynů), RWE (=dodavatel zemního plynu a elektřiny), SAP (=poradce při řízení firem), Siemens, Solarworld (=solární a fotovoltaické systémy, obnovitelné energie), Sky (=největší evropská společnost v oblasti satelitního vysílání) a mnoha dalších.⁽¹³³⁾

Barclays Global Investors (dceřiná společnost Barclays Bank) patří rovněž k BlockRock. Přitom mateřská společnost **Barclays** se asi dvaceti procenty podílí v BlockRock. Jméno, jež BlockRock spravuje, obnáší okolo 2700 miliard amerických dolarů, což je 2,7 bilionů ! V číslech vyjádřeno: 2 700 000 000 000 amerických dolarů !

BlockRock je podílníkem také v **Glencore** (=největší obchodník se surovinami na světě), do nějž navíc v roce 2010 vstoupil (osobně se 40 miliony amerických dolarů) **Nathaniel Rothschild.**⁽¹³⁴⁾ Společnosti Glencore patří zase třetinový podíl v **Xstrata plc**, velké švý

carské báňské společnosti. Nathaniel Rothschild zastává funkci druhého předsedy představenstva v Attara Capital LP, jednom New Yorkském hedge fondu (=speciální investiční fond s vysokým rizikem). Tento fond zase drží v rukou podíly ve firmě Xtrata pic. V tomtéž roce koupil za 100 milionů amerických dolarů akcie společnosti United Co. Rusal, největšího producenta hliníku na světě. Hlavními vlastníky Rusalu jsou Oleg Deripaska a Roman Abramowitsch, se kterými Rothschilda váže osobní přátelství. V jednom rozhovoru Nathaniel Rothschild prozradil:

„Rusal a Glencore jsou příkladem firem, jež v minimálně krátkém čase zrychlily z nuly na sto. Glencore se může pochlubit zcela speciální podnikovou kulturou a naprosto výjimečným vyzařováním. Tento druh podniku vzniká jen s velkými obtížemi.“⁽⁶²⁾

Zatímco v soukromí se Rothschild s ruskými oligarchy přátelí a společně investují do stejných firem, avšak oficiálně, aby přivedli tisk a veřejnost na falešné stopy a aby mohli ovlivňovat politiku, proti sobě osnují. Pod titulkem ***„Kvůli aféře se sponzorskými dary se konzervativci dostali do pěkné kaše“*** on-line vydání listu *Handelsblatt* ze dne 23. října 2008 informuje:

„George Osborne má skutečný problém. Stínový ministr vůdce britské opozice Davida Camerona měl údajně jednoho ruského oligarchu požádat o peníze... Druhý muž v týmu Davida Camerona bojuje o svou pověst. Manažer hedgeového fondu Nathaniel Rothschild mu totiž v otevřeném dopise v listu „Times“ vyčetl, že o darech politické straně diskutoval s jedním ruským oligarchou. Takové dary

jsou však ilegální, protože dotyčný muž, Oleg Deripaska, nemá ve Velké Británii volební právo.“

Příliš zamotané ? Sliboval jsem příliš ? Tajné pletichy Rothschildů by naplnily celé stohy papíru. Jisté je, že zauímají pozice, skrze které ovlivňují veškeré důležité hospodářské a politické události v západním světě.

Rothschildové a jim rovní, které zde označujeme jako ***ilumináty***, jsou bez problému schopní zinscenovat hospodářskou krizi jako je ta, jež právě probíhá. Za jakým účelem ? Aby státy uvrhly do ještě větších dluhů, aby střední třídu sedřeli z kůže a zvětšili své bohatství a moc - moc, nezbytnou na to aby se mohli udržet proti stále více posilujícím Asiatům. Proto zajímají Rothschildové nejlepší pozice nejen na západě..

JNR UK Ltd (=Jakob a Nathaniel Rothschild) je banka, jejímž prostřednictvím se vyřizují tajné obchody ve Východní Evropě a Rusku. JNR má filiálky po celém světě. Neuskutečňují se zde jen obchody s Deripaskou a Abramowitschem. Dle amerického prezidentského kandidáta Lyndona LaRouche banka usilovala i o převzetí většinového podílu v ruském koncernu Yukos. Ruská vláda tomu v poslední chvíli zabránila tím, že v roce 2003 předsedu koncernu Chodorkowského odstavila od vlády, protože prý chtěl převést firmu na Jakoba Rothschilda.

Aby toho nebylo málo, zřídila si rodina Rothschildů (dle Lyndona LaRouche) také svou vlastní tajnou službu. V roce 2007 koupila JNR firmu Diligence LLC, kterou v roce 2003 spolu s bývalým agentem CIA Mikem Bakerem založil Nick Day, jeden z předních brit

ských tajných agentů. Podle listu *Handelsblatt* vyšla více než polovina, z přibližně stovky spolupracovníků, z řad bývalých agentů různých tajných služeb. Zbytek jsou (podle firemního webu) bankéři, investigativní novináři a diplomaté. ⁽⁶³⁾

Nathaniel Rothschild kromě toho zastává funkci zástupce předsedy představenstva společnosti **Atticus Capital Group**, velké americko-anglické investiční firmy. Od roku 2005 je „Nat“ také členem obchodní skupiny *Young Global Leaders* v rámci **Světového ekonomického fóra** (=World Economic Forum/WEF), známé především každoročními meetingy ve švýcarském Davosu. Zde se schází „mezinárodní elita, ekonomičtí experti, politici, intelektuálové a novináři, aby diskutovali o nejnaléhavějších otázkách světa, jako je zdraví a životní prostředí.“ Sídlo této anglické odnože klanu Rothschildů je *Spencer House* v ulici St. James. Je to jediný palác v srdci Londýna, jenž doposud zůstal v soukromém vlastnictví.

Další firma Rothschildů je **Monument Capital Group LLC** (jedna z největších soukromých investičních firem na světě) se sídlem ve Washingtonu. Zde vystupuje **James Rothschild** v roli viceprezidenta. *Monument Capital* založili Robert Dunn (někdejší šéf společnosti **Carlyle Group**) a Douglas Baker, bývalý vysoce postavený spolupracovník Bílého domu a důvěrný přítel George W. Busche. Společnost *Carlyle Group*, která patří rodině Bushových, saudskému královskému domu a rodině Bin Ládina, profituje z války v Afganistanu nejvíc. Domovskými bankami skupiny *Carlyle* jsou finanční instituce rodiny Rothschildů. *Monument Capital* se zase specializuje na výzbroj a zakázky ame

rického **Úřadu pro vnitřní bezpečnost** (=Homeland Security), jenž od útoku z 11. září 2001 do dohledu nad vlastním obyvatelstvem a do ostrahy hranic nastrkal mnoho miliard.

„Monument Capital Group LLC dnes podepsala obsáhlou smlouvu se společností Vortex Systems LLC, jež je hlavním dodavatelem vybavení pro americkou pohraniční stráž (Border Patrol).“⁽⁶⁴⁾

Rodiny Rothschildů a Bushů tedy na „válce s terorismem“ (kterou po útocích z 11. září 2001 vyhlásil George W. Bush) skvěle vydělávají.

Rothschild Erken Group (REGroup) poskytuje dle vlastní výpovědi „poradenství německým inovativním firmám, které chtějí uplatnit nové poznatky na americkém trhu, a to v kterékoliv etapě. Víme, že budoucnost patří těm firmám, jež nejrychleji rozpoznají možnosti a příležitosti trhu a podle toho zaměří i své aktivity.“⁽⁶⁵⁾

Rothschild Capital Group zase financuje koncernům, finančním institucím a vládám (dle vlastního tvrzení) všechny druhy velkých obchodů. Sami o sobě píší: „Až do roku 2000 poskytoval Rothschild poradenství v oblasti privatizace mimo jiné téměř čtyřiceti vládám.“TM

Rothschild Capital Motion Picture Financing Division poskytuje poradenské služby, financuje filmovou a televizní produkci, půjčovny filmů, hudební producenty a všechny typy zábavných projektů.

Magazín *Focus Money* v roce 2009 zveřejnil pod názvem „Komu patří Německo?“ sérii článků, v níž obsírně

popisuje, co všechno spadá do majetku *Capital Group*. Ani jedinkrát se však nezmiňují o jménu *Rothschild*:

„Tomuto gigantu mezi fondy patří každá desátá akcie ve společnostech Linde, Bayer a Merck. Jen skrze Dax (=německý index obchodování s akciemi) drží Američané podíly o celkové burzovní hodnotě ve výši 16,4 miliard eur - což odpovídá přibližně souhrnné hodnotě Deutsche Bank a Lufthansy... Investiční bankéř Jonathan Bell Lovelace založil Capital Group v roce 1931 - dva roky po burzovním krachu. Zhroucení burzy předvídal a zavčas své cenné papíry prodal. Capital Group dnes sídlí v 53. poschodí v budově Bank of America Towers v Los Angeles a spravuje peníze dvaceti milionů střadatelů v jednatřiceti fondech (750 miliard dolarů). Firma sama patří z deseti procent zakladatelské rodině - a část spadá do vlastnictví sto padesáti manažerů a analytiků fondu. To je důvodem toho, proč je většina z nich podniku dlouhodobě věrná.“⁽⁶⁷⁾

Společnost **Massingberd Rothschild** se specializuje na internetová média a v jejím čele stojí **Oliver Rothschild**. Spolu s **Rio Tinto Group** provozují již téměř 140 let jednu z největších těžbařských společností a doly po celém světě. Těží zlato, diamanty, železnou rudu, bauxit, hliník, měď, titan, sůl a jiné. Firma sama má tržní hodnotu přes 30 miliard eur.

Rothschildové jsou dodnes podílníky také v De Beers, jenž je největším světovým zpracovatelem a obchodníkem s diamanty. Podnik založili společně s Cecil Rhodesem v osmdesátých letech devatenáctého století. Baron David de Rothschild zasedá v jeho představenstvu.

Úzce spjati jsou Rothschildové také s **News Corporation** Ruperta Mudrocha, který je největším světovým mediálním koncernem. V představenstvu je mimo jiné i Andrew S. B. Knight, člen představenstva v Rothschild Capital Management.

News Corporation provozuje přes sto novinových titulů a řadu magazínů, mezi nimi tak významné listy jako *The New York Post*, *Wall Street Journal*, *GQ* nebo *Vogue*. K nim náleží i stovky filmových a televizních společností, jako je *20th Century Fox*, *Sky* a různé kanály *National Geographic*.

„Murdoeh, vydírá zvolené politiky jednostranně a cíleně zaměřenou volbou zveřejňovaných informací tak dlouho, dokud se nepodřídí jeho vůli. Podrývá tak demokracii na celém světě. Dlouhá léta manipuloval velké demokracie jako je USA, Velká Británie a Austrálie, nyní chce však svou kontrolu ještě zdokonalit. Většinu republikánských kandidátů na prezidenta USA nalezneme na Murdochově výplatní listině. Když Obama jeho televizní kanál Fox-News-Network nazval "hláskou trouby propagandy", Murdoeh rozhýbal pravicové hnutí Tea party a začal vysílat jejich nenávistné útoky zaměřené proti Obamově zdravotní reformě a mírovým snahám. Výsledkem bylo velké vítězství republikánů při volbách do kongresu v roce 2010.“⁽¹²¹⁾

Důvěrníci Rothschildů sedí ve všech důležitých národních bankách, vládách, vládních institucích, výborech a poradenských firmách, u Kulatého stolu, v CFR, ve Světové bance, IWF, BIZ a UNO (abych jmenoval alespoň některé). Jejich loajalita je znamenitě zaplácena.

Tak například v říjnu 2003 šéf **Bank of England**, **sir Edward George**, předsedal do představenstva anglické Rothschild Bank. V dubnu 2010 přestoupil Michael Helou z NM Rothschild & Sons Ltd. k anglické velkobance **Barclays**, jejímiž podílňíky jsou rovněž Rothschildové. **Marcus Agius**, předseda představenstva v Barclays, je manžel Katherine de Rothschild, dcery Edmunda de Rothschild.

Neměli bychom také zapomenout, že klan Rothschildů je rovněž spoluzakladatelem a společníkem ve **FEDu**, soukromé americké centrální bance, které zase patří americký dolar.

Rothschildové jsou spolujaiteli **Morgan Chase**, **Citi Group** a **Bank of America** (tři největších bank ve Spojených státech), a to jak skrze soukromé podíly, tak i prostřednictvím firmy **FMR Corporation** (Fidelity Management & Research Corp). V Německu se jmenuje **Deutschland Fidelity Investment Services GmbH** a je hlavním akcionářem ve společnosti **Monsanto**, největší firmě na světě zabývající se genovou manipulací a zemědělstvím.

Od roku 1902 je rodina Rothschildů také spolujaitelem **Royal Dutch Shell**, jednoho z největších světových ropných koncernů, jehož hlavním vlastníkem je holandská královská rodina. Kromě toho se přímo či nepřímó podílí i ve firmě **Transocean**, největším světovém producentu ropy a zemního plynu, a jiných naftařských společnostech.

Firmy Rothschildů k sobě již dvě stě let vážou vlivné politiky a hospodářskou elitu, kteří v zájmu firem Rothschildů tahají na pozadí za nitky. Rozpletení všech těchto vláken, by byl pravděpodobně úkol na celý ži

vot. Záhadou pro mne zůstává, jak se v takové džungli dokáže vyznat samotný klan. Očividně to však zvládá, úspěchy totiž hovoří za vše. List *Financial Times Deutschland* 31. března 2008 informoval:

„Investiční banka Rothschild zaměřuje své zájmy na významné německé obory, a rozšiřuje proto okruh svých poradců. Takzvaným Senior Advisorem poradců v oblasti fúzí a kapitálových trhů se stal sedmapadesátiletý Walter Thießen. V polovině roku 2007 se nečekaně vzdal svého postu předsedy představenstva v AMB Generali - třetí největší pojišťovací skupině... Thießen pronikl do jedné z nejlépe obsazených skupin poradců v německých investičních bankách. Rothschild již celá léta využívá strategie, kdy s pomocí zkušených odborníků stimuluje trh ve vlastní prospěch. Bance poskytoval poradenství Bernd Gottschalk, někdejší prezident vlivného sdružení v oboru automobilového průmyslu. Ve službách banky stojí od svého odchodu z politiky rovněž bývalý bavorský ministr financí Kurt Faltlhauser. Úzké styky Rothschild již tradičně udržuje také s BayernLB. Skupinu vede Klaus Mangold, kdysi hlava firmy Quelle a bývalé společnosti Daimler-Benz AG. Dnes je Mangold navíc i šéfem Výboru německého hospodářství pro Východ.“

Mangold přivedl k Rothschildovi i Gerharda Schrödera. On-line list *Manager-Magazin.de* o druhé kariéře bývalého spolkového kancléře informoval 9. dubna 2010:

„...ke spolupráci v uhlazeném bankovním domě ho konečně v březnu 2006 přemluvil bývalý man

ager firmy Daimler Klaus Mangold (sám po léta ve službách Rothschildů). David de Rothschild poslal Schröderovi, jak je v takových případech obvyklé, krátký dopis, ve kterém mu děkoval za ochotu ke spolupráci a pozval ho k dalšímu zasedání evropské rady. Takový prostý, ale kultivovaný způsob obchodování Schrödera fascinoval. „Nejsou potřeba stohy papírů. Stačí si krátce pohovořit o podmínkách, potřást rukou - a vše funguje.“

Ano, přesně tak to funguje ! Téměř žádné oficiality !

Historie Rockefellerů

Čím byli v 19. století Rothschildové v Evropě, tím byli v Americe Rockefellerové. Byla to nejbohatší rodina v zemi, mluvilo se o ní, že nemá zábran a byla považována za ztělesněnou „tvář zla“. Zároveň ale byli také symbolem amerického snu. Byli uctívání a zároveň nenávidění. John D. Rockefeller IV. je i dnes nejbohatším Američanem a vládcem gigantického impéria.

Rodina má své kořeny v Německu - pochází z Fahru (dnešní Neuwied), oblasti, jež se v 16. století jmenovala Rockenfeld. První písemná připomínka o ní pochází z roku 1280, region se v ní zmiňuje jako „Rukenvelt“, a to kvůli své poloze na prvním horském hřbetu mezi Rýnem a Westerwaldem. Krajina patří dnes do spolkové země Porýní-Falc. Příjmení Rockenfeller je v Neuwiedu časté dodnes.

Dva Rockenfellerové se na počátku 18. století vystěhovali i se svými rodinami do New Jersey a New Yorku. Tam si začali říkat Rockefeller. Rodina se ale proslavila

teprve na konci 19. století díky Johnu D. Rockefellerovi a jeho bratru Williamovi. Tito dva bratři byli synové Williama Avery Rockefellera, podomního obchodníka a mastičkáře, který podobně jako postava z amerického westernu, táhl vesnicemi a „zázračně léčil“, dokud nebyl zatčen a uvězněn.

Malý John D. měl ve škole vynikající prospěch, ale v šestnácti letech měl už školy dost, protloukal se a živil příležitostnými zaměstnáními, dokud společně s Angličanem Mauricem Clarkem nezaložil obchod se smíšeným zbožím. Vložil do něho veškeré své úspory — 2 000 dolarů. Pro své ambiciózní plány však potřeboval jednu takový úvěr v bance. Sebejisté vystupování ještě neploletého mladíka ovlivnilo ředitele natolik, že mu sumu vyplatil. John D. prý z banky vyběhl a jásal: „*Stojím jim za to, aby mi půjčili 2 000 dolarů ! Jsem velký muž !*“

V roce 1862 byla firma *Rockefeller, Clark & Co.* jednou z největších v Clevelandu. Roční zisk ve výši 35 000 dolarů bylo potřeba někam investovat, a tak se Rockefeller vydal do Pensylvánie, kde se začínal rozmáhat obchod s ropou srovnatelný se zlatou horečkou. Ale podobně jako ve zlatokopeckých osadách i zde panoval chaos, násilí a anarchie. Špina a zločinné prostředí Johnovi hledání ropy znechutily. Zjistil však, že transportem a rafinováním (další zpracování ropy) lze vydělat mnoho peněz. John D. přemluvil svého partnera, aby investovali svůj kapitál do jedné rafinérie. Jakmile vynesla mnohem větší zisk než jejich dřívější obchody, Rockefeller (mezitím pětadvacetiletý a ženatý) svého partnera proti jeho vůli vyplatil a vytlačil z firmy.

Obchod s ropou zažíval nebývalý rozkvět. Automobil začal dobývat svět. Během jen několika let Rockefellerova mladá firma novými metodami překonala

konkurenci. Využívali i ropní zbytky a sami si vyráběli nádrže, sudy a kádě. John D. si úzkostlivě hlídal každý cent. Založil dvě další rafinerie a jednu pobočku pro export do Evropy, jež následně všechny v roce 1870 sdružil do jedné společnosti **Standard Oil of Ohio**.

Standard Oil však byla pouze jednou z 250 podobných firem. Protože konkurence držela ceny u země, uzavřel se všemi železničními společnostmi tajnou dohodu, která jim zaručovala velké objemy ropných transportů. Rockefeller zato požadoval velkorysou slevu z ceny. Železniční baroni souhlasili a *Standard Oil* mohl konkurenci nabídnout ropu výhodněji. Výsledek: téměř všechny menší a střední rafinerie zbankrotovaly.

Tentýž princip funguje znamenitě dodnes, jak jsme viděli na bankách v letech 2007-2008: Dal by se nazvat Rockefellerův princip. S nutnými kontakty na patřičných místech a konáním bez zábrán se dá zničit fungování trhu. Přitom je jasné, že přežijí jako jediný, a mohu kopit všechny ostatní.

Se stávajícími velkými rafineriemi založil John D. sdružení, v němž sám vlastnil většinu akcií. Tento kartel pak s železnicemi uzavřel smlouvu, která měla zničit těžaře ropy. Jeho záměry však byly prozrazeny, výrobci se dali dohromady, vytvořili „unii výrobců“ a postavili se na odpor. Rockefeller se stal symbolem zla. Veřejně se pářily loutky znázorňující Rockeffellera, jehož obličej se šklebil z titulních stran všech časopisů.

Tajně zosnoval nový kartel a opět (proti jejich vůli) vykoupil všechny své spolupodílňiky. Kdo nechtěl prodat, měl smůlu - buď už od něho nikdo nekupoval, nebo jeho rafinerie vyhořela. V roce 1873 v patřilo v Clevelandu společnosti *Standard Oil* 21 z 25 rafinerií. V Pittsburgu a Philadelphii jednal Rockefeller podle stejného vzorce. V roce 1877 *Standard Oil* ovládala na

trhu s ropou již 95 % akcií a poprvé vyplatila padesáti procentní dividendy. Akcie byly tehdy v oblibě.

A znovu se začal boj s vytrvalými konkurenty, a zase vyhrál Rockefeller. Byl bezcitnější a bez rozpaků zašel mnohem dál než ostatní. Vypukla bitva o Evropu, již rozhodl jediný telegram. Stálo v něm, že „američtí producenti se shodli na tom, že německý trh přenechají společnosti *Standard Oil*.“

Ceny burzovních akcií konkurence se hluboko propadly a *Standard Oil* se stal celosvětově největší firmou obchodující s ropou a olejem. Telegram byl samozřejmě zfalšován, k takové dohodě nikdy nedošlo. Rockefeller se od svého otce naučil ty nejlepší triky. Jak se zdá, zapůsobily i na Rothschildy.

William Rockefeller (1841-1922), bratr Johna D., společník ve *Standard Oil*, byl v představenstvu hned pětatřiceti společností Rockefellerů. Kromě toho se podílel i na **National City Bank**, největší banke v New Yorku na počátku 20. století. Společně s rodinou **Stillmanů** (se kterou tuto větev Rockefellerů pojilo několikanásobné příbuzenství) kontrolovali William a jeho syn William G. dění v *National City Bank*. Z ní poté vznikla dnešní **Citibank**, jež je dodnes z větší části v majetku Rockefellerů.

William Rockefeller byl rovněž spoluzakladatelem kovodělného gigantu **Amalgamated Copper**. Bratři a jejich synové společně investovali do nemovitostí a železnic. Velmi rychle si vystavěli celé impérium. Podobně jako v případě rodiny Rothschildů je to složitá spleť firem a dceřiných společností. V americkém tisku Rockefellera znázorňovali jako chobotnici s tisíci rameny.

Na konci 19. století se několik osob a institucí snažilo Rockefellera zastavit. Poslední pokus se uskuteč

nil přes politiku. Především kvůli *Standard Oil* přijal kongres *antimonopolní zákon*. Rockefeller musel v roce 1892 slíbit, že komplikovaný spletenec rozpustí a části svého impéria rozprodá.

Dostal lhůtu pěti let. John D. se stáhl z managementu a prezentoval se veřejnosti jako prototyp předsedy dozorčí rady hrajícího golf, milovník umění a filantrop.

V roce 1897 úřady zjistily, že trust zrušen nebyl. Na naléhání tisku se musel John D. z „nerespektování zákona“ zodpovídat. Začalo vyšetřování a nakonec Rockefeller části svého impéria prodal. Založil ovšem kvůli tomu nové firmy, takže je prostě prodal sám sobě a členům vlastní rodiny. Tím obešel stávající zákon, který zakazoval monopoly.

V roce 1906 byl vynesena rozsudek a podle výnosu soudu se čekalo, že se *Standard Oil* rozpadne. Následně kurzy jeho akcií výrazně klesly. Tím lépe! Rockefellerovi využili příležitosti a skoupili z trhu veškeré volné akcie. Sám John D. vydělal o něco později mezi léty 1910 a 1914, tím že kurz jeho akcií stoupal, asi 200 milionů dolarů (což dnes odpovídá asi 200 miliardám). Vítězné tažení automobilu a první světová válka totiž způsobily, že poptávka po ropě dosáhla doposud nepředstavitelných dimenzí.

Standard Oil se rozložil na 34 jednotlivých podniků, jež nadále patřily Rockefellerům. Mezi nimi to byly Exxon (=v Evropě Esso - čerpací stanice), Mobil, BP (=v Německu Aral - čerpací stanice), ARCO, Valvoline (=motorové oleje), Unilever (=výrobce spotřebního zboží), Colonial Oil Company (=americký dodavatel energií), Conoco-Phillips (=největší americký dodavatel energií, v Evropě provozuje čerpací stanice JET), Crescent Petroleum, Pipelines, Cumberland Plateau Pipeline Company (=dodavatelé plynu), šest dalších producentů plynu a četní menší dodavatelé plynu a energií.

Rodině Rockefellerů náleží i ropné koncerny Chevron a Texaco. To znamená, že spolu se všemi výše jmenovanými firmami, patří obchod s ropou celého západního světa Rockefellerům !

Chevron je známý mimořádnou obchodní brutalitou a bezcitností. V roce 2006 dostal i cenu Public Eye Award (=Oko veřejnosti) za obzvlášť nezodpovědné jednání vůči lidstvu a životnímu prostředí. V květnu 1998 byla totiž na žádost *Chevronu* násilně a s pomocí armády rozehnána demonstrace 121 mladých lidí z národa Jaw v Nigérii. Při protestech zemřeli dva demonstranti. Jedenáct jich bylo zatčeno a mučeno. Od roku 2007 se z toho *Chevron* zodpovídal před soudem v San Franciscu. Stejně tak byl *Chevron* hnán k zodpovědnosti i za zničení vesnic Opia a Ikeyan v nigerijském spolkovém státě Delta. Dlouholetou ředitelkou *Chevronu* byla Condoleezza Rice, bývalá ministryně zahraničí USA.

William Rockefeller měl dva syny a dcery. Mezi ně rozdělil dědictví: Geraldine Ethel Rockefeller (1862- 1973) se provdala za majitele továrny na výrobu těžkých zbraní (Remington Arms) E. Dodgeho (1881-1963), jenž byl spolumajitelem koncernu *Phelps Dodge*. Emma Rockefeller (1868-1934) si vzala za manžela hoteliéra Davida McAlpineho. William G. Rockefeller (1870- 1922), do roku 1911 finanční ředitel ve *Standard Oil* a ředitel v *Citicorp Bank*, se oženil s Elise Stillmanovou (dcerou prezidenta Citicorp Jamese Stillmana). Nejmladším synem byl Percy Rockefeller (1878-1934).

Aby si vylepšil pošramocenou image, založil John D. řadu nadací a věnoval muzeím, na příklad Metropolitan Museum of Art, umělecká díla a velké sumy.

Jeho syn John D. Rockefeller II. (1874-1960) a jeho žena Abby Aldrich Rockefeller v jeho díle pokračovali a v roce 1929 založili v New York City Museum of Modern Art.

Přišli na to, že prostřednictvím velkorysých nadačních fondů lze získat značný vliv i na ekonomiku a společenský život - a navíc v očích veřejnosti vypadat dobře. Od té doby klan Rockefellerů finančně podporoval nespočet nadací, univerzit, studijních programů a stipendií. Rockefeller Foundation (=nadace založená v roce 1913), General Education Board, Rockefeller Brother Fund (=fond založený v roce 1940) a Rockefeller Family Fund (=fond založený 1967) se celosvětově angažují ve všech možných oborech, a to především v zemích třetího světa. Úzce spolupracují s *UNO* a dalšími podřízenými organizacemi, jako je *Světová banka* nebo *IWF*. Oficiálně tyto fondy pomáhají chudým lidem a zprostředkovávají jim léky, čistou vodu, potraviny a vzdělání. Zapojují se do boje proti tzv. *klimatické katastrofě* a zasazují se v zájmu chudých a utlačovaných.

Jaká to neuvěřitelná změna image ! Z obchodníka bez svědomí, jenž se neštít jakékoliv metody, přerod v ochránce chudáků a vyděděnců !

V roce 1946 věnoval John D. Rockefeller II. *UNO* přibližně sedmihektarový pozemek (70 000 čtverčích metrů !) na východním břehu Manhattanu. Tím přivedl *UNO* z Londýna do New York City - do oblasti svého vlivu. Na jeho pozemku vzniklo hlavní sídlo *UNO*. Nechtěl za to nějakou protislužbu ?

Od roku 1929 do roku 1936 byl prezidentem v Rockefeller Foundation americký matematik **Max Mason**. Rektora University of Chicago chtěl Rockefeller získat proto, že se mu velmi líbily jeho teze o eugenice. **Eugenika** je selektivní genetika, kterou národní socialisté o něco později označili jako „*rasovou hygienu*“. Mason odjakživa otevřeně hlásal své přání, podle kterého by prý bylo potřeba vyvinout nějaký „*antihormon*“, s jehož pomocí by se celosvětově snížila plodnost. Rockefeller, podobně jako Mason, sdílel názor, že je nutné v kontrole porodnosti pokračovat. Ve výroční zprávě Rockefellerovy nadace z roku 1934 se uvádí:

„Rockefellerova nadace se rozhodla, že své aktuální snahy zaměří na oblast přírodních věd a na pole moderní experimentální biologie, a to se zvláštním zájmem na problémy, které souvisí s procesem plánovaného rozmnožování, psychobiologií, všeobecnou a tkáňovou fyziologií, biofyzikou a biochemií... Výzkum se provádí na fyziologii rozmnožování opic. Tato práce začala v roce 1921 na John Hopkins University a od roku 1923 pokračuje na University of Rochester. Patří k ní pozorovací a experimentální výzkumy reprodukčního cyklu určitých druhů vyšších primátů, kterých cyklus se je velmi podobný lidskému druhu. Výzkum se koncentruje na působení různých, vzájemně interagujících rozmnožovacích hormonů.“⁽⁶⁸⁾

Ve výroční zprávě z roku 1933, tedy o rok dříve, Rockefellerova nadace zdůrazňovala, že výzkum rozmnožovacích hormonů primátů tvoří pouze předstupeň k dalším experimentům prováděným přímo na lidech:

„...při řešení zásadních problémů z oboru všeobecné biologie a fyziologie pohlavních orgánů u jiných než lidských organismů byl odveden velký kus práce. Průzkum organismů nižších než je člověk měly průkopnický a rozhodující význam pro výzkum přímo na lidech.“

Adele E. Clarke se ve své knize o rozmnožování v několika poznámkách zmínila o původu „anti-hormonu“, jež financoval Rockefeller, a upozornila na to, že snahy Rockefellerů o kontrolu plodnosti lidstva, i když jsou běžně uváděná třicátá léta dvacátého století, sahají ještě mnohem hlouběji do minulosti.

V archivu **Rockefeller Archive Center** ve státě New York lze dodnes nalézt doklady (v **Kanceláři sociální hygieny**) o tom, že v letech 1911-1940 se na objednávku John D. Rockefellera prováděly experimenty se sterilizací „slabomyslných“ a kriminálních. Žádným tajemstvím či konšpirační teorií není ani úzká spolupráce *Standard Oil* s národními socialisty během druhé světové války. Rockefellerův *Standard Oil* se přímo podílel na společnosti **IG Farben** (=v době svého vrcholu čtvrtá největší společnost na světě), v níž měly po válce svůj původ, mimo jiné i firmy **Agfa, Hoechst** (=chemický průmysl), **Bayer a BASF**.

V šedesátých letech dvacátého století začala Rockefellerova nadace stále otevřeněji hovořit o tom, že podporuje výzkum v oblasti „očkování proti plodnosti“ velmi se přimlouvala za nasazení léku v praxi. Dobře si ještě jednou přečtěte označení cíle výzkumu: **očkování proti plodnosti !**

Ze třetí generace „králů Ameriky“ na sebe upozornil **John D. Rockefeller III.** (1906-1978), který se aktivně

zapojil v oblasti celosvětové kontroly porodnosti. K tomuto účelu založil v roce 1952 soukromý **Population Council**, jenž dnes vydržuje kanceláře v šedesáti zemích třetího světa a specializuje se na kontrolu porodnosti a výzkum HIV. Jako prvního ředitele institutu ustanovil Rockefeller Fredericka Osborna, známého stoupence eugeniky. *Population Council* podporuje nasazení trvalých antikoncepčních prostředků, jako je *norplant*, který se implantuje do paže nad loket a způsobuje neplodnost.

John D. III., zakladatel **Lincolnova centra** (=největší kulturní zařízení na světě), založil též **Asia Society**, organizaci s kanceláři po celém světě, jež rodině zpravuje a dělá výstavy asijských kulturních pokladů a udržuje s Asií dobré kontakty, především s Čínou, Japonskem, Indií a Koreou. Zřejmě zavčasu zjistili, komu patří budoucnost této planety, a rozhodně nechtěli zůstat *přede dveřmi*.

Rockefeller a 1. 1. září

Ze všech společností v majetku Rockefellerů stojí nejvíce za povšimnutí stavební firma **Tishman Construction Corporation**. Vznikla jako malý rodinný podnik v roce 1898 a přešlapovala na místě tak dlouho, dokud do ní v šedesátých letech dvacátého století nevstoupili Rockefellerovi a nečinili z ní jednu z největších v USA. *Tishman* od té doby pro Rockefellerovy giganty v oboru nemovitostí realizoval všechny stavební projekty - na příklad *Bank of America Tower*, *Goldman Sachs New World Headquarter* nebo *World Trade Center*.

Většinu z nesčetných komplexů, jež Rockefellerovi naplánovali a realizovali a které jsou rozptýlené po celém světě (mimo jiné také v Německu) zadali firmě **Tishman Speyer** (která opět z větší části patří Rockefellerům). Sem patří na příklad *Chrysler Center* nebo *Rockefeller Center*.

Mou pozornost nejvíce poutá **World Trade Center (WTC)**. V letech 1966 až 1973 ho postavila firma *Tishman* a financovala ho Rockefellerova *Chase Manhattan Bank*. Jeho dvě věže (=Twin Towers) byly obecně nazývány „David“ a „Nelson“ (podle bratrů Rockefellerových). „*Investory tohoto projektu byla New Yorkská přístavní správa (=Port Authority of New York and New Jersey), v pozadí s bratry Rockefellerovými Nelsonem a Davidem*“, tolik Wikipedie. Jak přesně jsou Rockefellerovi s přístavní správou spojení, nemohu říci, ale že tomu tak je, není těžké odhadnout.

24. července 2001 - sedm týdnů před teroristickými útoky na WTC ! - si věže „David“ a „Nelson“ na celých 99 let pronajala firma *Silverstein Properties*, společnost miliardáře **Larryho Silversteina**. Proti případnému poškození se pojistil nezvykle vysokou částkou.

Silversteina pojí důvěrné přátelství s **Henry Kissingerem**, jenž je zase věrným kumpánem Davida Rockefellera s kterým společně navštívili většinu Bilderbergských setkání. Dne 11. září 2001 naletěly do věží WTC dva letouny. Následné zřícení obou věží, které podle prohlášení architektů, odporuje všem zásadám statiky, stálo život více než 2 600 lidí !

Nechci nyní zabřednout do různých „konspiračních teorií“, jež se vážou k útoku na *World Trade Center*. K tématu existuje spousta filmových i knižních materiálů.

Pouze bych rád zmínil, že Silverstein obdržel odškodné ve výši 4,57 miliard dolarů, které použil na zaplacení zbytku relativně vysokého nájemného se smlouvy trvající 99 let. Spojení Rockefeller-KissingerSilverstein považují za hodné povšimnutí kvůli následující skutečnosti: v USA brzy na to splaskne v obchodu s realitami gigantická bublina a pravděpodobně na dlouhou dobu stlačí i ceny pronájmů kanceláří v New York City na minimum. Pozoruhodný je ještě jeden fakt, jenž souvisí s útoky z 11. září. O něm však blíže pojednáme až ve 3. části této knihy.

Davidův bratr Nelson Rockefeller (1908-1979), významný podnikatel a politik, to dotáhl až k postu amerického viceprezidenta (1974-76). Jako řada jeho příbuzných zastával i on funkci prezidenta v *Museu of Modern Art* (=Muzeum moderního umění). V roce 1947 založil *IBEC* - zemědělský koncern, který se významně angažuje v Latinské Americe.

Laurence Rockefeller (1910-2004) založil mimo jiné koncern *ITEK* a při budování svého leteckého koncernu (letadla DC) financoval společnost McDonnell.

Winthrop Rockefeller (1912-1073) byl vlivným politikem a obchodníkem v Arkansasu, kde založil *Antropologické muzeum Williamsburg*.

David Rockefeller, nejmladší z legendárních pěti bratrů, se narodil v roce 1915 a dodnes, navzdory svému věku řídí celé impérium. V letech 1960 až 1981 vedl Chase Manhattan Bank, která z větší části patří jeho rodině. Udělal z ní největší banku na světě. Mimo to

byl řadu let členem *Bilderbergu* a od roku 1975 prezidentem v *Council on Foreign Relations (CFR)*. Nikdo jiný v takové míře jako on v posledních čtyřiceti letech neutvářel a neurčoval politiku USA. Rockefellerův klan založil z vlastních prostředků četné univerzity, s kterými je dodnes úzce spojen: *Harvard, Dartmouth, Princeton, Stanford, Columbia a Yale* - to jsou jen některé v USA. V roce 1901 si dopřál také vlastní *Rockefellerovu univerzitu* v Upper East Side na Manhattanu.

V Evropě mezi jejich instituty patří **University College London, London School of Economics** a **Univerzita Gottingen** (kde studoval J. P. Morgan). Na gottingenské univerzitě Rockefellerové založili a financují *matematický institut*.

Závěrem lze říci, že tato příčinnivá rodina má ve svém majetku velkou část světového naftařského trhu, vlastní největší síť čerpacích stanic v západním světě, je údajně společníkem ve třech největších amerických bankách, financuje celou řadu škol, univerzit, muzeí a vědeckých zařízení a tím jim i vládne. Kromě toho patří Rockefellerům významná část Manhattanu. Mají značný vliv na UNO a přes Bayer, BASF, JP Morgan Chase, skupinu Citibank a FED jsou úzce napojeni přímo na Rothschildy. Zvláštní zalíbení našla rodina v eugenice.

Navenek vynikají jako mecenáři umění. Sami se veřejně rádi označují za *filantropy*, což znamená asi tolik jako *lidumilové* - zdá se mi, že se tomu Rockefellerové musí vždy znovu asi srdečně smát !

Gang z Jekyll Islandu

Možná vás již napadlo, co se stalo s účastníky *Jekyll Islandského klubu*? Inu, zdaleka ne to, co z Rothschildů a Rockefellerů.

Mezi nimi byli tři společníci z *JP Morgan* - **Henry P. Davison**, **Charles D. Norton** a **Benjamin Strong**, které podle mého názoru můžeme opominout, stejně jako správce státní pokladny **Andrewa Abrahama Piatta**. Důležití byli naopak následující osobnosti: **Paul M. Warburg**, jako zástupce Rothschildů, **Frank A. Vanderlip** zastupující Rockefellerů, dále sám hostitel **J. P. Morgan** a senátor s vlastním železničním vagonem **Nelson Aldrich**.

Hamburčan Paul Warburg sice po setkání na Jekyll Islandu Spojené státy neopustil a přijal americké občanství, přesto však nadále zůstal společníkem v německé Warburg-Bank. Oženil se s **Ninou J. Loebovou** a působil jako ředitel banky **Kuhn, Loeb & Company**. Od roku 1910 zastával funkci ředitele ve **Wells Fargo**, dnes čtvrté největší bance USA.

Po úspěšném založení FEDu se stal v roce 1914 jejím ředitelem. Ve *Wells Fargo* ho vystřídal v roce 1907 **Jakob Schiff**, jenž svým útočným projevem položil jeden ze základních kamenů pro založení FEDu:

„Jestliže nebudeme mít centrální banku, která by dostatečně kontrolovala poskytování úvěrů, potom tato země zažije nejostřejší finanční paniku s nejhlubším dosahem ve svých dějinách.“

Paul Warburg se stal v roce 1921 ředitelem nově založeného *Council on Foreign Relations*, kde zůstal až

do své smrti v 1932. Jeho předkové se přistěhovali z Itálie v 17. století do města Warburg v německém Vestfálsku a odtud pochází také jejich příjmení. V 18. století přesídlili Warburgové do Altony.

Paulův bratr Felix Warburg, jenž rovněž zasedal ve vedení FEDu, se oženil s Fredou Schiffovou, dcerou Jacoba Schiffa a Theresy Loeb Schiffové. Členové rodin Warburgů, Loebů a Schiffů byli všichni nějakým způsobem spřízněni - mnozí z jejich rodinných příslušníků totiž mezi sebou uzavírali sňatky.

Třetí bratr Max M. Warburg předtím, než se v roce 1893 vrátil do Hamburku a vstoupil do rodinné banky M. M. Warburg & Co., pracoval několik let pro Rothschilda v Paříži a Londýně.

Čtvrtý bratr Abraham Moritz, přezdívaný Aby Warburg, nechtěl mít s bankovníctvím nic společného. Studoval umění, zabýval se astrologií a sbíral knihy, z nichž pak později založil *Kulturwissenschaftliche Bibliothek Warburg* (=Uměnovědná knihovna - pozn. překl.). Stál také u zrodu londýnského Warburg Institutu.

Německá větev rodiny byla rovněž úspěšná jako ta americká. Vedle *Warburg-Banky* vlastnili významné podíly v dalších hamburských bankách *Commerz a Disconto* (=dnešní Commerz Bank). V roce 1925 založil Max Warburg *IG-Farben*, v té době největší chemický koncern na světě, který se později stal jedním z hospodářských motorů národních socialistů. V roce 1938 museli Warburgové emigrovat do USA. Max zemřel v roce 1946 v New Yorku.

Jeho syn Eric M. Warburg se vrátil do Německa a rodina získala zpět své bankovní jmění. Je pravděpodobné, že rodině byly vráceny i podíly v *Commerzbank*. K Warburg-Gruppe dnes patří: *M. M. Warburg & Co.*,

bankovní domy *Hallbaum, Lobbecke, Plump & Co., Marcard, Stein & Co.*, další instituce v zahraničí a podíly v mnoha dalších bankách a investičních firmách.

Od roku 1988 uděluje organizace *Atlantik-Brücke* cenu Erica M. Warburga - jako poctu osobnostem, které přispěly k tomu, že „zabezpečily a upevnily postavení Německa v Severoatlantické alianci“. *Atlantik-Brücke* je útvar podřízený organizaci *Council on Foreign Relations (CFR)*. Financuje ho elita německých i amerických bank a hospodářství. Arend Oetker v roce 2002 popsal lobbyistickou činnost tohoto spolku následovně: „USA jsou řízeny dvě stě rodinami - as nimi chceme mít dobré styky.“

Dosavadní nositelé ceny Erica M. Warburga jsou mimo jiné Angela Merkel, Condoleezza Rice, Georgie W. Bush a Henry Kissinger.⁽¹⁵⁾

Frank A. Vanderlip (1864-1937) byl v letech 1909-1919 viceprezidentem a později prezidentem v *National City Bank* v New Yorku, která z větší části patřila Williamu Rockefellerovi a později se z ní stala *Citibank*. Kromě toho vystupoval jako společník v četných jiných podnicích a společnostech (banky: *National Bank of Commerce, Farmers' Loan & Trust Company of New York, Riggs National Bank of Washington, Union Pacific Railroad* - železniční společnost).

Nelson Aldrich, nejvlivnější politik své doby, zemřel v roce 1915 v New Yorku. Jeho dcera **Abby Aldrich** se provdala za **Johna Rockefellera ml.** a jeho vnuk **Aldrich Rockefeller** (bratr tehdejší hlavy rodiny Davida Rockefellera) se stal guvernérem New Yorku a zastával rozličné funkce ve vládách prezidentů *Roosevelta, Trumana, Eisenhowera* a *Nixona*.

Tříkrát usiloval o post prezidenta USA. Jedině za Geralda Forda to však dotáhl „pouze“ na viceprezidenta - ovšem prosadil se proti Georgi Bushovi. Zemřel v roce 1979.

Abbyho bratr **Winthrop W. Aldrich** byl dlouho prezidentem v *Chase National Bank* (později splýnula s bankou *J. P. Morgan* do *Morgan Chase*) a následně velvyslancem v Londýně.

O **Johnovi Pierpontu Morganovci** (=J. P. Morgan), jenž studoval v Gottingenu, se hovoří jako o velkém, statném a působivém muži. Miloval a sbíral krásné věci - umění, jachty a vůbec všechno možné. Kouřil nejméně dvanáct havanských doutníků denně. Protože finančně podporoval jak *Nikolu Teslu*, tak *Thomase Edisona*, jeho dům na Madison Avenue byl první v New Yorku, který byl vybaven elektrickým osvětlením. Vlastnil nejen největšího dodavatele energie *General Electric*, nýbrž také ještě 25 železničních tratí. Zemřel v roce 1913, devět měsíců před tím, než prezident Wilson podepsal *Federal Reserve Act*.

Jeho syn **J. P. Morgan mladší** neměl formát jako jeho otec. Zdědil impérium a během první světové války financoval Angličany a Francouze. Později poskytoval velkorysé půjčky diktátorovi Mussolinimu. Nedokázal ale zabránit tomu, aby banka v roce 1933 nebyla dle zákona o regulaci bank rozdělena na tři části, z nichž nejvýznamnější byla *Morgan Stanley* (později vstoupila do *Rockefeller-Bank Morgan Chase*). J. P. Morgan mladší zemřel v roce 1943. Od té doby si četní potomci této rodiny v USA a Anglii žijí všichni velmi dobře, ale spíše nenápadně.

Část třetí

NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD

„Pohnutky, které vedou Rockefellerovy a jejich spojence, směřují k vytvoření jediné světové vlády, jež by sjednotila pod jednou střechou jak superkapitalismus, tak komunismus, a sice - pod jejich kontrolou. Hovořím o spiknutí? Ano, přesně tak. O existenci takového plánu, a to na mezinárodní úrovni, jsem přesvědčen. Vznikl již před několika generacemi a v jeho záměrech se skrývá nepopsatelné zlo.“

Poslanec kongresu USA Larry Paton MacDonald v roce 1976; zemřel při pádu Jumbá Korejských aerolinek, který v roce 1983 údajně sestřelil Sovětský svaz.

Pojem nový světový řád (=New World Order; skratka NWO) označuje politickou ideu o vytvoření nových způsobů uspořádání, jež by platily pro všechny lidi na Zemi. Jediná vláda s jedinou měnou, která by měla být příslibem trvalého míru, a pod jednou střechou by sjednotila celé lidstvo. Zmizely by hranice i jednotlivé státy.

Problematickou však zůstává otázka, kdo má tuto světovou vládu a všeobecně závazná pravidla ustanovit.

System, jenž žádá rovnost všech lidí, nehledě na jejich náboženství, tradice, kulturu, řeč a původ, velmi připomíná komunismus. Ten měl bez pochyby také řadu zajímavých prohlášení a hesel. Ztroskotal ale nakonec na tom, že věčnou touhu člověka po svobodě a individualitě mohl zlomit jen obrovským tlakem a organizační logistikou.

Dávnému snu o světovládě se již kdysi značně přiblížili Římané. Také Alexandr Veliký či Hitler si to nasměrovali až ke hvězdám a snili o světovládě stejně jako Čingischán nebo katolická církev. Ta se křížáckými výpravami snažila obrátit svět na svou víru a dostat ho pod nadvládu. Velmi těsně se světovládě přiblížilo britské impérium, které ve dvacátých letech dvacátého století zabíralo čtvrtinu zemské souše a asi třetinu tehdejšího obyvatelstva Země. Dodnes ke *Commonwealthu* (=volné sdružení Británie a jejích bývalých kolonií) patří 48 států, mezi nimi Kanada, Austrálie a Nový Zéland.

Pojem *nový světový řád* se formoval nezdařeným pokusem amerického prezidenta Woodrowa Wilsona po skončení první světové války o ustavení *Spojených národů* (UNO) jako světovlády. Staré uspořádání světa 19. a počínajícího 20. století se ukázalo jako nejisté a bojechtivé. Wilson se domníval, že spory o území by se vyřešily, jestliže by se jednotlivé státy prostě zrušily a řízení naší Země přenechalo Spojeným státům. Angličané ovšem byli proti. A tak vznikla *Organizace spojených národů*, instituce, která celou dobu zoufale bojuje o smysl a uznání vlastní existence.

Sousloví *nový světový řád* znovu stoupla popularita v devadesátých letech dvacátého století, když po zhroucení komunistických diktatur ve východní Evropě snil tehdejší americký prezident George Bush o nové éře pod vedením USA. Znovu a znovu ve svých

nekonečných prosloveh zmiňoval *nový světový řád*. Nejznámější z těchto projevů zazněl 11. září 1990 (!) před americkým kongresem u příležitosti blížícího se vstupu ozbrojených sil USA do Iráku:

„...Mezi státy začalo nové partnerství. Dospěli jsme do skutečně jedinečného a mimořádného bodu. Krize v perském zálivu, i když je těžká, nám otevírá vzácnou příležitost k vývoji vstříc epoše jednoty. Z této těžké doby by mohlo vzejít... uskutečnění nového světového řádu, našeho cíle!“⁽⁶⁹⁾

Také Angela Merkel, Barack Obama a četní politikové v minulých letech stále dokola „přivolaávali“ *nový světový řád* a neúnavně uvykali masy na představy o novém změněném světě.

Na druhé straně jsou na celém světě statisíce, možná miliony protivníků *nového světového řádu*, kteří věnovali kus svého života v boji proti tomuto systému, protože si myslí, že přinese lidstvu obrovské pohromy. Východiska i pozadí těchto lidí se často značně liší. Mnozí z nich se řadí k pravé straně politického spektra.

V USA jsou to především osoby, jež se obávají, že by se redukovaly jejich občanská práva, jako na příklad právo vlastnit a nosit u sebe zbraň.

Na levé straně jsou ti, kteří se obávají o budoucnost demokracie a práva na svobodu vyjadřování a znepokojuje je nárůst sociální nespravedlnosti.

Stále více lidí se však pohybuje také někde uprostřed, jsou politicky neutrální a přesvědčení o tom, že Západ se v posledních deseti letech vyvíjí ke státům s totální kontrolou a že jsme již z velké části o svobodu přišli. Dále jsou to i různí náboženští či spirituální fanatici, kteří očekávají v roce 2012 konec světa - přinejmenším v podobě, v jaké ho doposud známe.

Katastrofický scénář těchto zapřísáhlých protivníků nového světového řádu vypadá následovně:

Malé elitě se podaří ustanovit světovládu (možná pod hlavičkou *Spojených národů OSN* a sesadit všechny stávající a řádně zvolené vlády.

Jednotlivé státy, národní zákony, individuální měny a veškeré peníze v hotovosti budou zrušeny. Svobodné volby, svobodné vyjadřování názorů, svobodný tisk a svoboda jednotlivce přestanou úplně existovat.

Právo na život bude mít pouze ten, kdo bude užitečný pro společnost a podřídí se diktátu elity. Kdo je užitečný a co je potřebné, určí světovláda.

Střední vrstva a „*darmožrouti*“ budou odstraněni. To by znamenalo, že se počet obyvatel Země zredukuje na jednu třetinu.

Kdo bude smět žít, ale nebude náležet k elitě, ji bude sloužit jako otrok. Bude mu implantován pod kůži čip, jehož prostřednictvím bude možné kdykoliv zjistit, kde se pohybuje. V čipu budou uloženy všechny nezbytné informace o otroku a bude sloužit i k placení a využívání služeb.

Neposlušní budou zcela jednoduše „napomináni“, a to tak, že se vynulují jejich finanční prostředky na účtě čipu. Anebo mohou následkem určitých impulzů onemocnět nebo je bude možné skrze tyto impulzy i mučit. Pokud by to nestačilo, otrok bude prostě odpojen a tím odstraněn.

Připadá vám to absurdní? Že něco takového není možné? Zní to ztřeštěně? Jsou tedy tito lidé všichni do

jednoho fantastové či fanatici ? Zpočátku jsem si to sám myslel.

Zjistili snad něco, co doposud zůstává širokým masám utajeno ? George Orwell o tom, co odpůrci *nového světového řádu* pozorují dnes ve svém okolí, psal ve svém slavném románu 1984 velmi podrobně.

První díl 1984 popisuje všední den v absolutně totalitním státě. Winston Smith pracuje v Londýně na „*Ministerstvu pravdy*“, jakémisi ministerstvu propagandy, které má na starosti udržení kázně mezi bezmocnými otroky. Winston je vyděšený, osamělý a vydělává s bídou sotva na živobytí. Každý jeho krok a pohyb hlídají kamery a protože se nesmí dopustit žádné chyby, má neustálý strach. V práci má za úkol manipulovat s dějinami podle toho, jak to vyhovuje režimu. Musí proto mazat ze systému nepohodlné informace a data a nahrazovat je novými. Tak jako on žijí i všichni jemu známí příslušníci v *Oceánii*, v jednom ze tří *superstátů*. Další dva jsou *Eurasie* a *Východní Asie*. Jejich existence ovšem není doložená a Winston se proto domnívá, že si je strana možná pouze vymyslela, aby ospravedlnila neustálý válečný stav. Winston má také podezření, zda množství raket, jež dopadají do *Oceánie*, neodpálila sama strana.

V skrytu duše straně nevěří, ale nemůže o tom s nikým promluvit. Neodvážá se ani nikomu pohlédnout do očí, protože pouhá myšlenka na přečin se tvrdě trestá. Každé nervózní cuknutí prstu, podezřívý pohled, může znamenat zatčení nebo smrt.

Winstonův velký zájem o historii ho stále znova přivádí do chudinské proletářské čtvrti. V zastavárně mu pan Charrington jednou ukáže skleněnou kouli, která obsahuje část minulosti. Winston je fascinován a

kouli koupí. Charrington ho pak zavede do nábytkem zařízeného pokoje bez dohlížejících kamer. Winston je zcela ohromený a nejraději by si pokoj pronajal. Ovšem pouhá myšlenka je již zločin.

Utopie ? Skutečně ? Co to má společného s námi ?

Při studiu faktů o *novém světovém řádu* se mi neustále vybavoval Orwelův příběh. Co obnáší román 1984 a *nový světový řád* a v čem spočívá vazba mezi nimi, uvidíme na následujících stránkách.

Světová měna

Finanční expert dr. Franz Piek razil větu: „*Osud měny je a vždy bude osudem národa.*“ Když ji přizpůsobíme éře globalizace, potom by mohla znít: „*Osud světové měny je a vždy bude osudem světa !*“

Světová měna by znamenala konec veškerých regionálních měn, jako euro, dolar nebo libra. Byla by pouze jedna jediná měna platná pro všechny státy na Zemi. Její příznivci míní, že jediná měna by znamenala konec měnových krizí a směnných kurzů, a tím pádem také poplatků za výměnu peněz. Člověk by mohl cestovat kamkoliv a nikdy by si nemusel měnit peníze. Někteří lidé - s velkou důvěrou ve stvoření - tuto myšlenku považují za dobrou. Jednotná světová měna by ale také znamenala konec individuální svobody a konec všech liberálních a ekonomických představ. Pokud by totiž všechny státy a měny byly stejné, jednalo by se o *supersocialismus* nebo čistý *komunismus*. Všichni by museli naprosto stejně i hospodařit. Všichni by si byli rovni - až na pár „*rovnějších*“. Za světovou měnu by

se ručilo bezhotovostním platebním stykem. Nakonec by z každého účastníka učinila snadno ovladatelného otroka systému. Zavedení eura přineslo, v rozporu se všemi sliby obyvatelstvu ve všech členských státech platicích eurem, pouze nevýhody ! Proč by tedy měla světová měna přinést obyvatelstvu výhody ?

George Bernard Shaw, známý socialista a člen **Fabiánské společnosti** (=britské socialisticko-intelektuální hnutí) jednou řekl:

„V socialismu vás nenechají trpět nouzí. Nakrmí vás, oblečou, dostanete přístřeší, vzdělání a zaměstnání, ať chcete nebo ne. Pokud by se někdo dopídil, že si toho, na základě vaší povahy nebo úsilí, nevážíte, tedy, že nejste toho hodni, mohli byste být humánním způsobem možná i odstraněni. Dostanete-li však povolení žít, bude se vám žít dobře.“⁽⁷⁰⁾

Kdo na vlastní kůži zažil komunismus, ví, co to znamená. Kdo na život v Číně nebo bývalém východním Německu nepohlíží s nadšením a nemyslí si, že je žádoucí, měl by kriticky posuzovat i světovládu a světovou měnu.

Při vrcholném setkání G8 v L'Aquila v červnu 2009 představil ruský prezident Dmitrij Medveděv minci, která měla být návrhem „světové měny pro sjednocenou budoucnost“. Byl to jeho pokus o nahrazení vedoucího postavení dolaru jinou měnou. V Belgii ražená mince byla předvedena všem účastníkům G8. Honosí se anglickým nápisem „Unity in Diversity“ (=„Jednota v rozmanitosti“). Mince svědčí o tom, že mincovny jsou již na nástup nové jednotné světové měny připraveny.

Podle jedné zasvěcené osoby *Evropská centrální*

banka po dohodě s FED (a zřejmě také s Ruskem) již přinejmenším od roku 2007 začala s přípravami nové měny, jež by měla vystřídat euro od června 2011 - nejpозději však v roce 2012 ! Dodrží tento plán ?

10. listopadu 2010 se v jednom interview šéf Světové banky Robert Zoellick vyslovil pro „brettonwoodský systém III“, přičemž současný systém volných směnných kurzů označuje jako „brettonwoodský systém II“. Také Nicolas Sarkozy v roce 2010 požadoval ve své zahajovací řeči na Světovém ekonomickém fóru v Davosu novou brettonwoodskou dohodu. Josef Ackermann z Deutsche Bank a jeho kolegové z branže mu s širokými úsměvy tleskali na souhlas.

Dohoda v Bretton Woods, jak již víme, byla podvodem přímo gigantických rozměrů na všechny státy a obyvatelstvo tohoto světa. Její prostřednictvím byl v roce 1944 skrze americkou centrální banku FED světu vnucen dolar jako světová měna ! Byli to Francouzi, kdo na konci šedesátých let dvacátého století způsobil pád tohoto systému, jenž sliboval, že dolar lze kdykoliv vyměnit za zlato. Je s podivem, že v roce 2010 všichni západní politikové požadovali znovuzavedení nového podvodného systému - v čele s Francouzi !

Nabízejí se pouze dvě možná vysvětlení: buď nemají ani tušení, o čem hovoří, nebo chtějí úmyslně obelhat vlastní občany.

Rusko, Indie a Čína již delší dobu zpochybňují budoucnost dolaru jako hlavní světové měny. Čína se již od roku 2009 domáhá nahrazení dolaru skutečnou světovou měnou, kterou by mohl vydávat IWF (=Mezinárodní měnový fond) díky svým zvláštním právům čerpání. Zvláštní práva čerpání jsou uměle vytvořenou

bezhotovostní měnou, již má už od roku 1969 povolenou „pěstovat“ *IWF*. To znamená, že *Mezinárodní měnový fond* může při vyúčtování mezinárodních obchodů nebo umoření vlastních dluhů připisovat jednotlivým zemím na jejich účty určité sumy v *peněžích IWF*. Výše sumy závisí na hospodářském výkonu daného státu. *Zvláštní práva čerpání* nejsou nic jiného než další podvod - nedávají smysl, jsou neprůhledná a stěží pochopitelná i pro studované ekonomy, a to pomlčme o politicích.

Již několik let straší celý svět údajné vyhlášení o zavedení společné severoamerické měny (pro Kanadu, USA a Mexiko), která by se měla jmenovat „*amero*“. Na internetu lze také na příslušné mince i narazit. Fámy o této měně ale doposud vyznívají spíše do ztracena.

IWF se touto otázkou zabývala a v roce 2010 zveřejnila prohlášení, v němž požaduje zavedení světové měny nazvané „*bancor*“. Název a pravidla hry nejsou nová - vracejí se opět k Bretton Woods. John Maynard Keynes, hlavní jednatel Angličanů, tehdy požadoval zavedení této měny, ztroskotal však na Američanech, kteří se prosadili s dolarem jako hlavní světovou měnou. Tím byl *bancor* na téměř sedm desetiletí uložen k ledu. Nyní ho vykramařili a znovu naleštili - což dokládá, že šedé eminence jsou velmi trpělivé, čekají na svou příležitost a udeří teprve v rozhodující okamžik.

Keynesovy teorie o ekonomice a peněžích v 20. i 21. století vytrvale ovlivňují náš svět, přestože jeho skutečně komplexním teoriím sotva kdo doopravdy porozuměl. Skloubit pod jednou střešou představou o jedné světové měně a silném vlivu jednotlivých zemí současně, není vůbec snadné.

Zpráva o *bancoru*, již sestavil *Mezinárodní měnový*

fond, objasňuje, jak je pro dosažení „stability“ údajně velmi důležité zavedení nové světové měny Dává též vládám rady, jak provést tento přechod od národních k mezinárodním penězům.

*„Světová měna **bancor** vydávaná světovou centrální bankou, by byla vytvořena jako stabilní úložna hodnot, která není výlučně vázána na podmínky určitého národního hospodářství.“⁽⁷¹⁾*

INTERNATIONAL MONETARY FUND,
Reserve Accumulation and International
Monetary Stability (=MEZINÁRODNÍ
MĚNOVÝ FOND, akumulace rezerv
a mezinárodní peněžní stabilita), 13. dubna
2010

Právě zde se však ukryvá zásadní problém. Již na příkladu Evropské unie a eura jsme poznali, jak je obtížné, sloučit zájmy tolika odlišných kultur a požadavků do jednoho celku. Protože to není možné, zasahoval v roce 2010 *Mezinárodní měnový fond* do jakýchkoliv práv států eurozóny a zbavil je tak svéprávnosti. Cesta, jež naznačuje, jak se v budoucnu ustanoví i světová měna.

„Mezi překážky v rozšiřování systému, který vychází ze zvláštních práv čerpám, náleží i případný odpor ze strany států, jimž by z těchto práv neplynul žádný zisk.“⁽⁷²⁾

Aha ! Na všechny tedy zisk nečeká ! Proč by tedy potom měli všichni dobrovolně spolupracovat ?

Navíc je zřejmé, že by se tyto opatření mohly realizovat postupně - a to prostřednictvím tvrdých ekonomických zásahů.

„Je jasné, že pokud nedojde k dramatickému zvratu a touze po mezinárodním sjednocení, některé z myšlenek, o kterých se zde diskutuje, nebude v dohledné době možné snadno prosadit.“⁽⁷³⁾

Slovo „*touha*“ (=anglicky *appetite*) je v textu obzvláště zajímavé. Dokládá totiž, co by mělo být vlastním cílem IWF: vytváření „*touhy*“ po mezinárodní jednotě ! Jak pouze ?

Prvním důležitým krokem na cestě ke *světové měně* bylo zavedení *eura*. Bylo prosazeno proti vůli většiny obyvatel Evropské unie, dokonce i proti vůli mnoha politiků (viz Helmut Kohl a Alfred Herrhausen). Tajná světová vláda si tak ověřila, že s pomocí dobré propagandy a trochou nátlaku lze prodat všechno, lhostejno nakolik nevýhodné to může být pro obyvatelstvo. A když se vše provede plíživě a nenápadně, potom lze lidem podsunout ledasco. Fakt, že se přitom pracuje na zavedení světové měny je nesporné. Otázkou pouze zůstává, jak vypadá, koho zvýhodňuje, kdy a jak se uskuteční.

Banka pro mezinárodní platby (=BIZ) ve zprávě z března 2010 oznamuje, že všechny členské státy jsou natolik beznadějně zadlužené, že prý stávající finanční systém vlastně už nelze zachránit. Ukazuje, jak od roku 2007 do roku 2011 stouply dluhy v různých členských zemích: Rakousko z 62 na 82 procent, Německo z 65 na 85 procent, Řecko ze 104 na 130 procent, Itálie ze 112 na 130 procent, USA ze 62 na 100 procent. A nyní přijdou největší „skokani“: Španělsko ze 42 na 74 procent, Velká Británie ze 47 na 94 procent. Mistrem světa v zadlužování je pak za uvedené období Japonsko: ze 167 na 204 procent ! ! ! No, jestli tohle neznamená zaru

čený státní bankrot !

Všechny velké organizace Rockefellerů kolem *Spojených národů*, *BIZ* a *IWF* zveřejňují neochvějně data, která mají doložit, že nástup světové měny je nevyhnutelný.

Avšak proč se kritikové nového světového řádu tolik brání zavedení světové měny, v čem je tedy problém ?

Inu, za prvé, protože přechod by podle všeho (podobně jako v případě eura) přinesl občanům pouze nevýhody a zaručeně by nakonec opět tratili. Za další, protože zavedením pouze jediné měny by již nebylo před *Velkým bratrem* (v Orwellově smyslu) úniku. Nespokojenost s politikou nebo ekonomikou jednoho státu by neumožnila výměnu za národní ekonomiku jiné země. Vše by totiž bylo jediným velkým trhem řízeného jednou autoritou.

Pro šedé eminence z řad finanční elity by světová měna byla zcela jistě perfektním posledním krokem k totální kontrole. Při existenci jediné měny se totiž množství peněz v oběhu dá lehce manipulovat, inu *vyrábět inflaci* jak se zlíbí. Nikdo pak neuteče k jiné měně. Není úniku.

Navíc, světová měna by určitě povedla k bezhotovostnímu platebnímu styku. Cesta k němu již byla připravena. Dokud nezmizely ze světa veškeré peníze v hotovosti (vzpomeňte si, že se jedná již jen o stěží 7% celosvětových peněz), má jednotlivec alespoň trocha svobody. Pokud zaplatím v hotovosti, nikdo (kromě mne a prodáváče) neví, kdy a kde jsem si co za své peníze koupil. Nikdo přesně neví, kolik mám peněz - což lze označit za jistou formu svobody.

Při bezhotovostním platebním styku s kreditní

nebo platební kartou ví o mně firma, která provádí vyúčtování kreditních nebo jiných platebních karet, o mně opravdu všechno. Každému je určitě známo, že podobná data lze jen stěží udržet v tajnosti. Počítačový magazín *WIRED* dne 27. prosince 2010 přinesl následující informaci:

„Na Apple a řadu výrobců iPhonů, jako je Pandora a Dictionary.com, bude v pondělí podána žaloba, protože měli potají pomáhat svým reklamním partnerům vytvářet bez souhlasu uživatelů iPhonů jejich profily - včetně jejich stanoviště.“

Daleko větší nebezpečí by mi ale hrozilo v případě, kdyby někdo manipuloval mým účtem, kdykoliv by ho mohl vynulovat a já bych se proti tomu vůbec nemohl bránit. Už by nebylo možné někam si zastrčit nebo schovat pár drobných pro případ nouze a pak si s nimi na příklad zaplatit taxík, teplé jídlo nebo v případě náhle cesty dokonce letenku. Jestliže se režimu někdo zprotiví, bez hotovosti v kapse mu neunikne, protože každá platba automaticky prozradí místo, kde se zdržuje.

Kdo by něco takového dělal? Kdo by měl zájem o manipulaci s mými finančními prostředky?

K tomu mne napadá hned několik možností. Jestliže nás banky, státní a mezinárodní zařízení uměle vytvářenou inflací nebo skrze nové daně doposud podváděly, obelhávaly a neustále nám něco vyvlastňovaly, nebylo by se čemu divit, kdyby tytéž instituce ve svých praktikách i nadále pokračovaly, ovšem mnohem důsledněji a ve větším rozsahu. Proč ne, když se to dá? Další možností jsou zločinci v obvyklém slova smyslu

slu. Do úvahy přicházejí rozličné typy: hackeři, tedy moderní zloději, kteří pro zábavu (nebo z jiných důvodů) prostě vynulují (=vymažou) určité konto (a tím také existenci). Jako jiná varianta přicházejí do úvahy teroristé - jde o způsob, který by měl být údajně momentálně obzvláště v kurzu. Kdybych byl teroristou (což nejsem), potom bych nenakládal do auta bomby, nýbrž bych svému protivníkovi zablokoval bankovní konta. Anebo bych přerušil dodávku proudu, což by bylo zajisté mnohem napínavější než pouhá exploze.

Ukázkou nám mohou být Skandinávci: jsou totiž mistry světa v placení kartou a čipy. Protože reklama odvedla svůj díl práce, nemají strach ze ztráty soukromé svobody. Ve Švédsku probíhá od roku 2009 kampaň se sloganem - „*Bezhotovostné - ihned!*“ Na její internetové stránce se nepřetržitě píše o pokroku v boji proti mincím a bankovkám a celou věc komprimují do sloganu: „*Hotovost potrebuje už jen tvá babička - a bankovní lupič.*“ Přesně to jsou argumenty zastánců bezhotovostních plateb: Již nikdo neztratí nebo někam nezaloží peníze, a nikdo nebude moci být okraden.

Inu, fyzicky ne, to je pravda. Přesto však uvedený argument zůstává nesmyslným, vždyť každoročně dochází přes internetové bankovníctví k milionům krádeží digitálních peněz i dat. Mluvíme zde o ztrátách nebo kriminálních přesunech finančních obnosů v hodnotě několika stovek miliard eur.

Pokud se vše bude odvíjet podle vůle iluminátů, budoucnost patří čipu, s jehož pomocí bychom měli platit všechno - tak nebo onak.

RFID čipy

Takzvaný *RFID* čip (=Radio Frequency IDentification) vysílá signály (=informace), které snímají čtečky a jež mohou být dále zpracovány. Proces lze popsat jako „*identifikaci prostřednictvím elektromagnetických vln*“.

Existují dvě skupiny čipů:

Pasivní transpondéry (=odpovídač) nemají vlastní zdroj energie. Aktivuje je teprve čtečka (=aktivní senzor - snímač). Pomocí energie čtečky vysílá čip v něm uložená data, jež počítač dále zpracovává. Výhodou je, že jsou velmi levné, pořídíte je skutečně za pár drobných. Nevýhodou je jejich omezený dosah (maximálně několik metrů). Čtečky se tedy musí nacházet relativně blízko u čipu.

Aktivní transpondéry mají vlastní zdroj energie (=baterie) a mohou tím pádem odesílat informace i na velké vzdálenosti. Jsou ovšem větší a dražší. Velikost a náklady jsou však velmi rozdílné, a to podle oboru použití a výkonnosti.

RFID čipy se již celosvětově čile využívají při identifikaci a lokalizaci předmětů a živočichů. Používají se ku příkladu v moderních bibliotékách. I v každé jednotlivé knize se skrývá čip, s kterým se potom zákazník (společně s průkazem) může u scanneru obsloužit sám. Velmi rozšířené jsou též v oděvním průmyslu, a to údajně kvůli lepší kontrole dodávek a odbytu zboží. Čipy nalezete v džínách Levťas, v zboží od Gerry Webera a od Lemmi Fashion (=dětská móda)⁽¹²⁹⁾

V obalech potravin (jako jsou tavené sýry Philadelphia nebo řada produktů firmy Procter & Gamble - například holicí strojky Gillette) jsou právě tak doma, jako v každém panelu s tištěnými obvody. Tento nepatrný stavební kámen a je nastrčený ve všech moderních elektrických spotřebičích.
(129)

Pro firmu, jež rozesílá drahé zboží po celé zeměkouli, jsou čipy samozřejmě výhodné. Kdykoliv díky nim zjistí, kde právě tovar je a pokud nedorazí tam kde měl, lze ho najít a poslat ještě jednou.

Soukromá osoba má však z toho jen málo výhod. Jestliže si takový produkt koupíte a zaplatíte-li ho kartou, pak je možné vás k tomuto výrobku kdykoliv přiřadit. Na vaši kreditní nebo platební kartě je totiž rovněž čip s informacemi o vás. „Všeobecně“ se tedy ví, kdo tento produkt kdy, kde a za jakou cenu koupil. A ví se také, kde se produkt (a tedy kupec) zdržuje.

V budoucnosti se bude v EU vědět i o platbách v hotovosti, protože *Evropská centrální banka* již v roce 2003 vyjednávala s japonským elektronickým koncernem *Hitachi* o nasazení *RFID transpondérů* do euro bankovek. Podle mých výzkumů nikdo přesně neví, čeho se ve vyjednáváních dosáhlo.

V Anglii jsou již takové čipy zabudovány v poznávacích značkách vozidel. Strážci pořádku tak mají vždy přehled, kde právě které vozidlo je. Místo pobytu téměř každé osoby lze však dnes snadno zjistit i bez čipu v poznávací značce. Mobil vás totiž vždy spolehlivě prozradí, u kterého vysílače se právě zdržujete. Radiové vlny, jež vysílá aktivní čip nebo čtečka, procházejí skrz dřevo, kámen i beton - tedy skrze vše, o čem si myslíme, že zaručuje naše soukromí.

Výše popsaný proces byl odstartován v osmdesátých letech dvacátého století zavedením čárového kódu. Jedná se o binární (=dvojkové) symboly, které jsou optickými čtečkami (=scannery) nebo kamerami přečteny a elektronicky zpracovány. Dalším vývojovým stupněm tohoto kódu je čip. V jeho případě již nejsou potřeba optické čtečky - na vzdálenost několika metrů totiž vyzařuje vše, co by mohl „kdo“ chtít vědět: jméno, adresu, datum narození, číslo pojistky, číslo účtu, přístupové údaje k účtům atd...

13.16: A způsobí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, byl dán cejch na pravou ruku nebo na čelo,

13.17: aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, leda ten, kdo má cejch: jméno šelmy nebo číslo jejího jména.

Zjevení 13.16-17 (Lutherova Bible 1545)

Zatím se většina těchto čipů skrývá v kartách a výrobcích. Napříště však již mají být vsazovány i lidem. Už dnes ho mají v pravé paži nebo ruce implantován tisíce lidí. Těm, kteří nemají pravou ruku nebo jsou příliš malí (protože na příklad sedí na vozíku), se umísťuje na čelo. Nemí to vtip. Bible má pravdu. Už je to skutečnost ! Do čertných **diskoték** od Holandska po Izrael získávají mladí noční tuláci oprávnění ke vstupu prostřednictvím čipu, jenž si dobrovolně nechali naimplantovat od lékaře. Díky němu nemusí stát ve frontě před vchodem a mohou využít vlastní vstup pro VIP.

V Rakousku platí od června 2008 povinnost očipovat všechny **psy** - aby v případě, že utečou, mohl být zjištěn jejich majitel ! Dříve na to stačila psí známka.

Stejně jako psi jsou čipováni také pacienti s Alzheimerem, aby se neztratili.

Čip je v cestovním pasu, v klubových kartách obchodních řetězců, ve skipasech, imobilizérech automobilů (=brání nastartování vozidla bez použití originálního klíče - pozn. překl.) i v krabičkách léků.

V roce 2003 opatřil provozovatel *Metra* část svých zákaznických karet *RFID transpondéry*, aniž by o tom své zákazníky informoval. Metro za svůj čin získalo negativní vyznamenání *Big Brother Award*. V roce 2007 tatáž trofej připadla německým drahám *Deutsche Bahn AG*, protože (opět aniž by informovaly zákazníky) vybavily slevovou kartu *BahnCard 100 RFID čipy*.⁽¹⁵⁾

Dobíjecí jízdenky (=také kreditové) jsou již široce rozšířené v Asii. Od léta 2011 se s kreditovými jízdenkami cestuje i v Berlíně. Stálí zákazníci dostanou vlastní čipovou kartu. Od jara 2011 mají být čtečkami vybaveny také autobusy v Berlíně a Brandenburku. Na nádražích pak mají *e-jízdenky* prověřovat mobilní kontrolní týmy.

Ale to ještě není vše, je to pouhý začátek ! Pro Berlínské dopravní podniky *BVG* se od roku 2008 vyvíjí nový systém. Měl by umožnit každému zadat přes vlastní počítač místo odjezdu a cíl cesty. Pak se dostaví na nejbližší zastávku a čeká dokud se rozsvítí *e-jízdenka* zeleně, kdy přichází metro nebo autobus správné linky. Pak nastoupí a při dalším rozsvícení jízdenky zase vystoupí. Jízdenka ho/jí dovede až k cíli. Výhoda: Není potřeba číst jízdní řád. Dá se říct, že není potřeba myslet, stačí se nechat vést.

Mnohé země budou o tento systém zajisté velmi usilovat. Usnadní jim totiž likvidaci nežádoucích individuů, a to rychle a nenápadně. Kdo upadne u velkého bratra v nemilost, bude prostě převeden do jiného tábora...

Jednoduchá čtečka, kterou lze snadno koupit a již si každý počítačový fanoušek dokáže sám případně i sestrojít, umožňuje číst data z každého čipu na vzdálenost až pěti metrů. To znamená, že s sebou a na sobě nosíme stále více informací, které může v zásadě kdokoliv zjistit a využít. Každý člověk má své globální ID číslo (=identifikační číslo), podobně jako má kráva vypálenou značku. Bez něho již ve velké části světa nelze udělat ani krok. Je uloženo prostřednictvím *RFID* čipu v cestovních pasech, občanských průkazech, kreditních kartách, klubových kartách, apod. Bez tohoto ID čísla se už v mnohých zemích nedostanete do letadla ani veřejné budovy.

Velikost *RFID* čipů je různá. Několik centimetrů, ale existují také menší, lehčí a podstatně tenčí než zrnko rýže. Skládají se z mikročipu a antény, jež je většinou spirálovitě zatočená kolem čipu.

Podle výzkumů dr. Katherine Albrecht, bylo v roce 2010 donuceno k očištění více než milion občanů. Čipy a technologii prý dodala IBM. Čipování má tu výhodu, že vláda má neustálý přehled o tom, kdo se kdy, kde a s kým setká. Napříště tedy žádné shromažďování, aniž by o něm nevěděl velký žlutý bratr.

Mexiko, Indie a Rumunsko již tyto čipy u IBM ve velkém objednaly. Zůstává pouze otázka měsíců nebo let, kdy se prosadí i v Rakousku a Německu. Elektronická pouta na nohy pro pachatele trestných činů jsou evropským předchůdcem tohoto vývoje.

Australští badatelé v roce 2010 vyvinuli metodu, díky níž lze pomocí čipu potlačit bolest. Je-li možné tohle, potom ji čipem mohou rovněž vyvolat. Tímto způsobem budou moci být všechny očištěvané „ovečky“ v budoucnu docela snadno „umravňovány“. Toho,

kdo nepojede v kolejích *velkého bratra*, to prostě bude bolet.

Dříve než proběhlo testování čipů na lidech, byly celé série pokusů vyzkoušeny na myších. Více než deset procent z nich v krátké době onemocnělo rakovinou, jako přímého následku záření čipu. O tom se však v reklamách na čipy nehovoří. Namísto toho jsou velebny jako nástroj, jenž zvýší bezpečnost. Tisíce nic netušících rodičů již po celém světě nechaly opatřit čipem své děti, aby je v případě únosu bylo možné rychleji nalézt.

Najdou se tedy doopravdy i lidé, kteří čip doporučují, touží po jediném globálním státě a uvítali by světovou měnu. Je neskutečné, co všechno dokáže reklama a kontrola myšlení...

Globální stát

Vznik *Evropské unie* byl prvním velkým krokem ke zrušení svrchovanosti jednotlivých vlád a jejich nahrazení jedinou velkou centrální vládou. V roce 2010 došlo k porušení jejich zákonů (zákaz navzájem se finančně podporovat) prostě tím, že Řecko a Irsko dostaly finanční injekce, protože unie by jinak šla ke dnu. Byl to jednoznačný přestupek a porušení *Maastrichtské smlouvy*, a tím také omezení svéprávnosti občanů.

Prof. Dr. Wilhelm Hankel, bývalý šéf hessenské *Landesbank*, se v dané problematice orientuje a dobře ví, o čem hovoří. Společně s ekonomem Joachimem Starbattym, Wilhelmem Nollingem a odborníkem na právo Karlem Albrechtem Schachtschneiderem v květnu 2010 protestoval před spolkovým ústavním soudem v Karlsruhe proti této protiprávní výpomoci, neboť:

„Spolková vláda poslala peníze Řecku přes KfW (=Kreditanstalt für Wiederaufbau - banka založená po válce kvůli obnově), a to bez schválení parlamentem a v rozporu se zákonem Evropské unie, jenž vylučuje vzájemné závazky mezi státy. Touto platbou se Evropská unie proměnila, v cosi jako jeden národ s jednotlivými spolkovými zeměmi.“⁽⁷⁴⁾

Jejich stížnost pravděpodobně nic nepřinese a zůstane bez vlivu na politiku. Tito pánové se alespoň pokusili vyslat signál a ukázali, že ještě nevymřeli občané se srdcem a rozumem na správném místě, kteří se staví na odpor omezování svéprávnosti ze strany Evropské unie a Mezinárodního měnového fondu.

Elita dělá vše (legálně i ilegálně), aby zabránila rozpadu EU, protože by tak mohl být ohrožen nový světový řád. Pro desetiletí trvající přípravách by to znamenalo tlustou čáru přes rozpočet. Hankel v případě Řecka požadoval jediný smysluplný čin, totiž vystoupení z eurozóny. Tomu však dokázaly mezinárodní banky s pomocí IWF zabránit. Jednotlivé evropské vlády budou zatím poznenáhlu a bez velkých rozruchů přicházet o svou moc. Dpa (=německá tisková agentura) 4. února 2011 v krátkosti informovala o tom, že demokraticky zvolené parlamenty jednotlivých evropských států byly zbavovány moci. Nevzpomínám si, že by se Evropanů na to někdo ptal:

„Zdá se, že je položen základní kámen společné hospodářské politiky v Evropské unii: plán na ustavení hospodářské vlády bude přijatý v jednom balíku se souhrnným plánem reformy eurozóny. Uvedl to dnes na zvláštním zasedání v Bruselu vrcholný představitel EU Herman Van Rompuy. Státy unie

tímto vyhověly německo-francouzskému návrhu na koordinovanou hospodářskou politiku zemí EU. Podle ní se mají v budoucnu, pokud jde o výplaty mezd, důchodů a daní, přizpůsobit společným cílům. Kritika vzešla především od menších zemí EU. ⁽⁷⁵⁾

V roce 1944 nebylo možné, aby se prostřednictvím *Spojených národů* ustanovil globální stát a světovláda. Od té doby se však neustále a důsledně otáčelo malými šroubky. Občas se některý povolil, jindy se zase jinde odstranila matka. A než se kdo nadál, jednotlivé státy a jejich občané přišli o právo na spolurozhodování.

Od zavedení eura si pro sebe europarlament krůček po krůčku loudil stále větší vliv. Zdá se, že na novém totalitním světovém řádu iluminátů je nebezpečný zejména jeho plíživý příchod. Nenápadně se vkradl do myšlenek a vzpomínek očipovaných oveček jako pevná součást reality. „*Ministerstvo pravdy*“ odvedlo svůj díl práce.

Jak je to možné? Někdejší eurokomisař (a člen Bilderbergu) Jean-Claude Juncker vysvětluje: „*O něčem rozhodneme, zasadíme to do prostoru a potom nějaký čas vyčkáváme, co se stane. Nestrhne-li se pak žádný velký povyk a nevypukne-li povstání (protože většina lidí nic z toho, o čem se rozhodlo, nechápe), pracujeme dál. Krok za krokem, pak už není cesty zpět.*“

Svět je dnes rozdělený do několika málo bloků - snadněji se dá sjednotit:

Evropská unie a eurozóna;
NAFTA, Severoamerická dohoda o volném obchodování z roku 1994 uzavřená mezi USA, Kanadou a Mexikem;

podle vzoru EU vznikla v roce 2008 **Union of South American Nations** (=Unie jihoamerických národů);

od roku 2007 existuje **Central Asian Union** (Kazachstán, Kirgizstán, Tádžikistán, Turkmenistán a Uzbekistán; Unie států centrální Asie); v roce 2010 vznikla po uzavření dohody o volném obchodu mezi Čínou a **ASEAN** (Sdružení národů jihovýchodní Asie; Brunei, Kambodža, Indonésie, Laos, Malajsie, Filipíny, Singapur, Thajsko a Vietnam) největší zóna volného obchodu na světě.

Mezinárodní měnový fond IWF a BIZ (=Banka pro mezinárodní platby) řídí světovou ekonomiku již po desetiletí dle potřeb FEDu. Rothschildové s Rockefellerové tak neustále posilují svou moc. Protože však mezitím na FED útočilo mnoho tak zvaných „*konzpiračních teoretiků*“, ale také ekonomů a některých novinářů, přesunuli těžiško své moci na zdánlivě neutrální mezinárodní organizace IWF a BIZ. Zajisté podotknete, že žádná země se při obchodování neobejde bez oněch papírků s nápisem americký dolar, který má být hlavní světovou měnou. Jestliže se některá země vzepře, (na příklad jako Irák, když Saddam Hussain v roce 2003 oznámil, že se svou ropou nechce do budoucna obchodovat v dolarech, ale v eurech), následuje ozbrojené řešení daného problému, jak dotčného znovu „postavit do latě“. Strobe Talbott, zástupce ministra zahraničí za prezidenta Clintona, již 20. července 1992 řekl:

„V příštím století budou národy, tak jak je známe, zastaralé; všechny státy budou uznávat jedinou globální autoritu...“^(?6)

S Barrackem Obamou, černým, dobře vypadajícím, sympatickým, vzdělaným a výmluvným politikem s čistým štítem postavili ti, kteří v pozadí tajně tahají za nitky, na světové jeviště postavu, jež skrývá potenciál být akceptována celým světem. Obama dokonce zabodoval, možná díky svému původu, v islámském světě, je oblíbený v Africe, v Evropě je ctěn a v USA ho, především mladí lidé, zbožňují téměř jako mesiáše.

Když mu v roce 2010 byla udělena Nobelova cena za mír, prezidentovi, jenž kromě prázdných slov do té doby nijak k míru ve světě nepřispěl, ilumináti dokonce i riskovali, že se zesměšní. Ale s nepostradatelným a pozitivně naladěným tiskem prodali i tohle. Zdá se však, že něco se přece jen zvrtno - v druhé polovině roku 2010 hvězda Barracka Hussain Obamy očividně pohasla. Někdo jako on by se ale v případě krize dal světovému obyvatelstvu snadno prodat v roli zachránce. Nebo je možné i to, že na jevišti světové politiky zahyne před očima veřejnosti tragickou smrtí, která všechny přihlížející zasáhne až do morku kostí a přinutí je k zamyšlení, že pouze sjednocený svět může být světem míru !

Cesta k poslednímu velkému kroku, k světovládě, by byla nejschůdnější v případě nějakého společného celosvětového ohrožení, celosvětových nepokojů nebo dokonce třetí světové války. Ten, kdo by pak zjednal a slíbil trvalý „mír“, by to měl lehčí jako *globální vláda* (i kdyby to bylo pod jiným názvem), aby ho uznala většina obyvatel světa, neboť člověk touží po stabilitě a jistotě. Obama jasně ukázal, jak lze miliardy lidí vytrhnout z hlubokého spánku pomocí jediného prostého hesla: „*Change !*“ (=„Změna !“) Tak zněl jeho slib. Další roky ukážou, po které z cest se vydáme vstříc promě

ně. Aby se mohla etablovat světová vláda, musí se masy k sobě pevně semknout, tak nebo onak...

Válka proti teroru

Od „atentátů“ z 11. září 2001 celý svět setrvává v permanentním válečném stavu. Jestliže jsme snad po rozpadu východního bloku chovali naději, že se svět vydá cestou míru, zmařila ji jedna jediná významná událost.

USA po skončení studené války prostě potřebovaly válku novou. Bez války, bez nebezpečí a strachu totiž neprojde velký armádní rozpočet a nedají se snadno manipulovat lidé. Ovládá-li člověka strach, v jeho těle se vše stáhne, shrbí se, nasadí si klapku na oči a nechá si vše líbit, hlavně že přežije. Kdo má strach, na nic se neptá. Od 11. září panuje *nepřetržitě výjimečný stav*, emocionálně i právně. Od 11. září 2001 se svět od základů proměnil.

V roce 1966 americký ministr obrany a pozdější šéf *Světové banky* Robert McNamara tajnému zařízení Hundson Institute ve státě New York zadal vypracování studie o zakladateli a vůdčí osobnosti této instituce Hermanu Kahnovi. Obá, Kahn i McNamara, byli členy *CFR*. Studie vešla ve známost jako „Zpráva z Iron Mountain“ především díky svému zveřejnění v knize G. Edwarda Griffina *Stvůra z ostrova Jekyll Island*. Oficiální náplní studie byl průzkum metod, jež by vedly ke „stabilizaci společnosti“. Ve skutečnosti se jednalo o problematiku udržení vládní moci za všech okolností, otázku kontroly občanů a způsobů ochrany před jakoukoliv možnou vzbourou.

Výsledek studie ukázal, že jako jediný prostředek k podrobení obyvatel se doposud spolehlivě osvědčila pouze válka. Za války se masy bez jakýchkoliv výtek smíří s jakýmikoliv nedostatky a strádáním, daněmi i kontrolami. Ve prospěch vítězství není žádná oběť příliš velká a odmítnutí se považuje za zradu. Ve válečném stavu lze s obyvatelstvem provádět cokoliv. Protože existuje jeden společný nepřítel, nebude se lid bouřit. Válka, jak praví studie, je pro úspěšné řízení početných populací nezbytná. Doslova se v ní píše:

„Hrozba války je nebezpečím hrozcím z vnějšku, bez něhož dlouhodobě nezůstane u moci žádná vláda.. Historické záznamy zřetelně dokládají, že režim, který zanedbá péči o udržování věrohodného rizika válečného konfliktu, směřuje k vlastnímu pádu. Způsobí ho buď síla soukromých zájmů, reakce na sociální nespravedlnost, či jiné rozkladné elementy. Příprava společnosti na případnou válku je nejvýznamnějším politickým stabilizátorem.“⁽⁷⁷⁾

V zprávě se však dále hovoří o tom, že uvedené staré recepty v blízké budoucnosti snad ani nebudou potřeba, protože se prý v dohledné době rýsuje šance na vznik světové vlády, která by mohla odzbrojit všechny státy a s pomocí světové armády jich přimět k „disciplíně“ — což je stav, který by se mohl nazvat „mírem“.

Zpráva dále vysvětluje, že jednou z předností „stálé armády“ (=armáda v pohotovosti plus záložníci) je i to, že může v sobě spoutat asociální a k režimu kritické elementy a v neválečných dobách je takto nutit k sociálním, ekologickým nebo jiným „dobrým službám“. Dále zpráva podrobně pojednává o prospěšnosti formování mládeže v rebelském věku prací a o tom, jak by

si mohli své daně, tresty a pokuty odpracovat staří lidé. Obzvláště napínavá je tato studie na straně 70, kde se píše:

„Další alternativou pro kontrolu potenciálních nepřátel společnosti by bylo znovuzavedení otroctví, přizpůsobené moderním technologiím a politickým procesům...“

V tomto bodě vyvstávají dvě hlavní otázky: Kdo přesně jsou nepřátelé společnosti a jak by vypadalo otroctví s využitím moderních technologií? Zde se jako opodstatněná jeví jedna z obav odpůrců nového světového řádu. Totiž ta, že by se obyvatelstvo dalo díky implantovaným mikročipům velmi snadno ovládat - především v souvislosti s bezhotovostním platebním stykem.

Jak již USA několikrát výslovně prohlásily, v současnosti se nacházíme ve stavu války proti Iráku, proti Afganistanu a v brzké době také proti Íránu. Zároveň se vede další válka, která obepíná celý svět, a sice válka proti fiktivnímu nepříteli: proti teroru. Jedná se o nepřítele, jehož nikdo z nás neviděl, který však má přimět národy celého světa ke sjednocení. Dle politiků jsme totiž všichni údajně vystaveni permanentnímu ohrožení.

Ono „ohrožení“ stojí z největší části na tvrzeních, jež jistá vládní místa předávají tiskovým agenturám. Ty je potom vypouští skrze média na vystrašenou společnost, kterou pak stále více svírají křeče, je paranoidnější a snáze kontrolovatelná. „Ohrožení“ se zakládá převážně na tvrzení, že prý se kdosi kdesi pokusil spáchat teroristický útok, jemuž se ale dalo zabránit. Také Winstona Smitha v Orwelově románu 1984 občas ovládl

pochybnosti o tom, zda bomby, které neustále dopadaly na Oceánii, doopravdy pocházely od „protivníků“.

Po útocích z n. září 2001, při nichž se zhroutily tři věže (včetně budovy WTC 7) Světového obchodního centra v New Yorku a zemřelo více než 2600 lidí, západní politikové vyčarovali nebezpečí islámského teroru. Od té doby se tímto ohrožením neúnavně zapřísahají. *Spiegel* online 28. 4. 2005 informoval:

„...Počet obětí teroristických útoků podle výsledků sčítání amerického ministerstva zahraničí v minulém roce značně stoupl. Atentátníci měli zabít okolo 1900 lidí a více než 7 000 jich zranit.

Číslo oproti roku 2003 stoupllo zhruba třikrát. Prudký vzestup lze podle údajů ministerstva přičíst novému systému sčítání a hodnocení. Čísla z roku 2004 proto nemají být srovnatelná s těmi z předchozího roku. Za rok 2004 zpráva o terorismu uvádí asi 650 útoků. Ještě v roce 2003 jich úřady registrovaly 208, mrtvých bylo 625...

“Terorismus zůstává celosvětově největším nebezpečím, vůči kterému není žádný stát imunní, řekl právní poradce ministerstva zahraničí Philip Zelikow. Mění se vývoj terorismu, který neplánuje útoky z jednoho centra ale přes lokální skupiny, si nevyhnutelně vyžaduje úzkou mezinárodní spolu práci.“

Zde jsou pozoruhodné dva důležité momenty:

1. *Počet obětí teroristických útoků činil v roce 2004 NA CELÉM SVĚTĚ přibližně 1900. Přesný počet není znám, protože Američané si nejsou jistí, jak mrtvé spočítat !*

V tomtéž roce při dopravních nehodách zemřelo, POUZE V NĚMECKU, dle statistik dopravního úřadu 5 844 lidí !

To je více než třikrát tolik ! Odhady hovoří o více než 1,2 milionu obětí dopravních nehod za rok na celém světě ! Počet obětí teroristů měl v roce 2003 činit 625. Ze stromu padající kokosové ořechy usmrtí ročně více než 150 lidí !

Znamená to, že kokosové ořechy jsou druhým největším nebezpečím na světě ?

2. Dle amerického *ministerstva zahraničí* je to ale terorismus ! A „činí úzkou mezinárodní spolupráci neodmyslitelnou“.

„Válka proti teroru“ přihrála americkým, anglickým, německým a italským zbrojařským koncernům miliardové zisky. Do pokladen firem, jež obchodují se zbrojí a kontrolní technikou, připlavila miliardy a ve velkém měřítku zprivatizovala vojenské mise a úkoly. V lednu 2010 list *Handelsblatt* pod titulkem „Válka proti teroru - bombastický obchod“ uvedl:

„ *Válka proti teroru není ani zdaleka vyhrána a spirála zbrojení se od dob konce studené války roztočila rychleji než kdykoliv předtím, a to v čele s německými výrobci zbraní. Krize a prázdné pokladny tlumí zatím rozvoj zbrojení jen zlehka - průmysl se přizpůsobil novým výzvám.*“(78)

Aby se umlčelo mírové hnutí a odpůrci zbrojení bylo po skončení „*studené války*“ nutné nalézt nového nepřítele.

Vršily se bezmezně lži, jako například ta, jejímž původcem byla Bushova vláda, že Saddám Hussain prý vlastní zbraně hromadného ničení. Toto tvrzení bylo rovněž lživé jako i výše zmiňovaná prohlášení o nebezpečí teroru ze strany islamistů. Pokud by vůbec mělo existovat, pak toto nebezpečí vzniklo teprve následkem podobných tvrzení! Německá spolková vláda tyto lži kryla, s vědomím, že hnacím motorem ekonomiky je zbrojní průmysl a že je ona sama vydána napospas bankovnímu kartelu:

„Také významným německým výrobcům a vývozcům zbraní lze přičíst značný podíl na odstartování celosvětového závodu ve zbrojení. Ačkoliv se ve srovnání se zbrojnými giganty z USA a Velké Británie jedná spíše o malé ryby: na seznamu Šipri, který zahrnuje 100 největších, se nachází jen pět podniků a düsseldorfská firma Rheinmetall je až na 29. místě.

„Německo má v speciálních oblastech velmi dobré postavení, řekl Michael Brzoska, ředitel hamburského Institutu pro mírový výzkum a bezpečnostní politiku (IFSH) univerzity v Hamburku. Ať už jde o ponorky a korvety firmy HDW, dceřiné společnosti Thyssen-Krupp, obrněná vozidla firmy Rheinmetall a Krauss-Maffei Wegmann (KMW), samopaly od firmy Heckler & Koch, letecké motory od MTU nebo rakety od firmy Diehl: vojenský materiál „made in Germany“ je velmi žádaný na celém světě a dělá z Německa (s podílem ve výši deseti procent světového trhu) třetího největšího exportéra konvenčních zbraní, a to po USA (31 procent) a Rusku (25 procent). Jak vyplývá ze zprávy o zbrojení ze společné Konference církev a rozvoj GKKE, v roce 2009 putovaly německé zbraně do 126 odběratelských zemí.

Výrobcům ovšem přicházejí dobré zprávy i ze samotného Německa: Rheinmetall a KMW ulovili uprostřed července třetí největší zakázku ve své historii: Německá armáda si objednala 405 nových obrněných transportérů typu ‚Puma‘, s kterými počítá v nejbližších letech. Celková hodnota zakázky: 3,1 miliard eur.⁽⁷⁹⁾

Z islámských teroristů něco tedy vytěží i Německo. Nejvíce však z toho profitují rodiny Rothschildů, Rockefellerů, Bushů a Cheneyů. David Rockefeller v roce 1994 prý řekl:

„Jsme na okraji globální přeměny. Vše, co potřebujeme, je pořádně velká krize a národ pak nový světový řád přijme.“

Zdánlivé teroristické nebezpečí nenapomáhá jen tomu, že strkáme naše peníze, daně, do kapes zbrojních koncernů. Vlna zbrojení a potřeba zesílených bezpečnostních opatření nutí státy stále více se zadlužovat. A vedle toho je tu ještě další efekt, a sice - usnadňuje to kontrolu „*asociálních a destruktivních elementů*“.

Jedním z často citovaných potomků široce rozvětveného klanu Rockefellerů je **Nicholas „Nick“ Rockefeller**. Nicholas je, podle vlastních údajů, advokát, člen CFR a podle všeho také vzdálený příbuzný hlavy klanu - Davida Rockefellera. Aaron Russo, hollywoodský producent a režisér, jenž zemřel v roce 2007, v jednom interview rozhlasovému moderátorovi a známému autorovi konspiračních (=s tematikou spiknutí), Alexu Jonesovi vyprávěl, že se v mládí s Nicholasem

Rockefellerem přátelil. Russo na sebe Nicholase upozornil díky své slávě a úspěchům v Hollywoodu. Mimoto byl Russo také velmi aktivní politicky a působil jako člen *Libertariánské strany* (=hlavními cíli jsou požadavek svobody jedince, právo na soukromý majetek a volný trh - pozn. překl.).

Zajímavým je toto interview ve chvíli, kdy Russo mluví o tom, že mu Rockefeller, kdysi na počátku roku 2001, v dobrém rozmaru a poněkud neprozřetelně vyprávěl, že v blízké době dojde k velké události, která změní svět. To je pozoruhodné z důvodu, že Rockefellerové se totiž podíleli na stavbě World Trade Center a nadto David a Nelson Rockefellerovi dlouho patřili k spolujednatelům nemovitosti.

Nicholas Rockefeller prý mimo to ještě vyprávěl, že po oné „příhodě“ USA napochodují do Afganistanu a Iráku. Rockefeller se údajně „válce proti teroru“ smál, jedná se prý o jeden velký podfuk, při němž vojáci pátrají v jeskyních po neexistujícím nepříteli. Rockefeller se během rozhovoru Russoa zeptal také na to, zda by nechtěl přistoupit k CFR. Russo pozvání odmítl s tím, že nemá zájem „zotročovat lidi“, načež měl Rockefeller opáčil: „Co tě tito lidé zajímají? Jsou to jenom nevolníci!“

Russo pak na Nicholase měl vznést dotaz, proč to vše dělají, když už přece mají veškerou moc a peníze světa. Chtěl vědět, co má být konečným cílem těchto aktivit. Na to Nick Rockefeller údajně odpověděl: „Konečným cílem je implantovat každému čip, aby se tak dala kontrolovat společnost a aby bankéři a lidé patřící k elitě mohli vládnout světu.“ Rockefeller ho kromě toho ještě údajně ujistil, že kdyby se Russo stal členem této elity, dostal by speciálně označený čip, aby se tak vyhnul detailnímu vyšetřování ze strany úřadů!

Jak již bylo řečeno, je to svědectví Aarona Russa. Cituje se sice opakovaně a často, nelze ho však nijak ověřit. O tomto rozhovoru totiž neexistují žádné důkazy. Dochovaly se však fotografie Aarona Russa společně s Nicholasem Rockefellerem. Je jisté, že Aaron Russo byl váženou osobností a že jeho výpověď zcela odpovídá celkovému obrazu rodiny Rockefellerů.

Mimoto prý „Nick“ Russovi ještě vyprávěl, že nadace jeho rodiny založila a financovala i *ženské osvobozené hnutí* (=women's liberation movement). Proto, aby mohla být daň konečně uložena i ženám a aby se rozpadla instituce rodiny. Tím se údajně získal snazší přístup k dětem a již od malička se jim mohly vštěpovat *žádoucí programy*.

Dozor

Západní svět se během posledních deseti let přeměnil v jediný velký stát totální kontroly. Snímání otisků prstů, scanování oční duhovky a použití takzvaných *svlékacích scannerů* je při cestování z a do USA, Anglie a mnoha dalších zemí standardem. Očipované cestovní pasy i občanské průkazy, permanentní dozor skrze mobilní telefony a skladování digitalizovaných dat jsou také naprostou samozřejmostí. Vše je financováno z daní - aniž by se kdo občanů zeptal! A zastavilo to terorismus? Je snad svět bezpečnější a mírumilovnější?

Děj románu 1984 George Orwella se odehrává v Londýně a je důkazem autorových věšteckých schopností. V ulicích, na nádražích a v nákupních centrech po celé Anglii bylo doposud nainstalováno bezmála 4,5

milionů kamer. Na třináct občanů připadá jedna veřejná bezpečnostní kamera. Jejich počet stále roste. Od počátku devadesátých let dvacátého století se šroubují snad na každý volný sloup pouličních lamp. Policie údajně chce tímto způsobem zvýšit podíl objasněných trestných činů a snížit náklady na personál. Ale daří se jí to? *BBC News* 24. srpna 2009 pod titulkem „1 000 kamer objasní jeden zločin“ informoval:

„Londýn je nejlépe střežené město světa. V uplynulém roce byl v poměru na tisíc bezpečnostních kamer objasněn jeden trestný čin... Interní policejní zpráva ukazuje, že více než milion londýnských kamer sotva přispělo k dopadení kriminálků. V průběhu jednoho měsíce nafilmovaly CCTV kamery (= Closed Circuit Television) pouze osm z 269 domnělých případů..“

Přispěla snad válka proti teroru v posledních letech k bezpečnějšímu světu? Ne, úplně naopak. Způsobila větší strach. My všichni značně ztrácíme na svobodě a mezitím jsme hlídáni na každém kroku, stačí, abychom vystrčili nos na ulici. Bezpečnostní kamery však nečíhají jen na ulicích a veřejných prostranstvích, ale také uvnitř domů, v supermarketech a bankách. Přitom si kdokoliv může radiotelegraficky s pomocí dětské *video-čůvičky* naprosto jednoduše pořídit snímek a zachytit nás na příklad při zadávání číselného kódu (=PIN).

Přestože mnozí si ničeho nevšimli, Orwellův scénář se proměnil v naši realitu. Nejohroivější na celé věci je skutečnost, že mladá generace tento stav považuje za zcela normální, ba dokonce se ho doprosuje. Nejlepším

nástrojem kontroly je však mobilní telefon.

Nové *smartphony* (Blackberry nebo iPhone) neshromažďují jen všechna data, jako telefonní čísla a adresy, nýbrž mají i přístup k internetu a v podstatě fungují jako malý počítač, se kterým lze i fotografovat a následně si v něm snímky ukládat. Moderní člověk shromažďuje všechna důležitá data ve svém telefonu, k nim připočteme ještě fotografie, na nichž je on sám, přátelé a rodina - to vše ukrývá malý čip, který nosíme u sebe.

Každý (a myslím tímto skutečně kohokoliv), kdo má zájem, může s pomocí malého přístroje, jenž lze zakoupit ve specializovaném obchodě za méně než 100 eur, odečítat na dálku jakékoliv data. Větší firmy tak činí dennodenně. Jak dne 30. června 2008 online informoval *anonymní odborník na ochranu před odposlechy*, brzy se vše dokonce usnadní:

„Nebude dlouho trvat a tento malý software bude na internetu. Revoluce špiónování. S něčím podobným jsem se za 25 let kontrašpionáže u Bundespost (=Spolková pošta) neseťkal. Nejsem jediný, kdo bije na poplach - vidí to tak celá naše branže. Tento malý software zatím vlastní jen málo jedinců. Jakmile však bude na internetu (a to se stane brzy), kdekdo získá možnost odposlouchávat kterýkoliv mobilní telefon, jenž se mu zlíbí, a to jakoukoliv značku či typ.“

Smartphone lze také kdykoliv využít k navigaci v kterémkoliv městě. Uživatel vidí, na které ulici je plynulý provoz a kde naopak vázne. Funguje to docela jednoduše: dohlížející firma sleduje po celém světě po

hyby všech mobilů. Jestliže všechny mobily na ulici náhle zastaví, s největší pravděpodobností vznikla zácpa, jestliže se pohybují, pak je tam plynulý provoz. Platí to však i pro každý jednotlivý telefon.

Za přibližně 300 eur je k dostání malá helikoptéra na dálkové ovládání, vybavená kamerami, které lze dle potřeby i nasměrovat. Snímané obrazy se pak přenáší na *smartphone*.

Možná namítnete: „Ale já přece nemám co skrývat!“ Jste si tím jistí? A co čísla vašich účtů nebo firemní plány? Při hlubším zamyšlení vás třeba napadnou ještě nějaké další věci, jež by o vás neměl jen tak ledaskdo vědět. Bude stále obtížnější najít volné místo a zákoutí, kde můžeme být skutečně sami. Zkuste se zeptat nějakého Číňana, který má výhrady vůči vládě, zda má pocit, že státní dozor prospívá jeho osobnímu pocitu bezpečí! Nebo ještě jednodušeji: zeptejte se někoho z Východního Německa, kdo nebyl právě ve *Stasi* (=hlavní tajná služba bývalého východního Německa), jak se asi cítil, když nesměl říkat nikdy pravdu a nikomu doopravdy věřit!

V roce 2010 byly zavedeny na téměř všech letištích tělesné („svlékač“) scannery - údajně kvůli zvýšení bezpečnosti. Bylo ovšem prokázáno, že tyto scannery škodí zdraví. Kromě toho mají ještě další nedostatek: naleznou pouze věci, které pasažéři nosí na těle, tedy na kůži. Kdo něco spolkne, zastrčí si do úst nebo řitního otvoru, projde bez problému.

Zajímavé také je, že do konce roku 2009 všechny německé strany v Bundestagu i všechny německé instituce proti zavádění těchto scannerů jednohlasně protestovaly. Ještě 30. prosince 2009 magazín *Focus* online

ve speciálním vydání věnovaném rakovině psal:

„Záření může svým ionizujícím účinkem poškodit buňky a následně vyvolat rakovinu. Jak uvedl Rolf Michel, vedoucí Centra pro ochranu před zářením a radioekologii Leibnizovy univerzity v Hannoveru a předseda komise pro radiační ochranu, při jednorázovém prosvícení jsou prý lidé vystaveni jen velmi malému množství rentgenových paprsků, s každou další kontrolou ale riziko stoupá.“

V článku se dále uvádí, že rentgenové paprsky jsou *značným rizikem zejména pro lidi, kteří často cestují letecky, zaměstnance letišť a těhotné ženy. K témuž zjištění došel i Spolkový úřad pro radiační ochranu. „Použití rentgenového záření se z pohledu ochrany před škodlivým zářením je neomluvitelné a jeho využití se odmítá,“* prohlašuje úřad na svém webu.

Policejní odborová organizace (GdP) však za podobnou debatou vidí pouze snahu o odvedení pozornosti. *„Diskuze o tělesných scannerech je pouze řečnickým vystoupením politiků, jež má odvést pozornost od pochybení a nedbalosti minulých let,“* řekl předseda GdP Josef Scheuring listu **Neue Osnabrucke Zeitung**. *„Mezery v bezpečnosti leteckého provozu v Německu“* se prý od 11. září 2001 nezmenšily - právě naopak. Spolková vláda již nesmí leteckým pasažérům něco předstírat. Riziko útoků se rozhodujícím způsobem nesnížilo ani s využitím scannerů nejnovější generace. Nastal nejvyšší čas pro upřímnou debatu. *„Pokud se o bezpečnost na letištích mají pečovat gastarbajtrři a vůbec lidé, které si najaly soukromé firmy, a kteří jsou ochotni pracovat za méně než minimální mzdu nebo kteří využívají systém*

státní sociální podpory, tak se to nepodaří. ⁽⁸⁰⁾

Když se německý Bundestag začátkem ledna 2010, tedy o pouhých pár dní později, znovu sešel, změnili náhle VŠECHNY parlamentní frakce svůj názor a jednohlasně odsouhlasily zavedení tělesných scannerů na německých letištích !

Ptám se, co způsobilo během několika málo dní tak zásadní změny názorů ? O několik měsíců později se tělesné scannery začaly objevovat na téměř všech letištích západního světa.

Eugenika

Kde hledat skrytou souvislost mezi sexualitou jako „těžkým zločinem“ v Orwellovém románu *1984* a dnešním světem ? Co má s námi společného skutečnost, že v románu George Orwella se „otroci smí rozmnožovat výlučně prostřednictvím umělého oplodnění“ ? Kde je pojitko mezi konspiračními teoriemi o novém světovém řádu a opravdovým absolutně totalitním státem ?

Někdy ke konci druhé světové války, kdy ještě týden za týdnem na bojištích nesmyslně umírali tisíce lidí, se kolem Juliana Huxleyho, který byl v letech 1937-1944 viceprezidentem britské *Eugenics Society* (=Společnost pro eugeniku) a později prvním generálním ředitelem *sekcce pro vzdělání, vědu a kulturu* u nově vzniklé *Organizace spojených národů (UNESCO)*, se začali seskupovat přední britští stoupenci eugeniky. Huxley v roce 1946 sepsal oficiální dokument **Organizace spojených národů** „*UNESCO, jeho účel a filozofie*“, v němž otevřeně hledá jádro problému:

„Přestože je jistě správné, že se mnoho let, politicky i psychologicky, bude radikální eugenická politika odmítat, UNESCO má důležitý úkol: postarat se o nanejvýš pečlivé prozkoumání eugenické problematiky a informovat o tomto sporném tématu veřejnost a připravit půdu pro budoucnost, aby se mnoho z toho, co se dnes jeví být nemyslitelné, stalo přinejmenším možným.“

Idea eugeniky pochází z Anglie, kde tento pojem již koncem 19. století razil britský antropolog Francis Galton. Eugenika znamená použití poznatků humánní genetiky v oblasti demografické a zdravotní politiky se záměrem, zvýšit podíl kladně hodnocených dědičných vloh (=pozitivní eugenika) a snížit podíl dědičných vloh, jež jsou hodnoceny záporně (=negativní eugenika).⁽¹⁵⁾

Jinými slovy se jedná o výběr pro společnost více, či méně hodnotných jedinců a o vyřazení bezcenných jedinců tím, že se jim zabrání v rozmnožování. Protože nadvládě Angličanů podléhaly okolo roku 1900 četné kolonie a neustále byli nuceni nějak se s necivilizovanými „primitivními divochy“ vypořádat, není se čemu divit, že eugenický myšlenkový směr pochází právě z Anglie. Američané myšlenky „rasové hygieny“ s povděkem převzali. Rasová segregace (=oddělování, rozdělování), tedy diskriminace černého obyvatelstva, se zde udržela až do sedmdesátých let dvacátého století. Až do té doby byly v USA indiánské ženy při vyšetřeních nebo porodu bez souhlasu sterilizovány a indiánské děti často nedobrovolně oddělovány od svých rodičů - poté následovala buď systematická „převýchova“, nebo děti beze stop zmizely.

Jednu z obav protivníků nového světového řádu posilují neustále se opakující výroky předních *iluminátů* (jako je Nick Rockefeller), členů *OSN*, *CFR* nebo *Bilderbergu*, že je naléhavě nutné učinit přítrž neustálému nárůstu počtu světové populace. K tématu se opakovaně a srozumitelně vyjadřoval především David Rockefeller a Bill Gates. Z dobře informovaných zednářských kruhů se doneslo, že světová elita plánuje vyhlazení 60- 80 procent světové populace. Ušetření budou údajně ti, kteří se v jejich očích jeví nějak cenní nebo užiteční. Představa, z níž vstávají vlasy hrůzou na hlavě - mírně řečeno. Nad podobnými výroky se však mnozí lidé usmívají, podle nich něco takového prostě není možné.

Již v roce 1974 nechal tehdejší ministr zahraničí USA Henry Kissinger vypracovat studii, z jejíž výsledků vyplynulo, že největší nebezpečí budoucnosti spočívá právě v růstu počtu obyvatel naší planety, a to především v zemích třetího světa. Toto „*Memorandum 200 studie národní bezpečnosti*“ (*National Security Study Memorandum 200*, *skratka NSSM-200*) uvádí, že USA budou v budoucnu potřebovat stále více surovin. Přírůstkem světové populace by se zásoby těchto surovin neustále tenčily, a tím pádem také zdražovaly, a proto by bylo rozumné obyvatelstvo v zemích třetího světa namísto podpory redukovat.

„Prostřednictvím NSSM 200 učinil Washington realizace programů kontroly porodnosti podmínkou finanční pomoci z USA, a to dokonce v případě hladomoru. Díky Washingtonu redukce porodnosti pronikla do oficiální politiky Mezinárodního měnového fondu, Světové banky a OSN. Od poloviny sedmdesátých let dvacátého století tak veškerá pomoc Mezinárodního měnového fondu a Světové banky

závisí na ochotě rozvojových zemí přijmout Washingtonem diktovaná opatření kontroly porodnosti. NSSM 200 výslovně označila třináct států jako „klíčové země“, ke kterým směřuje, speciální politický a strategický zájem Spojených států amerických. Jednalo se o Indii, Pákistán, Bangladěš, Indonésii, Thajsko, Nigérii, Filipíny, Turecko, Egypt, Etiopii, Mexiko, Brazílii a Kolumbii. Nárůst počtu obyvatelstva v těchto zemích je z hlediska státních zájmů USA dle Kissingera považován za obzvláště znepokojující.“⁽⁸¹⁾

Henry Kissinger je úzce spjatý s Rothschildy, Rockefellery a Billem a Melindou Gatesovými. Bill Gates vystoupil 18. února 2010 na výroční konferenci TEDu v kalifornském Long Beach (=TED=Technology, Entertainment, Design = Technologie, zábava, design) s přednáškou s názvem „*Innovating to Zero!*“ (=Inovacemi k nule!). Po několika minutách přešel rovnou k věci:

„...Jako první je tu přelidnění. Dnes žije na tomto světě 6,8 miliardy lidí, brzy jich může být 9 miliard. Jestliže s pomocí nových očkovacích látek, zdravotní péče a reprodukční medicíny odvedeme celou práci, můžeme toto číslo o takových 10 až 15 procent snížit!“⁽⁸²⁾

Zde se kruh opět potkává a uzavírá s eugenickými programy Rockefellerů. Tajný iluminátský ministr zahraničí Gates, s milou a přátelskou tváří skrytou za kulatými brýlemi, veřejně oznámil, že skrze svou **Nadaci Billa a Melindy Gatesových** strká za účelem snížení počtu obyvatel Země miliony dolarů do vývoje speciálního očkování. To je impulzem k vážné úvaze, uvědomíme-li si,

že tato nadace úzce spolupracuje se *Světovou bankou*, *OSN*, *Světovým potravinovým programem* a *Dětským fondem* - stejně jako nadace Rockefellerů. Protože Rockefeller věnoval *Spojeným národům* pozemek pro stavbu jejich budovy, lze předpokládat, že tato organizace je jemu a jeho ideám blízká.

Oba, Gates a Rockefeller, již řadu let přes své nadace investují do výzkumu sterilizace. Stále dokola otevřeně prohlašují, že část obyvatelstva musí zmizet! Avšak jak přimět lidi k tomu, aby se dobrovolně nechali naočkovat škodlivými látkami?

Zcela jednoduše: O tom, že po očkování budou neplodní, nebo je dokonce zabije, se jim nerekne. Naopak se jim vysvětlí, že vakcína slouží pouze k jejich dobru a ochraně!

Abyste sami dobrovolně běželi k lékaři a škemrali o očkování, k tomu je potřeba jen nějaké hrozící nebezpečí, něco, co by nezasvěceně dostatečně vystrašilo. Pak si za to, že mohou být i odstraněni, dokonce zaplatí sami. Ale co může být takovým nebezpečím? Je něco takového vůbec možné?

Inu, a co na příklad ptačí chřipka? Málo nebezpečná? A po ní, zrovna po dvou letech, prasečí chřipka.

V USA bylo již jednou proti údajné prasečí chřipce v letech 1976-1977 naočkováno asi 100 milionů lidí. Kampaň tehdy byla přerušena, poté co obávaná epidemie nepřišla. Jako následek očkování se však množily případy výskytu *Gullian Barréova syndromu*, který si vyžádal přes tisíc obětí na životech. *Syndrom Gullian Barrého* je neurologická nemoc. Charakteristickým projevem je ochrnutí, jež začíná v nohou a může se rozšířit až k dýchacímu ústrojí. V Německu takto ročně onemocní asi 1 000 až 1 500 lidí! Do začátku roku 2010 údajně na pra

sečí chřipku v Německu zemřelo CELKEM 178 lidí !⁽⁸³⁾

To znamená: Téměř desetkrát více lidí zemřelo na následky očkování než na nemoc samotnou !

Nadace Billa a Melindy Gatesových v současnosti podporuje program, který se zaměřuje na studium vlivu ultrazvukových vln na mužský šourek. Ultrazvukové vlny nasměrované na mužské pohlaví způsobují neplodnost nejméně šest měsíců, to znamená, dočasně sterilizují⁽¹³⁵⁾ Pokud jsou ultrazvukové vlny schopné zabít spermie, lze jen stěží uvěřit, že by neměly žádný negativní vliv na nenarozené dítě. Vyšetření ultrazvukem nicméně klasická medicína v západním světě doporučuje.

Další program rodiny Gatesových je zacílen na využití **nanotechnologie** při **očkování**. Očkovací látky se propojí s nanočlánky, jež jsou tak miniaturní, že pronikají do těla i přes kořínky vlasů. Mohou být rozprašovány a očkovací látku aktivují v momentě, jakmile se dotýčná osoba začne potit. V roce 2010 Gatesovi na tento výzkum darovali 100 000 dolarů do Braunschweigu Carlosu Albertu Guzmanovi z Helmholtzova centra pro výzkum infekcí a vědcům Claus-Michaelu Lehrovi a Steffi Hansenovi z Helmholtzova institutu pro farmaceutický výzkum v Sársku.

To jsou dva působivé příklady z programu „*Grand Challenges Explorations*“, který o sobě tvrdí, že pracuje na průlomových technologiích v globálním zdravotnickém systému. O použití očkovacích sprejů s nanočlánků za účelem masové sterilizace by se dalo uvažovat na letištích, v *bezpečnostních rámech* ve veřejných budovách nebo při rockových koncertech.

Bill Gates říká, že očkovací látky mohou pomoci redukovat světovou populaci. A má i pádný argument na to, proč je to údajně tak naléhavé. Ne, že by většina lidí byla pouhými hloupými a neužitečnými jedlíky - tak to nevyjádřil - ale proto, že produkují CO₂ (=oxid uhličitý). A ten je, dle Billa Gatese, škodlivý. Při své TED přednášce v Long Beach představil Bill vzorec pro sledování emisí CO₂:

$$\text{CO}_2 = P \times S \times E \times C$$

P = People (=lidé)

S = Service pro Person (=služby na osobu)

E = Energie pro Service (=energie na službu)

C = CO₂ na jednotku energie

Dále uvedl, že aby se snížilo množství „zlého“ CO₂, bylo by nutné v jeho vzorci snížit jeden z faktorů na nulu. Nejjednodušší by dle Billa bylo, kdyby se tak učinilo s faktorem P, jenž symbolizuje lidi - méně lidí znamená méně CO₂. Pokud bychom tedy drasticky snížili počet obyvatel Země, bylo by to dle Billa mnohem lepší.

Myšlenkový předchůdce iluminátů Huxley hlásal, že na místo diskreditovaného pojmu *eugenika*, bude nutné dosadit pojmy jako *ochrana životního prostředí*, nebo *ekologie*. V roce 1961 sir Julian Huxley, mezitím prezident *Eugenics Society*, spolupracoval s britským princem Filipem při zakládání fondu *World Wildlife Fund* (=WWF= Světový fond na ochranu přírody), který měl sloužit k udržení lidského stáda na uzdě, a to ve jménu ‚ochrany životního prostředí‘. Prvním prezidentem WWF byl někdejší člen SS, holandský princ Bernard. ⁽¹⁵⁾

Globální oteplování

Globální oteplování způsobené skleníkovým plynem CO₂ neexistuje! Smyslem lži o CO₂ je snaha o zavedení světové daně, o rychlejší a efektivnější zotročení lidstva a udělení moci nové světovládě.

6. října 2010 napsal renomovaný americký fyzik Dr. Herold Hal Lewis, profesor fyziky na *University of California* v Santa Barbaře, dopis prezidentovi americké fyzikální společnosti APS (=Společnost amerických fyziků) Curtisu G. Allanovi mladšímu. Tímto listem po 67mi letech vystoupil ze společnosti, která se podle jeho názoru nechová správně poté, co vešlo ve známost, že centrum pro výzkum klimatu na *University of East Anglia* obelhala celý svět padělanými zprávami:

„V případě globálního oteplování jde samozřejmě o podvod, za nímž se skrývají biliony dolarů, které zkorumpovaly řadu vědců, podvod, který žene před sebou APS jako cunami. Je to největší a nejúspěšnější pseudovědecký podvod, jaký jsem ve svém dlouhém životě fyzika viděl. Každý, kdo by o tom sebemeně pochyboval, by se měl přinutit a přečíst si dokumenty ClimateGate (=označení celé aféry s únikem informací - pozn. překl.), jež tuto problematiku osvětlují (Monfordova kniha reprodukuje fakta velmi dobře). Nevěřím, že skutečný fyzik, ne pouhý jakýkoliv vědec, může číst tento materiál bez pocitu odporu. Zajdu dokonce tak daleko, že bych tento odpor vztáhl k samotné definici slova vědec.“⁽⁸⁴⁾

Počítačovní hackeři se v roce 2009 nabourali do po

čítačů anglické **University of East Anglia** a zveřejnili jejich data. Dokumenty, i 073 e-mailů a 3 485 jiných souborů, pocházely z let 1996 až 2009. Doložily, že univerzitní oddělení pro výzkum klimatu zfalšovalo čísla tak, aby odpovídala tvrzení, že klimatické změny způsobil člověk. K „zamaskování poklesu“ teploty za posledních dvacet let se použily „triky“, psal ředitel oddělení pro výzkum klimatu na *University of East Anglia* Phil Jones v e-mailech adresovaných svým kolegům. Pravost dokumentů potvrdil a odstoupil.

Pro objasnění: *University of East Anglia* byla (a stále je) v pozadí údajného globálního oteplování doslova hybnou vědeckou silou. Její ředitel veřejně připustil, že čísla byla zmanipulována. **Přiznal, že k žádnému oteplování nedochází, nýbrž naopak, Země se ochlazuje !**

A co se od té doby změnilo ? Nic ! V masových médiích se šíří nadále lži o globálním oteplování, které údajně prostřednictvím CO₂ způsobují lidé. Znova a znova se máme dívat na tající ledovce a klátící se lední medvědy. Jen velmi málo vědců se chová tak čestně jako profesor Lewis. Většina z nich ani nemukne a podílí se na této lživé hře, protože jim z ní plyne živobytí. Je vědecky dokázáno, že teplota Slunce, topné těleso naší Sluneční soustavy, v posledních letech neustále stoupá. Současně se Země okolo Slunce pohybuje po dráze elipsovitého tvaru, což znamená, že vzdálenost mezi těmito tělesy je jednou delší, jindy kratší. Právě teď jsme velmi blízko Slunci, a tím pádem dostáváme pocítit záruplné erupce silněji, než před sty lety. Také na Marsu nyní tají polární čepice. Led na Měsících Jupitera a Saturnu mizí již celá léta. To znamená: Pokud

na naší Zemi dochází k celkovému oteplování, je způsobené Sluncem a ne lidmi.

Vplyvem Slunce se sice na Zemi mění počasí, nejedná se však bezpodmínečně o globální oteplování. Ledová pokrývka v Alpách od roku 2005 dokonce zesílila. Zimy v letech 2009-2010 a 2010-2011 byly ve Střední Evropě a Severní Americe nejchladnější za poslední desetiletí. Léto 2010 bylo v Kalifornii jedno z nejchladnějších za posledních mnoho let.

Poté, co lžím o oteplování Země udělalo tlustou čáru přes rozpočet počasí, lháři couvli a v roce 2010 začali pátrat po nějakém novém pojmu. Obamův poradce pro vědu a technologii John Holdren v září 2010 předložil návrh, že účinky skleníkových plynů se nadále budou nazývat „klimatická porucha“. Profesor Mojib Latif řekl 1. září 2009 na třetí konferenci *Spojených národů* zaměřené na klima, která se konala v Ženevě, že Země se v posledních deseti letech neoteplila, a to ze zcela přirozených příčin. Prý snad dokonce v následujících „deseti až dvaceti letech prožijeme globální ochlazení.“

Přesto se mašinérie lží o klimatu nezadržitelně valí dál. **David Meyerde Rothschild** (nejmladší potomek Evelyn Meyer de Rothschild) mezitím napsal o globálním oteplování pro děti dvanáct knih, mezi nimi také *Příručka pro přežití globálního oteplování* (=Global Warming Survival Handbook). S jejich pomocí se mají dětem již od malinka vymývat mozky tím, že se jim naočkuje špatné svědomí a zcela chybné nahlížení na celou problematiku. Rothschildovy knihy připravují děti na zkázu světa a na to, že na ní údajně sami nesou vinu.

Spoolečně s **Billem Gatesem**, **Al Gorem** a **Hillary**

Clintonovou odstartoval David Meyer de Rothschild v posledních letech gigantickou celosvětovou kampaň, která má pouze jediný cíl: připravit lidi na to, že se do budoucna budou muset uskromnit a mnozí z nich i zemřou - údajně následkem sucha, vln tsunami, bouří a pandemií. AI Gorův propagandistický film *Nepříjemná pravda* (=natočeno v roce 2006) již shlédly miliony diváků a v roce 2007 dokonce získal Oscara za nejlepší dokumentární film. Jak se dá proti tomu argumentovat ?

IPCC (=Intergovernmental Panel in Climate Change=Mezivládní panel pro změny klimatu), nazývaný také *Světová klimatická rada*, kterou již v roce 1988 vytvořila *UNO* jako vlastní organizaci na podporu lží o klimatu. Tato podporuje z veřejných prostředků projekty a zájmy Rockefellerů, Rothschildů, Gatesů, Clintonů a Goreů a všech jejich přátel, kteří na tom vydělávají. Komise pravidelně „vědecky“ zpracovává číselné údaje a vypracovává návrhy, jak (neexistující) klimatické proměně čelit. Jako neúčinnější je podle jejich názoru **obchod s emisemi**, tedy zavedení poplatku, který musí zaplatit na celém světě každý, kdo produkuje CO₂ - takže každý, kdo dýchá.

Poplatky musí platit průmyslové podniky i celé státy. Jednotlivci ho uhradí skrze daň z provozu motorového vozidla. Pokud státy a podniky vypouštějí velké množství zplodin, mohou si koupit (!) tzv. *emisní povolenky*. Nejedná se ale o omezení produkce škodlivých látek, ale o obchod. *OSN* vše zdaňuje a protahuje rozličnými státními nebo soukromými firmami, jako na příklad *energetické burzy*. V roce 2007 *IPCC* získala, společně s tehdejším viceprezidentem USA AI Gorem, Nobelovu cenu míru ! Pravděpodobně za mírové zavedení celosvětové „*daně hlupáků*“

Tvrzení, že oteplování Země má na svědomí rostoucí produkce CO₂, je zcela nelogické, pokud si uvědomíme, že CO₂ je základem veškerého života na naší planetě. Bez CO₂ by život neexistoval! CO₂ (=oxid uhličitý), který vyrábíme, zachycují zelené rostliny a při fotosyntéze ho štěpí na C (=uhlík) a O₂ (=kyslík). Rostliny se živí výlučně uhlíkem a kyslík vylučují skrze listy jako odpad. Čím více CO₂ ve vzduchu, tím více kyslíku mohou rostliny vyrobit, což znamená, že se poměr nakonec vždycky vyrovná. Ledaže by rostlin štěpících CO₂ bylo příliš málo.

Řešením však není zvýšení celosvětové daně z CO₂, nýbrž třeba jednoduše zasadit více stromů! Jestliže je narušená rovnováha mezi CO₂ a kyslíkem, potom je to jen proto, že neustále kácíme obrovské plochy deštných pralesů, čímž snižujeme počet stromů, které tuto důležitou práci provádějí. Emisní daň nic nezmění, pouze s větší intenzitou přesouvá peníze z rukou chudáků do kapes boháčů.

Největší část skleníkových plynů nepochází z automobilů, letadel a průmyslu, nýbrž výkrmu a chovu zvířat. Emise metanu, z chovů hovězího dobytka a vepřů nabývají tak gigantické míry, že dalece zastíní škodliviny, jež má na svědomí automobilový a letecký provoz - přestože IPCC neustále tvrdí opak.

Protipatření by i v tomto případě byla velmi jednoduchá: Musely by vzniknout zákony a rámcové podmínky na zvýšení cen masa. Pokud by lidé jedli maso pouze (tak jak bylo před několika málo desetiletími naprosto běžné) jednou, dvakrát týdně, produkce skleníkových plynů by se rázem snížila o dobrou třetinu. Současně by se mohlo přestat s kácením deštných pralesů.

Nebylo by potřeba získávat nové plochy pro osev, neboť by klesla potřeba krmiva. Jak uvedla v prosinci 2009 ministryně zemědělství lise Signet listu *Hannoversche Allgemeine Zeitung*: „Zdravá vyvážená výživa s omezeným podílem masa je příspěvkem k ochraně životního prostředí !“

Zásadní snížení spotřeby masa - buď prostřednictvím zákonů, nebo pochopením daných procesů - by naráz vyřešilo celou řadu údajných problémů, a to i zdravotních. Zvýšená konzumace červeného masa je totiž prokazatelně jedním ze spouštěčů *onemocnění oběhového systému, rakoviny a Alzheimerovy choroby.*

Přestože hrozba globálního oteplování se nezakládá na pravdě, přirozeně to neznamená, že bychom se, jak v průmyslu, tak v domácnostech a pouličním provozu, neměli pokusit o omezení produkce zplodin ze spalování. Snížení množství škodlivých látek, jejichž původcem je automobilová doprava, je přirozeně žádoucí a lze ho dosáhnout ihned a bez nákladů. Krachuje však kvůli střetu zájmů s automobilovým průmyslem.

Přestože globální oteplování neexistuje, přece jen v posledních letech opakovaně dochází k extrémním projevům počasí, jako jsou přívalové deště, silnější zemětřesení nebo vlny tsunami. Opovažím se však pochybovat o tom, že se jedná o jasný příznak klimatických změn.

Manipulace s počasím

K manipulacím s počasím dochází prokazatelně od padesátých let dvacátého století a i dnes jsou v rozsáhlých částech USA na denním pořádku. Obzvláště v zemědělských oblastech s nedostatkem srážek se s pomocí malých letadel „očkují oblaka“. V atmosféře rozprašují v určitých výškách jodid stříbrný, jehož částice slouží jako zárodky pro krystalizaci. Jsou to nejmenší částí, ke kterým může voda přilnout a zmrznout. Jodid stříbrný urychluje tvorbu ledových krystalků a spouští jistý druh řetězové reakce. Díky ní se vytvářejí kapky, jež padají k Zemi v podobě deště nebo sněhu. Uměle ovlivňování počasí se nazývá „**geoinženýrství**“ (=Geo Engineering).

Již v roce 1952 měly tajné experimenty s počasím, které provádělo britské vojenské letectvo *Royal Air Force*, v britském přímořském městě Lynmouth na svědomí ničivou přívalovou vlnu. „**Projekt Cumulus**“ měl prokázat, zda by bylo v případě války možné uměle vyvolaný déšť využít k zaplavení zákopů nepřátel a nepřátelská bojiště tak proměnit v blátivé pustiny. Proto byla oblaka naočkována jodidem stříbrným. Město Lynmouth (North Devon), které se leží na jižním pobřeží Anglie, se nacházelo ve vzdálenosti pouhých 300 kilometrů od jádra akce. Dne 16. srpna 1952 čtyřicetihodinový přívalový déšť proměnil říčky v dravé proudy. Město Lynmouth zpusťovala přívalová vlna. Množství srážek vystoupalo na 250tinásobek obvyklého průměru. Třebaže vojenská operace byla nanejvýš přesně zaprotokolována, spisy byly ve státním archivu celá desetiletí pod zámekem.

V USA armáda s jodidem stříbrným experimentovala již od čtyřicátých let dvacátého století, a to s cílem oslabit ničivou sílu uragánů.

V rámci „**projektu Cirrus**“ se 13. října 1947 podařilo ovlivnit dráhu hurikánu - bohužel ve špatném směru do hustěji obydlené oblasti. Hromadné žaloby poškozených lidí vedly k zastavení projektu. To však armádě samozřejmě v dalších pokusech nezabránilo... Pod krycím jménem „**projekt Stormfury**“ (1962-1983) byly neustále obohacovány o jodid stříbrný věžovité mraky předznamenávající nebezpečné uragány. Výsledek údajně nebyl přesvědčivý a projekt byl opět pozastaven. Také ve válce ve Vietnamu se očkovaly dešťové mraky za účelem zesílení monsunových dešťů. Aby se znemožnilo zásobování *Vietkongu* (*Vietkong* = Národní fronta osvobození Jižního Vietnamu), bylo třeba *Ho Či Minovu stezku* zatopit přívalovým deštěm.

18. května 1977 byla uzavřena konvence (=úmluva) OSN, která manipulace s počasím odmítá. Sotva to však někomu brání v tom aby pokračoval. V USA se „**počasí na objednávku**“ stalo naprostou samozřejmostí již před desetiletími. A tak se kvůli ochraně polního hospodářství *proměňovalo* hrozící krupobití v déšť, nebo se naopak v obdobích sucha déšť vyčaroval - zcela oficiálně a legálně. V zemědělských oblastech denně stoupají na oblohu malé stroje a na příkaz velkých nadnárodních zemědělských koncernů rozstříkují chemikálie. Proto vypadá krajně nevěrohodně představa, že vojenské pokusy s ovlivňováním počasí nebyly úspěšné. Pokud se však v určitém regionu manipuluje s počasím, může to mít negativní dopady na zemědělství a zásobování vodou jiných oblastí. Kdo ovlivní počasí, ovlivní také tlak vzduchu, vítr a řadu dalších parametrů rozsáhlých oblastí.

Jeden omyl, například čínských meteorologů, způsobil v Pekingu na podzim 2009 obrovskou sněhovou bouří a ohromné přívaly sněhu.

V USA údajně již po desetiletí manipulují s počasím nejen na vlastním území, nýbrž také na území „protivníků“, jako na příklad Kuby. Pod titulkem „*Owning the Weather in 2025*“ (Vlastnit počasí v roce 2025 - pozn. překl.) byl *US-Air-Force* v roce 1996 předán vědci dokument, vypracovaný ve jménu americké armády. Píše se v něm, jakým způsobem si USA skrze cílenou manipulaci s počasím (v malém, stejně jako ve velkém) můžou udržet světovou nadvládu s případně ji ještě posílit. Podrobně se zde popisuje, jak lze s využitím nepříznivého počasí, bouří nebo sucha, zničit trasy zásobování a rozložit morálku protivníků, či jak v určitých regionech zpustořit úrodu nebo znehodnotit pitnou vodu. Podrobně se tam líčí, jak budou v budoucnosti počasí na celé zeměkouli sledovat v reálném čase satelity a jak by ho mohly precizně ovlivňovat.

Pozoruhodná mi v této souvislosti připadá i skutečnost, že firma **EL Rothschild** (=Sir Evelyn Robert a Lynn Forester de Rothschild) v lednu 2011 získala 70 procent v **Weather Central LLC**. *Weather Central LLC* je celosvětově největším poskytovatelem informačního servisu z oblasti počasí pro televize, internet a mobilní komunikaci. Firma zásobuje analýzami a grafikami více než 400 televizních stanic ve 21 státech.

Chemtrails - chemické stopy

Kromě *jodidu stříbrného* se ve vzduchu pomocí stovek letadel pravidelně rozprašují ještě zcela jiné, mnohem škodlivější substance, a to především v zemích NATO, ale také v Rakousku a Švýcarsku. Zatímco dříve se za tryskovými letouny táhly po nebi kondenzační stopy - bílé pruhy, které se během několika sekund opět vypařily, dnes se do pohonných látek mnoha armádních a civilních letadel přimíchává *chemický koktejl*, jenž obsahuje hliník, baryum, stroncium a titán. Tyto chemikálie zanechávají ve stratosféře (=vyšší vrstva atmosféry) tak zvané *chemické stopy*, nebo *pruhy* (=chemtrails).

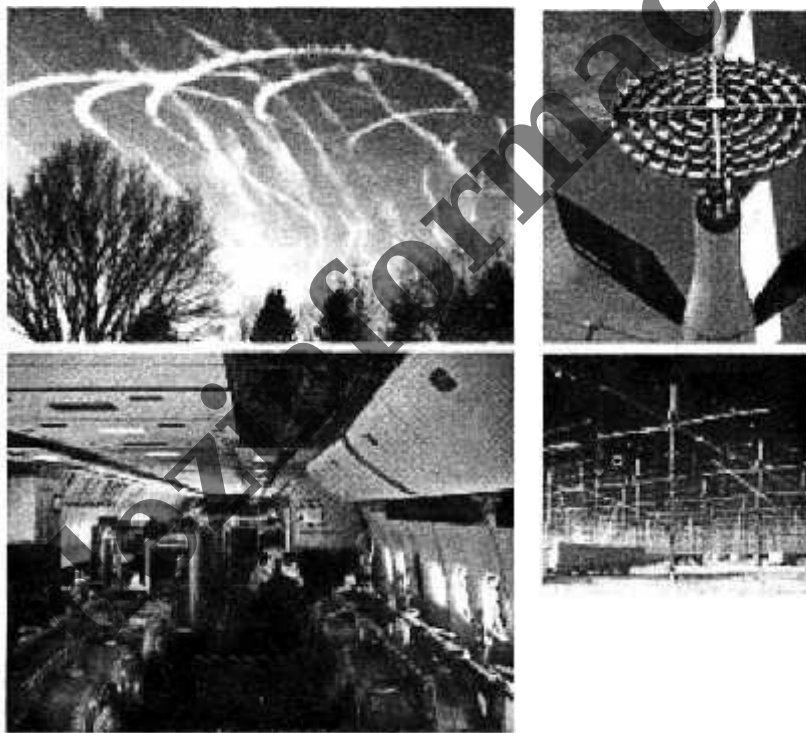
Chemické stopy lze v rozsáhlých oblastech západního světa pozorovat již několik let. Než se pomalu spustí k zemi a rovnoměrně rozloží, zanechávají na obloze bílé čáry. Jsou-li piloti v dobrém rozmaru, potom dokonce na oblohu vyčarují i podivuhodně pravidelné šachovnicové vzory - což je zřejmým důkazem vědomého a záměrného šíření těchto chemikálií po obloze. Jak lze velmi dobře vidět v dokumentárním filmu „*What in The World Are They Spraying ?*“ (=Co to na svět sprejují ?) od Michaela Murphyho, většina oslovených politiků je pobouřená a tvrdí, že o tom nic neví. Je však dokázáno, že *chemtrails* jsou skutečností, a tím pádem na nás za ta léta byly vysypány tuny chemikálií.

V USA (a mezitím i v Evropě) vznikla řada soukromých iniciativ, jejich snaha však zatím připomíná spíše boj s větrnými mlýny.

Hlavním prvkem obsaženým v *chemtrails* je hliník, chemický prvek, jenž se v přírodě vyskytuje pouze jako stopový prvek, tedy ve velmi malém množství.

Ve větším množství je lidskému zdraví nanejvýš škodlivý protože se ve formě *oxidu hliníku* usazuje v tepnách a způsobuje neurologické obtíže. Prokazatelně má podíl na onemocnění *rakovinou, Alzheimerovou chorobou, senilitou*, vede k *podráždění žaludku a střeva, ke ztrátě chuti k jídlu a energie, ztrátě citlivosti a poruchám řeči*.

V mozcích pacientů s Alzheimerem byl po smrti při pitvách vždy ve zvýšené míře objeven hliník.

Obr. 9 vpravo nahoře: Zařízení pro postřik na zádi letadla.

Obr. 10 vpravo dole: Stanice HAARP na Aljašce.

Obr. u vlevo nahoře: Chemtrails ve Wisconsinu v USA, jaro 2003. Obr.

12 vlevo dole: Letadlo s chemickou stopou - pohled dovnitř.

Na lidi, půdu a vodu padá déšť, který seslaly z nebe letadla. My všichni dýcháme, pijeme a jíme - a zároveň se již několik let *předávkováváme* hliníkem. Souběžně prudce přibylo případů onemocnění rakovinou a Alzheimerovou chorobou. S molekulami hliníku se vážou ještě další účinky: společně s rovněž zvýšeným podílem hořčíku rozdmýchávají lesní požáry, jichž výrazně přibylo nejen na území USA a Austrálie, ale také v některých částech Evropy. Boj s nimi je stále obtížnější.

Důkazy potvrzující skutečnost, že příliš vysoký podíl hliníku v pitné vodě může poškozovat paměť, byly podány v roce 1988. Příhoda ve vodárně v Camelfordu v anglickém Cornwallu vedla k tomu, že obyvatelstvo tam pilo vodu s výrazně zvýšeným podílem síranu hlinitého, což u značné části obyvatelstva vedlo k náhlým poruchám paměti. Studie „*McLachlans-Ontario*“ podává důkaz, že při pravidelné konzumaci pitné vody s obsahem více než 100 mikrogramů hliníku na litr onemocní Alzheimerem 2,5krát více lidí, než při běžných hodnotách. Při podílu více než 175 mikrogramů hliníku na litr vody onemocnělo sedm až osmkrát více lidí. Kromě toho hliník v deodorantech může způsobit rakovinu prsu.

V knize „*Genome*“ vysvětlují Jerry E. Bishop a Michael Waldholz:

„...Chybné geny nezpůsobují nemoci jen tak samy od sebe. Jejich vliv na zdraví člověka zůstává vcelku minimální, dokud se osoba nedostane do škodlivého prostředí. Význam a účinek závadných genů závisí proto na místě bydliště a způsobu života, tedy na geografických faktorech.“⁽⁸⁵⁾

V oblastech USA, v nichž lze pravidelně pozorovat chemické stopy, se vyskytuje ještě jiný fenomén budící

hrůzu: nárůst hodnoty pH v půdě, vzduchu i vodě. Ve Phoenixu v Arizoně normální hodnoty stavu ovzduší představují 2 ppm (=koncentrace v poměru 2:1000000) hliníku. V roce 2009 bylo naměřeno 39000 ppm !

V Siskiyou County (Kalifornie) se koncentrace v půdě a vodě během pěti let zvýšila 50 000krát ! Zvýšená hodnota pH v půdě přináší především jeden rozhodující účinek: obvyklým přirozeně se vyskytujícím se rostlinám se daří stále hůř. Na příklad -na Havaji, také oblíbený cíl chemické palby, kůra stromů očividně slábne, bělá a pomalu odpadává. Málokoho v této souvislosti překvapí, že firma *Monsanto* vyvinula a nechala si patentovat genově manipulované osivo (#7582809), ze kterého vyrostou rostliny i v půdě zamořené hliníkem. Kdo zapomněl, komu *Monsanto* patří, ať si ještě jednou přečte kapitolu „Rothschildové dnes“.

Zajímavé jsou také výsledky pozorování, z nichž vyplývá, že chemické stopy bombardují v USA (obzvláště v Kalifornii a Arizoně) především oblasti, ve kterých se zdržuje hodně duševně probuzených a politicky aktivních lidí (=Sedona a Mount Shasta), což zde vede k silně zvýšenému výskytu rakoviny.

Kromě hliníku se na lidstvo v příliš vysokých koncentracích vypouští ještě jeden stopový prvek: **fluor**. Potřebnou dávku organismus bez problémů získá z potravy, takže ho prakticky není potřeba doplňovat. Přesto se v rozsáhlých částech USA, Kanady a Velké Británie fluor přimíchává do pitné vody. V těchto třech zemích se celosvětově nejvíce vyskytuje onemocnění označované CFIDS. CFIDS (=Chronical Fatigue and Immune Dysfunction Syndrome) se jinak nazývá též **chronický únavový syndrom** nebo také **myalgická encefalopatie**.

Jedná se o chronické onemocnění, které nezřídka končí zdravotním postižením. První příznaky se projevují jako ochromující duševní a tělesné vyčerpání, bolesti hlavy, krku, kloubů a svalů, dále poruchy koncentrace a paměti, spánek, který nepřináší zotavení, citlivost lymfatických uzlin a zhoršování stavu po námaze.

V Německu a většině dalších evropských států je přidávání fluoru do pitné vody zakázáno. Evropané jsou přesto „nuceně fluorizováni“, a to prostřednictvím fluoru obsaženého v zubní pastě a potravinách, zvláště v kuchyňské soli.

Značnou oblibu si v potravinářském průmyslu získal rovněž **jód**. Prvek, jenž v nadměrném množství způsobuje poruchy funkce štítné žlázy a pokožky, problémy se žaludkem a střevy, bolesti srdce, zrychlení či poruchy srdečního rytmu, vysoký krevní tlak, chronickou rýmu, dechovou nedostatečnost, obtíže s ledvinami, revma, třes, nervozitu, poruchy spánku a deprese. Jód je obsažen především v jedlé soli, chlebu, másle, ve výrobcích z masa a mléka nebo v polotovarech.

Z celkového pohledu je příčinou značného podílu nemocí špatná a neúplná výživa, přestože medicína a farmaceutický průmysl hovoří jinak. Ale to by vydalo na zvláštní knihu.

Vedle doposud uvedených příznaků, v jejichž pozadí se skrývají *chemické stopy*, jsme nezmínili ještě jeden, a to nanejvýš příšerný: **Morgellony** ! Že jste o něčem takovém ještě neslyšeli ? To se brzy změní, protože *morgellony* jsou „nemoc“, která se v západním světě rychle šíří. Toho času je známo přibližně 20000 případů a toto číslo razantně stoupá ! Temné odhady hovoří o více než 200 000 nemocných, lékaři tuto nemoc totiž neuznávají.

Co jsou *morgellony*? Jedná se o jev, kdy postiženým osobám vyrůstají s kůže plastická vlákna! Není to vtip, ani motiv z filmového hororu! V magazíně *New Scientist* ze září 2007 popisuje jeden pacient příznaky nemoci:

„Tato vlákna jsou ohebná jako plast a dlouhá až několik milimetrů. Pod kůží jsou rozložena klikatě cik cak. Ačkoliv mohou být jemná jako vlákna pavučiny, jsou dostatečně pevná, aby strhla i kůži, jestliže se za ně zatáhne. Jiní pacienti je popisovali jako když jim po kůži 'loží, bodají a hryžou tisíce drobných broučku.“

Sedmačtyřicetiletá kosmetička Lalani Duval si chtěla již třikrát prohnat hlavu kulkou.

„Každou noc si šestkrát přeježu postel vysavačem. Připadá mi, že nevidím látku, ale červy. Je to peklo.“

Dr. Hildegard Staninger, doktorka integrované medicíny v Los Angeles (v Kalifornii), se zaměřuje i na negativní vliv chemických sloučenin na životní prostředí. V jednom rozhovoru s Kate a Richardem Mucci (=Out There TV) informovala o svém výzkumu *morgellonů* a jejich souvislosti s *chemtrails*. Prozkoumala množství vláken odebraných z pokožky pacientů a porovnála je se vzorky z *chemických stop*. Bylo totiž velmi nápadné, že tato nová nemoc se vyskytuje především v oblastech, ve kterých byly často pozorovány *chemtrails*. Vzorky se shodovaly.

Obr. 13:
Hlavička vlákna Morgellona.

Obr. 14:
Síť nanovláken.

„Vlákna, jež prší z nebe, vypadají jako nejjemnější cukrová vata“, vysvětluje Dr. Staninger. Jedná se o spojení nanočástic. Jednotlivé součásti jsou pouhým okem neviditelné.

Po kontaktu s pokožkou proniknou do těla. Tyto nanočástice lze považovat za jakési *nanoroboty* - navzájem se vyhledávají a sdružují. Potom vytvářejí pod pokožkou síť skleněných vláken, jež se neustále rozrůstá a zpevňuje. Následně také prorůstají skrze kůži ven a nahrazují opravdové vlasy. Vlákna těchto mimořádně pevných umělých vlasů z umělé hmoty jsou buď bílá, červená, modrá nebo černá a vykazují neobvyklou žárovzdornost. Shoří teprve při teplotě vyšší než 450 °C.

Silikonová hlavička vlákna se zdá být jakýmsi mozkiem. Tyto částice, zřejmě díky hlavičce, mohou ze svého okolí získat nezbytnou energii k pohybu a „rozmnožování“, přestože žádnou vlastní nejsou schopny vyrobít.

Klasická medicína onemocnění *morgellony* zatím neuznává, a proto o něm také ví jen minimum lékařů. Pacientům s výše popsanými symptomy pak léčí jako

nákazu parazity, nebo je odkážou na psychiatra. Protože léky proti parazitům obsahují kovy, které *morgellonům* brání růst, příznaky krátkodobě potlačí. Jakmile však tělo kovy odbourá, celá nepříjemnost začíná znovu.

Kdo by se chtěl o této nové nemoci dozvědět více, nebo koho postihla, měl by se obrátit na *Morgellons Research Foundation*[®] či přímo na paní Dr. Hildegarde Staninger (Integrative Health Systems, LLC) nebo na www.chemtrails-info.de.

Kontrola myšlení

Příčinou povětrnostních jevů mohou být nejen chemikálie rozptýlené ve vzduchu, nýbrž také určité druhy vlnění a záření. Podle mých informací byly dosud za tímto účelem vybudovány tři obrovské anténní parky. Nejstarší a největší z nich je **HAARP** na Aljašce (obr. 10), druhý **MUOS** v jižní Itálii a třetí **LOIS** v jižním Švédsku. Nedlouho po Novém roce 2011 najednou spadlo v těchto regionech z oblohy mnoho tisíc ptáků - a teď, babo, rad' !?

„Nejprve v USA, potom ve Švédsku a také v Rumunsku a Itálii. Nad záhadným hromadným umírání zvířat si experti stále více lámou hlavy.“⁽⁸⁶⁾

Škála „odborných“ vysvětlení expertů fenoménu neobvyklých úmrtí ptáků sahá od přežrání až po silvestrovskou pyrotechniku nebo krupobití. O anténních parcích však doposud nepadla ani zmínka. S jejich pomocí lze obsáhnout celý západní svět, včetně Blízkého východu.

Prokazatelně dokázaly způsobit zemětřesení na pevnině a údajně nesou odpovědnost i za podmořská zemětřesení, jež v uplynulých letech opakovaně zvedla vlny tsunami. Přirozeně je obtížné to dokázat. Několik bývalých spolupracovníků těchto armádních zařízení poskytlo o tom důvěryhodné informace. Stejně tak existují dokumentární filmy, v nichž je tyto zařízení možné vidět a stávající spolupracovníci je podrobně popisují.

Skutečností zůstává fakt, že skrze tyto anténní parky lze snadno ovlivňovat masy lidí. Příslušné pokusy proběhly v padesátých letech dvacátého století.

„Občané demokratických společností by měli navštěvovat kurzy duševní sebeobrany, aby se ubránili manipulaci a kontrole...“⁽⁸⁷⁾

Již více než sto let různé vědní obory, obzvláště psychologie, vyvíjejí metody, jak ovlivnit a řídit chování, myšlení nebo cítění lidí. Souhrn těchto metod a jejich využití se označuje jako **Mind Control** (=kontrola myšlení nebo vědomí) a jsou útokem na svobodu člověka.

„Propaganda, podprahové ovlivňování, odpírání spánku nebo podnětů, drogy, vymývání mozku, implantáty nebo elektromagnetické vlny. V mnoha zemích na této planetě, včetně Německa, se již od padesátých let dvacátého století pracuje (z části v armádních, zčásti v civilních výzkumných zařízeních a programech) na zdokonalení kontroly myšlení.“⁽⁸⁸⁾

Diplomovaný psycholog Heiner Gehring ve svých dvou knihách „*Versklavte Gehirne - Bewusstseinskontrolle und*

Verhaltensbeeinflussung“ (=Kontrola vědomí a ovlivňování jednání) a „*Im Vollbad der Bosheiten - Mind-Control und die Illusion einer schönen neuen Welt*“ (=V koupeli zlomyslnosti - Mind-Control a iluze hezkého nového světa) popisuje, jak jisté skupiny a vládní organizace po celém světě řídí lidské myšlení a chování.

Násilnou formu *Mind Control* (či vymývání mozku) představuje mučení, nedobrovolné užití drog nebo „psychochirurgie“. Pod pojmem *psychochirurgie* se rozumí chirurgické zákroky zničení mozkové tkáně, jímž se má změnit myšlení, chování, subjektivní prožívání nebo identita osoby. Americký psychiatr Walter Freeman, jeden z vědců zapojených do rozvoje psychochirurgie, pojmenoval cíle tohoto oboru bez jakýchkoliv příkras:

„Psychochirurgie dosahuje úspěchu tím, že roztříští fantazii, otupí pocity, zničí abstraktní myšlení a vytvoří kontrolovatelné individuum podobné robo tovi.“

Ohromný úspěch si v oblasti „lámání vůle“ a ovlivňování myšlení připsal na své konto již ve třicátých letech dvacátého století *Tavistock Institute For Human Relations* (v Sussexu a v London City). Nelidské metody, kterými zde testovali tak zvaní „lékaři“, později posloužily jako výbava britských a amerických tajných agentů. Tento institut byl (a jak jsme již viděli, také stále zůstává) úzce spjatý s *Rímským klubem*.

Mezi běžné metody dodnes patří takzvaný *waterboarding* (=simulované utonutí). Při něm má oběť mučení zakryté ústa i nos ručníkem na který bez ustání

přitéká proud vody, což jí značně ztěžuje dýchání a má pocit, že se utopí. Podobné techniky zhusta používali Američané ve válce v Iráku. George W. Bush je dodnes hájí a považuje za oprávněné.

Nejzáhadnější metodou vymývání mozku a ovlivňování lidí jsou takzvané *Nonlethal Weapons* (=nesmrtící zbraně). Paleta těchto zbraní sahá od elektrošoků přes slepé náboje až po ozvučení osob slyšitelnými a neslyšitelnými frekvencemi. Skrze určité zvukové frekvence je ovlivňováno podvědomí osob a bez toho aby o tom věděli mění své myšlení i chování. Tímto způsobem lze pak snadno vzbudit pocity únavy, skleslosti, nebo také nadšení.

Jestliže popsané účinky má hudba, která je vlastně rovněž zvukovým vlněním, lze si naprosto snadno představit, že totéž funguje i použitím neslyšitelných vln. Touto metodou lze vlastní obyvatelstvo uchránit před pocity zloby, přimět armádu jiné země, aby složila zbraně a s rukama nad hlavou vylezla ze zákopů (jako v případě velmi rychlého konce první irácké války) nebo dráždit a probouzet agresivitu v obyvatelstvu zneprátené země. Americká armáda již desetiletí operuje s přístrojem nazývaným *HERMES*, s jehož pomocí lze vysílat frekvence schopné ochromit radarové stanice (nebo také protivníkovy vojáky). Jeden důstojník elitní americké jednotky *Marines*:

„Zařízení, jež produkují mikrovlnné záření, existují již od padesátých let. Již byly použity v oblastech, jako je Kosovo... Značně nám ulehčují úklid po popravách. Těla neexplodují ale implodují...zhroutlí se do sebe.“⁽⁹⁰⁾

Bývalí spolupracovníci mezitím zrušeného letiště

Tempelhof v Berlíně, které využívá z části LKA (=Zemský kriminální úřad) a BND (=Spolková zpravodajská služba), o vysílacím zařízení ukrytém ve čtyřech podzemních podlažích, s jehož pomocí byli dříve ovlivňováni občané ve východní části města. Dnes slouží k ovládnutí mas - zabraňuje výtržnostem nebo větším protestům. Důkazy sice dosud chybí, ale v Berlíně se proslychá, že v určité dny opakovaně postihuje značnou část obyvatel únava nebo bolesti hlavy. Oficiálně se však tyto obtíže připisují „biorytmu“ nebo počasí.

Prostřednictvím určitých vysokých frekvencí lze také vysílat zprávy a celé texty, které sice nejsou uchem normálně slyšitelné, nevědomky je však dotyčná osoba přijímá a zpracovává. Lidé s jasným sluchem nezřídka „slyší hlasy“, jež mnohé z nich nakonec dovedly k šílenství a skončili v uzavřených zařízeních.

Ke všem operacím myšlenkové kontroly existuje rozsáhlá literatura a filmový materiál. Zmínil jsem se o nich pouze okrajově, protože rovněž náleží k nástrojům, které využívají kontroloři světového dění.

Jako přechod k další kapitole se nabízí úryvek z jednoho interview, jež Eric de Rothschild poskytl 15. července 2010 listu „*Die Zeit*“:

„V Řecku jsem došel k zajímavému zjištění. Původcem těchto nepokojů není ve skutečnosti obyvatelstvo. Jasně, lidé vyšli do ulic a protestovali. Ale kravály byly organizovány poté.“⁽⁹¹⁾

Skutečně? Inu, kdo by tomu měl rozumět lépe než Rothschild?

Média

„Nic takového jako svobodný tisk neexistuje. Vy to víte, já to vím. Nikdo z vás by se neodvážil napsat upřímně svůj názor a i když by to třeba udělal, stejně by ho neotiskli. Každý týden jsem dostával výplatu za to, že jsem se do novin nevměšoval se svým vlastním názorem. Totéž platí i pro vás všechny. Kdo vybočí z řady, ocitne se na ulici a může si hledat novou práci. Vlastní úkol novinářů spočívá v podrývání pravdy, vyprávění lži, překrucování faktů a prodávání sama sebe, své země i rasy, za chléb každodenní. Vy to víte, já to vím, co to je tedy za hloupost, připíjet si na svobodný tisk? Jsme nástroje a loutky v rukou boháčů, kteří v zákulisí tahají za nitky. Tancujeme podle toho, jak pískají. Naše talenty, možnosti i život jsou vlastnictvím cizích lidí. Nejsme nic víc než intelektuální prostitutky.“

John Swinton, vydavatel New York Times, ve své rozlúčkové řeči pro New York Press Club, 1953

V poněkud jemnější podobě kontrolují naše myšlení média. Jak bylo uvedeno výše, média již více než sto let jsou nástrojem propagandy mocných rodin. Když uvážíme, že většina médií (=noviny, časopisy, rádio, televize a řada internetových platforem) spočívá v rukou několika málo lidí, a všichni patří mezi členy jedné nebo i více v předchozích kapitolách zmíněných iluminátských organizací. Potom je snadno pochopitelné, proč lži o „nebezpečí terorismu“ nebo o „globálním oteplování“ považuje tolik lidí za pravdivé a nekriticky je přejímá. Stačí, pokud se určitý výrok dostatečně

často opakuje, najednou je považován za skutečnost. Jestliže je známo, že průměrný člověk ve střední Evropě stráví sedm let svého života u televizoru, není se čemu divit, že pro mnohé je těžké mít vlastní a jasné názory.

Jen tři procenta Němců nemají televizi. No i ti to mají těžké, snaží-li se uniknout manipulativním zprávám. Sotva které metro, vlak nebo letiště se dnes obejde bez televize a permanentního ozvučení. Média ale lidi mohou přímo ovládat jen stěží, hlavně ovlivňují názory a vytvářejí nálady.

„Byla jednou média a ta byla zlá...“

Umberto Eco

Jsou snad všichni novináři bezcharakterní a úplatní? Ne, samozřejmě že ne. Mnozí z nich si vědomě vyprali své povolání, protože chtěli zlepšit svět. Řada novinářů oplývá vyhraněným smyslem pro spravedlnost. Proti nim ale stojí, například jako v Německu, koncentrovaná hrstka vydavatelských skupin, jimž patří soukromé televizní společnosti, většina rozhlasových stanic a dokonce i celé mateřské společnosti.

Profil novin nebo vysílání ovlivňuje šéfredaktor. Právě on (většinou je to muž) určuje ducha a zaměření svého média. Vedoucí jednotlivých oddělení odpovídají za dodržování dané linie. Jestliže by některý novinář chtěl napsat příspěvek, který tomuto zaměření neodpovídá, na redakční radě se mu to zcela jasně sdělí. Kdo týden za týdnem nabíhá hlavou proti zdi, se nakonec vzdá píše o tom co přijde. Nikdo se nechce zesměšňovat před kolegy s novými „kospiračními teoriemi“.

V novinářských kruzích není nic trapnějšího než si vysloužit přezdívku „konšpirační teoretik“.

Odvážní lidé, kteří se přesto nevzdají, přijdou nakonec o práci a mají problémy. Jako například novináři kolínské stanice WDR Gerhard Wisnewski a Willy Brunner, autoři dokumentárního filmu „*Aktenzeichen u. 9.*“ (=Akta 11.9), kritický dokument o atentátech z 11. září 2001. Tento film redakce přirozeně nejdříve schválila i financovala a WDR ho odvysílala. Film měl velký úspěch, ale WDR poté přesto oběma spoluautorům vypověděla spolupráci. Pro Wisnewského však strasti nebyly novinkou. Po vydání knihy *Fantom RAF* ho oficiální místa dlouho šikanovaly.

„1. března 1994 někdo přesně v osm ráno zazvonil u dveří našeho domu. Sešel jsem se schodů a otevřel. Moje partnerka byla s našim ročním synem v kuchyni. Zahradní brankou prošlo šest až sedm osob. Představili se jako příslušníci bavorské a hessenské zemské kriminální policie a jako místní policie. Měl jsem jim ihned otevřít, protože museli u mne údajně provést domovní prohlídku.“⁽⁹²⁾

Znám případy, kdy kritičtí a odvážní novináři zažili ještě jiné věci než propuštění - od zbití až po výhružky smrti, zdemolovaná auta, vloupání do bytu či krádež počítačů a podkladů. A protože mediální svět je velmi, velmi malý, je těžké znovu získat místo, pokud vás před tím vyhodili z jednoho z velkých vydavatelství. I novináři jsou pouze lidé. Mnozí mají rodiny a chtějí žít slušným a poklidným životem.

V roce 1917 si J. P. Morgan najal dvanáct špičkových

manažerů v oboru zpravodajství, aby s jejich pomocí vypátral nejvlivnější novinové tituly v USA. Měli zjistit, kolik nakladatelství je potřeba na to, aby bylo možné kontrolovat politické mínění v USA. Zjistili, že stačí vlastnit většinu v pětadvaceti největších amerických novinách. Byla vytvořena dohoda o koupě politické linie novin. Do každého listu byl nasazen jeden redaktor, jenž ručil za to, že každá zveřejněná informace se shoduje s linií objednavatele.

V Německu není na to potřeba ani pětadvacet novinových titulů. Stačí jediná nakladatelská skupina. Uvedu příklad: nakladatelství **Axel Springer** je jedním z největších vydavatelů novin a časopisů v Evropě a vydává následující tituly: *Bild, Bild am Sonntag, Die Welt, Die Welt am Sonntag, Die Welt kompakt, BZ, BZ am Sonntag, Berliner Morgenpost, Berliner Woche, Hamburger Abendblatt, Hamburger Anzeiger, Bergedorfer Zeitung, Bildwoche, Funk Uhr, Hörzu, TV digital, TV guide, TV neu, Bild der Frau, Frau von heute, Auto Bild, Sport Bild, Computer Bild, Audio Video Foto Bild, Metal Hamer, Musikexpress, Rolling Stone, The Iconist, Foto Magazin, Segeln, Tauchen, a Tennis Magazin*. K tomu ještě dalších jedenáct časopisů ve Španělsku, 22 v Maďarsku a 14 ve Švýcarsku.

Kromě toho mu patří televizní kanály jako *Dogan TV (Turecko), Hamburg 1, TV Berlin* a rozhlasové stanice *Antenne 1, Radio Antenne Bayern, Radio FFH, Radio Hamburg* a *Radio NRW*, a nejen kompletní nakladatelství *Ullstein*, ale také podílý ve více než tuctu menších lokálních listů, jako na příklad *Ostsee-Zeitung* nebo *Lübecker Nachrichten*. Takto se snadno vytvářejí názory, „vyrábí celebrity“ nebo vypouštějí fámy, které mohou zničit existenci kohokoliv.⁽⁹³⁾

Další složkou mediálního ovlivňování vedle novinářiny je zjevná a viditelná reklama. Má silný vliv především na chování mládeže. Neprodává jen produkty, nýbrž vytváří nálady, a určuje co je právě „moderní“ a by si nikde neměl nechat ujít. Skrze viditelnou reklamu lze docela snadno ovlivnit myšlení a chování celé generace.

Ještě brutálnější je tak zvaná podprahová reklama. Prokazatelně se již využívá na řadě míst a je i dostatečně vědecky prozkoumána. Účinek podprahového ovlivňování mnohdy bývá dokonce ještě silnější a dlouhodobější, než vědomě vnímaná reklama, a to především proto, že se proti němu nelze bránit. Jednotlivé obrázky filmu nelze pouhým okem sice rozeznávat, mozek je však přesto vnímá a zpracovává. Rychlá poselství vpletená do hudebních produkcí ucho nerozpozná, mozek ovšem ano. Do hudební kulisy v obchodních domech jsou prokazatelně zakomponované krátké zprávy jako „*krást se nemá*“ nebo „*kup si ten či onen výrobek*“.

Je známo, že od padesátých let dvacátého století se v USA v kinofilmech objevují opakovaně a krátce obrazy například popcornu nebo coca-coly. Spotřeba těchto výrobků pak stoupá až o padesát procent. Mezi spolupracovníky německých televizních stanic se šušká o tom, že na vysílaných pásech opakovaně vídají obrazy, které tam vlastně nepatří.

Věda

Věda nás každodenně ovlivňuje tak, jako vzdělávací systém. Je úzce propojená se školami a univerzitami a předkládá nám to, co máme považovat za poslední neboli aktuální „pravdu“, a určuje, co se píše v učebnicích: „*Vědci z univerzity XY zjistili, že...*“ Stěží by nás přitom napadlo, že dnešní věda je často omylem zítřejška.

Věda (a vědci) jsou jedním z neúčinnějších nástrojů propagandy finanční elity. Konkurence mezi vědci je nesmírná a všichni jsou pod nepředstavitelným tlakem. Rozpočty nebo granty jsou omezené, dobrých postů je málo a kolotoč s nejnovějšími poznatky se točí velmi, velmi rychle. Každý rok přicházejí tisíce mladých dychtivých konkurentů, většina z nich z elitních univerzit. Touží po velké kariéře, uznání a slávě a chtějí zbohatnout.

Několik známých vědců se zaprodalo! Ne, že by jim přímo někdo tajně podstrkoval peníze za příkrášlené zprávy, ne. Nýbrž tak, že finance získají pouze zcela konkrétní výzkumy nebo studie. Téměř všechny nadace v anglosaském prostoru jsou ve spojení s Rockefellerem nebo Billem Gatesem.

Pokud chce vědec udělat kariéru, musí pravidelně publikovat v jednom z renomovaných odborných časopisů jako je *Nature* nebo *Science* - to platí pro všechny vědce v západním světě. Kdo se pravidelně v těchto publikacích objevuje, získá respekt, následně i zakázky, objevuje se v televizi nebo rádiu, které ho/ji pak citují a může psát knihy, které se i prodají. Kdo v těchto magazínech nepublikuje, nikdy velkou vědeckou kariéru nerozjede a široké masy o něm/ní neuslyší.

Renomovaný „nezávislý“ magazín **Science** spadá do majetku **AAAS** (=American Association for the Advancement of Science=Americká asociace pro rozvoj vědy), jejíž prezident **David Baltimore** je jedním z průkopníků genetického inženýrství. Promoval v roce 1963 na **Rockefellerově univerzitě** a v roce 1990 se dostal do jejího čela. V roce 1975 získal společně s Renato Dulbeccem a Howardem M. Teminem Nobelovu cenu v oboru lékařství „za objevy na poli vzájemného působení mezi rakovinotvornými viry a genetickým materiálem buňky.“ Magazíny *Nature* a *Scientific American* patří k vydavatelské skupině *Holtzbrinck Publishing Group* (Stefan von Holtzbrinck a Monika Schoeller), která společně s nakladatelstvím *Springer* patří pod *PinAG* (Post), stejně jako nakladatelství *Rohwolt*, *Handelsblatt*, *Berliner Zeitung* a mnoho dalších.

Výjimečný stav

Jak jsme viděli, mnohé podklady a výpovědi naznačují, že k „instalaci“ světovlády na Zemi, je potřebný velký spouštěč neboli jistý druh výjimečného stavu.

V rovině úvah zatím zůstává, zda tímto speciálním katalysátorem může být vědecká či humanitární katastrofa, „teroristický čin“ gigantických rozměrů, válka nebo kombinace těchto možností. Na druhou stranu se však v rozsáhlých oblastech světa na takovou mimořádní situaci již učinily přípravy. David Rockefeller už v roce 1994 prorokoval:

„Jsmo na pokraji globální přeměny. Vše, co potřebujeme, je vhodná velká krize - a lid pak přijme

nový světový řád.“ (94)
Boháče V samotné ze života se těšící Vídní obchází od roku 2008 strach z případné vzpoury lůzy, kdyby se zhroutil sociální stát. To zřejmě vedlo četné obyvatele luxusního 19. vídeňského obecního obvodu Grinzing k tomu, že se spojili a vytvořili jistý druh tajné domobrany. Obstarali si zbraně a pravidelně se setkávají na střeleckých stanovištích, aby své vily mohli v případě, že by se tak stalo, hájit proti rozzuřenému lidu.

S odporem při zavádění *nového světového řádu* nepočítá jen *Mezinárodní měnový fond*. Předběžná opatření pro tísňovou situaci (tedy pro případ, že by obyvatelstvo ovládl hněv, nastal výjimečný stav nebo vypukla občanská válka) učinily také jednotlivé státy.

Ve **Francii** vyhlásili 9. listopadu 1925 na několik měsíců výjimečný stav poté, co v chudých čtvrtích kolem Paříže a dalších francouzských měst propukly nepokoje a došlo k výtržnostem v trvání několika dní. Podobný stav, díky němuž francouzský stát získal plnou moc k provádění represivních opatření, naposledy nastal v roce 1955 za války v Alžíru. V létě 2010 došlo v Grenoblů k pouličním potyčkám, během kterých policie zastřelila přehajícího zloděje. V roce 2010 docházelo opakovaně k výtržnostem se smrtelnými následky v **Řecku**, na začátku roku 2011 vypukl stav podobný občanské válce v **Tunisku**, **Egyptě** a **Libyi**. Jak se zdá, situace se vyostruje.

Veřejnost v Německu ani nezaznamenala, že tam 12. srpna 2004 vstoupilo v platnost rozšíření *zákonu o výjimečném stavu* z roku 1968. Nařízení, aniž by upou-

talo mnoho pozornosti, podepsal kancléř Schröder i spolkový ministr hospodářství Clement a 17. srpna ho zveřejnili ve *Sbírce zákonů (ročník 2004, díl I., č. 43)*. Tato „*Vyhláška o zajištění hospodářství*“ a „*Zákon o dopravě*“ umožňuje hluboké zásahy do občanských svobod - od zavedení přidělových lístků přes nucenou práci až po zabavení věcí nebo celých podniků.

Ještě dále v uplynulých letech zašly USA. Výrazného rozšíření pravomocí se dočkal úřad FEMA (=Federal Emergency Management Agency=Federální agentura pro zvládání krize). Po celém území bylo vybudováno několik stovek koncentračních táborů. Tyto FEMA kempy mají nejmodernější výbavu, jsou přísně střežené a připojené na zcela nové železniční tratě - a zatím jsou všechny prázdné. Tábory by mohly ihned pojmout několik tisíc až desetitisíce obyvatel. V USA se tedy v blízké budoucnosti počítá s miliony vězňů. Proč, co se plánuje ?

V případě, že prezident Spojených států vyhlásí *národní stav nouze* nebo *válečné právo*, má FEMA nad obyvatelstvem a státem plnou kontrolu ! Lidé se mu po vyhlášení *válečného práva* musí ve všem podřídit, kromě toho nemají žádná jiná práva ! FEMA by mohl jedním rázem převzít všechna média, formy komunikace, měl by moc nad dodávkami elektřiny a ostatními formami energie, jako jsou pohonné hmoty všeho druhu. Mohl by zabavit všechny potraviny a zásoby, automobily, zbraně, náradí, letadla i železniční tratě - jak soukromé tak firemní. Získal by kompletní kontrolu nad ulicemi, letišti, železničními nádražími, přístavy, a měl by právo nutit obyvatelstvo k různým druhům prací. Mohl by zabavovat peníze a konta a měl by plnou moc nad veškerými finančními transakcemi.

Dle tajných dokumentů, které unikly na veřejnost, a podle výpovědí některých *Marines* (=elitní američtí vojáci), kteří již byli jednou převeleni do blízkosti těchto kempů, čekají tam tisíce speciálně vycvičených vojáků a desetitisíce milicionářů na svoje velké nasazení. Jakmile by prezident vyhlásil válečné právo, jejich úkolem je zajistit, aby se obyvatelstvo nevzpíralo příkazům „autorit.“

Občané USA jsou již několik let v armádních počítačích rozdělení do tří kategorií: „*green flagged people*“, „*red flagged people*“ a „*black flagged people*“ (=zeleně, rudě a černě označovaní jedinci). Osoby označené zeleně jsou pokládány za příznivce, jsou „čistí“, stojí na straně vojáků a zůstanou netknutí - z jejich strany přinejmenším nehrozí žádné nebezpečí. Červeně označené osoby znamenají nebezpečí, a proto musí být ihned umístěni do některého z připravených transportních vlaků, které je dopraví do nejbližšího *FEMA kempu*. Tam mají šanci prokázat, že jsou buď neškodní, a pak mohou být - jako Winston Smith v románu 1984 - převychováni. Černě označené jednotlivce prý mají vojáci povel okamžitě odstranit. Jejich veřejná poprava má posloužit k tomu, aby se tím zlomila vůle potencionálních odpůrců.

Jistý šerif z Texasu vyprávěl už v roce 2008, že se v některých obcích na poštovních schránkách objevily barevné nálepky, o nichž nikdo nevěděl, kdo je tam nalepil. Poštovní doručovatel tvrdil, že o ničem neví.

Mnozí z těchto elitních vojáků umístěných za základnách v blízkosti kempů, mají za sebou Irák i Afganistan. Jsou zvyklí uposlechnout příkazy jakéhokoliv druhu, namířené proti komukoliv. V soukromém rozhovoru jeden důstojník vysvětluje:

„Tito muži jsou tak otrlí, že zabijí na povel. Byli vycvičení, neptat se na důvody příkazů svých nadřízených. Na povel kohokoliv a kdykoliv bez váhání zabijí.“⁽⁹⁵⁾

V USA má nový světový řád miliony odpůrců, kteří jsou po zuby ozbrojení a připravení, ať to stojí, co to stojí, postavit se v den D na odpor vlastní armádě. Zde se skrývá hlavní důvod, proč FEMA vytvořila takové ohromné tábory a učinila pro případ občanské války extrémně rozsahle přípravy. Důstojník k tomu dodává:

„Pokaždé, když v rádiu hovořím o výjimečném stavu, vysílám na závěr smířlivé poselství... Milicím amerických patriotů tam venku dávám vědět, že je obdivuji v jejich úsilí v boji za mír a proti novému světovému řádu. Ale oni nemají (zcela upřímně) reálnou představu o tom, jak dobře ozbrojené, trénované a připravené jsou ve skutečnosti armády ve službách nového světového řádu... a že mnozí z těchto čestných lidí tam venku bezpochyby zemřou, pokud se budou bránit... Inu, říkám jim, postarejte se alespoň o to, abyste se usmířili s Bohem...“⁽⁹⁶⁾

Je těžké říci, jak vážná je situace ve skutečnosti a zda vůbec a jak rychle se tyto scénáře mohou stát skutečností. Za výpovědi vojáků se nemohu zaručit, ale připadají mi důvěryhodné.

Autor Jan van Helsing k tomu ve své knize „Tajná společenství 3 - Válka svobodných zednářů“ napsal:

„Nasloucháme-li nejznámějšímu světovému prognostikovi současnosti, jenž jde z jedné americké talkshow do druhé, Geraldů Celente, nijak silný příliv odvahy a nadšení ovšem nepocítíme...“

Jeho prognózy pro následující léta jsou všelijaké, jen ne růžové a odporují předpovědím těch, kteří jsou častými hosty německých médií a stále dokola nás ujišťují, že velká krize je pryč a vše bude zase brzy v pořádku.

Celente předpovídá, že Američany čeká druhá velká revoluce a Evropa (od Velké Británie až po Rusko) se rozpadne na mnoha malých oblastí, v nichž propukne občanská válka. A to vše ne teprve za jedno či dvě století, nýbrž během následujících několika let. To ale není ještě všechno. Gerald Celente a jeho tým se v minulosti nikdy nemýlili - proto nyní na základě jeho brutálních výroků média i politiky ovládlo hluboké znepokojení. Autor bestsellerů Dr. Udo Ulfkotte, o kterém je známo, že si při svých prohlášeních nebere servítky, píše: „Zatímco němečtí prognostici, jako například skvěle placený Matthias Horx, nás informují o barvách, jež mají být v následující sezóně moderní, nebo o velkých příležitostech, které nám nabízí krize, a ustavičně šíří (zejména ze strany politiků vítaný) optimismus, Celente ukazuje zcela jiný obraz budoucnosti, v níž vznikají naprosto nová povolání. Podle jeho názoru již brzy nebudou v západních státech ‚bezpečnostní síly‘ schopné zaručit ochranu občanů a v mnoha aglomeracích převezmou moc rabující gangy. Finance i státní autority jsou v koncích. Zákon ulice a právo silnějšího se pro velkou část lidí, kteří žijí v ‚zámožných‘ státech, stane opět smutnou každodenností. Lze očekávat, že politika, jež má zkušenosti s podváděním a obelháváním obyvatelstva, bude reagovat útlakem nejsurovějšího typu.“⁽⁹⁷⁾

Mimoto varuje Gerald Celente před vývojem,

kterému podle jeho názoru sotva dokážeme zabránit. Mluví o deportacích imigrantů zpět do zemí jejich původu, a to protože miliony nezaměstnaných tuzemských občanů budou na ulici povykovat a požadovat, aby přistěhovalci konečně zmizeli. ⁽⁹⁷⁾

Gerald Celente proto všem v Evropě žijícím muslimům a islámským skupinám již nyní doporučuje, aby si vypracovali plány útěku, nebo aby začali pomalu opouštět Evropu už teď, protože historie se bude opakovat a ve všech regionech dojde kv tuto chvíli stěží představitelnému vyhánění muslimů.

K podobnému názoru došla také CIA (=Americká tajná služba) - ačkoliv situaci, podobnou občanské válce, která by měla být reakcí na islámskou imigraci, očekává ve městech jako Berlín teprve po roce 2020. Šéf CIA Michael Hayden s uvedenými tvrzeními osobně vystoupil na veřejnost. ⁽⁹⁷⁾

Citované výpovědi jsou pozoruhodné, rozhlédneme-li se, jak Evropa po převratech v arabském světě v roce 2011 uboze a v panice zachází suprchlíky z těchto oblastí. Podnět k opatrnosti dává i řeč tureckého ministerského předsedy Erdogana v Německu na konci února 2011. Ví něco, co my dosud ne ?

Turecký premiér varoval své krajany před asimilací - děti se mají nejprve naučit turecky, teprve potom německy. Jeho vystoupení v Düsseldorfu vyvolalo mezi německými politiky prudkou reakci. Obzvláště ostrá kritika přišla od CSU (=Křesťansko-sociální unie), tento projev odsoudila jako nesnášenlivý a nepřijatelný. ,Erdoganovo vystoupení odmrštilo naše snahy o integraci v Německu o léta nazpět. Je neslýchané, aby hlava cizí vlády v pravidelných intervalech provokovala své krajany

žijící u nás', řekl generální sekretář CSU Alexander Dobrindt. Jeho výrok, že Turecko je ochráncem všech Turků, a to také v Německu a Lybii, je nepřijatelným klopýtnutím. Panem Erdoganem se k Lybii přirovnávat nenecháme." CSU požadovala předvolání tureckého velvyslance... Erdogan vyzval své krajany i k integraci, znovu se ale obrátil proti kulturnímu splynutí (,asimilaci'). „Nikdo nebude schopen přimět nás k tomu, abychom se zřekli vlastní kultury.“ Na jiném místě ve svém proslovu turecký premiér řekl: „Naše děti se musí učit německy, nejprve se však musí naučit turecky.“⁽¹¹⁸⁾

Proč ?

Poté, co jsme vysvětlili jak, kde a kdo, zůstává ještě jedna otázka, kterou si klade většina z vás. Jedná se o tutéž otázku, jež se opakovaně honila hlavou i mně: **PROČ ? Proč lidé tohle dělají ?**

Inu, jednoduchá odpověď by zněla: Neboť mohou ! Dělají to, protože jim v tom nikdo nebrání. Ale tato odpověď většině z vás stačit nebude.

Dříve než tuto otázku probereme v dalším textu podrobněji, myslím, že má význam připomenout ještě jednu skutečnost, kterou většina lidí neustále ze své mysli vytěšňuje - totiž fakt, že společnost žijící v míru, harmonii a lásce by na této planetě byla výjimkou. Alespoň v dějinách se objevovala pouze zřídkakdy. Žijeme v klamném předpokladu, že jsme součástí svobodné společnosti a na riziko propuknutí války nemyslíme,

přínejmenším ne tehdy, jestliže jsme se narodili v západní Evropě po roce 1945. Promluvíte-li s lidmi, již spatřili světlo světa v meziválečné době, situace bude vypadat zcela odlišně.

Mladší generace západního světa se domnívají, že ženy a muži mají mít stejná práva, že všichni lidé jsou si rovni a že v naší společnosti existuje právo a spravedlnost - ale to je mylný úsudek, který nám vsugeroval „osvícený“ vzdělávací systém a stejně smýšlející mediální systém.

Ve Švýcarsku získaly ženy volební právo teprve v roce 1971; ve Španělsku si směly ženy zřídit své vlastní bankovní konto teprve od roku 1976; v roce 1984 zavedlo Lichtenštejnsko volební právo i pro ženy; v Kuvajtu bylo totéž právo v roce 2001 znovu nejvyšším soudem zrušeno; do roku 1977 nesměly ženy ve Spolkové republice Německo bez manželova souhlasu pracovat. Dodnes existuje, podle údajů Spojených národů (!), více než 12 milionů otroků. Většina z nich jsou děti a mládež, kteří jsou trvale nuceny k práci nebo sexu. Podle zprávy *Kindernothilfe* (=německá křesťanská organizace pro pomoc dětem) žilo v roce 2009 na Haiti, a to především v hlavním městě Port-au-Prince, v rodinách vyšších a středních vrstev v roli domácích otroků asi 300 000 dětí, jako takzvaní *Restavěks* (=česky: u někoho zůstávat). Krátce po zemětřesení 12. ledna 2010 bylo zatčeno deset Američanů, kteří se pokusili z Haiti ilegálně odvézt 33 dětí. Za jakým asi účelem? Také v USA miznou i dnes z ulic, podle tajných zpráv, desetitisíce lidí, již nikdo nepohřešuje a kteří jsou údajně drženi jako „otroci v domácnosti“.

Co to má společného s naším tématem ? Velmi mnoho ! Jestliže si položíme otázku: „Proč tohle všichni ti Rothschildové, Rockefellerové a Gatesové tohoto světa dělají ?“ Je naprosto důležité pochopit, že to mohou jen proto, že se této hry účastní mnoho dalších lidí, kteří jejich systém podporují. Funguje to jen díky tomu, že se většina lidí radši dívá jinam a dělá, jako by o ničem nevěděla.

Sociologové došli v posledních letech k přesvědčení, že zločiny nejčastěji páchají lidé, kteří vůbec nejsou psychicky nemocní. Zločiny nejsou v naší historii nic výjimečného, naopak byly odjakživa obvyklou součástí dějin lidstva. Kongo, Rwanda a bývalá Jugoslávie - to je pouze několik aktuálních příkladů. Od toho, co činí *ilumináti* (a především od toho, co ještě mají v plánu), se odlišují pouze rozsahem a vnějším zaobalením svých akcí. Obsah zůstává tentýž.

Psychologové pomocí experimentů dokázali, že většina lidí je ochotná mučit jiné, jestliže jim vsugerují okolnosti, že je to namístě. V suterénu univerzity ve Stanfordu zřídili v roce 1961 vězení a několika studentům určili role vězňů, jiným role hlídačů. Po pár dnech začali dozorcí vězně mučit. Vyvinuli metody, jejichž prostřednictvím získávali kontrolu nad vězni a mohli zastavit případnou vzpouru: rozdělávali a odebírali privilegia. Trestali vězně tím, že je nechali dělat kliky nebo jim sebrali oblečení a postele. Velká část trestanců zareagovala vážnými psychickými problémy. Studie je známá jako **Milgramův experiment** a byla vícekrát zfilmována.

Genocida Arménů (1915-1916), Židů (1939-1945)

nebo Tutsiů (1994) se podle mého názoru odlišuje jen velmi málo od toho, oč usilují krok za krokem tajní vládcí světa se stovky miliony dolarů. S výjimkou jednoho nepatrného bodu: mezinárodní společenství států nemůže jejich počínání odsoudit, protože *Spojené národy (OSN)* ve druhém článku definují genocidu jako „jedno z následujících jednání, spáchané se záměrem zcela, nebo částečně, zničit národnostní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu“:

- usmrcení příslušníka skupiny
- způsobení těžkých tělesných nebo duševních škod příslušníkovi skupiny
- úmyslné podmanění za životních podmínek, které směřují k úplné nebo částečné fyzické likvidaci skupiny
- přijetí opatření směřujících k zabránění porodnosti
- násilné přemísťování dětí z určité skupiny do jiné

Plány *iluminátů* se nezaměřují proti určité „národní, etnické, rasové nebo náboženské skupině“. Míří na všechny lidi, již jim nepřiinášejí žádný užitek a neúčastní se hry podle pravidel, které určili sami. Míří na „nečisté“.

Odpovězme si nyní na otázku - PROČ: Činí tak, neboť mohou a nikdo jim v tom nebrání !

Jiná otázka, která se v této souvislosti opakovaně přímo nabízí, zní: „*Ale jestliže znečistí vzduch, vodu a půdu, jak z toho sami mohou vyváznout bez důsledků ?*“ To nevím ! Myslím, že je to čirá nerozvážnost, arogance, přeceňování se a ztráta kontaktu s realitou. Nazvěte

to, jak chcete - funguje to podle principu „zavřít oči a jít dál.“ Každý doufá, že nebude postižen, protože sám sebe považuje za něco zvláštního a výjimečného. Je to tak v pouličním provozu, při krádežích, daňových únicích a... výčet by mohl pokračovat do nekonečna. Každý si myslí, že jemu se neštěstí vyhne - přinejmenším tehdy, jestliže mu nechybí sebedůvěra a má v zásobě náhradní plán.

Nejbohatší lidé světa mají v Kanadě, daleko od veškeré civilizace rozsáhlé pozemky. Právě tam si mnozí superboháči během uplynulých desetiletí vybudovali svá útočiště pro okamžiky, kdy přejde *den D*, a to včetně bunkrů a podzemních měst. V roce 2011 existuje roztroušeno po celém světě asi 120 podzemních měst, ve kterých může dlouhodobě přežít několik sto tisíc lidí - například v případě atomové války, pádu meteoritu, při přírodních katastrofách nebo útoku jedovatým plynem (za účelem zdecimování velkých mas lidí).

Norsko zřídilo společně s nadací Billa a Melindy Gatesových v oblasti věčného ledu ve *Svalbardu* (=Špicberky) *semennou banku*, v níž je uloženo více než 450 tisíc semen různých druhů rostlin z celého světa. Bill Gates financoval toto zařízení s 200 miliony norských korun, tedy asi 25 milionů eur. Jeho společnost *Global Crop Diversity Trust* je úzce napojena na *Organizaci spojených národů* a těší se její podpoře.

Vládnoucí kruhy nepochybně počítají s katastrofou, jež by mohla zničit velkou část života na naší planetě. Kde se hobluje, lítají ovšem také třísky. Elita zřejmě předpokládá, že to přežije a vše poté nastaví tak, jak bude sama považovat za správné.

Zní to bláznivě? Ano, domnívám se, že to tak může vypadat.

Část čtvrtá

ALTERNATIVY

Mnohý čtenář se potom co doposud četl/a, možná cítí deprimovaný/á nebo frustrovaný/á a myslí si, že stejně už je na cokoliv pozdě. Nikdy není příliš pozdě na to, abychom se probudili, nově si uspořádali vlastní život a tím přispěli i k proměně světa.

Každá proměna je vzdálená o pouhou myšlenku ! Silou vůle můžeme v kterémkoliv okamžiku způsobit, že náš život - a tím pádem také vše kolem nás - začne zářit novým světlem.

„Existuje mnoho důvodů, proč nechat vše při starém, ale jen jediný proč změnit alespoň něco. Ten důvod je: prostě, už to dál nevydržíš !“

Hans Curt Flemming

Mým úmyslem nikdy nebylo, abych vás, milá čtenářko a milý čtenáři, deprimoval nebo vám bral odvahu - naopak ! Nikdy nebyla vhodnější doba k tomu, abyste vzali svůj i osud svých dětí do vlastních rukou. Je načase, abychom na naší planetě něco změnili směrem k lepšímu. Ještě nikdy se v dějinách lidstva neobjevilo tolik bojovníků za pravdu jako v naší době. Tisíce a tisíce organizací a miliony osobností zveřejňují informace,

jako jsou ty, jež uvádím ve své knize, a snaží se vytrhnout lidstvo ze stavu dřímoty. Miliony malých skupin se pravidelně setkávají, vyměňují si zkušenosti, meditují; osvobozují zvířata z klecí nebo protestují proti pěstování geneticky manipulovaných rostlin; zveřejňují tajné dokumenty podobně jako *WikiLeaks*; protestují a svrhávají diktátory jako například tuniský a egyptský lid.

Totéž vyzoroval i Zbigniew Brzezinski, poradce pěti amerických prezidentů a spoluzakladatel *Trilaterální komise*, jenž v březnu 2010 svým iluminátským přátelům v *Římském klubu* vysvětloval, „že hrozí, že vývoj směrem k světovládě sjel mimo připravené koleje“. Důvody vidí zaprvé v rozmachu Číny jako geopolitické mocnosti a za druhé v možných mocenských bojích mezi rodinami elity. Jako nejvýznamnějšího činitele však vidí skutečnost, že asi poprvé v dějinách lidstva jsou lidé politicky bdělí a všimli by si, že spiknutí elity probíhá na jejich účet. To má být zcela nová skutečnost a také důvod, proč by se také začali proti světovládě bránit. ⁽⁹⁹⁾

Zůstává mnoho, co lze dělat. Vše, co přispěje k opětovnému souladu s přírodou; vše, co pomáhá postavit intuici nad rozum; vše, co nám umožní pochopit, že všichni jsme na jedné lodi - to vše je dobré a důležité.

„Zemi jsme nezdělili po rodičích, nýbrž vypůjčili od našich dětí.“

Každá pozitivní myšlenka, každý úsměv, každé milé slovo a každé přátelské gesto je příspěvkem k pozitivní proměně této utrápené planety a pomůže zkrátit temné plány iluminátů.

„Zbavme se bruselských byrokratů a všechny je vyhoďme. Jsou to lenoši. Nejsou užiteční k ničemu. Tito lidé nikdy v životě nic smysluplného neudělali.“

Daniel Estulin (1. červenec 2010, Brusel)

Není náhoda, že v uplynulých letech se velkými kasovními trháky staly filmy o upírech, čarodějích a temných mocnostech, film vždy zrcadlil dobu. Velká část lidstva, především mladá generace, instinktivně cítí, co se odehrává na naší planetě: boj temných mocností proti mocnostem světla, lži proti pravdě ! Kdo chce, může to chápat obrazně, nebo doslova, mezi tím není rozdíl. Proč myslíte, že více než miliarda lidí (!) sledovala v kině se zatajeným dechem příběh malého kluka jménem *Harry Potter* bojujícího proti zlu zosobněnému v postavě temného mága *Lorda Voldermorta* Je to pouhá náhoda, že více než sto milionů teenagerů četlo knihy ságy *Stmívání* a rovněž tolik jich vidělo filmy, ve kterých bojují upíři proti vlkodlakům ? Je to boj lásky proti chladu a necitelnosti !

Uvedené příběhy jsou zrcadlem naší doby a velmi mnoho lidí to cítí, nezáleží na tom, jestli si to uvědomují nebo ne. Tato doba často nese označení „*konec věků*“ a mnohé opravdu spěje ke konci. Staré uvolní místo novému. Záleží na všech, abychom toto NOVÉ i aktivně utvářeli ! Je tu čas, zbavit se okovů, které nám již dávno nepozorovatelně nasadila tajná vláda světa. Je na čase povstat a něco změnit !

Temnotu lze nejlépe přemoci světlem. Nejsou k tomu potřeba žádné zbraně - jen odvaha a otevřít oči.

Chápejte proto, prosím, zbývající stránky této kni

hy jako podnět a jako ukázkou toho, co všechno se už proti novému světovému řádu podniklo a podniká. Pokud byste měli pocit, že nový světový řád není to, co si představujete jako ideál pro budoucnost svých dětí, potom by vám mohly zbývající stránky této knihy posloužit jako impuls a inspirace.

„Nejprve tě ignorují, pak se ti smějí, poté s tebou bojují a potom vyhraješ !“

Mahátma Gandhi

David proti Goliášovi

Bolívie je malá chudá země v jihoamerických Andách. Bolívijsci byli odjakživa zvyklí vyjít s málem, jsou prostí a skromní. Tento stát doslova vykřácel následkem staletí útluaku ze strany Španělů, několika krvavých revolucí, hospodářské krize, špatného řízení a hyperinflace.

Když bolívijský prezident **Hugo Banzer Suárez** požádal o mezinárodní úvěry, poskytl je Světová banka a Mezinárodní měnový fond - avšak s podmínkou: Suárez musel zprivatizovat pitnou vodu a zisk měl shrábnout americký koncern **Bechtel**. V roce 2000 Suárez podepsal smlouvu s *Aguas del Tunari*, dceřinou společností Bechtelu, která byla založena právě kvůli tomu. *Aguas del Tunari* získala právo na vodu v Cochabamba, třetím největším městě Bolívie. Za zmínku stojí to, že rodina Bechtelů je úzce spjata s rodinami Bushů, Cheyneů a se saudskou královskou rodinou. Rodina Bechtelů je tedy mocná, dokonce velmi vlivná !

Během několika měsíců firma poplatky za vodu v Cochabamba ztrojnásobila, což zvedlo vlnu protes

tů a nepokojů - většina obyvatel si již čistou vodu nemohla dovolit. Kvůli ohromným cenám vody museli mnozí vzít své děti ze školy a přerušit návštěvy u lékaře. Koncern Bechtel požadoval poplatky dokonce i závodů dešťovou ! Všimněte si pachuti, kterou pocítíte v ústech při čtení následující věty: *Světová banka* zařídila, aby obyvatelé města Cochabamba nesměli používat ani dešťovou vodu ! Mezi lednem a dubnem roku 2000 vyšli do ulic protestovat statisíce původních obyvatel. Ženy, muži, děti, staří i mladí se vzepřeli americkému imperialismu a vlastní armádě. Celé měsíce bojovali proti větrným mlýnům a pak se postavili na odpor i vlastní armádě vyzbrojení pouze kamením a holemi ! 20. dubna 2000 po tříměsíční občanské válce, jež si na obou stranách vyžádala řadu zraněných a mrtvých, ustoupila vláda tlaku vlastního obyvatelstva a jednostranně smlouvu s *Bechtem* vypověděla. Bolivijci získali nazpět svou vodu, práva i důstojnost.

Bechtel se s Bolivií dlouhá léta soudil i s armádou hříšně drahých právních zástupců. Nakonec se musel podvolit, protože do sporu se zapojily četné organizace bojující za lidská práva a proti globalizaci. V lednu 2006 souhlasil *Bechtel* s vyrovnáním a musel se uspokojit s symbolickou částkou třiceti (!) amerických centů !

Je v Bolívii od té doby všechno v pořádku ? Ne. Nadále ji sužují politické a společenské problémy, lidé jsou stále velmi chudí a Západ tuto zemi nadále utiskuje. V dubnu 2010, čtyři roky po vítězství nad *Bechtem* a *Mezinárodním měnovým fondem*, se však v Cochabamba konal alternativní summit o klimatu. Poté, co ztroskotalo oficiální jednání v Kodani, přizval bolivijský prezident Evo Morales světovou veřejnost na „světovou konferenci národů o proměně klimatu a právech matky Země“. Konference se účastnilo více

než 20 000 aktivistek a aktivistů ze sto třiceti zemí světa.

Integrovat do našeho myšlení a konání i *matku Zemi* je skvělá myšlenka ! Jestliže se temným lordům ze Západu může postavit čelem bolivijský lid, potom by to nemělo být nemožné ani pro jiné skupiny lidstva.

Zóna bez geneticky modifikovaných organismů

Monsanto je chemický koncern se sídlem v St. Louis v Missouri (USA) s pobočkami v 61 zemích a je celosvětově největším výrobcem geneticky upraveného osiva.

Monsanto je jedním z největších nepřátel přírody a zemědělství a jedním z nejmocnějších nástrojů v rukou iluminátů, jenž má posloužit k zotročení světa. ⁽¹³⁶⁾

Monsanto je účinnou zbraní, která by mohla udělat závislou a možná i nemocnou velkou část našeho lidstva ? 90 procent všech geneticky upravených rostlin pěstovaných po celém světě pochází od společnosti *Monsanto*, zbytek jsou produkty z firem *Pioneer*, *BASF*, *Bayer*, *Syngenta*, *Dupot* a *Dow Chemical*.

V čem je u geneticky modifikovaného osiva (popřípadě rostlin, jež z něho vyrostou) problém ? Inu, hlavu bychom si měli lámat zejména nad dvěma skutečnostmi:

Geneticky modifikované osivo má na přírodu masivní vliv. Geneticky modifikované rostliny jsou uměle vytvořená „monstra“ a jejich vliv na faunu, flóru i zdraví lidí není vůbec otestován. Geneticky modifikované osivo je patentováno.

Jeho použití činí ze zemědělců otroky koncernů.

Moc firmy *Monsanto*, i na politiku(y), je tak ohromná, že sotva která země na světě se opováží protivit se tlaku tohoto farmaceutického gigantu. **Přesto se tak stalo !**

„Jsme v roku 50 před Kristem...celá Galie je okupovaná Římany. Tedy, skoro celá... Jedna vesnička obydlená nepoddajnými Galy stále odolává nájezdníkům...“

Tak začíná každý sešit *Asterixe*. Malá vesnice se vždy úspěšně ubrání celé římské armádě. Další příklad toho, že David může zvítězit nad Goliášem. Též v oblasti pěstování *geneticky modifikovaných organismů* (=GMO) se jedna malá země staví na odpor celé Evropské unii - Rakousko. Doposud se proti pěstování geneticky modifikovaných rostlin úspěšně brání. Jeho účinky jak na přírodu, tak na lidi jsou totiž zcela neprobádané a mohly by být s velkou jistotou zhoubné. Farmaceutická a chemická lobby, jež tyto rostliny prodává, se proto velmi zlobí. Diplomatický a mediální tlak vyvíjený na tuto malou zemi byl a je nesmírný.

Mezi údaji o amerických diplomatech, které se dočkaly v roce 2010 zveřejnění díky informační platformě *WikiLeaks*, se objevily také informace o Craigu Stapletonovi, americkém velvyslanci v Paříži. Světová veřejnost se tak mimo jiné dozvěděla, že americká diplomacie možná, kromě jiného, pracuje i pro *Monsanto* - *snad jako tajní agenti ve službách průmyslu zaměřeného na genetické inženýrství ?* *Stapleton k tématu*

„Odpor proti pěstování geneticky modifikovaných organismů“ uvádí:

„Evropa v této oblasti nejde kupředu, ale nazpět, a vedoucí roli při tom hraje Francie společně s Rakouskem, Itálií a dokonce Evropskou komisí...

Odvětná opatření se stanou dokladem toho, že evropské zájmy za to budou muset zaplatit, což by na druhé straně mohlo však opět přispět k posílení pozic příznivců biotechnologií.“⁽¹⁰⁰⁾

Americký velvyslanec vyhlásil proti Rakousku a Itálii represivní opatření! Inu vyčkejme, jak budou vypadat. Současně je však nutné pokračovat v plné síle v boji proti GMO. GMO slouží k zotročení zemědělců celého světa, protože toto osivo se nemůže - a ani se nesmí - samo rozmnožovat, a proto je nutné ho neustále kupovat - a to za podmínek, které dle libosti diktuje koncern *Monsanto*. Na rozdíl od toho co tvrdí *Monsanto* a jeho příznivci, *geneticky modifikované osivo (GMO)* není ve srovnání s tradičním mnohem odolnější ale právě naopak. **Rolníci, jimž bylo osivo vnuceno, spotřebují mnohem více umělých hnojiv a insekticidů než dříve a stěží se z výnosů užíví.**

GMO se mezitím uvádějí i v souvislosti s řadou běžných onemocnění. Nároky, a tím pádem také náklady, na klinické studie však pod tlakem farmaceutického a chemického průmyslu v posledních letech stouply natolik, že podobné studie si mohou dovolit jen velké koncerny.

Monsanto evidentně bez skrupulí postupuje proti každému, již se mu postaví do cesty.⁽¹³⁷⁾ O to obdivuhodnější jsou případy, kdy se aktivisté nenechají odra

dit. V Německu mělo v roce 2011 jejich odhodlané konání úspěch. V osadě Zepkow bylo po čtyřech letech zastaveno pěstování geneticky upravených brambor *Amfora*. Rozhlasová stanice SWR dne 8. ledna 2011 informovala:

„Státek Bútow v Zepkowě (=spolková země Meklenbursko-Přední Pomořansko) již nebude pěstovat geneticky upravené brambory Amfora. Vypověděl smlouvu s Plant Science, dceřinou společností firmy BASF. Firemní vedení uvedlo v pátek jako důvod skončení smlouvy protesty odpůrců genetického upravování. Zabránit blokádě polností v obdobích setby a sklizně by si pokaždé vyžádalo enormní policejní nasazení. Obchodní vedení statku vyjádřilo politování a hlava experimentálního projektu Denis Behrendt k tomu dodal, že genetické inženýrství je a zůstane technologií budoucnosti.“

Opakovaně se vyskytující případy dokazují, že i malé iniciativy mají velký úspěch a jsou schopni čelit i takovým gigantům jako BASF. Na Monsanto to sice velmi nezapůsobilo, ale nezapomeňme - i kapky vody dokážou vyhloubit jeskyni!

Haiti, jež v lednu 2010 postihlo a zpusťořilo silné zemětřesení, chtěla pod záminkou humanitární pomoci v květnu téhož roku firma Monsanto „věnovat“ 60 000 pytlů osiva (475 tun) hybridní kukuřice a semen zeleniny. Vůdce drobných rolníků Jean-Baptiste Chavannes (=MPP=*Hnutí rolníků z Papay*) označil tuto „pomoc“ za „nové zemětřesení“. Osivo je považováno za agresivní a nepřizpůsobené klimatickým poměrům na Haiti. Mimoto je silně závislé na pesticidech a vyžaduje

nasazení drahých prostředků k ochraně rostlin, které samozřejmě rovněž vyrábí koncern *Monsanto*. Navíc je tato geneticky upravená kukuřice naočkovaná fungicidem (=prostředek proti houbám) *Maxim XO*.⁽¹³⁰⁾

Rovněž „darovaná“ semena rajčat Kalypso byla zase ošetřena *Thiramem*. *Thiram* náleží do třídy vysoce jedovatých chemikálií (EBCD). Výsledky testů této látky na myších a krysách vyvolaly na americkém úřadu pro ochranu životního prostředí EPA „značné rozpaky“. EPA totiž zjistil, že rostliny ošetřené EBCD jsou natolik nebezpečné, že zemědělci při styku s nimi musí nosit speciální ochranný oděv. V otevřeném dopise Chavannes 14. května 2,010 napsal:

„Je to závažný útok na drobné zemědělství a biologickou různorodost Haiti... je to útok na naše životní prostředí.“⁽¹⁰¹⁾

Via Campesina, celosvětově největší střešní zemědělský svaz s členskými organizacemi ve více než šedesáti zemích, označil *Monsanto* jako jednoho „z hlavních nepřátel zemědělců v oblasti trvalého polního hospodaření a suverenity nezávislé obživy všech národů“.

Haitští zemědělci na společné akci v květnu 2010 osivo od *Monsanto* spálili. Více informací k tématu *Monsanto* naleznete ve filmu *Svět podle Monsanto* (=The world according to Monsato), jenž rozhodně stojí za zhlédnutí.

„Jakmile se právo promění v bezpráví, je vzpoura povinností!“

Bertolt Brecht

Ob anská neposlušnost

Občanská neposlušnost znamená vědomý přestupek proti zákonu, povinnosti či příkazu ze strany státu nebo jiné moci, učiněný z důvodů vlastního svědomí a bez použití násilí. Tento přestupek není - v protikladu ke stávce - právně krytý a „neposlušný“ občan se vědomě vystavuje riziku trestu.

Výraz *občanská neposlušnost* (=anglicky: *Civil Disobedience*) pochází od amerického ministra Henry Davida Thoreau(a) a jeho eseje „*Civil Disobedience*“, v níž vysvětlil, že neplatil daně z důvodu protestu proti válce s Mexikem a otrokářství. ⁽¹²²⁾

Gerald Celente v již zmíněném rozhovoru z 10. února 2011 předpověděl, že by v Evropě a možná i celém západním světě od roku 2011 mohly nastat bouřlivé časy. Stále více lidí - nezávisle na věku a vzdělání - přišlo zjevně k závěru, že je na čase, aby začali jednat proti zcela zvrhlému politickému a ekonomickému systému.

V říjnu 2009 propukly v Rakousku pod heslem „*My vaší krizi nezaplatíme*“ týdny trvající protesty studentů, kteří obsadili i univerzity. Hnutí se krátce nato rozšířilo do Německa. Na konci roku 2010 vzplanuly rozsáhlé protesty a stávky v Portugalsku, Španělsku a Irsku. Řecko je od poloviny roku 2010 prakticky ve výjimečném stavu, protože Řekové dávno překročili pravidla stávky a dostali se na pole *občanské neposlušnosti*.

„Pokud stát opustí půdu práva, je občanská neposlušnost svátou povinností.“

Mahátma Gándhí

Podle názoru mnoha právních znalců překročily meze platných zákonů nejpozději v květnu 2010 všechny *státy*

Evropské unie tím, že nechaly projít záchranný balík pro Řecko. Ve článku 20 *Základního zákona Spolkové republiky Německo* (=ústava) se ve druhém odstavci mimo jiné píše: „...veškerá státní moc vychází z lidu...“ a ve čtvrtém odstavci: „Jestliže není možný jiný způsob nápravy, mají všichni Němci právo klást odpor každému, kdo se pokusí tento řád odstranit.“⁽⁵⁾

V roce 2010 v Řecku z několika malých protestních skupin vzniklo celostátní hnutí s názvem NEZAPLATÍME. Již měsíce - s velkým úspěchem - vyzývá prostřednictvím letáček a internetu své spoluobčany k tomu, aby neplatili u mýtných bran zprivatizovaných dálnic ani ve veřejné dopravě. V rozhovoru pro list *Junge Welt* 18. ledna 2011 informoval Leonidas Papadopoulos o atenském výboru NEZAPLATÍME a o tom, že asi 40 procent Řeků už neplatí mýtné poplatky:

„Vláda poskytla v roce 2009 navzdory závazkům, které vyplývají z platné ústavy, soukromým firmám práva k využívání státních silnic s tímto výsledkem: dnes se žádají poplatky všude a jejich výše navíc neustále roste. Používání silnic, jejichž výstavbu jsme si zaplatili z vlastních daní, bude nakonec neúnosně a nepřekonatelně drahé. Například jízda z Athén do Soluně a zpět stojí 45 euro. Často ale nejsou k dispozici souběžné cesty, které lze projet bez poplatku...“

A tak jsme se před půldruhým rokem poprvé spontánně shromáždili a zvedli závory, aby řidiči mohli volně projíždět. Tento vztek se v průběhu doby proměnil v organizovanou akci a podobné výbory postupně vznikly po celé zemi.“⁽¹²³⁾

Vzpoury v severoafrickém prostoru a protesty v Ev

ropě dávají tušit, že ve vzduchu visí rozsáhlé změny. My všichni bychom měli dát pozor na to, aby proběhly mírumilovnou a nenásilnou cestou. Protože ne vše, co se zdánlivě jeví jako hnutí, které vzešlo z lidu, ve skutečnosti musí takové také být. Právě v případě velkých převratů a pádů vlád se střetávají značně rozdílné zájmy. Protože USA už roky plánují pád hlavy Íránu Mahmúda Ahmadínežáda, mohl by jim požár v sousedních zemích padnout do noty v naději, že by se potom snad „problém Írán“ vyřešil sám od sebe. Měli bychom si tedy stále dokola klást otázku: „Komu to prospěje?“ Po mnohatýdenní neschopnosti zaujmout jasné stanovisko, popíchovala v únoru 2011 americká ministryně zahraničí Hillary Clinton Íránce k převratu. Americké Ministerstvo zahraničí spustilo na Twitteru kanál v jazyce Farsi - v řeči Íránců. V prvním tweetu se psalo: „Ministerstvo zahraničí USA uznává historický význam sociálních sítí pro Íránce. Rádi bychom se účastnili vašich rozhovorů.“⁽¹²⁴⁾

Při jakémkoliv počínání očividně platí, že je nezbytné zůstat velmi ostražitý a nedopustit, aby se z nás staly nástroje v nepovolných rukou.

Vzpouora proti bankám

„Nikdy jsem nepatřil k těm, kteří popírali naši moc. Tohle jsem již jako mladý muž dával v předsednictvu veřejně a upřímně najevo, k lítosti mých tehdejších kolegů. Samozřejmě, že máme moc. Nejde o to, jestli ji máme, ale o to, jak s ní nakládáme a zda ji užíváme odpovědně, nebo ne...“

Alfred Herrhausen

Většinu bankéřů se zřejmě nepodařilo odpovědně využívat vlastní moc, neboť v západním světě stále více roste odpor proti bankám.

V roce 2011 začala činnost nová mezinárodní organizace, která má dozor nad finančními institucemi. Tato nezávislá nevládní organizace nese název *Finance Watch* a podnět k jejímu vzniku vzešel z Bruselu, nadstranícky z řad poslanců evropského parlamentu. „Nová organizace má na úrovni Evropské unie být protiváhou k absolutní dominanci finanční lobby“, řekl Sven Giegold, europoslanec za *Stranu zelených* a jeden z iniciátorů jejího vzniku, v rozhovoru pro *Financial Times Deutschland*.⁽¹²⁵⁾

Giegold patří také k zakladatelům hnutí *Attac Deutschland*, které kritizuje globalizaci. Organizace pochází z Francie a vystupuje proti mocenskému monopolu bank: „Zasazujeme se za ekologický, solidární a mírový světový ekonomický řád. Gigantické bohatství tohoto světa musí být spravedlivě rozděleno.“⁽¹²⁶⁾

Z Francie přišla v roce 2010 rovněž iniciativa *Bankovní run 2010*. Kritici bank vyzvali 7. prosince 2010 k bankovnímu runu. *Bankovní run* je událost, kdy si mnoho lidí současně vyzvedne své peníze, což bankám obvykle způsobuje značné nesnáze a v nejhorším případě platební neschopnost. V tomto případě je *bankovní ran* vyvolaný záměrně, většinou ale v důsledku přelomových hospodářských událostí, například krachu burzy, kdy lidé ze strachu a obav před následky chtějí zachránit své peníze.

Tváří této akce, ke které se připojily desetitisíce Francouzů a Němců, se stal bývalý profesionální fotbalista Eric Antona, jenž v jednom videu na internetu oznámil: „*Revoluce jde přes banky.*“ Tato akce sice ban

ky na kolena nesrazila, u mnoha šéfů bank a politiků však vzbudila strach. ⁽³⁵⁾ V roce 2011 byly nahlášeny další akce.

V prosinci 2010 podali právní zástupci četných klientů, kteří přišli o své investice uložené v mediálních fondech, u zemského soudu v Mnichově žalobu proti několika německým bankám. Jak informovala 29. prosince 2010 *n-tv.de*, nákladní vůz dodal k zemskému soudu v Mnichově v stěhovacích krabicích okolo jedenácti set žalobních spisů.

V Itálii v tomtéž roce podala v Turíně organizace na ochranu spotřebitelů *Codacons* hromadnou žalobu proti bankám *Intesa San Paolo* a *Unicredit*. *Codacons* požadovala po každém z obou bankovních domů nejméně miliardu eur pro poškozené bankovní klienty. Dvě další organizace *Adusbef* a *Federconsumatori*, rovněž ohlásily podání hromadné žaloby. ⁽¹²⁷⁾

K cíli mnohdy vedou různé cesty. Bankovní runy mohou radě nic netušících klientů způsobit zhoubné následky, a jejich žaloby pak mohou být drahé a přinést sebou zdlouhavé soudní procesy. Nejefektivnější cesta jak oslabit moc bank je snad to, když nedostanou žádné peníze.

Nejjednodušší a nejúčinnější vzpoura je, když si ponecháte své peníze a nevezmete si od bank žádné půjčky. Přirozeně, moc bank posiluje i nákup jejich akcií. Celkově jsou spekulace s akciemi hrou, při které doposud pokaždé nakonec vyhrálo jen několik málo bankéřů. Gerald Celente v jednom rozhovoru trefně poznamenal: „*Na burze se hraje falešnými kartami.*“

NESARA

Podle všeho ještě nikdy neexistoval zákon s tak dalekosáhlými následky pro celé lidstvo jako *National Economic Security And Reformation Act* (=NESARA), někdy označovaný také jako *National Economic Stabilization and Recovery Act*.

Podklady pro jeho vznik připravil americký *Supreme Court*, nejvyšší soudní dvůr v USA, údajně již v roce 1993. Záměrně píšu „údajně“, protože o tomto „americkém zákonu“ koluje mnoho zpráv a odvolávají se na něho miliony odpůrců *nového světového řádu*. Tento zákon však nikdy oficiálně nenabyl právní účinnosti a také není k nalezení v oficiálních registrech. Americké úřady ho prý již vícekrát ohlásily, jeho schválení však ilumináti zabránili.

NESARA v překladu znamená asi tolik co „*Národně-ekonomický bezpečnostní a reformní zákon*“. 9. března 2000 ho měl potají schválit americký kongres a 10. října 2000 podepsat prezident, tehdy Clinton. V lednu 2003 byl údajný zákon kongresem během tajného zasedání znovu projednán, aby se vztahoval i na nové poslance, kteří budou zvoleni v listopadu 2002, a schválen. Zákon údajně předepisuje zrušit a v budoucnosti zabránit přijetí zákonů, za kterými se skrývají nekalé úmysly. Do značné míry by to v USA znamenalo zrušení daně z příjmů (která je ve své nynější podobně ve skutečnosti protizákonná); FED by tím okamžitě ztratil moc a USA by získaly novou vlastní měnu, mohly sesadit vládu a během sto dvaceti dní uskutečnit nové volby. Kromě toho údajně zakazuje zákon úroky a plánuje prominutí (=zrušení) dluhů u bank, což by banky a úvěrové

společností zbavilo moci. Kromě toho by přišel o moc i *Mezinárodní měnový fond*, *Světová banka* a *OSN*. Krátce řečeno: Zákon NESARA by všem lidem - alespoň v USA - přinesl opravdový mír, blahobyt a svobodu !

Krásná představa, ale zní to spíše jako zbožné přání hrstky odpůrců *nového světového řádu*. Pokusíme-li se přijít celé věci na kloub, není to snadný úkol, protože v étetu narazíme na mnoho různých teorií o NESARA. Dle Wikipedie to má být soukromá iniciativa amerického filozofa jménem Harvey Barnard, jenž v osmdesátých letech rozpracoval vlastní vizi lepšího světa, kterou prý potom rozeslal všem poslancům amerického kongresu jako návrh na změnu zákonů. Od tohoto bodu se však jednotlivé verze rozcházejí. Jedna uvádí, že kongres na předložený návrh nikdy nereagoval, jiná, že byl připojen k tajnému zákonu, jenž nyní čeká na oficiální vyhlášení.

Další verze hovoří o tom, že zákon prý podepsalo pět soudců. Pozadí události bylo následující (a určitě odpovídá realitě): v sedmdesátých letech poskytly četné malé banky na středozápadě USA zemědělcům levné úvěry na pořízení nových strojů nebo na přikoupení pozemků. Když se banky náhle začaly domáhat splacení těchto úvěrů, mnoho farmářů toho nebylo schopno a proběhlo a došlo i k exekucím. Velké firmy pak skoupily nepředstavitelné plochy zemědělské půdy - firmy, úzce spojeny s nadnárodními koncerny jako *Monsanto*. Finanční úřady začaly pak četné paragrafy vykládat v neprospěch zemědělců a dostaly je pod silný tlak.

Country zpěvák Willie Nelson tehdy začal pořádat koncerty (=Farm Aid Concerts) na pomoc zeměděl

cům. Peníze z nich slouží na zaplacení prošlých úvěrů a jejich soudních procesů. Společně s Johnem Mellencampem a Neilem Youngem pořádá Nelson tyto koncerty dodnes.

Koncem sedmdesátých let začali někteří zemědělci podávat žaloby u místních soudů. Někteří vyhráli, jiní prohráli, ale pak se procesy rozrostly do vlny žalob, jež v roce 1933 skončily před *Nejvyšším soudním dvorem* USA. Po zdlouhavém řízení dal soud nakonec za pravdu zemědělským odborům a rozhodl, že za spoluúčasti úřadů docházelo v USA po desetiletí k nezákonnému vyvlastňování zemědělců. Soudci také potvrdili, že banky jednaly nezákonně a po domluvě s nadnárodními zemědělskými koncerny a zruinovaly řadu zemědělců. Mimoto i konstatovali, že daň z příjmu, jejíž zavedení se prosadilo v roce 1913 se založením FEDu, je ilegální a v rozporu s ústavou.

Rozhodnutí soudu zvedlo v celé zemi další vlnu žalob. Právní zástupci nyní podávali žaloby proti nezákonnému placení daně z příjmu a soudy jim dávaly za pravdu. Od té doby tisíce občanů USA neplatí daň z příjmu, a ani k tomu nemohou být ze strany finančního úřadu IRS (=finanční úřad) nuceni.

Soudní proces skončil v roce 1996. Jak již bylo řečeno, až potud je vše jasné. V této době prý ale soudci hodlali svá rozhodnutí o protiprávnosti daně z příjmu a o nezákonném jednání řady bank a FEDu postoupit kongresu. Podklady o celkové záležitosti byly s ohledem na národní bezpečnost označeny *classified* (=informace ke kterým mají dle zákona přístup jen oprávněné osoby) a uchovávány v tajnosti.

Odsud se opět ztrácí každá seriózní stopa. Jestli kongres podklady vůbec někdy dostal do rukou a jestli skutečně

došlo k prosazení zákona NESARA a Bill Clinton, jak se namnoze tvrdí, ho i podepsal, to nelze zatím ani dokázat ani vyvrátit.

V souvislosti s NESARA bývá opakovaně zmiňován i RICO ACT - *Racketeer Influenced and Corrupt Organisations Act*. Jedná se o zákon platný pro celé Spojené státy vydaný 15. října 1970. Slouží k potírání organizovaného zločinu a doposud byl využíván především v devadesátých letech zejména v boji s mafiánskými organizacemi. Ačkoliv k tomu doposud nedošlo, teoreticky by se dal použít také proti bankovním a vládním machinacím.

V rámci pátrání po informacích k mému tématu jsem zjistil, že na internetu lze k NESARA nalézt mnoho tisíc záznamů a že spousta lidí vkládá do splnění snu o lepším světě v míru a spravedlnosti velké naděje. V kombinaci s tím se objevují také četné záznamy o tak zvaných „White knights“ (=bílých rytířích). Výraz pochází z ekonomie a popisuje osoby nebo firmy, které uchrání jiné podniky před plánovaným nepřátelským převzetím.

Mnozí příznivci NESARA hovoří o tom, že *bílí rytíři* mají být těmi, kdo tajně podporují NESARA a v jistý den D povstanou. Mají mezi nimi být zástupci všech profesních skupin celého světa i četní vysocí politikové a soudci z Evropy a USA - a dokonce i mladí potomci nejbohatších bankéřských rodina světa, které s nastolením *nového světového řádu* nesouhlasí. Nikde se však neuvádějí jména, protože *rytíři* zatím musí zůstat v anonymitě.

Výše uvedené považuji za zbožné přání, nebo ale také za záměrnou dezinformaci. Při svých detailních

průzkumech jsem nenarazil ani náznakem na skutečnost, že by byť jen JEDEN člen některé z nejbohatších rodin světa patřil k *bílým rytířům* a že by jeho ideálem bylo blaho veškerého lidstva.

Znám osobně lidi, již v iluminátských firmách vystoupali velmi vysoko. V momentě, kdy však promluvilo jejich svědomí nebo začali o systému pochybovat, nezbylo jim nikdy nic jiného než nenápadně ze svého postu odstoupit, anebo hodit všechny své rozpaky přes palubu a pokračovat v zajetých kolejích. Je tu ještě třetí možnost, ale ta je zcestná. Od určitého okamžiku uvízne člověk v síti tak hluboko, že už prostě nemůže ven, pak je vydíratelný a vydán na milost či nemilost.

Je důležité, abyste pochopili, že lidé, kteří vyrůstají v prostředí iluminátů, jsou vychovávaní pod jejich vlivem, přísahali, že budou pracovat ve prospěch jejich systému a žijí díky němu v přepychu a blahobytě a nemají vůbec pocit a vědomí protiprávnosti v pravém slova smyslu. Jsou přesvědčení o tom, že stojí na správné straně. Rovněž diktátoři nebo těžcí zločinců mají málokdy pocit, že udělali něco špatného.

Myslím, že bychom neměli čekat na *bílé rytíře*, až přijdou jednoho dne zbavit svět jeho neduhů. Kdo touží po změně k lepšímu, musí jednat sám. Stačí malé krůčky, ale aby se něco změnilo, musí je udělat sám. Jinak zůstane navždy míčem na kopačkách velkých hráčů, a tím pádem také obětí.

Válka iluminát

I když nejbohatší rodiny západního světa již odedávna úzce spolupracují, zasedají ve společných organizacích a vlastní podíly v týchž firmách, tak to přesto neznamená, že všechny tahají za jeden provaz a ve všem zastávají tentýž názor.

Již léta se objevují jasné známky toho, že určité skupiny uvnitř nejmocnějších rodin, uvnitř Výboru 300 a dalších organizací nejsou za jedno, jak postupovat. Jedná se o detaily - především o mocenské nároky.

Zároveň začínají mít Asiaté očividně plné zuby jak Evropy, tak USA. Není tajemstvím, že již delší dobu Číňané usilují o to, aby se zbavili amerického dolaru a FEDu. Podporují to dokonce i vlivní Japonci, z čehož vyrostlo zcela nové spojenectví, jaké zde doposud v historii ještě nebylo. Kolují pověsti, že prý máme na planetě nového nejbohatšího muže a že se pro změnu nejmenuje Rothschild. Údajně je to Korejec a má stát v čele nové asijské aliance. Tuto informaci jsem získal nezávisle z více zdrojů.

Až potud se zdá vše v pořádku a má to logiku.

Za to, co přijde níže v textu, se ovšem zaručit nemohu. Dokonale to však do sebe zapadá, zdá se mi to spolehlivé a zodpovědělo mi to řadu otázek.

Benjamin Fulford, syn zámožných Kanaďanů a bývalý asijský dopisovatel magazínu *Forbes* a rozličných dalších listů, žije v Japonsku. Poté co odhalil několik skandálů v japonské vládě a ekonomice, získal si jméno jako investigativní novinář.

Fulford tvrdí, že prý si ho špičky nejmocnějších asijských klanů vybrali k tomu, aby vyjednával s rodinami na západě a předával jim od Asiatů poselství. Ta uvádějí, že na Zemi začala nová éra a že se nebude trpět zotročování lidstva ze strany západní bankovní elity.

Obr. 25; David Rockefeller a Benjamin Fulford během rozhovoru, rok 2007.

Asijské rodiny si rovnoměrně rozložily svou moc a za cíl si kladou respekt v zacházení s přírodou. Ve svém týdenním internetovém blogu zveřejňuje Fulford nanejvýš zajímavé detaily a interpretace aktuálního světového dění, které skutečně stojí za přečtení.

Buď je Benjamin Fulford tím, co tvrdí a má své informace z nejvyšších míst, nebo je to šílenec, jemuž úplně přeskočilo. Která z obou variant odpovídá skutečnosti, ukáže budoucnost.

Na tomto místě bych chtěl pouze otisknout Fulfordův otevřený dopis, jímž se v prosinci 2010 obrátil na Ron Paula. Ron Paul je dlouholetý kriticky uvažující poslanec amerického kongresu, který se sám již vícekrát pustil do křížku s FEDem a bankami:

Vážený pane kongresmane Paule,

jmenuji se Benjamin Fulford a jsem mluvčím jak Společnosti černého, bílého a zlatého draka, tak také červeného a zeleného draka. Tato prastará tajná společnost

velí celosvětové síti jednotek, která je částečně patrná v organizacích bojových sportů.

V případě nouze jsou schopné zmobilizovat v krátké době armádu o síle 100 milionů mužů. Tato společnost přešla ze stavu klidu do poloaktivního stavu, protože se díky úspěšnému odposlouchávání schůzek vaší elity dozvěděly, že tato usiluje o třetí světovou válku, během níž chce zabít nejméně 4 miliardy lidí a zpusťošit velkou část severní polokoule. Vaši informanti v Pentagonu a CIA vám to potvrdí.

Píšeme vám tento otevřený dopis, abychom vysvětlili, proč musí být zrušen FED a obnovena globální finanční architektura. Spojené státy jsou na mizině a v posledních desetiletích mohly existovat jen díky blahovůli obyvatel naší planety. Tato benevolence se nyní vyčerpala.

Vaše finanční elita navrhla buď oficiální znehodnocení dolaru, nebo provedení téhož, ale skrytě, a to zavedení nové měny amero. Oba návrhy jsme odmítli. Důvodem je skutečnost, že větší část dolarů už nespočívá v rukou Američanů. Kdyby dolar náhle pozbyl polovinu ze své hodnoty, nesmírně by tím trpělo mnoho, často velmi chudých lidí.

Naše skupiny navrhly jiný alternativní plán: Americký dluh vůči Číně by se srovnal tím, že zlato, které odtamtud bylo ve dvacátém století ukradeno, se vrátí zpět. Kromě toho chceme tímto vyřešit americký dluh i vůči zbytku světa tím, že dolary, které jsou ve vlastnictví jiných států, pokryjeme zlatem a tyto peníze podrobíme kontrole ze strany nové mezinárodní organizace. Tato organizace by nikdy netiskla nekryté bankovky (=fiat-peníze); mnohem spíše by měla sloužit vládám, firmám a velmi boha

tým lidem jako mezinárodní zúčtovací ústředí.

Nová nezadlužená americká vláda by potom měla právo vydávat novou měnu, kterou by sama kontrolovala. Taková měna by měla mezinárodně menší kupní sílu než současný americký dolar. Výsledkem by bylo, že čínské zboží by pro Američany zdražilo, zatímco americký export by byl opět schopen mezinárodní konkurence. Tak by mohly USA postavit své hospodářství znovu na nohy.

Jak ale dokládá historie čínského jenu a dohoda z hotelu Plaza, pouze znehodnocení dolaru nevyřeší chronické problémy s americkým deficitem. Deficit zrcadlí strukturální problém, jenž se zakládá na skutečnosti, že vojensko-průmyslový komplex neprodukuje zboží, s kterým se dá běžně obchodovat.

Vysoce postavení spolupracovníci Pentagonu nám naopak dali naprosto jasně na srozuměnou, že by raději rozpoutali válku, než aby (jako bývalí sovětsí generálové) skončili jako taxikáři.

Proto navrhujeme, aby národy celého světa financovaly kompletní proměnu vojensko-průmyslového komplexu. Dle Americké asociace vědců (=American Association of Scientists) bylo ,z důvodů národní bezpečnosti' zadrženo přes 6 000 patentů. Věříme, že kdyby experti tyto vynálezy přezkoušeli, byl by to pro americký lid a hospodářství, zlatý důl špičkových technologií' a ulehčilo by to jeho přerod.

Navrhujeme také zřízení globální agentury pro hospodářské plánování. Tato agentura by fungovala podle hesla ,zprostředkováváme mezi přáními a skutečností'. Organizace by se pokusila napravovat

bídne činy Světové banky a Mezinárodního měnového fondu tím, že by realizovala opatření, které by ukončily chudobu a ničení životního prostředí a do budoucna navedla lidstvo na cestu exponenciálního rozvoje. Americkému lidu by nenařizovala žádné platby a neohrozila by ani suverenitu USA. Spíše by otevřela Američanům a jejich firmám nové rozsáhlé příležitosti.

A konečně Vám důrazně doporučujeme, ačkoliv se jedná o interní americkou záležitost, zabavit kriminálním živlům z řad finančníků peníze, které bez rozpaků ukradli v minulém století, a vrátit je zákonným vlastníkům. Podobnými opatřeními zvýšil Vladimír Putin v Rusku pětinašobně životní standard.

Na závěr chceme poukázat na to, že lidé na Zemi touží po míru. Kriminální pozadí FEDu má stále ještě nesmírnou moc a stále ještě se pokouší rozpoutat třetí světovou válku. Prosíme americký lid o pomoc, aby se skončilo toto perverzní ohrožení lidstva a planety.

S přátelskými pozdravy,

Benjamin Fulford

P. S.: Pokud byste se chtěl dozvědět více, kontaktujte mne prostřednictvím amerického velvyslanectví v Tokiu. ⁽¹⁰²⁾

Transition Towns

Jako logická odpověď na globalizovaný svět, ve kterém se ztratil přehled o tom, co komu patří, kde se co skrývá a kdo je za co zodpovědný, vznikly mnohé iniciativy, jež se pokoušejí alespoň v malém měřítku učinit velké kroky na cestě za větším sebeurčením. Jejich cílem je posílení vlastního společenství, trvale udržitelné hospodaření a odpovědný přístup k životnímu prostředí.

Jedno skutečně zajímavé hnutí je Transition Town Movements, jehož název lze přeložit jako „*hnutí za transformaci města*“ - přechod do nové epochy. Cílem tohoto hnutí je, aby se malé obce, města a osady zbavily závislosti a znovu se naučily postarat se samy o sebe. To se týká potravin, ale především energie. Toto hnutí se snaží *dát výrobkům znovu tvář*.

Východiskem byla takzvaná teorie Peak-Oil, podle které jsme již většinu ropy na naší planetě spotřebovali, z čehož lze usoudit, že ropa bude jako nejdůležitější surovina moderní společnosti do budoucna stále vzácnější a tím pádem stále dražší. Tato teorie sice není nezpochybnitelná, ale byla pro mnohé lidi impulsem k zamyšlení nad tím, jak by se dala utvářet budoucnost, jak by bylo možné vyvarovat se dlouhých transportů zboží ke spotřebiteli, a tím pádem také výfukových plynů, a především, jak se znovu rozpomenout na síly dřímající ve vlastní lokalitě.

Svůj původ má hnutí *Transition Town* v malém jihoanglickém městě Totnes, kde začalo několik aktivistů na začátku nového tisíciletí osazovat veřejné plochy ovocnými stromy a zeleninou a přesvědčovat své spoluobčany o tom, že by se měli přichystat na dobu, která

bude následovat po éře levné ropy. Pátrání po alternativách k současnému stavu vedlo rychle k prostým řešením, k posílení místního hospodářství a identity, k aktivnější společnosti a v neposlední řadě také k nižším životním nákladům. Zapojil se každý a přispěl svými vědomostmi a talentem. Město zavedlo své vlastní peníze - *totneskou libru* (=Totnes Pound), kterou lze platit pouze v Totnes. Podporuje nákup místních výrobků i kolektivní vědomí.

Jeden ze základních principů „*měst v transformaci*“ je permakultura. Jedná se o protipohyb k industrializaci. Jejím cílem je odpovědné zacházení nejen se zvířaty a rostlinami, ale také s ostatními lidmi, podpora lokálních koloběhů a provozování zemědělství bez monokultur a chemie. Tato forma trvale udržitelného zemědělství nesází na množství ale kvalitu, místo absurdních předpisů *Evropské unie* upřednostňuje individualitu, rozmanitost a kreativitu. Dalece přesahuje pravidla zavazná pro bio-zemědělství.

„Zeptej se přírody, zeptej se své půdy, své vody a svých zvířat, zda se pod tvým vedením cítí dobře.“

Sepp Holzer

Průkopníkem *permakultury* byl a je Sepp Holzer, rakouský zemědělec, který dokázal, že i ve výšce i 700 metrů nad mořem roste všechno, od kiwi až po citrony a že s pomocí nezbytných vědomostí se může bez problémů kdokoli a kdekoli zaopatřit sám. Holzer se proslavil jako „*agrární rebel*“, o své formě alternativního hospodaření napsal řadu knih a kromě toho i vyučuje. Při revitalizaci ekologicky zničených oblastí a při přechodu na ekologické zemědělství ve formě *permakultury* pečuje o celá města a oblasti.

Řada alternativních společenství vznikla jen proto, že lidé již měli dost bezduchého života konzumenta žijícího ve velkoměstě. Spojili se se stejně smýšlejícími a pracovali na „své věci“. Co bylo kdysi "zpátečnictvím" (=Aussteiger), se mezitím rozrostlo v celosvětové hnutí. *Transition Town Movement*, jež už dávno přerostlo i do Německa a Rakouska, je pouze jedním příkladem z mnoha.

Jsou i podobné formy, které mají však své těžiště v spiritualitě, například **Damanhur**. *Damanhur* je společenství, jež funguje přibližně od roku 1975 v Itálii a jehož centra postupně vznikla také v dalších evropských státech a v Japonsku. *Damanhur* samo sebe označuje jako **eko-společenství**, „federaci kolektivů se sociální a politickou strukturou, která prochází neustálým procesem vývoje“. V jedné malé skupince žije vždy společně dvacet lidí. Dvacet skupinek tvoří společenství, jež se pravidelně setkává, vyměňuje si informace, doplňuje se a podporuje. *Damanhur* je soběstačný, má vlastní školy, vlastní výzkumné projekty a ústavu.

Od roku 1998 je *Damanhur* členem GENu (=Global Eco-Villages Network), celosvětovém svazu eko-vesnic. Přestože název „GEN“ nebyl, dle mého názoru, zvolen příliš šťastně, idea za ním, která je totožná s konceptem Totnes je o to cennější.

Pochybnou se však v této souvislosti jeví skutečnost, že *GEN* je od roku 2000 stálým poradním členem komise *Spojených národů* (=ECOSOC - Economic and Sociál Council). Mohl by to být argument, že takhle je možné pozitivně vplývat na OSN a jejich projekty. Zkušenost však spíše naznačuje, že každá vazba na *Organizaci spojených národů* se rovná "smlouvě s ďáblem".

Komplementární měny

Vedle obcí a společností, které se (vědomě či nevědomě) pokoušejí vytvořit protiváhu k *novému světovému řádu*, vznikla i řada menších iniciativ, které si vytvořily systémy vlastní měny. Uvnitř určitého regionu fungují na principu **výměny služeb**, příležitostně i zboží, a to bez použití zákonných platidel. Tato společnosti většinou využívají bodový systém, kdy každý nabídne to co má nebo umí. Za zboží nebo službu si potom připsá k dobru určitý počet bodů. Člověk tu na jedné straně bere, konzumuje, na druhé přispívá, dává. Očividně to ve většině případů funguje skvěle a vytváří rovnováhu mezi braním a dáváním.

V zásadě jsou všechny tyto spolky a společnosti moderní podobou prastarého systému, jenž již před tisíci lety Číňané znali jako *Fei Lun* a my jako *vrubovku*. Úspěch tohoto znovuzkříšeného systému je zrcadlem nedůvěry mnohých lidí vůči globalizaci, pochybné politice *Evropské unie*, vůči neoblíbenému euru i praktikám anonymních velkých koncernů.

Jsou ale také dokladem toho, že velká část lidstva intuitivně pochopila, že neúčinnější odpovědí na snahy o zavedení světové vlády a měny je bojkotování tržních mechanismů. Dokládá to také existence značného množství *regionálních* či *komplementárních* měn.

Označují se tak regionální „peníze“, které se doplňkově uvnitř určité skupiny používají vedle zákonných platidel. Mají za cíl větší nezávislost na „legálních platidlech“. Hlavním smyslem je posílení lokální ekonomiky a sounáležitosti.

Lokální měny se v Asii a Americe objevují již po celá staletí: například **Banjar** na Bali funguje jako sociální,

ekonomická a kulturní síť už tisíc let nebo **mušle kauri** na Papui-Nové Guineji, které tam obíhají vedle tvrdé měny *Kina* a kvůli nimž byla na ostrově New Britain otevřena celosvětově první speciální „mušlová banka“.

Také v Německu jsou četné lokální měny. Asi nejstarší je **benthel-euro** (dříve benthel-marka), které vzniklo již roku 1908. Zatím největší lokální měnou v Německu je **chiemgauer**. Byl zaveden v roce 2003 v rámci školního projektu desáté třídy Waldorfské školy v Chiemgatu in Prien. *Chiemgauer* vydává spolek stejného jména v rámci okresu Rosenheim a Traunstein. Pokud chce někdo platit *chiemgauerem*, musí se stát členem spolku. *Chiemgauer* je k dostání jako poukázka v hodnotě 1, 2, 5, 10 a 30, v jedné z četných výdejen vyměňuje se za stejné množství eur. Pokud by chtěl někdo *chiemgauer* vyměnit zpět na euro, zaplatí poplatek ve výši 5%. Poukázky platí tři měsíce, po uplynutí této doby se dá prodloužit platnost nálepkou v hodnotě dvou procent z hodnoty poukázky. Má to zabránit tomu, aby se hromadily peníze a zadrhlo hospodářství.

Model má svůj původ v slavném **wörglském zázraku**. Tyrolský spolek *Wörgl* v roce 1932 v době hospodářské krize zavedl vlastní peníze, díky tomu v krátké době stimuloval hospodářství a snížil nezaměstnanost, což z osady učinilo vzor pro celý svět. *Wörglské nouzové peníze* vycházely z teorie o volném hospodářství **Silvia Gesellse**. Tenhle koncept byl tak úspěšný, že se rakouská centrální banka cítila přímo ohrožena, neboť experiment jasně demonstroval, že peníze vydávané centrálními bankami nestojí za nic.

Během jednoho roku se díky vlastním penězům ve *Wörglu* snížila nezaměstnanost z 25 na 15 procent a hospodářsky kvetl. Teprve když rakouský stát pohrozil

obci, že vyšle armádu, Worgl v září 1933 experiment ukončil.

Tento systém lokální měny, peněz s tzv. *zaručeným oběhem* (=Freigeld nebo Schwundgeld) v zásadě rovněž podléhá inflaci. Výhodou je, že peníze si vydává samo společenství a nemusí se zadlužovat u bank. Tato peněžní forma nepřináší bankám zisk a když začne být úspěšná, pak jí z pozice moci zruší. Přesto jsou regionální měny, systémy místního výměnného obchodu a druhově příbuzné formy alternativního hospodářského koloběhu účinným způsobem, jak oslabit moc bank a velkých koncernů. Nejeftektivnější způsob však je a do budoucna i zůstane stáhnou své peníze z bank a kupovat lokální produkty. Dokud budeme krmit banky svými úsporami a kupovat od nadnárodních koncernů anonymní produkty, je skutečná změna v rovině pouhých přání. Dokud si budeme u soukromých velkobank brát půjčky zatížené úroky, nebudeme svobodní a nezávislí.'

Dokud používáme platební a kreditní karty, usnadňujeme tím bankám, aby nás zotročovaly. Jak se výstižně říká: „*Jen hotovost je opravdová!*“

Morfogenetické pole

Morfogenetické pole je jistým typem *kolektivní paměti*, která ukládá a ovlivňuje podoby a chování organismů. Obklopuje a prochází jakoukoliv hmotou, od krystalu až po skupiny lidí, a uchovává na energetické úrovni jejich vědění a zkušenosti. Lze uvést různé případy, jež dokládají účinek morfogenetických polí. Například krysy, které v experimentech

z generace na generaci stále rychleji nacházely cestu ven z bludiště. Když se to naučily a spolehlivě zvládly oni, totéž okamžitě dělaly i krysy na druhé straně světadílu (bez jakéhokoliv tréninku). Tato informace byla k dispozici krysám po celém světě ihned, jakmile ji nejprve zvnitřnil určitý počet těchto zvířat. Po dosažení tzv. *kritického množství* přeskočila jiskra na celý druh.

Jiný příklad s ptáky: Dlouhá léta byli v Anglii sledováni zpěvní ptáci, kteří se naučily rozklovnout víčko lahve na mléko, když ji postavili před vchodové dveře. Totéž bylo téměř současně pozorováno v různých regionech ostrova. Zajímavé je, že o pár let později se balení mléka změnilo a kovové víčko nahradil plast. Ptáci si pak hledali jiný zdroj potravy. Generace, které víčko od láhve s mlékem uměly rozklovnout, postupně všechny vymřely. O několik let a generací ptačích potomků později se opět objevily lahve s kovovými víčky. Trvalo jen krátce a ptáci je znovu s jistotou otvíraly a pily z nich mléko. Nové generace ptáků chápaly mnohem rychleji, než se to naučily jejich předkové.

Výše uvedené příklady ukazují sílu ducha, moc našich myšlenek, jiskru, jež ve chvíli, kdy uzraje čas pro změnu, může přeskocit na jiné.

Vše živé obklopuje energetické pole, které se také nazývá *aura*. Sejde-li se více živých tvorů, jejich energetická pole se sčítají a někdy i mísí. Každopádně vzniká nové, větší energetické pole, jež britský biolog Rupert Sheldrake označil jako *morfické pole*. Toto *morfické pole* je celkovou energii skupiny ovlivněné energii každého z jejích členů. Každý si může vzpomenout na řadu příkladů vzájemného energetického spojení více živých tvorů. Matky i přes vzdálenost větší než tisíc

kilometrů cítí, že se jejímu dítěti daří zle. Myslíte na jiného člověka a v tomtéž okamžiku zazvoní telefon a ozve se. Nejvýstižnější příklad je asi koncert: zazní první akord určité písně a v tomtéž okamžiku jsou deseti tisíce lidí elektrizováni, sjednoceni a všechny ovládne jeden a týž pocit. Takové okamžiky účinně dokládají, že celková energie (sjednocené) skupiny může být silnější, než součet energetických polí jejich členů.

Tento jev lze využít pozitivně i negativně. Určitě znáte sami několik takových příkladů. V dějinách lidstva opakovaně docházelo k tomu, že osoby, kteří o sobě navzájem nic nevěděli, vynalezli nebo objevili současně na různých místech Země totéž. To znamená: Když je nějaká myšlenka „zralá“, chvěje se, vibruje v energetické formě v éteru a je rozpoznatelná nebo vnímatelná pro každého, kdo je schopen intuitivně proniknout do jejího energetického pole. Pak stačí tuto neviditelnou energii pouze „nalít“ do fyzické formy nebo ji jinak probudit k životu.

Co mají tyto řádky společného s tématem této knihy a bankami? Je to ukázka toho, jak ovlivňujeme a proměňujeme životní prostředí, své okolí, zemi i kulturu silou vlastních myšlenek. To činíme neochvějně, ať chceme, nebo ne, vědomě, či nevědomě. Inu, proč by jsme to neměli činit zcela vědomě?

Na počátku roku 2011 vypukla v arabském světě, nejprve v Tunisku, potom v Egyptě a následně v dalších zemích této oblasti, revoluce proti starým zkorumpovaným strukturám. To nám dává tušit, že na naší planetě možná opět dozrál čas na dalekosáhlé změny. Mnoha lidem to dává naději. Současně musíme být ale velmi ostražití, neboť to nebo toho,

kdo se za určitými událostmi, procesy skrývá, často rozpoznáme teprve mnohem později., až když už je pozdě.

Omluva neexistuje ! Nikdo není bezmocný a odkázán pouze sám na sebe ! Není pravda, že samotný jednatel nemůže ničeho dosáhnout. Každý z nás může být tou *jiskrou*, která v rozhodujícím okamžiku přeskóčí na někoho dalšího. A každý z nás může všechno změnit ! Každý je součástí *celku* a proto může měnit i CELEK !

„*Buď sám onou proměnou, kterou si přeješ pro tento svět.*“

Mahátma Gándhí

Shrnutí

Náš svět skrytě řídí malá skupinka lidí - prostřednictvím peněz a bank, které má do značné míry pevně ve své moci. Tyto klany neovládají jen hospodářství, nýbrž také vlády a nadnárodní organizace jako je *Organizace spojených národů*, *Světová banka*, *Mezinárodní měnový fond* a *BIZ* (=Banka pro mezinárodní platby). Ovládají značnou část tisku, vědy, školství a dokonce manipulují s počasím.

Cílem této finanční elity není nic menšího než *světovláda* ! Je připravena přinést mnoho obětí, dokonce lidských, o nichž jsme si mysleli, že náleží hluboké minulosti. Tato individua, která sama sebe považují (a označují) za *filantropy* (=přátele lidstva !), jdou v nejoprávnějším slova smyslu přes mrtvolu. Jsou zorganizováni v tajných spolcích a považují se za *něco lepšího* než ostatní.

Tyto rodiny věří, že mají právo utiskovat a zotročovat zbytek lidstva. Nás nazývají "nečistými", sebe „osvícené“. ⁽⁴⁵⁾

V zásadě je lhostejné, zda se tyto mocichtivé rodiny jmenují Rothschildovi, Rockefellerovi, Horákovi nebo Novákovi. Jsou pouze špičkou ledovce, jenž vyrostl na starých zkosnatělých mocenských strukturách a zpátečnickém myšlení - tento led však taje.

Rozhodující je, aby konečně, pokud možno, mnozí uznali, že tyto mocenské struktury skutečně existují. Značná část obyvatel Země se totiž doposud vytrvale brání tomu, aby si připustila (a uvědomila), že v pozadí světového dění existuje reálná, neviditelná vláda, která má nesmírný hlad po stále větší moci. Většina lidstva radši klopí zrak a dívá se jinam a přikrášluje si realitu - buď ze zbabělosti nebo strachu. Právě díky tomu je tato tajná světová vláda schopná pokračovat ve své hře stále zběsileji a stále úspěšněji si nás zotročovat.

Ve své knize jsem se zaměřil na hospodářství, peníze a bankovníctví, protože právě zde jsem odhalil nesmírné mezery ve vzdělání - díky záměrně zmanipulovanému školství a nekritickému tisku. Usoudil jsem, že je nezbytné, abychom všichni nejprve pochopili malou násobilku, dříve než se budeme moci společně věnovat komplexnějším úlohám. Až když bezcenné papírové útržky centrálních bank jednou pro vždy zavrhneme, budeme se moci osvobodit ze spárů finanční elity. Alternativu k bankovkám však v žádném případě nepředstavují kreditní karty, nýbrž tvrdá měna krytá zlatem nebo stříbrem.

Bezodkladně musíme přestat krmit soukromé banky svými penězi. Nesmíme si brát od bankéřů zúročené úvěry, které jen „vyrábějí“ stále další peníze, vytvářejí tím inflaci a znehodnocují veškerý náš blahobyt. Musíme se vrátit zpět do bodu, kdy znovu začneme dbát na hodnotu a kvalitu a v malém měřítku podporovat a dožadovat se pospolitosti.

Již více než dvě sta let skočíme vždy na tytéž triky.

V hospodářském systému, v němž se volně „vymýšlejí“ peníze a který usiluje o permanentní růst, se koloběh prostě musí opakovaně hroutit - neboť každý růst má svůj konec. Stále dokola se opakují fáze, kdy trhy po dlouhou dobu rostou, až se náhle a zcela řízeně zhroutí. A vždy vyhraje jen několik málo jedinců, a sice kormidelníků tohoto ekonomického systému. Většina lidstva však na každém krachu prodělá - a to naprosto plánovaně a kontrolovaně. Nic z toho všeho, co se děje, není nahodilé !

Záměrně jsem se v této knize téměř výlučně zabýval materiálním pozadím *nového světového řádu* a vyhnul se spirituálním aspektům. Tato kombinace mi připadala příliš komplexní a rozsáhlá a možná by toho či onoho čtenáře i vystrašila. Je však lhostejné, zda někdo upřednostňuje spirituální, jemnohmotné úvahy, nebo se lépe cítí spíše na poli materiálním, hrubohmotném - všichni kráčíme tímž směrem, tak jako tak. Je tedy výhodné, budeme-li tak činit vědomě a kormidlo nepřenecháme hrstce hazardních hráčů a žvanilů, kteří se pouze zmítají jako loutky na nitkách, za něž tahá někdo jiný.

Často citovaný *mayský kalendář* popisuje den 21.12.2012 jako důležitý přechod do nové světové éry, dověku, ve kterém se má svět výrazně proměnit.

Tento přechod se však neodehraje přesně v tento den. V tento den pouze vrcholí proces, který již započal dávno. Zdá se, že 21. prosinec 2012 z astronomického a astrologického hlediska je vyvrcholením velkého cyklu. Určitě to neznamená zánik planety, mohl by to být však konec nám "důvěrně známého dobrého světa". Odhady četných vědců se podivuhodně kryjí s vizemi řady "proroků". Mnohé předpovědi hovoří o přepólování Země, ke kterému má dojít okolo roku 2012. Jedná se o obrácení magnetického pole Země, jež mají provázet ohromné projevy počasí, zemětřesení a přírodní katastrofy.

Přepólování se prý již v minulosti odehrálo - poslední údajně před přibližně 780 000 lety! Již léta jsme na Zemi svědky zesílené sluneční aktivity, přírůstku slunečních skvrn a tím i zesílení slunečního záření. Všechno tohle má však mizivě málo společného se skleníkovými plyny a přemírou CO₂. NASA varuje před silnými slunečními bouřemi, jež by mohly ochromit satelity a veškeré zásobování elektřinou na Zemi.

Extrémní povětrnostní jevy pozorujeme už celé roky v rozsáhlých částech Severní a Střední Ameriky, Austrálie, Nového Zélandu a Japonska. Také v Evropě se v posledních letech množí povodně a lesní požáry, jejichž rozsah ještě podporuje lidská ignorance vůči přírodě. Pčasí je rozsáhle manipulováno a proto dokážeme „my, obyčejní smrtelníci“ stále obtížněji poznat, co je přirozeně a co vzniklo lidskou rukou.

Dámy a pánové z Výboru 300, Římského klubu, z Bilderbergu, Organizace spojených národů a dalších iluminátských organizací samozřejmě vědí, co nám i jim na Zemi hrozí. Mají k dispozici poslední informace,

kteřé jsou vůbec k mání, přístup k nejmodernější technice, právě tak jako ke starým tajným spisům, do kterých my nahlédnout nesmíme. Znají skutečná čísla a širší souvislosti, zatímco zbytek lidstva krmí falešnými daty a ponechávají v omylu.

Vládci světa se pokusí využít své vědomosti o nastávajících událostech ve svůj prospěch. Jejich cílem je nepochybně vzbudit tolik nejistoty, zmátenosti a neklidu, že se pak lidstvo nebude bránit zřízení světového státu, světové měny a bezhotovostnímu platebnímu styku.

Jako v románu George Orwella 1984 „velký bratr“ ponechá samostatnost jen několika státům či blokům jen proto, aby mohl dále vyhrožovat nebezpečím války. Jejich jasným cílem zůstává snaha o zrušení jednotlivých států a demokracie. Namísto toho usilují o nastolení diktatury finanční elity, která by automaticky zotročila široké masy obyvatelstva Země, jež by přežilo. Otroky by potom řídila a kontrolovala prostřednictvím implantovaných mikročipů.

Velkobankéřům nikdy nešlo o peníze, protože byly, a jsou, pouze prostředkem k dosažení určitého cíle. Přesto peníze zůstávají jedním z nejdůležitějších klíčů k světovládě. Peníze znamenají moc a rozumět penězům znamená znovu získat moc!

Iluminátům šlo vždy pouze o moc a mohli by pro sebe skutečně hodně vytěžít, protože široká masa lidí se vlastní moci svobodně vzdala a velmi dlouho spala. Nyní jsme dospěli k okamžiku probuzení. Vyspali jsme se, protahujeme se a narovnávané - a zmateně se rozhlížíme kolem. Kde to jsme? Jak jsme se sem dostali? Není to jen špatný film?

Spali jsme tak dlouho, že bychom nyní měli mít dostatek síly k tomu, abychom se znovu chopili kormidla. Pokud to učiníme společně, mělo by to jít snáze !

Kromě výzev vyplývajících z nastávajících proměn naší Země budeme v nadcházejících letech nuceni počítat i s přelomovými procesy v hospodářství. Již brzy nás čeká další krach hospodářského a finančního systému a bude mít podle vší pravděpodobnosti fatálnější a mocnější dopad než všechny předchozí. Mezi následky takového krachu bychom měli vedle chudoby a hladu podle všeho počítat i se silnými sociálními nepokoji, jichž by mohla mocenská elita využít k rozdmýchávání hněvu, nenávisti a dalších, ještě větších nepokojů. Strach a chaos se vždy využívaly ke zdecimování lidstva válkami, včetně občanských. Pokud by se to nepovedlo, technicko-chemickou cestou by pomohli stoupenci „*přátel eugeniky*“.

Další krach se dostaví velmi brzy. Jinak to ani v našem současném hospodářském systému není možné. Kdy přesně k němu dojde, nikdo z nás neví, neboť taková událost bude řízena v tajnosti „shora“. Zkáza světového hospodářství představuje dynamický proces, který však - zvětší části nevědomky - ovlivňujeme my všichni. Krach přijde náhle a nic netušící jedince zaskočí stejně, jak tomu bylo v případě všech jiných velkých globálních politických a hospodářských událostí.

Nezbývá nám, než abychom se pro nastávající roky připravili na nanejvýš neklidnou jízdu. V rozporu s toužebnými očekáváními mnohých „expertů“ nebude další krach *očisťující letní bouřkou*, nýbrž spíše něco jako potopou či mohutnou vlnou tsunami. Na to bychom se

měli připravit.

Lhostejno zda náš člun rozhoupává příroda, vládci světa, nebo oba společně - musíme se postarat o to, aby se nepřevrhnul. K tomu potřebujeme otevřeného ducha, ostražitost a odvahu podívat se nepříjemné pravdě do očí, třebaže to bude bolet, protože ti, kteří pohledem uhýbají, budou trpět ještě více.

Na duchovní úrovni bych vám chtěl poradit, abyste se spojili se Zemí a přírodou, ať do uděláte jakkoliv. Vyrazte si do hor nebo do lesa a naslouchejte větru a stromům. Můžete zryt zahradu, vnímat vůni hlíny a hovořit s rostlinami... naslouchat zvířatům, protože nám mají mnoho co říct. Jsou mnohem vnímavější k přírodním jevům a již celé hodiny (a často dny) předem vědí, blíží-li například se bouře.

Na materiální úrovni vám mohu poradit pouze to, abyste - kdykoliv to bude jen trochu možné - používali peníze v hotovosti a dali ruce pryč od plastových karet. Radím vám, proměňte si eura také v jiné měny, nejlépe za zlato a stříbro - jsou to jediné měny, které přežily v minulosti skutečně všechno. Hotové peníze by měly být tam, kde jsou kdykoliv k dispozici - to znamená, že ne v bance! Jakmile budou všichni současně chtít od banky své peníze, nikdo žádné nedostane.

Kupte si vlastní kus země! Vlastní pozemek a půda představovali v zlých časech vždycky velkou výhodu, protože přinejmenším dávají možnost, jak si vypěstovat něco k jídlu, a navíc představují prostor, jenž se může stát majiteli útočištěm. Prozíraví již v uplynulých letech kupovali zemědělskou půdu ve velkém, její ceny pak vyletěly vysoko nahoru. Tito lidé vědí, co si ve zlých

časech udrží svou hodnotu. Kdo zažil poválečné Německo, ví, co mám na mysli.

Nezadlužujte se a ruce pryč od burzy ! Výjimka platí pouze pro skutečné odborníky. Před každým krachem stoupaly burzovní kurzy nejprve prudce vzhůru, aby pak náhle a „nečekaně“ spadly. Kdo nyní vsadí na akcie, podle všeho prohraje vše, co vsadil ! Myslím, že je velmi pravděpodobné, že se v blízké budoucnosti přinejmenším čas od času budeme muset obejít bez dodávek elektrické energie. Zkuste se zamyslet, co by to pro vás znamenalo. Malé pohotovostní agregáty na výrobu elektrické energie lze sestavit a použít kdekoliv.

Svou knihou vám nechci nahnat strach, nýbrž vás vyburcovat, protože právě nyní potřebujeme na této planetě co nejvíce bdělých lidí. Doufám, že jsem vás inspiroval a doufám, že se o své myšlenky a vědomosti podělíte s jinými. Buďte ti, kdo všechno změní ! Buďte jiskrou, která přeskochí na ostatní ! Buďte onou poslední kapkou, díky níž pohár přeteče ! Buďte proměnou ! A bděte !

Přeji vám, milá čtenářko a milý čtenáři, z celého srdce všechno dobré !

Váš Michael Morris

N kolik tip

Pokud jste tuto knihu dočetli až sem a nepovažujete mne za šilence, jistě se ptáte, co konkrétního tedy můžete udělat PROTI *novému světovému řádu* iluminátů a PRO sebe, Zemi a své bližní. Než vyrazíte na cestu, chtěl bych vám dát krátký seznam s podněty a myšlenkovými impulzy. Tento seznam si nedělá nároky na úplnost a určitě si k němu doplňte nové myšlenky, návrhy a vynálezy:

Tak často, jak je to možné, používejte peníze v hotovosti a vyhýbejte se využívání platebních či kreditních karet.

Nepůjčujte si u bank peníze. Namísto do fiktivních, investujte do skutečných hodnot. Poskytujte o sobě na internetu jen naprosto nezbytné, minimální množství údajů.

Mikrovlnné trouby jsou dobře uzpůsobené tomu, aby zničily nežádoucí RFID-čipy. Jejich záření však ničí vše a proto by jsme je v žádném případě neměli používat na přípravu jídla! Podporujte regionální iniciativy, tam máte lepší přehled: GO LOCAL!

Dbejte na svou výživu. Kupujte pokud možno místní výrobky, nejlépe v biokvalitě, a přímo od zemědělců. Pouze pokud vidíte, odkud jídlo pochází, víte také, co máte skutečně na talíři a co se pak dostane do vašeho těla.

Podporujte drobné zemědělce, nejlépe ty, kteří se drží pravidel bio-produkce. Od těchto lidí se můžeme naučit více než ze všech knih, škol a univerzit dohromady.

Jezte co nejméně masa - výrazně tak prospějete životnímu prostředí, zvířatům i vlastnímu zdraví.

Zvlášť dbejte na čistou zdravou vodu a opravdovou sůl !
V této souvislosti vám doporučuji, abyste si vyslechli přednášky Petera Ferreiry „Voda a sůl“ - lze je nalézt na internetu.

Vyhýbejte se jodu a fluoru v soli, stejně jako všem kyselým nápojům v hliníkových plechovkách (a také hliníku v deodorantech).

Mějte doma zásoby jídla a pití na jeden týden. Popřemýšlejte, co by stalo, kdyby vypadl na několik dní proud - nepodstatné z jakých důvodů ? (Kdo se chce připravit na skutečně extrémní případ a chce hrát na jistotu, více informací nalezne například zde: www.versorgungspakete.de (Na stránce je e-shop, přes který si můžete objednat balíčky se základní výbavou pro přežití. Kromě semen obsahují také nezbytné nejnnutnější nástroje pro získávání potravy vlastními silami. - pozn. překl.)

Věnujte se sportu, meditaci, józe nebo tchaj-ti. Nejlépe všem jmenovaným aktivitám. Nedůvěřujte slepě klasické medicíně. V případě nemoci si vyžádejte názor několika různých a také různě zaměřených lékařů. Mnohé nemocnice mají „kvóty pro počet lůžek“, které jim předepisují, kolik postelí během jednoho měsíce obsadit. Následkem toho se často téměř zdravým pacientům provádějí závažné zákroky, ale také se naopak nemocní příliš brzy propouštějí, protože jiní pacienti možná přinesou vyšší zisk. O svém těle a zdraví se snažte získávat co nejvíce informací - vědění znamená moc !

Podělte se o své vědomosti s dalšími lidmi - bez poučování nebo dotěrnosti. Otevřených zaujatých lidí jevíce, než si často myslíme.

Na všechno se ptejte a nedůvěřujte slepě žádným výpovědím a svědectvím ! Ani těm mým... Udělejte si svůj vlastní názor, naslouchejte svému břichu a pozorujte zevrubně své okolí. Hloupé otázky neexistují - pouze hloupé odpovědi !

Neustále si pokládejte otázku: „Komu to prospěje ?

Svých místních politiků se ptejte na všechno, co vás zajímá. Buďte „nepohodlní“, je to vaše svaté právo ! Vy dáváte peníze na výplaty svých starostů a všech poslanců, v regionu i ve státě. Tito lidé jsou povinni se vám zodpovídat. Proměňte to ve svůj zvyk !

Pokud vám někdo něco nedokáže snadno a srozumitelně vysvětlit, potom buď nemá tušení, o čem hovoří, nebo něco skrývá. Nepochybujte o sobě !

Rozšiřujte radost a lásku !

dezinformace

Zdroje a Bibliografie

Filmy

What in The World Are They Spraying ?, Paul Wittenberger, 2010
We feed the world/Nasytíme celý svět, Erwin Wagenhofer, 2005
Lets make money/Továrna na prachy, Erwin Wagenhofer, 2008
What the Bleep do we know ! ?/Co my jen víme ! ?, William Arntz, 2004
They Live/Jsou mezi námi, John Carpenter, 1988
The world according to Monsanto, Marie-Monique Robin, 2008

Knihy

Permakultur, Wo ein Wille, da ein Weg, Sepp Holzer /*Zahrada k nakousnutí - Permakultura podle Seppa Holzera*
The Creature from Jekyll Island/Die Kreatur von Jekyll Island, G. Edward Griffin
1984, George Orwell
Versklavte Gehirne, Heiner Gehring
God rush and Gold war, Die Goldverschwörung, Ferdinand Lips
Geheimgesellschaften 3 - Krieg der Freimaurer, Jan van Helsing

Obrázky

1. Soukromý archiv
2. <http://dailycapitalist.com/wp-content/uploads/2009/10/50-dollar-gold.jpg>
3. <http://neithercorp.us/npres/wp-content/uploads/2010/04/hyperinflation.jpg>
4. <http://en.academic.ru/pictures/enwiki/73/Inflation-1923.jpg>
5. Archiv Stefan Erdmann
6. Archiv Stefan Erdmann

7. <http://dollar-daze.org/blog/posts/2007/october/19/1/Kennedy5DollarLarge.jpg>
8. http://3-bp.blogspot.com/_x8VXabAc8PA/TP5dEYHA42I/AAAAAAAAAVs/eQUajVlaD3l/s1600/balfour_declaration.jpg
9. www.chemtrails-info.de/ct/flugzeuge/00/100%20heckspruehduesen%20tankflugzeug-2.jpg
10. www.science-explorer.de/haarpantennen.jpg
11. www.arttheory.net/chemtrails2.jpg
12. http://4.bp.blogspot.com/_PZnvgQoWvQw/SVpZvE5XtgI/AA\AAAAAB-Q/g648DSNcVZU/s400/chemtrail-inners3.JPG
13. http://aftermathnews.files.wordpress.com/2007/09/goldenhead_nanofiber_morgellonsi.jpg
14. www.morgellons-disease-research.com/
15. <http://educate-yourself.org/cn/DavidRockefellerBenFulfordrj.jpg>

Bibliografie

1. Capital, 5.8.2009, www.capital.de/politik/100023953.html
2. www.spiegel.de/spiegel/0,1518,716955,00.html
3. Spiegel 37/2010; 13.9.2010, „Es war ein Erdbeben“
4. Commerzbank, tisková zpráva z 8.1.2010
5. Charles Mackay, „Außergewöhnlicher Irrglaube der Menschen und die Dummheit der Massen“, Předmluva k vydání z r. 1852
6. www.goldseiten.de/content/kolumnen/artikel.php?storyid=53
7. www.finanzprofil-online.de/HTML/Zitate/HomeZitate.html
8. Ferdinand Lips, „Die Gold-Verschwörung“, Kopp Verlag, Rottenburg
9. Welt online, 13.5.2010, <http://www.welt.de/wirtschaft/article7614327/Ackermann-haelt-hohe-Inflation-fuer-ausgeschlossen.html>

10. Focus money online, 16.3.2010, „Deutsche Bank - Josef Ackermann steigert Gehalt um 580 Prozent“
11. www.sueddeutsche.de/geld/krise-mehr-millionaere-die-fetten-jahren-fangen-erst-an-1.963419
12. www.mmnews.de, 14.6.2010
13. Frank Schäffler, Ökonomenblog, 13.5.2009
14. Thomas Mann
15. Wikipedia
16. G. Edward Griffin, „Die Kreatur von Jekyll Island“, Kopp Verlag, Rottenburg, Str. 174
17. www.noeastro.de/opencms/opencms/de/astrologie/Winfried-Noe-Kolumne/Winfried-Noe-Inflation-i.html
18. <http://de.wikipedia.org/wilci/Zinsverbot>
19. Jim Puplava - Rozhovor s privátním bankéřem Ferdinandem Lipsem o jeho knize „Die Gold-Verschwörung - Ein Blick hinter die Kulissen der Macht“, (Zlaté spiknutí - pohled za kulisy 11100)2003, Financial Sense
20. viz (16), str.18
21. viz (16), str. 18
22. viz (16), str. 23
23. Paul Warburg, „The Federal Reserve System: Its Origin and Growth“, New York, Macmillan, 1930, str. 58
24. viz (16), str. 35
25. viz (16), str. 35
26. The quotations-page, <http://www.quotationspage.com/quote/37700.html>
27. www.investor-verlag.de/rsi-funktionsweise-und-anwendung/104045721/
28. Wolfgang Dahm, „Die Finanzkrise“, www.absolute-return-invest.de
29. Louis McFadden on the Federal Reserve, Congressional Record, June 1932, str. 12595-12603,(29a)Jim Puplava - Rozhovor s privátním bankéřem Ferdinandem Lipsem o jeho knize „Die Gold-Verschwörung Ein Blick hinter die Kulissen der Macht“, (Zlaté spiknutí - pohled za kulisy moci)

30. John Maynard Keynes, The Collected Writings of..., Vol. V, New York, Macmillan
31. www.buergeranwalt.com/02-ra-storr-standpunkte/02-13-maer-gesamtdeutsche-verfassung.html
32. Ferdinand Lips, „Die Goldverschwörung“ str. 202
33. Theodore Butler, přednáška na Phoenix Silver Summit 2009, (33a)<http://www.silberinfo.com/home/nachrichten/top-thema/detail-4/article/silber-etfs-profitieren-von-rekordpreisen.html>
34. Health Consciousness, Vol. 15,4
35. švýcarská televize, neděle, 5. prosince 2010,17:06
36. Spiegel online, 28.4.2010
37. Der Spiegel: 5/2009 z 26.1.2009, titulek: „Irgendwann ist Zahltag“, str. 50
38. <http://origin.wdr.de/themen/kultur/stichtag/2004/11/30.jhtml>
39. „Black Nobility Unmasked Worldwide“, Dr. John Coleman, 1985
40. Info-Blog Media, <http://infoblogmedia.wordpress.com/2010/03/17/cecil-rhodes-und-die-round-table-group/>
41. viz (16), str. 137
42. WeAreChangeGermany, „Skull & Bones“, str. 7
43. <http://www.clubofrome.de/schulen/>
44. Daniel Estulin na tiskové konferenci, Brusel am 1. června 2010 - WeAreChangeAustria / <http://wearechangeaustria.wordpress.com/2010/06/03/bilderberg-2010/>
45. Daniel Estulin, „Bilderberg und die Massenmedien“, 6.6.2007
46. Rozhovor s Janem van Helsingem, www.mysteries-magazin.com, 5/2008
47. <http://juergenelsaesser.wordpress.com/2009/05/21/bilderberger-und-trilaterale-kommission/>
48. viz (47)
49. Derek Wilson, „Rothschild: The Wealth and Power of A Dynasty“, New York, Charles Scribner's Sons, 1988, str. 99

50. viz (16), str. 18
51. viz (16) str. 219
52. viz (16) str. 218-219
53. viz (16) str. 218-219
54. viz (29), str. 220
55. R. McNair Wilson, „Monarchy or Money Power“, London, Eyre and Spottiswoode
56. viz (16), str. 255
57. Die Akte Rothschild, „Spurensuche in der europäischen Gelddynastie“, 2003, str.6
58. http://de.wikipedia.org/wiki/Albert_Salomon_Anselm_von_Rothschild
59. http://de.wikipedia.org/wiki/Albert_Salomon_Anselm_von_Rothschild
60. www.rothschild.de
61. www.focus.de/finanzen/banken/investition-rothschild-entdeckt-deutsche-firmen_aid_335864.html
62. Maritime News, 7.1.2010
63. Lyndon LaRouche, Political Action Committee, www.larouchepac.com/node/13871
64. The Street, 23.6.2010
65. www.rothschild-erken.de/strategie.html
66. www.worldlingo.com/ma/dewiki/de/Rothschild#Aktivit.C3.A4ten_von_Rothschild
67. FOCUS Money, č. 8 (2009), 3. část: „Wem gehört Deutschland?“
68. Jurriaan Maessen, www.infowars.com, 10.9.2010, www.infowars.com/rockefeller-foundation-conceptualized-anti-hormone-vaccine-in-the-1920s-and-30s-reports-reveal/
69. www.sweetliberty.org/issues/war/bushsr.htm
70. „The Intelligent Woman’s Guide to Socialism and Capitalism“, 1928, New Brunswick, New Jersey, Transaction Books, 1984, str. 47
71. INTERNATIONAL MONETARY FUND, Reserve Accumulation and International Monetary Stability, Reza Moghadam, 13.4.2010

72. Reserve Accumulation and International Monetary Stability, bod 42, str. 22
73. Reserve Accumulation and International Monetary Stability, bod 4, str. 3
74. Výtah z rozhovoru s Prof. Dr. Wilhelmem Hanklem, www.dr-hankel.de
75. www.stern.de/politik/ausland/eu-staaten-folgen-vorschlag-fuer-wirtschaftsregierung-1650744.html
76. <http://stevenblack.wordpress.com/2011/01/15/eindeutige-zitate-bezglich-der-nwo>
77. Leonard Lewin, Report from Iron Mountain on the Possibility and Desiability of Peace, New York, Dell Publishing 1967, str.39
78. www.handelsblatt.com/unternehmen/industrie/ruestungsindustrie-der-krieg-gegen-den-terror-einbombens-icheres-geschaef-2510431, Handelsblatt, „Der Krieg gegen den Terror“, 11.1.2010
79. Handelsblatt online, 11.1.2010
80. Spiegel online, 30.12.2009
81. F. William Engdahl, „Die Saat der Zerstörung, Geopolitik mit genetisch veränderten Nahrungsmitteln“, 6.9.2004
82. viz (81)
83. <http://www.schweinegrippe-him.seuchen-info.de/service/zahlen-tote.html>
84. Die Freie Welt, 14.2.2011
85. NEXUS Magazin, Alzheimer und Aluminium, květen 2010
86. Blick, 8.1.2011
87. Noam Chomsky, „Mediacontrol - Von Macht und Medien“, 2. vydání, Europa Verlag, Hamburg květen 2003, str. 8
88. Dipl.-Psych. Heiner Gehring, „Mind Control - Angriff auf die Freiheit“
89. Dipl.-Psych. Heiner Gehring, „Mind Control - Angriff auf die Freiheit“, str. 7

90. www.freedomfiles.org/war/fema.htm - FEMAs 911 Concentration Camps
91. Die Zeit, c. 29, 2010
92. Gerhard Wisnewski, „Dienstgeheimnis: Pressefreiheit wurde schon immer ausgetrickst“, str. 2
93. www.mediadb.eu/datenbanken/deutsche-medienkonzerne/axel-springer-ag.html
94. <http://derhonigmannsagt.wordpress.com/2010/12/14/abwicklung-der-alten-weltordnung-ii-die-krise-rothschilds-hoffnung-auf-goldwahrung-und-weltregierung/>Abwicklung der alten Weltordnung II. die Krise: Rothschilds Hoffnung auf Goldwahrung und Weltregierung, 14.12.2010, von honigmann
95. www.freedomfiles.org/war/fema.htm - FEMAs 911 Concentration Camps
96. viz (95)
97. Jan van Helsing, „Geheimgesellschaften 3 - Krieg der Freimaurer“, Amadeus Verlag
98. Jan van Helsing, „Geheimgesellschaften 2“, Ewert Verlag 1996
99. viz (97)
100. <http://sieleben.wordpress.com/2010/12/28/wikileaks-dokumente-enthullen-usa-planen-vergeltungsmasnahmen-gegen-europaische-nationen/>
101. www.yotee.net/blog/2010/05/20/landwirte-in-haiti-verbrennen-monsanto-samen-und-verweisen-auf-respekt-zur-mutter-natur/
102. www.politaia.org/englische-reporte/fulford/ben-filford-offener-brief-an-ron-paul-deutsch-und-englisch-politaia-org/
103. Deutsche Bank Medien, New York, 26. listopad 2007: „Josef Ackermann vom American Jewish Committee aus gezeichnet.“ http://www.db.com/medien/de/content/presse_informationen_2007_3721.htm
104. wikipedia, Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht - http://de.wikipedia.org/wiki/Bundesanstalt_f%C3%BCr_Finanzdienstleistungsaufsicht

105. <http://www.sklaven-ohne-ketten.blogspot.com/>
106. Bild.de, 30.4.2010
107. BIZ, výroční zpráva, 31. března 2010
108. Karlhein Krass, „Sklaven ohne Ketten“, www.sklaven-ohne-ketten.blogspot.com - 2-13 Die deutsche Ursache der weltweiten Finanzkrise
109. Wikipedia, Deutsche Bank
110. Spiegel online, 4.2.2010, „Deutsche Bank überrascht mit Riesengewinn“
111. NZZ online, 21.12.2010
112. Focus money online, 25.2.2011
113. Guido Hehn, 24.2.2011, HehnFinanz.de
114. Wikipedia, Detlev Karsten Rohwedder
115. n-tv, 28.1.11
116. www.bundestag.de/bundestag/ausschuesser17/a03/index.jsp, Deutscher Bundestag, Auswärtiger Ausschuss
117. <http://zeitgeist-online.de/exklusivonline/dossiers-und-analysen/230-das-gutenberg-dossier-teil-1.html>
118. Welt online, 28.2.2011, „Erdogans Rede erzürnt deutsche Politiker“
119. UK Press Gazette, 22.5.1998
120. Ottawa Citizen, 8.6.2006
121. Stoppt Rupert Murdoch, Ricken Patel, www.avaaz.org
122. www.uni-protokolle.de/Lexikon/Ziviler_Ungehorsam.html - Uni-Protokolle
123. Junge Welt, 18.1.2011, „Vier von zehn Autofahrern zahlen nicht“
124. Focus online, 14.2.2011, „Unruhen in Teheran - Clinton treibt iranischen Widerstand an“
125. www.ftd.de/politik/europa/:parteiuebergreifen-de-initiative-eu-abgeordnete-gruenden-lobby-gegen-banken/50216002.html

126. www.attac.de/was-ist-attac/?L=2
127. www.i23recht.net/article.asp?a=56i38&cccheck=i
128. www.science-skeptical.de/blog/warum-regenerative-energien-in-deutschland-keine-zukunft-haben/002119/
129. Dr.Katherine Albrecht,
www.youtube.com/watch?v=9l_Cg4MxtCE
www.youtube.com/watch?v=mrITx7_tTTo&feature=related
130. www.yoice.net/blog/2010/05/20/landwirte-in-haiti-verbrennen-monsanto-samen-und-verweisen-auf-respekt-zur-mutter-natur/
131. Andreas Popp, „Geheime „Friedensspiele“ des Reports of Iron Mountain...“,<http://inge09.blog.de/2010/01/29/geheime-friedensspiele-7899818/>
132. <http://theintelhub.com/2010/06/10/corexit-linked-to-the-blackstone-group-lord-jacob-rothschild/>
133. www.moneymanagement.com.au/news/rothschild-to-outsource-global-fixed-interest
134. <http://uk.reuters.com/article/2010/07/09/uk-xstrata-glencore-rothschild-idUKTFRE66834M20i00709>
135. www.naturalnews.com/028887_vaccines_Bill_Gates.html
136. <http://haiti-kinderhilfe.blogspot.com/2010/05/aktion-gegen-monsanto-hybridsamen.html>
137. Film „The world according to Monsanto“, Marie-Monique Robin
138. www.infokriegernews.de/wordpress/2010/01/31/die-rothschilds-eine-bankendynastie/
139. <http://100777.com/node/164> und „Who Owns the TV Networks“, Eustice Mullins

Jan van Helsing:

Ruce pryč od této knihy !

Jistě se zeptáte: „Proč bych neměl tuto knihu brát do rukou?“ Je její titul jen promyšlenou reklamní strategií ? Sotva. Možná nevíte, že dvě knihy Jana van Helsinga byly kvůli jejich brizantním obsahům v Německu a Švýcarsku zakázány. Masmédiá dodnes varují veřejnost před jeho myšlenkami a mluví o „nejnebezpečnějším německém autorovi faktografické literatury“

Jan van Helsing zde otrásá základy světového názoru - tentokrát vašeho ! Svou publikaci nazval Ruce pryč od této knihy ! A myslel to opravdu vážně. Když si ji přečtete, nebude pro vás snadné žít dál jak dosud. Dnes si snad ještě můžete myslet: „O tom mi přece nikdo nic neřekl, odkud jsem to měl vědět?“ Nebo vás napadne, že sám či sama nic nezměníte. No přečtete-li si tuto knížku, změníte postoj. Pokud vás však tajemné a nepoznané nezajímá, nikdy jste nezatoužili po vnitřním a vnějším bohatství, nezamýšleli jste se nad vlastním úspěchem a nezáleží vám ani na zdraví, bude lépe, když dobře míněnou radu autora poslechnete, a knihy se více nedotknete.

Máte-li však pocit, že se světem, v němž žijeme, není něco v pořádku, zajímáte se o jeho poslední tajemství a toužíte se to dozvědět přímo od života - je to VAŠE kniha !

Nemůžete se však stěžovat, že jsme vás nevarovali. Jan van Helsing mluví zde o věcech a událostech, které vám otevrou možnosti nabytí moc nad vlastním životem a sílu, o kterou se můžete podělit s ostatními. No kdo má moc, má i velkou odpovědnost.

Jsou dvě možnosti: Chcete aby nadále žil život vás nebo nastal teď okamžik vzít osud do vlastních rukou ?

Rozhodněte se !

Jan van Helsing: Kdo se bojí Smrti ?

Každý z nás se s ní alespoň dvakrát v životě setká. Toltékové říkají, že kráčí stále s námi za levým ramenem a je naším nejmocnějším průvodcem. Německý autor Jan van Helsing přežil dvě autonehody, které ho přivedly do její bezprostřední blízkosti.

Fascinovaný jejím zjevem a především prodchnut nesmírnou zvědavostí se během následujících dvou let pokoušel navázat s ní kontakt.

V prosinci 2004 se mu to podařilo...V jedinečném interview položil bytosti, kterou my nazýváme Smrt, 222 otázek: Kdo jsi ? Kam odnášíš duše ? Co cítíš, když vyzvedáš duši vraha ? Jak vypadá druhý svět ? Jsi nesmrtelný ? Viděl jsi Boha ? Existuje peklo ? Kdo vládne světu ? Komu slouží Ilumináti ? Kdy přijde Antikrist ? Co víš o Ježíši ? Co je smyslem života ? Je smrt nevyhnutelná ? Jaká budoucnost čeká lidstvo ? Jaký smysl má nemoc ? Jak být zdravý a šťastný ?...

Odpovědi bytosti, která od počátku stvoření nepřebývala ve fyzickém těle a sama si říká Anděl proměny, přesahují naše „pozemské“ vnímání světa. Otevírají čtenáři intergalaktické, univerzální pohledy nezátížené dualitou a představami dobra a zla.

čeština_ ISBN 978-3-9814301-0-3; slovenčina_ ISBN 978-3-00-030187-2

Dvojkniha: Wolfgang Kremling: Z lásky

k Prameňu alebo obrátenie Lucifera

V Biblii vysloví diabol legendárnu vetu: „Volám sa Légia, lebo je nás veľa.“ „Diabol“, s ktorým sa stretávame na stránkach tejto knihy, je z iného ceľa. Argumentuje na najvyššej intelektuálnej úrovni a vysvetľuje svoju úlohu v dejinách sveta. Pôsobí totiž ako jeden z pólov duálneho systému, vytvára a udržuje napätie, v hraniciach ktorého sa pohybujeme.

Zaisťuje nás tak v pozemskej štruktúre, aby sme odtiaľto „nevypadli“, mohli prechádzať skúsenosťami a odovzdávať ich do svetelných sfér. To je celkom iná interpretácia božského antipódu, než akú nám sprostredkovala výchova a všeobecná mienka. „Som časťou sily, ktorá zlo chce a dobro činí,“ hovorí Mefistofeles vo Faustovi. Tieň sveta a tieň v nás má mnohé mená a mnohé tváre. V svojej prapodstate je však Luciferom, Nosičom svetla, Ariadninou niťou, základovým kameňom nášho vnútorného chrámu - svieti nám na ceste späť ku hviezdám, k božskému prameňu.

V čertovskom otvorenom rozhovore prostredníctvom média Wolfganga Kreminga hovorí Lucifer o prevratných zmenách aktuálnej epochy, o svojom poslaní v minulosti a dnes na prelome vekov a - o svojej najhlbšej túžbe, ktorou je... Nechajte sa prekvapiť!

Svetelná Matrix alebo ako sa spojiť s Prameňom

Všetko, čo človek prežíva, skúsenosti a poznanie prechádza kanálom, božskou svetelnou štruktúrou do prapôvodu. Každá bunka ľudského tela je s touto sieťou spojená.

Keď prenikneme do tejto sústavy a naviažeme s ňou vedomý kontakt, otvorí sa nášmu poznaniu univerzálna databanka. Za „normálnych okolností“ do nej nazeráme až v okamihoch fyzickej smrti, keď si prezeráme uplynulý život a vidíme i do minulých existencií.

Do božskej svetelnej štruktúry však môžeme vstupovať už za života na Zemi.

Táto kniha je návodom pre nadviazanie spojenia s našim duchovným Bytím.

Čo tým získame? Dôležité poznania pre súčasnú existenciu.

Áký to má zmysel? Môžeme si z nadhľadu pozrieť doterajší život a rozpoznať, opraviť alebo zmeniť konanie, myslenie či cítenie tam, kde sme skúškami Lucifera neprešli.

Christoph Fasching: *Společnost 2015 - návod*

k vytvoření nové společnosti v 5. dimenzi

O tématu vstupu lidstva do páté dimenze se píše velmi často. Nepíše se v nich však podrobněji o tom, jaké procesy se momentálně odehrávají na Zemi a co na lidstvo vstupem do pátého rozměru čeká.

V této knize najdete rozšiřující informace k zamyšlení se nad tím, co to znamená žít ve vyšší dimenzi lidského vědomí.

Naše lidstvo právě prochází ve svém vývoji milníkem a opouští stav oddělenosti. Základem nového vědomí není oddělená existence od VŠECH a VŠEHO, ale návrat k JEDNOTĚ. Centrálním bodem změn je spojení, propojení člověka se všemi částmi univerza. Nové vědomí, to je jednota všech lidí, člověka s přírodou, matkou Zemi, stávajícími planetami, hvězdami a bytostmi univerza.

V knize píší o stavu po roce 2012, ve kterém bude ukončen proces změny lidského vědomí, a o projektu vzniku ÚPLNĚ nové společenské formy založené na rozšířeném VĚDOMÍ JEDNOTY. Nechci pouze informovat, ale i vyzvat každého čtenáře(ku), aby tato fakta pochopil(a), uvědomil(a) si je a aktivně tyto informace dále rozšiřoval(a) v rozhovorech, neboť jen tak bude tento přechod plynulý a bez větších iritací.

V knize jsou pokyny archanděla Gabriela, který nás chce připravit na přechod do páté dimenze a následný život s novým vědomím. Abych to lépe pochopil a umožnil to i vám, channeloval jsem kromě toho i další světelné bytosti. Končím doplňujícími odpověďmi a poselstvími, které jsem dostal před i při psaní této knihy. Máte v rukou poselství věnované celému lidstvu !

čeština_ ISBN 978-3-9814301-3-4

Připravujeme:

Flavio M. Cabobianco

Přicházím ze Slunce

„Když jsem řekl, že přicházím ze Slunce, byl jsem ještě malý a neuměl jsem tak dobře používat slova. Nejde o fyzické Slunce ale duchovní. Než jsem přišel na Zemi, přebýval jsem v tomto prameni světla. Nepřicházím ze Slunce sám. Všechny děti, které se nyní rodí, jsou odtud a také všichni dospělí, kteří se mění a kteří obnovili své propojení se světlem.

Nové děti zůstávají spojené se svým původem. Miminka pláčou, neboť je velmi těžké být na této planetě. Pokoušejí se telepaticky dorozumět, ale většinou to nejde, všechno je tu takové nepropustné... Bojí se, protože jsou uzavřeny v tělesné schránce. Touží po esenciální jednotě, z níž přicházejí, a proto se upínají na své opatrovníky. Úkol nejvyšší bytosti přenášejí na rodiče. Když však rodiče věří jen hmotě, strhávají dítě stále více do tělesnosti. Když ho učí mluvit, omezují jeho myšlení. A dospíváním ztrácejí děti spojitost se svým původem. Pokud chceme pomoci dětem, musíme pomoci rodičům.“

Flavio, 8 let

Flavio z Argentiny začal již jako dvouletý vyprávět svým rodičům o sobě, svém původu a o minulých životech. O tom, co jsou duše, odkud přicházejí a kam jdou, co je univerzum a Bůh, jak funguje svět - jednoduše, slovy dítěte a s nevídanou filozofickou hloubkou.

Texty jsou ilustrované Flaviovými malbami a kresbami.

čeština, slovenština

Dr. Richard Bartlett

Matrix Energetics neboli umění transformace

V roce 1997 se dr. Richardu Bartlettovi podařil epochální objev: Koncentroval se na jistou myšlenku, dotkl se dvou senzibilních, s problémem pacienta souvisejících bodů na jeho těle nebo v ušě a vyvolal u něj spontánní a působivé změny. Svou metodu nazval Matrix energetics. Když ji použil, záhy překvapivě zmizelo vadné držení těla, uvolnila se emoční blokáce a pacienti se cítili odlehčení a plní energie.

Dr. Bartlett zde učí, jak jednoduše funguje tento jemný a zdánlivě tajemný postup umožňující trvalé změny.

Matrix energetics nebo-li Metoda dvou prstů je vhodná pro terapeuty i laiky. Může se ji lehce naučit a použít pro svůj vývoj každý, kdo se otevře intuitivnímu přístupu.

čeština

Enrique Barrios

Ami chlapec z hvězd - 1. díl

Ami sa vrací - 2. díl

Knihy o mimozemském příteli malého Pedrita, Amim, se staly v mnohých zemích kultovní lekcí nových časů.

Zde je několik názorů čtenářů:

„...Za dva dny jsem knihu spolkla se šťastným úsměvem na rtech. Ami nám ukazuje ráj a cestu do něj. Ta je celkem jednoduchá - láska, láska, láska. Věděli to už Beatles... „

„... kniha, která vás podnítí zamyslet se - a nikdy na ni nezapomenete !

Ujišťuji vás, že když si ji přečtete, ihned se obdaříte i pokračováním Ami se vrací. Vřele ji každému doporučuji ! Začnete se na realitu dívat z jiné perspektivy. A sice - z té nejrozumnější... „

„...naučit se srdcem létat... myslela jsem si, že je to dětská kniha. No velmi rychle jsem pochopila, že jde o velký dar pro všechny. Když se do těchto řádků ponoříte, otevře se vám srdce i cesty k našim úžasným hvězdným sourozencům... „

„... Kdo si přečte Amiho, nepotřebuje již jinou ezoterickou nebo posvátnou knihu. Je v ní všechno - jednoduché a jasné a nepřípouští žádné „ale“. Je to poklad, který nosím stále v srdci... „

„... Překrásná kniha pro děti i dospělé. Její myšlenky mě budou dlouho provázet... „

„... Kouzelná a okouzlující kniha, která nám připomíná všeobjímající sílu lásky... „

„...Miluji tuto knihu od okamžiku, kdy jsem ji poprvé četl. Daroval jsem ji i mnohým přátelům. Je nadčasová, láskyplná, věrohodná. Vzbuzuje naději - na přátelství, které překonává všechny hranice... „

slovenština, čeština

Informace o autorech, úryvky z knih a objednávky:

www.anch-books.eu